

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜÇ EV ARKADAŞI.
BİRİ ÖLÜ, BİRİ KAYIP.
VE DİĞERİ CİNAYETLE SUÇLANIYOR.

EV ARKADAŞI

ROMAN

SARAH BAILEY

Türkçesi: Çiğdem Köföncü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KARANLIK GÖL, GECENİN İÇİNDEN ve UNUTULMUŞLAR ŞEHİRİ
romanlarının ödüllü yazarı Sarah Bailey'den unutulmaz bir polisiye daha!

Üç ev arkadaşı: Gizemli bir gecenin ardından ölü bulunan Evelyn, cinayetle suçlanan Alex ve ortadan kaybolan Nicole...

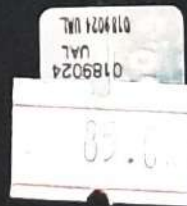
Bu üç kadının sırlarla dolu yaşamı ve “Ev Arkadaşı Cinayeti” davası Avustralyalılar için neredeyse on yıldır merak unsurudur. Genç bir gazeteci olan ve davayı senelerdir araştırmaktan vazgeçmeyen Olive Groves, kayıp kadının ölü bulunmasıyla bir kez daha olayların içine çekilir ama bu kez yalnız değildir. Mesleğini eski usullere göre yapmaya devam etmek isteyen Oli ile teknoloji çağının tüm inceliklerini bilen Cooper dava için artık bir aradadır.

“Ev Arkadaşı Cinayeti” ile ilgili yeni sırlar açığa çıkarken olaylar daha da karanlık hale gelecek mi? O gece üç ev arkadaşı arasında gerçekten ne yaşandı? Tüm cevapları soluk soluğa okuyacağınız bu hikâyede bulacaksınız...

“*Ev Arkadaşı*, olay örgüsü ve karakterleriyle Bailey’nin bir diğer bağımlılık yaratacak romanı.” –*PUBLISHERS WEEKLY*

“Melbourne sokaklarının rüzgârı sayfalarda canlanırken gerilim bir an olsun düşmüyor... Yazarın yeteneğine hayran kalmamak imkânsız.” –*GOOD READING*

EV ARKADAŞI

SARAH BAILEY

Ev Arkadaşı
Sarah Bailey

Kitabın özgün adı: The Housemate
© 2021, Sarah Bailey

Yayın Koordinatörü: Aslı Güçlü
Çevirmen: Çiğdem Köföncü
Editör: Serpil Şahbaz Otur
Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

© 2022, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Allen & Unwin Pty Ltd'den alınmış olup Aabir A. Ş'ye aittir.

1. Baskı: The Kitap, Temmuz 2022

ISBN: 978-625-7816-63-2
Sertifika no: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A. Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece İstanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A. Ş.
Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 12
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Kitabın elinize ulaşma sürecinde katkısı olanlar:
PR ve Sosyal Medya Yönetimi: Anıl Çağlar Saka
Dijital Satış: Cansu Zenginli

Satış ve pazarlama talepleri için: Ozan Hikmet Ünlöler
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Kitap, Aabir A. Ş. yayın markasıdır.

EV ARKADAŞI

SARAH BAILEY

Türkçesi
Çiğdem Köföncü

Yazar Hakkında

Sarah Bailey Avustralya'nın Melbourne şehrinde iki oğlu ve kediyle birlikte yaşıyor. İlk romanı *Karanlık Göl*'ü yazmadan önce reklam sektöründe çalışıyordu. Bu dönemde hayatı yazmak ve iş olmak üzere ikiye bölünmüş durumdaydı. Yazarın *Gecenin İçinden* ve *Unutulmuşlar Şehri* adıyla Türkçeye çevrilen iki romanı daha vardır.

Çevirmen Hakkında

Çiğdem Köföncü 1973 İstanbul doğumludur. Ortaokul ve lise eğitimini İngilizce olarak tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun olmuştur. Uzun yıllar satış sektöründe yönetici olarak çalışmış, aynı zamanda radyo programcılığı, seslendirme ve TV programcılığı yapmıştır. Son sekiz senedir çevirmenlik mesleğini profesyonel anlamda sürdürmekte ve çevirisini yaptığı yüzlerce eserle okurla buluşmaktadır.

DOSTLARIM İÇİN (ÇOK ŞANSLIYIM)

3 EKİM 2005, CUMARTESİ, ERKEN BİR SAAT

Olive Groves, Mazda'sının ön camındaki toz ve solmuş kuş pisliğinin arasından St. Kilda'daki 28 Paradise Caddesi'nde duran posta kutusunun yanında birikmiş olan polisleri izledi. Az evvel kendisine bağırarak ve pis pis sırıtan, yamuk bacaklı, çilli ve fasulye sırığı gibi olan polis el-kol hareketleri yaparak konuşuyor ve parmağını sinirli bir şekilde eve doğru sallıyordu. Adamın sıcak nefesinden çıkan dumanlar, komik beyaz bulutlar oluşturuyordu ama meslektaşlarının yüzlerinde sakin bir ifade vardı.

Oli verandanın en alt basamağında durmuş, evin ön kapısından içeriye bakarken polis onu görmüş, "Geri çekil!" diye bağırıyordu.

Oli'nin nabızı çok hızlı atıyordu ama bunun polisin ona bağırmasından mı yoksa hâlâ vücudunda dolaşan uyuşturucu yüzünden mi olduğundan emin değildi. Fasulye Sırığı görüşünü kapatmadan önce karanlık hole bakmış ve iki taraftaki mobilyalarla yıpranmış zemin döşemelerinde duran cam kırıklarını görmüştü. Karnında açılmış bir yara ile kıvrılmış bir kadın cesedi yerde çıplak halde yatıyordu. Kadının yarı açık gözleri boş bir ifadeyle duvara bakıyordu.

Oli de gözlerini sıkıca kapattı, sonra açıp birkaç kez kırıştırdı. Başını sallayıp burnunu çekti ve çirkin makyajını kontrol etmek için dikiz aynasını ayarladı. Saç spreyi yüzünden yumak gibi olmuş uzun, sarı saçlarını parmaklarıyla taradı. Cesedin görüntüsü aklından çıkmıyordu. *Haydi ama Oli, kendini toparla. Jo belli ki çok çaresizdi, yoksa seni aramazdı. Bu olayın büyüyeceğini biliyor olmalıydı. Ya düzgün bir hikâyeyse ve onu sen dosyalamak zorunda kalırsan?*

Oli'nin bakışları Fasulye Sırığı'nın, posta kutusundan başlayıp çitlere doğru uzatarak sıkıca bağladığı polis bandına kaydı. Oli beton verandanın tuğla basamaklarından açık ön kapıya doğru uzanan patikaya bakmadan evvel polisle göz göze geldi. Her ne kadar biraz ihmal edilmiş gibi görünse de ev çok masum duruyordu. Beyaz havalandırma levhasının kenarları pislenmiş, saçaklı çatı otla kaplanmıştı. Düzensiz bahçenin çimleri kısa süre önce biçilmişti ama çiçek yatakları yabani otlarla doluydu. Ön kapının solunda içlerinden rengârenk çiçeklerin fırladığı bir çift toprak saksı duruyor, gökkuşağı renklerindeki bir rüya kapağı, Oli'nin yatak odası penceresi olduğunu tahmin ettiği camın arkasında sallanıyordu.

Hareketlilik gözlerini yeniden ön kapıya çevirmesine sebep oldu. Olay yeri inceleme kıyafeti giymiş olan Baş Dedektif Gregory Bowman, yanında genç bir kadınla birlikte telaşla evden dışarıya çıktı. Oli hafif bir çığlık attı. Kadının her yeri kanla kaplıydı. Omuzlarından bir polis battaniyesi sarkıyordu. Açık kahve saçları ıslanmış, ayaklarına olay yeri botları giydirilmişti. Ağlıyor, gözyaşları yanaklarındaki kanları silerek süzülüyordu. Bowman kadına verandaya çıkmasını işaret etti. Kadın denileni yapıp çitlere dayandı.

Adam elindeki telefonun ahizesini, sesleri duyulmasın diye eliyle kapatan bir kadınla kafa kafaya verip bir şeyler konuştu. Bowman, gerçek hayatta TV'dekinden çok daha yaşlı görünüyordu. Alnında derin çizgiler vardı ve sıradışı biçimde gür olan saçları artık kirli gümüş renginden beyaza dönmüştü.

Üç normal giyimli dedektif daha geldi, hepsi de erkekti. Polis bandının altından geçip hedefe yürür gibi patikada ilerlerken polisleri görmezden geldiler. Oli bunu görünce tatmin olmuş bir ifadeyle Fasulye Sırığı'na baktı. Etrafta Isabelle Yardley'den eser yoktu. Bu durum Oli'yi çok rahatlattı ve merakını giderme arzusu hissetmeye başladı. Kaderi kışkırtma arzusu.

Hava insanın kanını donduracak kadar soğuktu. Ellerini ovuşturup bir yandan ısıtıcıyı bir yandan da radyoyu açmaya çalışırken

yüreği güm güm etti. Kana bulanmış cesedin görüntüsünü düşünüp bir yandan da defterine notlar aldı. ABC son dakika haberlerinde polisin bir St. Kilda sakini tarafından bir ceset bulunması üzerine çağrıldığı söylenmiş ama haberde Oli'nin bildiklerinden daha fazlası verilmemişti.

Daha çok polis geldi ve bahçede toplandı. Yağmur atıştırtıyordu, Oli'nin ön camındaki çamurlar çirkin kahverengi lekeler halinde akmaya başladı. Oli'nin görüşü buğulanırken, kocaman bir el sürücü camına aniden yapıştı. Korkudan yerinden sıçrayan kadın tüm ağırlığını geriye doğru verdi ve koltuğa yaslandı.

Sonra camı indirdi ve orta parmağıyla Rob'un sırttan suratına hareket çekti.

“Binmek ister misin?” Kadının derin sesi her zamankinden daha boğuk çıkıyordu.

“Hayır, böyle iyiyim.” Adam eve doğru bakıp yüzünü buruşturdu. Üzerinde bir tişört ve kot vardı. Bunu gören Oli'nin tüyleri diken diken oldu. “Kraliçe Jo'nun burada olmamasına inanamıyorum.” Rob bir sigara yaktı. “Oysa cesetleri çok sever.”

“Şu an şehir dışında bir düğünde.”

“Arkadaşları olduğunu düşünmek bile çok garip geliyor. Ama hey, belki sen de sonunda bir makale yazarsın.”

“Belki.” Oli başını geriye atıp odaklanmaya çalıştı. “Cesedi gördüm. Holde yatıyor.”

Rob etkilenmişe benziyordu. “Harika. Sabahları sırf acıklı bir manzara görmek için bu kadar erken kalkmaktan nefret ediyorum.”

“Verandanın oradaki çitin arkasında üzeri kanla kaplı bir de kız var.”

Rob ıslık çaldı. “Fahişe olduğuna on papeline bahse girerim.”

“On papelim yok. Maaş gününe kadar beş parasızım.”

“Bana borçlanabilirsin.”

Oli gözlerini devirdi. “Jo, Bowman ile bu şeyi yönetecek olan herkesin bir fotoğrafını istiyor.”

“Onun ne istediği umurumda bile değil.” Rob sigara dumanını halka halka yapıp gökyüzüne doğru üfledi.

Oli güneşlikteki siyah bir lekeye bakıp ne olabileceğini anlamaya çalıştı.

Rob sıırttı. “Geç mi yattın?”

“Pek sayılmaz.” Cebinden dudak koruyucusunu çıkartmak için hafifçe geriye doğru yaslandı.

Rob güldü. “Ama parti kızı gözlerin öyle demiyor.”

“Her neyse.” Koruyucuyu dudaklarına sürüp güneşliği kapattı. Bir anda tüm vücudunu büyük bir endişe hissi kapladı. “Jo’nun Tj’i göndermesi gerekirdi. Hiç kimse bana bir şey anlatmaz ki.”

“Bu tavırla anlatmaz tabii,” dedi Rob ve diğer kapıyı açıp ön camı sildi. “Haydi, gel. Detayları beklerken bari biraz fotoğraf çekelim.”

O sırada sokağın karşı tarafına siyah bir Land Rover yanaştı. Direksiyonda *Herald Sun*’dan Melissa Warren vardı. Kısa kesilmiş siyah saçları keskin çene hattına değiyordu. Rob evden çıkan iki olay yeri inceleme görevlisinin fotoğrafını çekmek için durdu. Oli ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldı.

Böyle bir günde insanın içinden çalışmak gelmiyordu. Gök-yüzü koyu griydi ve az evvel çiseleyen yağmur şu an yerini hoş bir sise bırakmıştı. Oli defterini ceketinin içine sokup, koltuk altına sıkıştırdı.

Saat 06.39’du. Jo arayalı henüz bir saat bile olmamıştı. Oli taksi şoförünün parasını verip dairesinin girişindeki loş ıııkta arabasının anahtarlarını bulmaya çalışırken kadın da telefonda ona bağıırıp emirler yağdırmıştı. Oli duş bile alamamış, ayağıındaki topukluları ve üzerindeki elbiseyi kız kardeşinin temiz gömleklerinden biriyle askıda duran bir pantolonla değışmişti. Bileklerine biraz parfüm sıkıp dişlerini de fırçalamıştı. Ama şimdi dili, buraya gelirken McDonald’s araba servisinden aldığı sıcak kahve yüzünden yanıyor ve kurt gibi midesine indirdiğı pastırma ve yumurtalı McMuffin’in

tadını hâlâ ağzında hissedebiliyordu. Akşamdan kalma olduğu için kendisini çok sakın ve uyuşuk hissetmeye başladığını fark etti.

Melissa Warren yanlarına sokulup Oli'ye tiksinererek bakmadan evvel başını gökyüzüne kaldırdı ve bu kasvetli hava sanki şahsi bir hakaretmiş gibi bulutları izledi. Terziden çıkmış ceketinin üzerindeki görünmez bir tiftiği alıp, "Jo nerede?" diye sordu.

Oli omuzlarını kaldırdı. "Şehir dışında."

"Yazık." Melissa sevinmişe benziyordu. "Oysa bu çok leziz bir olay."

"Nasıl yani?" dedi sıkılmış gibi sakızını patlatan Rob.

"Şöyle ki, sahnede ilk beliren kişi Bowman olduğuna göre bu olay epey iştah açıcı demektir. Gerçi polislerin bu saatte çok neşeli ve heyecanlı olmaları da beklenmez." Melissa yakın zamanda işlenmiş ve henüz çözülmemiş cinayetleri, yeni yapılmış parmaklarını sayarak listeledi. Kadın asil davranmaktan gerçekten hoşlanıyordu ve Oli onun bu aşırı özgüvenini hem grotesk buluyor hem de ona hayran oluyordu.

Oli'nin tüm öğrencilik hayatı Melissa gibi yaşamı basit bir gülümseme ile karşılayan, hazırcevap insanların geçit töreni gibi geçmişti. Oli bu tip kişisel özelliklerin bir noktada kendisine de bulaşmasını umuyordu, ya da en azından zamanla onları taklit etmekte ustalaşabilirdi.

"Ayrıca," diye ekledi Melissa. "Kadın bir katil, halkın ilgisini daima daha çok çeker." Topuklarını iddialı bir şekilde yere vurarak yürüdü ve yanlarından uzaklaştı. "İyi şanslar çocuklar!" diye seslendi omzunun üzerinden.

"O lanet bir haber spikeri," diye homurdandı burnundan alev saçan Rob. "Yüzüne yazık."

Oli her ne kadar Melissa'yı savunacak değilse de bu son cümle üzerine Rob'un suratına dik dik baktı.

Cinayet haberi aldıkları için yüzleri heyecanla parlayan daha pek çok başka gazeteci geldi. Yanlarında salaş giysili kamera-manlarla birlikte geniş sokağa doğru büyük bir ciddiyetle girdiler.

Yakındaki evlerden telaşla fırlayan komşuların yüzündeyseniz gazetecilerin tam aksine dehşet dolu bir ifade vardı. Yan evin ön bahçesindeki genç bir çift çimenlikteki polisleri izliyordu. Yün bir kazak giymiş olan küçük oğulları ters dönmüş bir kovaya elindeki plastik mızrağı fırlattı. Aynı geceliği giymiş olan dört yaşlı kadın verandalarında birbirine sokulmuş bir şeyler fısıldaşıyordu. Boynunda dövme olan kel bir adam kucağında sıkılmış görünen kedisiyle öne arkaya sallanarak bahçesinde dikiliyor ve eşofman giymiş orta yaşlı bir çift üç beyaz tüylü köpeği gezdirmeye çalışıyordu.

Kelimeler Oli'nin zihninde bir araya gelmeye başladı. *Dün gece St. Kilda, Paradise Sokağı'ndaki ev korkunç bir trajediye sahne oldu. Genç bir kadının öldürüldüğünü öğrenen komşular büyük şaşkınlık yaşadılar. Ceset cumartesi sabahı erken saatlerde bulundu...*

Geri geri hızla giden bir arabadan çıkan gürültü Oli'nin dikkatini dağıttı.

“Bowman geliyor.” Rob başıyla evi işaret etti.

Adamın sinirleri yine zıplamıştı. “Tamam.”

“Tut şunu.” Kamerasını Oli'ye verdi ve bol bir topuz yaptığı saçlarını ensesinde topladı. “Saat kaçta dosyalaman gerek?”

“Jo saat dokuza kadar bir şeyler istediğini söyledi.”

Kamerasını geri aldı. “Tamamdır, hem bak yağmur da durdu. Fotoğraflar çok daha net çıkacaktır, bu da sana bonus olur.”

Oli adama gülümseyip Bowman'ın üzerine çullanan diğer gazetecilerin arasına karıştı. Etrafında tanıdık yüzler vardı. Tatlı parfüm kokuları, sıcak kahve içmiş insanların nefes kokusuna karışıyordu. Herkesin telefonuna mesaj bildirimleri geliyordu. Güneş bulutların arasından çıktı ve Oli gözlerini kısıp etrafında uçuşan soruları not almaya başladı. “Bu evde kim yaşıyor?” diye seslendi gazeteci korosunun diğer sorularına eşlik ederek.

“Sessizlik lütfen.” Bowman'ın gür bariton sesi dikkatlerini kendisine çevirmelerini talep ediyordu. Adam durdu ve koyun sürüsünü gütmeye hazırlanan yorgun ve ihtiyar bir köpek gibi yavaşça soldan sağa doğru baktı. “Bu sabah burada uğraştığımız

konu ile ilgili size kısa bir özet geçeceğim ama şu an elimizde çok az bilgi var, o yüzden resmî bir basın toplantısını daha sonra gerçekleştirebileceğimizi tahmin ediyorum. Bu sabah hiçbir soruyu yanıtlamayacağım, anlaşıldı mı?”

Gazeteci çetesi hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı.

“Genç bir kadının şüpheli ölümünü araştırıyoruz.” Bowman’ın katran yüzünden kalınlaşmış olan sesi, belirli kelimelerin üzerine basarak vurgu yapıyordu.

Oli çitlerin arasından polis battaniyesine sarılmış olan, üzeri kanlı genç kadına baktı.

Oli’nin Mazda’sının arkasına, parlak mavi bir Ford, bir evin otopark çıkışını engelleyecek şekilde yanaştı. Dedektif Çavuş Isabelle Yardley telaşla arabadan çıktı. Oli onu görünce Bowman’ın söylediklerine odaklanması imkânsız hale geldi. Gözlerini Isabelle’e dikti.

“Anladığımız kadarıyla kurban iki kişiyle birlikte bu evde yaşıyormuş.” Bowman durdu ve başını sallayarak Yardley’e selam verdi. “İkisi de sorgulanacak ama dün gece evde birkaç kişinin daha olduğuna inanıyoruz. Onlarla da en kısa süre içerisinde konuşacağız.”

Polis bandının altından geçen Yardley evin araç girişini mühürledi. Kömür siyahı takım elbisesi ufak tefek bedenine tam oturuyor ve atkuyruğunun ucundaki gür, kıvrıkcık saçları bir sarı-kaş gibi sallanıyordu. Verandaya çıktı ve lazer bakışlarını Oli’nin üzerine dikti.

Bacakları titreyen Oli artık Bowman’ın sözlerini birer uğultu gibi işitiyor, kalp atışları zihninde yankılanıyordu. Yardley duygusuz bir ifadeyle kadına bakmayı sürdürdü. Hızla yükselen güneş, Oli’nin takırdayan dişlerine hiçbir fayda sağlamadı. *Biliyor mu? Biliyor olmalı. Hayır, paranoyakça davranıyorsun. Bilseydi sana söylerdi.*

Oli aşırı derecede tedirgin olmaya başladı. Anılar beynine üşüşüyordu. Kadın hem çok korkuyor hem de dün gecedan kalan hafif bir mutluluk hissediyordu. Isabelle Yardley'in tüm bunları mahvedecek güce sahip olduğunun farkındaydı ve bunları kaybederse çok üzülecekti. Bir an için hasta olacağını düşündü. Titreyerek derin bir nefes aldı.

"Henüz genç kadının nasıl öldüğünü tartışmaya hazır durumda değilim," dedi Bowman. "Fakat evdeki sahnenin oldukça rahatsız edici olduğunu söyleyebilirim. Neler olduğunu bir an evvel öğrenmek için bize tahsis edilen kaynakları derhal kullanmaya başlayacağımızı bilmenizi isterim."

Yardley biraz durup verandadaki diğer polislerle konuştuktan sonra üzerine olay yeri kıyafetini giydi ve eve girdi. Oli ancak o zaman tuttuğu nefesini bırakabildi.

Bowman sözlerinin bittiğini ima eder gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Gazeteci çetesi ona bağıarak sorular sormaya başladı.

Bu sırada çaresiz bir çığlık tüm tantanayı susturdu. "Çek ellerini üzerimden!"

Kafalar ve kameralar sesin geldiği yöne doğru döndü. Sokakta topallayarak ve ağlayarak yürüyen bir kadın vardı. Arkasından koşup çantasını tutmaya çalışan bir adama bağıyordu. Kadın sonunda adamın elinden kurtuldu ve koşarak gelip olay yeri bandına çarptı. Bir anda afalladı ve sırtüstü yere düştü. Ellerini beton patikaya koyarak emekledi. "Bebeğim," diye hıçkırmaya başladı. "Evelyn, hayıır."

Adam hemen kadının yanına koşup diz çöktü ve ellerini kadının omzuna koydu.

"Bu senin hatan," diye bağırdı kadın adama. "*Senin hatan!*" Hıçkırmaya devam ederek tırnaklarını adamın boynuna geçirdi.

Yeniden verandada beliren Yardley tulumunun fermuarını açtı ve beyaz giysinin içinden nazikçe çıktı. Yüzünde ciddi bir ifa-

de vardı ama bağırın kadına doğru giderken bakışları sempatikti.

Bu sırada sarsılmış gibi görünen battaniyeli genç kadın çitle-
rin arkasından telaşla çıktı. Birkaç gazeteci kadının kanla kaplı
yüzünü ve ellerini görünce şaşkınlıktan çığlık attı.

Yardley durdu ve bir verandaya bir sokağa baktı.

“Alex!” Yaşlı kadın öfkeden parlayan gözlerle ayağa kalktı.
“Ne oldu? Evelyn nerede?”

Alex dizüstü çöküp ağlamaya başladı. “Çok üzgünüm.” Bat-
taniye omuzlarından kayınca üzerindeki kanla kaplı açık mavi
kazak ortaya çıktı. “Çok ama çok üzgünüm.”

EV ARKADAŞI CİNAYETİNDEKİ SIR PERDESİ

Pazar, Ekim 2005

Haberi yazan: Joanne Cardellini ve Olive Groves

Cumartesi sabahı erken saatlerde St. Kilda bölgesindeki kiralık evinde cesedi bulunan Melbourne'lı genç kadının ölümü hâlâ gizemini koruyor. Cinayet büro dedektifleri 21 yaşındaki Evelyn Stanley'in Paradise Sokağı'ndaki evinde öldürüldüğünü söylüyorlar. Ölüm sebebi henüz doğrulanmadı.

Melbourne Üniversitesi Sanat Bölümü lisans öğrencisi ve mesleğinin henüz başında bir aktris olan Stanley, kiralık evini iki kadınla paylaşıyordu. Kendisi de 21 yaşında olan Nicole Horowitz cuma akşamından beri görülmedi. Polis, kayıp kadınla ilgili herhangi bir bilgisi olanların kendilerine ulaşmalarını istiyor. Üçüncü ev arkadaşları olan 20 yaşındaki Alexandra Riboni'nin sabaha karşı 03:30 civarlarında ambulans çağırdığı sanılıyor ama Bayan Stanley'in o saatlerde henüz ölüp ölmediği bilinmiyor. Bayan Riboni dün sabah Bayan Stanley'in ailesiyle gerçekleşen dramatik bir yüzleşmenin ardından gözaltına alındı ve polis sorgusu halen devam ediyor. Bayan Riboni'nin Melbourne Üniversitesi onur öğrencilerinden biri olan erkek arkadaşı Miles Wu eve sık sık gelen ziyaretçilerden biriydi. Kendisinin de polis soruşturması kapsamına dâhil edilmesi beklenmekte.

Komşular üç kadının cuma akşamı St. Kilda'daki evde bir parti verdiklerini doğruladılar ve gecenin erken saatlerinde arka bahçede birkaç kez kavga edildiğini duyduklarını iddia ettiler. Ev arkadaşlarının dostları, üç kadının aralarında haftalardır süren bir gerginlik olduğunu, hatta bir tartışma sonrası araçlarından birinin boyanarak tahrip edildiğini söy-

lediler. Yasadışı uyuşturucu ve potansiyel silahlar da dahil, evdeki diğer birkaç eşya ile birlikte Bayan Stanley'e ait bilgisayarın da ele geçirildiği sanılıyor.

Soruşturmayı yürüten cinayet büro dedektifi Isabelle Yardley cuma akşamı evde olan herkesi sorgulamaya başladıklarını doğruladı. İddiaya göre bu grubun içinde Melbourne niversitesi'nde görev yapan profesörlerden biri de bulunuyor. Cumartesi günü öğleden sonra yapılan basın toplantısında Dedektif avuş Yardley, "Arkadaşlarıyla eğlenceli bir gece geçirmeyi uman genç bir kadın ölmüş, bir diğeri de kaybolmuştur. Olayla ilgili herhangi bir bilgisi olanların derhal bizimle temasa geçmelerini istiyoruz," dedi.

Bayan Stanley cinayeti haziran ayında Malvern'deki evinin yatak odasından kaçırılarak kayıplara karışan Louise Carter isimli bir bebek ve iki hafta önce saldırıya uğrayıp cesetleri St. Kilda Parkı'na atılan iki fahişe de dahil olmak üzere henüz zme kavuşmayan birkaç dava ile birlikte Melbourne Cinayet Büro zerindeki baskıyı daha da arttırmıştır.

B Ö L Ü M B İ R

8 EYLÜL 2015, SALI

Çığlık sesi çok keskindi ve yakından geliyordu. Oli rüya görüyordu. Bir yandan üzerinde çalıştığı hikâye, bir yandan çocukken odasında gizlendiği karmaşık bir öyküydü bu. Makale için gereken kelimeyi bulamıyor ve sıra ona geldiğinde ağzından kaçırarak diye ödü kopuyordu. Ama bulunmak istemiyordu. Çığlık sesi kulaklarına ulaşır rüyasını parçalarken kız kardeşine sarılarak, *Lüt-fen beni bulmasına izin verme*, diye yalvardı. Gözünün önündeki sahne bozuldu, bulanıklaştı, bir hortum gibi dönerek kayboldu. Şaşkın bir halde gözlerini kırparak karanlık odaya baktı. Hava çok sıcaktı. Fanilas ve külotu tenine yapışmıştı. Uzun saçları terden sıırılsıklamdı. Dean ısıtıcıyı yine açık bırakmıştı. Kalbi hızla atarken, parmakları çocukluktan kalma bir alışkanlıkla içgüdüsel olarak bileğine uzandı. Nabız atışlarını sayıyordu. *Bir, iki, üç, dört. Sorun yok, sadece nefes al.* Parmaklarını etine daha sert bastırdı. Biraz daha sakinleşti. *Bir, iki, üç, dört.*

Beyaz duvarların üzerinde gölgeler oynuyordu, dışarıda hava hâlâ rüzgârlıydı. Gardırop kapaklarını, pencerenin yanındaki Eaves sandalyesinin belirgin şeklini ve köşede duran lambanın silüetini inceledi.

Dean'ın solukları tutarlı, ağzı ise hafif açıktı. Adamın kaslı kollarından biri Oli'nin beline sarılmış, diğeri yatak başına doğru

uzanmıştı. Oli adamın yüzündeki simetriyi hayranlıkla birkaç dakika izledi. Hâlâ her gün onun yanında uyanmaya alışmamıştı, bir yanı bunun gerçek olduğuna inanmayı reddediyordu.

Bir çığlık daha duyuldu. *Amy*.

Oli yorganı itip yataktan indi. Dean biraz homurdandı ama uyanmadı, zaten nadir uyanırdı. Yatağın çevresinden dolanıp geçerken ayağı bir ayakkabıya takıldı ve sonunda koridora çıktı. Parmakları lamba düğmesini aradı. Boş koridor podyum gibi parlıyordu.

Boğuk bir hıçkırık sesi duydu, tam bir çığlık sayılmazdı ama yine de sinir bozucuydu.

“*Amy?*” dedi Oli, titrek bir sesle.

Cevap gelmeyince yatağına geri dönmeyi düşündü, saat üçü geçmişti ve sekizde ofiste olması gerekiyordu. Merdivenin başında durup ahşap tırabzana tutundu. Bir an için karanlık boşluğa düşmekten korktu.

Gözleri, ay ışığında parlayan büyük saatin yelkovanına takıldı. *Eğer yelkovan Amy’nin sesi çıkmadan evvel yediye ulaşırsa, Noel’den önce işten çıkartılmayacağım ve Dean korkunç bir kazada yaralanmayacak demektir.* Siyah yelkovan yediye vurup sekize doğru hareket ederken nefesini tuttu. *Kes şunu,* dedi kendi kendine. *Yapma bunu.*

İki yatak odası arasındaki duvara asılmış olan çerçeveli fotoğrafların önünden geçerken evin içinde hiçbir hareket algılamadı. Zihni tamamen rüyanın etkisinden sıyrılmış, yeni bir güne hazır şekilde uyanmıştı. Bu gece artık uyuyamayacağı belliydi.

Yatak odasının kapısındaki ahşap tabela tam göz hizasına asılıydı ve üzerinde el yazısı şeklinde *Amy* yazıyordu. Oli geceleri kızların kapısını kapatıp, ikisini de prenses hücrelerine hapsediyor olmalarını garip bulurdu. Ama Dean bu konuda çok ısrarlıydı.

Oli bir elini kapıya, diğer elini kapı koluna koydu. Kolu çevirip kapıyı itti. Krem rengi halının üzerine hafif bir ışık hattı vuruyordu. Tül perdeler rüzgârda, tıpkı bir kadının uzun eteği gibi uçuşuyordu. Şaşırdı. Dean pencereyi açık mı bırakmıştı?

Gözlerini yatağa çevirdi. Boştu.

Biraz daha ilerleyip sağa sola baktı. Karanlık köşeleri dikkatle inceledi. Bacakları titriyordu. İşte Amy de oradaydı.

Ama bu rahatlama hissi çok kısa sürdü, çıplak bacaklarındaki tüyler diken diken oldu. Amy dolabın üzerindeki aynadan kadına dik dik bakıyordu. Kız piyano taburesine oturmuştu. Siyah saçları dantelli, kısa pijamasının üzerine düşüyordu.

“Amy?”

Küçük kız gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

“Amy,” diye tekrar etti Oli, kıza doğru ilerlerken. “Haydi tatlım. Yatağına geri dönmelisin.” Nazik bir şekilde elini kızın omzuna koydu. “Bu taraftan.”

Kızın teni ıslaktı ama Oli’nin dediğini yaptı. Kadının kendisini kaldırıp yatağa doğru götürmesine izin verdi. Oli yorganı çekip kızı yatırdı ve sonra yorganı kızın üzerine güzelce örttü.

Ardından pencereyi kapatıp kilitledi. Perdeyi çekti. Bir süre Amy’i izledi ve her zaman yaptığı gibi, o siyah kaşlarının bu gencecik yüzüne biraz ağır geldiğini düşündü. Çok sert görünüyorlardı.

“Haydi, uyu Amy,” diye otoriter bir sesle fısıldadı Oli ve kızın hâlâ yarı açık olan sol gözünü parmaklarıyla nazikçe kapattı. Uyuyan kızın yüzüne bir süre baktı sonra gözlerini ovuşturarak geri çekildi.

“Anneciğim.”

Oli bunu hayal edip etmediğini anlayamadı. Kıpırdamadı. Gözlerini bile kırpmadı.

Amy’in nefes alıp verışı koridordaki saatin tik-takları kadar belirginleşti. Yataktan kapıya doğru gerileyen Oli’nin bacaklarında adrenalin dolaşmaya başladı. Amy bunu hatırlamayacaktı, zaten hiç hatırlamazdı.

Oli hızla koridora çıktı, hayali canavarlar sanki topuklarını ısıırıyordu. Dean hâlâ yan pozisyonda yatıyor, kocaman ayakları

yatağın ucundan sarkıyordu. Şifoniyerin üzerindeki saat 03:27'yi göstermekteydi. Oli yerdeki giysi yığınının içinden Dean'ın kazaklarından birini çekti. Yatağın ucunda duran pijama altını ve sandalyenin üzerindeki iş çantasını aldı. Aşağıya inerken gıcırdayan ikinci basamağı atlayarak indi. Alt kata iner inmez çabucak emniyet sistemini kapattı ve sessiz yemek odasına gitti. Çıplak ayakları ahşap zemin kaplamalarının üzerinde ilerlerken mobilyaların gölgeleri ona terk edilmiş bir karnaval alanını hatırlattı. Mutfağa girip bütün ışıkları yaktı ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Dışarıdaki rüzgâr çılgın gibi eserek çift çerçeveli pençerelere vururken ısıtıcının içindeki su kaynamaya başladı.

Çayını içeriye taşıırken çantası bacağına vuruyordu. Bedeninde tanıdık bir enerji hissetti, parmakları tuşlara basma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı, notlarını yanına koydu, üzerinden buhar tüten fincanını ayarladı ve Amy'i –hatta işi dışında her şeyi– unutmaya çalıştı.

Oli yazmaya başlarken, şöminenin rafında duran Dedektif Isabelle Yardley de onu izliyordu.

BÖLÜM İKİ

Rüzgâr dinmiş, çekingen gün ışığı mutfağa dolmaya başlamıştı. Burası neredeyse Oli'nin eski dairesi kadar büyük bir mutfaktı. Arka duvara kadar uzanan geniş cam kapılardan şık bahçedeki büyük meyve ağaçları görünüyordu. Saçaklardan leylak sarmaşıkları sarkıyor ve ağaçlardaki tomurcuklar yüzünden bahçenin her yerinde böcekler vızıldıyordu. Odadaki eşyalar gün ışığında yavaşça parlayarak belirginleşmeye başladı. Boş alanın tam ortasını çapraz olarak kesen ahşap bir ada ve mermerden yapılmış süs şelalesinden kemik beyazı havuza akan sular.

Dean'in evi geniş sokaklarını yemyeşil ağaçların süslediği şık bir semt olan Camberwell'deydi. Buradaki evler de sahiplerinden çok farklı değildi. Birkaç kat boya atılarak ya da birkaç tadilat yapılarak yeni bir yaşam verilmiş klasik yapıları.

Bu benzerliğe rağmen burası Oli'nin Brunswick'teki eski evine kıyasla bambaşka bir dünya gibiydi.

Amy ile Kate köşedeki yuvarlak masada oturmuş konuşurlarken, sesleri ilerideki duvara asılmış olan TV'den gelen Kanal Dokuz'un haber muhabirinin sesiyle karışıyordu.

"Kızlar, şşşt." Oli boynunu adanın üzerindeki beyaz lalelerle dolu vazonun üzerinden ileriye doğru uzattı.

İkizler onu duymazdan gelince Oli de uzaktan kumandayı bulup TV'nin sesini açtı. Bir yandan mikserin içindeki yoğurda doğranmış meyve ve lahana atarken bir yandan da haberlerde

verilenlerle kendi hikâyesini nasıl besleyebileceğini anlamaya çalıştı. Sonunda TV'yi dinlemekten vazgeçip mikseri çalıştırdı. Mikserin gürültüsü kızların seslerini bastırdı. TV'de ise kadın bir haber muhabiri Melbourne Belediye Binası'nın önünde duruyordu. Mikseri kapatan Oli yeşil karışımı iki ayrı bardağa boşalttı.

“Evet, bu doğru,” diyordu muhabir. “Bugün eski başkan John O'Brien'in kendisine karşı ileri sürülen belirli kişilere devlet ihalelerini vermesi, iki personele cinsel saldırıda bulunması, genç bir personeli itibarını zedelemekle tehdit edip, kendisini yasadışı faaliyetlere zorlamasıyla ilgili cezai suçlamalarla karşı karşıya kalıp kalmadığının öğreneceğiz.”

Daha sonra ekranda eski başkanın mutlu günlerine ait fotoğraflar gösterildi. Bir yardım etkinliğinde insanlarla tokalaşıyor ve bira içiyordu. Adamın fıstık şeklini andıran kel kafası bir zamanlar Oli'ye çok sevimli gelir, ona saf bir hava katardı. Ama onu kameraların kapalı olduğu anlarda çok fazla görmüş olan Oli, adamın mizacının kesinlikle dostane olmadığını öğrenmişti.

Görüntüler haber stüdyosuna döndü. Haber spikerinin sol omzunun üzerinde üst üste birkaç fotoğraf belirdi. Bunlar, tepesinde “Tehlikeli Doktorlar” yazan bazı hastane görüntüleri idi. “Bu noktada konunun...”

Konunun ne? Oli o an Kate'den gelen garip bir çığlık sesi duyduğunu sandı.

İç çekerek ağzına bir yaban mersini attı ve kızların çırpılmış yumurtalarını masaya götürdü.

Amy ile Kate'in ince yüzleri, denizci mavisi sert ceketlerinin içinde çok masum görünüyordu. Okullarının amblemi altın sarısı ve kırmızı harflerle ceket ceplerine işlenmiş ve ikisinin de saçları gergin bir atkuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Mükemmel fildişi beyazı tenleri inanılmaz derece pürüzsüzdü. Oli ikisini birbirinden asla ayıramıyordu. Aralarındaki tek küçük fark Kate'in sol yanağındaki minik bendi.

İkisi de vefat etmiş olan annelerinin tıpkısıydı.

“Yine mi yumurta?” diye homurdandı Kate. Amy ise başını tabağına gömmüş ve sarı lokmaları çoktan midesine indirmeye başlamıştı bile.

“Çatalını kullan,” dedi Oli ve tam bu sırada mutfağa Dean girdi. Duştan çıkan adamın saçları hâlâ ıslaktı. Üzerine en sevdiği, hafif gümüş pırıltılar saçan, açık mavi gömleğini giymişti. Oli bir an için hep birlikte kendi eski dairesinde yaşadıklarını ve gün ışığının her köşesine dolduğu çatı katında kahvaltı hazırladığını hayal etti. Ama bu on yıl önceden kalan, daha Kate ve Amy doğmadan evvelki bir hayaldi. Her şeyin milyon kat daha karmaşık, bir o kadar da basit olduğu bir dönemden kalma.

“Günaydın hanımefendiler!” Dean önce kızların, sonra da Oli’nin alnına birer öpücük kondurdu. Adamın parfümü Oli’ye tatlı bir dejavu yaşattı.

Oli adama içeceğini verdi ve kendisinininkinden de bir yudum içti. Her zaman yaptığı gibi yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Bu sefer tam on ikiden vurmuşsun, bebeğim. Bu mükemmel olmuş!” Adam yarısı boşalmış bardağına hayretle baktı.

“Teşekkürler! İstersen yumurta da var. Benim hemen duşa girip gitmem lazım.”

Kadın tabağını uzatırken Dean biraz suçluluk hissetti. “Bugün kızları senin götürmeni umuyordum. Dün gece hazırladığımız bilgilerden bazıları sızmış, saat dokuzda basın toplantısı var.”

Dean birkaç üst düzey şahıs ve organizasyonu temsil eden bir PR firmasının sahibiydi. Eskiden başkanın ofisinde iletişim sorumlusu olarak çalışırdı ama artık kendi işini yapıyor ve çok daha fazla para kazanıyordu.

“Yapamam,” dedi Oli. Gözlerinin önüne huzurla işe gittiği geldi. “Öğlene kadar yetiştirmem gereken bir sürü dosya var, ayrıca O’Brien haberi için TJ’e de yardım etmek zorundayım.”

Dean yumurta ve tostuna doğru uzanırken kaşları hafifçe çatılır gibi oldu. “Lanet olsun.” Adam gözlerini kapattı.

Amy neşelenmişe benziyordu. “Baba! O lafı söylememen gerekiyor!”

“TJ gibi bir profesyonel sensiz de yapabilir herhalde?” Dean’ın sesinde hafif bir rahatsızlık belirtisi vardı. Oli, kızlar konusunda daha çok çaba harcayacağına dair adama vermiş olduğu sözü hatırladı.

“Tamam, ben götürürüm. Zaten saatlerdir uyanığım ve dosyanın çoğunu tamamladım. Hem haklısın, TJ bensiz de yapar. Ama kızları erken bırakmam lazım, zira editör toplantısını kaçırarak olursam Dawn beni öldürür.”

Rahatlamış görünen Dean soru sorar gibi başını yana doğru eğdi. “Emin misin, Ol? Sabahını berbat etmek istemem.” Önündekileri yemeye başladı.

“Sorun değil, saçımı yıkamam olur biter. Çok da mühim sayılmaz.”

“Saçların mükemmel görünüyor.” Adamın gözleri kadının göğüs dekoltesine kaydı. “Sen gerçek bir cankurtaransın. Eğer yarım saate çıkarsanız kızları bırakıp saat sekizde ofisine yetişirsin.”

Kadın bunu aklına yazdı.

“Bir dakika, sen saatlerdir uyanığım mı dedin?” Kadına endişeyle baktı. “Yoksa yine uyuyamadın mı?”

Oli tabağındakileri iterek oyalanan Amy’ye baktı.

“Uykusuzluk işte,” diye mırıldandı biraz da kızarak. Dean ara sıra düşüncelerini zorlaması gereken bir korkuya rağmen uyumakta asla zorlanmazdı. Oli bazen ikisinin de aynı şeyi hissetmesini, sabahın erken saatlerinde onu saran travmanın adamı da rahatsız etmesini umardı. Ama şimdiye dek ikisi de gecenin bir yarısında aynı anda uyanmamıştı. Adam ölü gibi uyurdu.

“Sana aldığım şu ilaçları kullanmalısın,” dedi.

Kadın omuz silkti. “Olabilir.”

Adam da omuz silkti ve tabağındakileri yemeye koyuldu.

Oli adamın ensesine düşen ve sol kulak memesinin arkasındaki benleri kapatan kıvrıkcık saçlarına bayılırdı. Ama ilk kez birkaç tel beyaz saç gördüğünü fark etti.

“Çok çalışıyorsun,” dedi adam ağzı dolu bir vaziyette. “Buna gerek olmadığını, artık bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığını da biliyorsun. Bağımsız çalışma konusunu ciddi ciddi düşünmen lazım. Hep sözünü ettiğin şu kitabı yazsana.”

Oli bant, evlere servis menüleri gibi ıvır zıvırlar koydukları çekmeceyi açıp kalem aradı. Adamın kendisine baktığını hissediyor ama şu an bu konuyu konuşmak istemiyordu. Üç ay evvel bu eve taşındığından beri adam sürekli ona daha az çalışmasını söylüyor ve biraz daha yavaşlaması için Oli’yi teşvik ediyordu. Her ne kadar zevk için yazmak Oli’ye çekici gelse de, hayatını para kazanmadan geçirme fikri ona göre yanlıştı. Adam ondan daha yaşlıydı ve çok para kazanıyordu. Üstelik kızların geleceği de garanti altına alınmıştı.

“Bingo.” Siyah keçeli kalemlerinden birini buldu. Çoğu evde bir yerlerde kaybolup giderdi.

“Hâlâ o randevuya gidecek misin?” dedi adam alçak sesle, huysuzlanarak.

“Sanırım gideceğim,” dedi kadın. “Ama henüz saat belirlemedim.”

Adamın yüz ifadesini okumak imkânsızdı. “Bunu konuşmamız lazım, Oli. Düzgün bir şekilde.” Kızlara bakıp iç çekti. “Bu çok büyük bir olay ve...”

“Ve ne?”

“Geçen yıl söylediklerinden çok farklı.” Tabağı bırakıp kadına yaklaştı ve konuşmasına fısıldayarak devam etti. “Biliyorsun olursa olur. Kızların sana yettiğini sanıyordum. *Benim de öyle.*”

Oli başını geriye attı. Adamdan bir adım uzaklaştı. “Fikrimi değiştirmem yasak mı?”

Adam kadına dik dik bakıp boğazını temizledi. “Bunu daha sonra konuşalım.”

Bu kadar kalın kafalı davrandığı için Oli bir an pişman oldu. Geçen hafta sonu yaşadığı patlamanın yankıları kulaklarında çınladı, aylardır görmezden geldiği tüm düşünce ve hisleri bir

sebeple sonunda yüzeye çıkmıştı. İkizlere anne rolü oynamak ona yetmiyordu. Bu durum –umduğu gibi– annelik tutkusunu tatmin etmemişti. Dean’le birlikte yatakta sarılmış, Noel planlarından söz ederlerken bir anda ağlamaya başladı. Nedenini açıklamaya çalışırken, Dean etrafında pervane olup, yanaklarından süzülen yaşları sildi. Oli adamın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. “Bu kadar çok bebek istediğini bilmiyordum?” diye mırıldandı adam şaşkınlık içinde.

“Belki de bunun için artık fazla yaşlıyım,” dedi Oli. “Kırkıma merdiven dayadım.”

“Sen şimdiye dek tanıdığım en genç ve en ateşli kırkına merdiven dayamış kadınsın.”

Oli bir doğum uzmanına gitmekten söz etmiş, Dean de onu başını sallayarak dinlemişti. Sonra kadını gözlerinden öpüp onu banyoya sokmuş ve vücudunun her santimini nazikçe yıkamıştı. Ardından kadını kucağına alıp yatağa geri götürmüş ve uyuyana kadar başında beklemişti.

Oli her ne kadar Dean’in konuyu tekrar açmasını istediğini hissetse de şu âna kadar bir daha bundan bahsetmemişlerdi. Kendisini utanmış ve nankör hissediyordu. Ne demek istediğinden, hatta ne *istediğinden* bile tam olarak emin değildi. Günleri bu konuyu hiç açmayarak geçirmek ona daha kolay geldi. Hiçbir şey söylememek.

Dean bardakta kalan son yudumunu da içti. Kızlarını gıdıklayıp saçlarını okşadı. Sonra da barışmak istediğini belli eder bir şekilde Oli’ye arkadan sarılıp bedenini kadının bedenine bastırdı. Bileklerine ellerini dolayıp kadını tezgâha yapıştırdı. Oli adamın sıcak nefesini kulağında hissediyordu. “Beni çıldırtıyorsun. Bu gece seninle yatakta olmak için sabırsızlanıyorum.” Kadının ellerini kendisine doğru çekti ve sol elini üzerlerine koyup boynuna kadar kadının her yerini öptü.

Kadın, adamın bunu kızların önünde yapmasından nefret ediyordu ama kendisine rağmen içindeki tutkulu aleve engel olamadı.

Bir an için her şey eskisi gibiydi sanki. Karanlık barlarda bir şeyler içmek ya da mum ışığında yemek yemek için buluştukları, loş bir köşede bacaklarını birbirlerine değdirdikleri zamanlardaki gibi. Enfes tatmin duygusu yaşadıkları o ertelenmiş gecelerdeki gibi.

Kate yine bağırdı ve Oli'nin hayalleri yerle bir oldu. Dean'ın kucağından sıyrılıp elindeki bezle tezgâhı silmeye başladı. Arka planda haberler akmaya devam ediyordu.

Oli ofisten iki sokak ötedeki Spencer Caddesi'nde bulunan McDonalds'ın araç siparişi bekleme alanına yanaştı. Tüm camları açıp sigarasının dumanını gökyüzüne doğru üfledi ve cep telefonunu kulağına yapıştırdı. Gençliğinin sonuna doğru edindiği bu alışkanlıktan birkaç kez kurtulmayı denemiş ama asla başarılı olamamıştı çünkü bu alışkanlığın artık içine yerleştiğini düşünüyordu. Dean'ın sigara içtiğini bildiğinden emindi ama bunu asla gündeme getirmezdi. Oli de bu alışkanlığını gizlemek için eve girmeden önce naneli sakız çiğneyip, parfüme bulanmaya devam ediyordu. Gerçi Dean yemek masasında sık sık sigara içenlerin yakalandıkları hastalıkların şok edici oranlarından ya da işyerindeki birinin sigarayı nasıl bıraktığından bahsederdi. Buna karşılık kızlar bütün sigara içenlerden nefret ettiklerini söylerlerken Oli genelde konuyu geçiştirirdi.

Sabah Audi'nin arka koltuğuna binerken minik burnunu kıristıran Kate, "Araban yangın yeri gibi kokuyor," demişti.

"Hımm, evet biraz öyle galiba. Ne garip," diye cevap vermişti Oli ve sonra da başlayacak okul günüyle ilgili tek taraflı bir soru-cevap sohbetine girişmişti.

Şu anda gözlerinde, "Haydi haydi," der gibi bir ifadeyle fast-food restoranının camına bakıyordu. Telefonun diğer hattındaki piyano sesi bitti, yerine hızla akan bir keman sesi geldi. Kızlarla birlikte evden çıkarlarken gazetedeği araştırmacılarından biri

Oli'nin peşinde olduğu genç bir kadının çalıştığı işyerinin telefonunu mesaj atmıştı. Oli'nin kadın ticaretindeki tacizlerle ilgili bir araya getirmeye çalıştığı parçalar son birkaç haftadır yok olmaya başlıyordu ama Oli eğer bu kadını bulup kendisiyle röportaj yapmaya ikna edebilirse konuyu tekrar canlandırma şansı olabilecekti. Kızın menajeriyle yaptığı görüşmeden beri yaklaşık on dakikadır telefonda bekliyordu.

Oli'nin editörü Dawn McGill o telefonda beklerken ikinci kez aradı. Oli ona bir mesaj attı, Dawn'dan gelen cevap şu şekildeydi: *BENİ HEMEN ARA.*

"Tabii tabii," diye mırıldandı. Zaten Dawn'un her işi acildi.

Keman sesi çalmaya devam ederken Oli de Twitter'a baktı. Yeni bir seks skandalını, Sydney Hayvanat Bahçesi'nde hasta bir fili, Trump'ın saçmalıklarını ve her yerdeki saçmalıkları okudu.

"Buyurun bakalım!" diye neşeyle şakıdı kulaklık takmış olan bir genç. Oli'ye siparişini uzattı ve gülümseyerek, "İyi günler!" dedi.

Oli sigarasını araba aynasının köşesinde söndürüp izmaritini de oraya sıkıştırdı. Çörekten bir parça ısırıp hamurun tuzlu tadını damağında hissetti. Eskiden haftada üç sabah buraya gelirdi. Sabahın altısında arabasını park edip üst kattaki plastik masalara oturarak pastırmalı-yumurtalı çörek yemek kadar sevdiği bir şey yoktu. Bir yandan dumanı üzerinde koyu kahvesini içer, bir yandan da elindeki hikâyenin üzerinden geçerci. Ama kızlar ve Dean hâlâ uyuyorken evden çıkmak artık ona yanlış geliyordu.

Bir eline yiyeceğini alıp sabah trafiğine karıştı. Editör toplantısına yetişmesi gerekiyordu ama kızları bıraktıktan sonra biraz kendi başına kalmak istemişti. Her ne kadar onlarla çok uzun süre yalnız kalmasa da kendisini rahatsız hissediyor ve kızların yanında bir türlü gevşeyemiyor, sinirleri ağustosböcekleri gibi çılgınlık atıyordu. Anne rolünü oynamak bütün enerjisini alıyordu.

Neyse ki bu sabah onları çabucak götürebilmişti. Amy ile Kate çantalarını okul girişindeki askılara asıp fısıldaşarak içeriye koşmuş, giderken dönüp Oli'nin yüzüne bile bakmamışlardı.

Kızların ara sıra yaptıkları sevgi gösterilerinden çok rahatsız olsa da ilgisizlikleri Oli'ye daha da büyük bir rahatsızlık veriyordu.

Diğer çocuklarla pek fazla vakit geçirmemişti –kız kardeşi ve küçük arkadaş grubundakilerin çoğunun çocuğu yoktu– buna rağmen kızların, akranlarından daha farklı olduklarını görebiliyordu. İkisi de çok ciddi ve mesafeli kızlardı. Bunun sebebi ikiz olmaları mı yoksa hâlâ yas tutmaları mı diye belki milyonuncu kez merak etti. Konuyu Dean'e açamıyordu, zira adamın kaslarının ve çenesinin nasıl gerileceğini ve sesinin garip bir hal alacağını çok iyi biliyordu. Ne zaman kızlarla ilgili bir fikir belirtecek olsa adam hep bu şekilde tepki verirdi. Dean, Isabelle öldükten sonra kızların dört defa psikoloğa gittiklerini ve seanslar sayesinde gayet iyi olduklarını düşünüyordu. Konu kapanmıştı.

Oli çöreğin geri kalanını kahverengi hamura aç bir kurt gibi yüklenerek bitirdi ve sıcak kahvesi eşliğinde bir güzel yedi. Son on iki ay ebeveynlik konusunda çok zor bir kurs gibi geçmişti. Şu an bile taşımakta olduğu sorumluluğun ağırlığını hâlâ tam olarak ayarlayamıyordu. Bu çok acımasız bir yükü. Hatta tamamen dürüst olması gerekirse, hayatına hiç istemediği halde yapılan bir eklemeydi. Düşünceleri genelde ikiye bölünüyor, içgüdüleriyle savaşıyordu. Görünmez bir bağ onu Dean'e ve kızlara bağlarken, içinden bir his önce kendisini düşünmemesi gerektiğini söylüyor ya da en azından düşünse bile kendisini kötü hissetmesi gerektiğini fısıldıyordu.

Kendi çocuğun farklı olur. Ona daima bağlılık hissedersin.

Oli bu düşünceyi kafasından attı ve böyle düşündüğü için kendisinden nefret etti.

Noel tatilleri çok ihtiyaç duyduğu bir mola olacaktı: Vietnam'da on gece ve kızlar için de bir bakıcı. Bunu iple çekiyordu. Gerçek hayattan uzakta, Dean'le baş başa olacağını düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu. Gerçi itiraf etmesi gerekirse, okulların eylül tatiline sadece birkaç gün kalmıştı ve Dean ile ikizler onsuz tatile gideceklerdi. Oli kendi başına kalacağı bu tatili de en

az Vietnam gezisi kadar iple çekiyordu. Hatta belki daha da çok. Homurdandı. Düşünceleri çok dağınıktı. Belki de Dean haklıydı, belki de işten biraz uzaklaşıp ayağını gaz pedalından azıcık çekmeliydi.

Midesindeki yemek onu rahatsız etti. Hamile kalmamasına şaşmamalıydı, bedenini durmadan fastfood ve sigarayla dolduruyordu çünkü. Dudaklarını sıktı, hattın diğer ucundaki keman sesi çalmaya devam etti. Işıklarda durup kalkarken makyajını yaptı. Kırmızı ışık, ruj. Kırmızı ışık, maskara. Ama ne yapsa uykusuzluğunu maskeleyemiyordu.

Evdeki alarm sistemini çalıştırmış mıydı? Dean bu konuda çok titizdi ama Oli hep unutturdu. Unutmuş muydu? Hatırlayamadı.

Kalabalık otoparkta boş bir yer gördüğünde hat düştü ve keman sesinin yerini arabasından çıkan elektronik bip sesleri aldı. “Lanet olsun.” Camı kapatırken eteğine düşen külleri temizledi. Telefonu yine çaldı: Dawn arıyordu. Sigara izmaritine ve kapının yanındaki boşluğa tıktığı yağlı çöplere baktı. Az evvel çöreği yerken hissettiği pişmanlığı yine hissetti. Arabayı daha sonra temizlerdi.

Her yerini parfüme bulayıp asansöre daldı. Çantasındaki telefon durmadan çalışıyordu. “Tanrım, geliyorum.” Elinde notepad’i, ağzında naneli sakızıyla saat tam sekizde ağzına kadar dolu editör odasına girdi ve telefonunu havaya kaldırıp, kendi telefonu hâlâ kulağında olan patronuna gülümsedi.

Dawn ona gülümsemedi. “Nerede kaldın, Oli?” Kadının çilli suratı kıpkırmızıydı.

TJ dar masanın en başında oturuyordu. Diğer uçta oturan Pia telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış dizüstü bilgisayarının tuşlarına basıyordu. “Tamam, tamam,” diyordu. “Evet, gönderin.” Oli’ye hızlı bir bakış attı ama yüz ifadesi değişmedi. “Hayır, şu an yapamam.”

Oli’nin yüzündeki gülümseme kayboldu. Dawn’un yüzünde, hazıranda maaşlarından kesinti yaptıkları günkü gibi vahşi bir

ifade vardı. Oli yutkundu. Haftalardır eleman azaltılacağı ile ilgili söylentiler dolaşıyordu ve Oli de son zamanlarda çok iyi bir performans sergilemediğinin farkındaydı –dürüst olması gerekirse bütün bir sene– ve Dawn, TJ’i ondan daha çok severdi.

“Neler oluyor?” Oli boğuk sesinden nefret etti. Böyle zamanlarda sesindeki o ayırt edici bariton tını çok uygunsuz kaçıyordu.

Dawn kollarını göğsünde birleştirip ağırlığını tek kalçasının üzerine verdi. “‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ dosyasında bir gelişme oldu.” Durdu. “Nicole Horrowitz’i buldular.”

3 EKİM 2005, CUMARTESİ, AKŞAMA DOĞRU

Alex her şeyin ters gittiği ânı saptamaya çalışıyordu. Gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçen hayatı tek bir korkunç âna çıkıyordu. Dengeyi bozan hangi kararı olmuştu? Hangi seçimi onu bu geri dönülmez karmaşanın içine çekmişti? Zihni silinmeye yüz tutmuş anıların arasından geçti, yarısını unuttuğu sohbetleri ve bilerek içine yerleştirilmiş diğer sarsıcı şeyleri düşündü. Elbette hiçbir şey olmadığını biliyordu; onunki kademeli bir düşüştü.

Daha önce evdeyken sakindi. Onca çığlığa, kana ve zihninde dönüp duran aynı sorulara rağmen en temel formuna geri dönmüş olmanın verdiği tatlı bir şey hissediyordu. El ve ayak parmaklarının farkındaydı. Kaburgalarına dokundu, diz kapaklarını avuçladı. Genelde ilgi göstermesi için çırpınan her şey yok olmuştu, kalbinin yavaş yavaş atması dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama şu an şok dalgaları bedenini ele geçirmeye başlamıştı ve her bir dalga içindeki başka bir parçayı kopartıyordu. Ciğerlerini, böbreklerini, kalbini.

Dedektifler sadece bir saniye baygın kaldığını söylediler ama ona saatlerdir baygınmış gibi geliyordu. Alex küçük odaya şöyle bir baktı. Bir zamanlar beyaz olan, ama şimdi bej rengine dönmüş boş duvarlar, gri muşambadan yer döşemesi, ne olduğu belirsiz bir hammaddeden yapılmış olan kare bir masa ve önündeki duvarı kaplayan dikdörtgen şeklinde bir ayna gördü. Burası bir hücreyi andırıyordu. Belki de bunu bilerek yapıyorlar, odada sorgulanan kişiyi hapisane fikrine alıştırmaya çalışıyorlardı. Gözlerini ovuşturarak Alex aynadaki yansımasına baktı. Muhtemelen

aynının diğerk tarafında, tıpkı filmlerdeki gibi, onu izleyen insanlar vardı; onun hakkında konuşuyor, onu yargılıyor, böyle güzel bir kızın en yakın arkadaşını nasıl öldürmüş olabileceğini merak ediyorlardı. Alex'in boğazına kusmuk toplandı ve masanın kenarına tutunup çaresizce kusmuğunu yuttu. Asit tadı çürük gibi kokuyordu, dedektifin verdiği sudan bir yudum aldı.

Üzerindeki kalın kabana ve ayağındaki kışlık botlara rağmen donuyordu. Soğuk, içinden dışına vuruyordu. Kemikleri ve kalbi buz gibiydi.

Belki de hastanede kalmalıydı –nazik bakışlı genç doktor bu konuda ısrar etmişti– ama muayenesi tamamlandıktan sonra bedeni deliller için bir ceset gibi fotoğraflanmıştı. Alex'in tek isteğı şu polis sorgusunu bitirip bir an evvel gitmekti.

Hastanede en sonunda duş almasına izin verildikten sonra kendisine eşlik eden polise, “Tutuklu muyum?” diye sormuştu. Kısa, ıslak saçlarını taramış, kan ve makyajla karışan pis yüzünü temizlemişti.

Polis gençti, muhtemelen Alex'ten çok da büyük değildi. Yüz hatları yakışıklı olamayacak kadar keskindi, ağzının ucundan sol yanağının ortasına kadar uzanan ince bir yara izi ona oltaya takılıp direnen bir balık ifadesi veriyordu. Belli ki Alex'i korumakla görevlendirilmiş, bedeninde ipuçları aramak için onu bir dizi muayeneye sokarlarken başından hiç ayrılmamıştı. Polis, göz kontağından kaçınarak sert bir şekilde, “Bu aşamada değil,” dedi.

O an içinde bulunduğu ortam o kadar gergindi ki Alex'in içinden bir kahkaha atmak geldi ya da çığlık atmak. Toprağı gömölüp çürümek ve varlığına dair hiçbir iz bırakmamak.

Kapıya baktı. Işıkları kapatmalarını hatırlatmak için bir kâğıda not yazılmış ve üzerine ışık verilerek aydınlatılmıştı. Evelyn de hep Alex ile Nicole'e ışıkları kapatmaları için bağıırdı. Elektriğı ziyan ettiklerinden, çevreye verdikleri zarardan ve faturalardan bahsedip kızardı. Onlar da gözlerini devirip kıza güler ve ışıkları kapatırlardı. Sonunda Evelyn de onların kahkahalarına eşlik

eder, öfkeden ziyade bıkkın bir halde neden olacakları kayıpları sıralardı.

Alex biraz daha su içti ve kollarını göğsünde birleştirip duvardaki ucuz saate baktı: Neredeyse beş olmuştu. Kırk saattir uymuyordu.

Kapı belli belirsiz çaldı ve açıldı. Dedektif, yanında gri saçlı, daha yaşlı bir adamla birlikte geri dönmüştü. İkisi de Alex'in karşısına oturdular. Ciddi bir ifadeyle parmaklarını açacak şekilde ellerini masaya koyup hafifçe öne doğru eğildiler. Dedektif, Alex'in kendisiyle göz kontağı kurmasını bekledikten sonra, "Alex, bu Başkomiser Bowman. Şimdi sana birkaç soru soracağız, tamam mı?" dedi.

Öfkeyle yutkunan Alex başını evet der gibi öne doğru salladı. Bowman masanın kenarındaki bir aletin düğmesine bastı. Alex aleti daha önce fark etmemişti. "Dedektif Çavuş Yardley ve Başkomiser Bowman, 3 Ekim 2005, Cumartesi, saat 5.11'de Alexandra Michelle Riboni'yi sorguya çekiyor."

Erkeksi takım elbisesine rağmen Dedektif Yardley, Alex'e balerinleri hatırlattı. Siyah saçları, yüksek bir topuz şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Kadının kalın kaşları, açık mavi gözleriyle mükemmel bir simetri içindeydi. Yavaş yavaş ve asil bir şekilde gözlerini kırpyordu. Alex'in aklına küçükken sahip olduğu porselen bebeği geldi.

Başkomiser masaya bir defter ve cebinden bir kalem çıkarttı. Adamın geniş omuzları, Yardley'in dar omuzlarının iki katıydı. Gömleğinin düğmeleri göğsünün üzerinde geriliyordu.

Hareketlerini sanki daha önce prova etmiş gibilerdi. Alex bu odaya getirilmeden önce bir plan yaptıklarını tahmin etti. Onunla nasıl konuşacakları, istediklerini nasıl alacaklarıyla ilgili konuşmuşlardı.

"Alex, arkadaşın için üzgünüz." Yardley'in sesi yumuşak, beden dili dostaneydi ama Alex kendisini hiç de güvende hissetmedi.

İçinden bir ses Yardley'in ilk fırsatta üzerine atlayacağını söylüyordu.

Alex hiç kıpırdamadı, sadece ellerine bakıyordu.

Yardley devam etti. "Senin için uzun bir gün olduğunun farkındayım Alex ve arkadaşın için de çok üzgünsün ama dün gece neler olduğunu anlatman lazım ki sana yardım edebilelim. Bunu yapabilir misin?"

"Hayır," diye fısıldadı ve boğazının ağrıdığını hissedince buna kendisi de şaşırdı.

"Denemen lazım, Alex. Neler olduğunu anlamamız gerek. Daha önce bize, herkes gittikten sonra Nicole ile ikinizin evden ayrıldığınızı söylemiştin. Bu doğru mu?"

Alex gözlerini kapattı. Paradise Sokağı'ndaki eve geri döndü. Mutfaktaydı. Yemek yapıyordu. Miles ile konuşuyordu. Kızlarla konuşuyordu. İçki içiyordu. O gece de diğer geceler gibi başlamıştı ama iğrenç bittiğini inkâr edemezdi. "Evet. Yürüyüşe çıktık."

Yardley şaşırmış gibiydi. "Biriyle mi buluşacaktınız?"

"Hayır, sadece yürüyorduk."

"Neden?"

"Yürüyorduk işte."

Yardley başını yana eğdi. "Nereye gittiniz?"

Alex evden koşarak uzaklaşıyordu. "Etrafta dolaştık, fazla uzağa gitmedik."

"Nicole seninle birlikte eve döndü mü?"

Alex yine aynı şeyi hissetti, zamanda geriye gidip yapılmış olan her şeyi geri almak istedi. Ama bu kemiklerine işlemiş bir yarayı kaşımaya çalışmak kadar imkânsızdı.

"Hayır. O kaçtı. Ondan sonra tek başıma kaldım."

Yardley gözlerini kırptırdı. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum!" Alex şu an ağlıyordu.

Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı.

"Neden kaçtığını bilmiyorsun," dedi Yardley. "Sorun değil. Bu konuya daha sonra döneriz. Belki sonra daha fazlasını hatırlarsın."

Bowman defterine bir şeyler yazarken Alex'in beyninde tiz bir çığlık yankılandı.

Gece esen rüzgâr yanaklarına vurdu, denizden gelen tuzlu meltemi hissedebiliyordu. Yanında yürüyen Nicole telefonla konuşuyordu. Alex ise her şeyin paramparça olacağından korkarak endişelenmekteydi.

“Geri döndüğünde ne oldu?” diye bastırdı Yardley. “Saat üçten önce eve döndüğünü biliyoruz. Bize bundan bahseder misin?”

Alex başkomiserin gözlerini üzerinde hissetti. Adam ona acıyarak mı bakıyordu? Öfkeyle mi? Tiksinerek mi? Kaynamakta olan bir demlik gibi zihninde giderek yükselen sesi bastırmak için başını hızla iki yana salladı.

“Alex?”

Kolları ve bacakları alkol ve uyuşturucu yüzünden tuğla gibi ağırlaşmıştı. Yana doğru uzandı. İçindeki öfkenin kasvetli acısını hissetti. Dövüşmekten bıkmıştı, her şeyden bıkmıştı. Ön kapı açık, hava soğuktu. Yer döşemelerinin bile titrediğini hissediyordu. Ayak sesleri. Yumuşak ama ciddi. Sesler.

“Ya ev arkadaşın Evelyn? Onu gördün mü? Onunla konuştun mu?”

Avuçlarıyla kulaklarını kapatan Alex'in sümüşüyle karışan gözyaşları masaya damladı. Gözlerini açtı. Dünya yan yatıyordu ama o tanıdık holü anımsadı. Mobilyalar baş aşağı duruyordu. Teni süt gibi bembeyazdı. Elinde bıçak vardı.

“Tek hatırladığım şey kan,” diye fısıldadı. “Orada çok fazla kan vardı.”

B Ö L Ü M Ü Ç

8 EYLÜL 2015, SALI

Odadaki tek ses Pia'nın tuşlara basarken çıkarttığı sestti. Oli'nin yüzündeki bütün kan çekilmiş ve bacakları pes etmeden evvel en yakınındaki sandalyeye çöküvermişti. Nicole Horowitz ismini duyduğu an zihninde bir dizi eski fotoğraf ve haber başlığı belirdi. Nicole ile eski ev arkadaşları da Azaria Chamberlain ve Beamount Kardeşler ile aynı kategorideydi. Gizemini koruyan davaları bir türlü çözülememiş ve Avustralya'nın kolektif bilincine yer etmiş, ulusun ayakkabısına yapışan bir sakız gibi kalmıştı. Oli bazılarının X faktörüne, malzemelerin mükemmel karışımına ve insanların daha fazla istemelerine yol açan bir konu ve karaktere sahip olduklarını bilecek kadar çok hikâye üzerinde çalışmıştı. Medya patronları ne kadar çabalarsa çabalasın, bazen istenilen simyayı oluşturmıyorlardı, bazen ölüm dümdüz bir şekilde gerçekleşiyordu. Ama "Ev Arkadaşı Cinayeti" daha başından itibaren bir gazete editörünün rüyasıydı ve Alexandra Riboni'nin mahkûmiyetine rağmen, konuyla ilgili hep eksik kalan bir şeyler vardı. Cinayet motivasyonunda bir netlik yoktu. Dosyanın kapanışında bir boşluk vardı.

"Kız bu sabah bulundu. Görünüşe bakılırsa onu bir koşucu bulmuş." Dawn'un parlak kırmızı tırnaklarından biri kırılmıştı.

Kadın ellerini sallayıp konuşurken Oli'nin gözü hep o kırık tırnağa takılıyordu.

Oli ortalamadan daha uzun boyluyken, Dawn en az bir seksendi ve kadının renkli gömlekler ve çiçekli elbiselerle dolu aşırı kadınsı gardırobu geniş bedeniyle asla uyuşmuyordu.

“Ağaçta sallanan bir kadın, cesedi fark etmiş,” dedi Dawn. “Ve polisi aramış.”

“Koşusu mahvolmuştur.” TJ'in yüzü dizüstü bilgisayarından yansıyan ışıkla parlıyordu.

Oli konuşmakta güçlük çekti. “Nerede?”

“Dandenongs'taki Crystalbrook denen küçük bir yerde.”

Oli yutkundu. “İntihar mıymış peki?”

“Öyle görünüyor.” Dawn yazık olmuş der gibi başını iki yana salladı ama gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

Oli panikledi, içtiği kahve boğazına takıldı. Paradise Sokağı'ndaki ev gözünün önüne geldi. Isabelle üstü başı kanla kaplı Alex Riboni'yi olay yerinden uzaklaştırırken onları arabasından izlediğini hatırladı. Eveleyn Stanley'in ceset torbasıyla evden çıkarılışını anımsadı. Ertesi gün Yardley'in basına verdiği demeç hâlâ kulaklarındaydı.

Daha dün gibi geliyordu ama aradan on yıl geçmişti.

“Nicole bunca zamandır sağ mıymış?” diye aptalca bir soru sordu.

“Öyleymiş, ama artık değil,” dedi Dawn.

“Onu Alex öldürmedi,” diye mırıldandı Oli. Önce Dawn sonra TJ ile göz göze geldi. Bu büyük bir olaydı. Yutkundu. “O olduğu kesin mi?”

Dawn masaya doğru eğildi. “Henüz resmî bir açıklama yapılmadı ama kaynağımdan öğrendiğime göre evet. Olay yerinde eski kimliğini bulmuşlar. Görünüşe bakılırsa yıllardır orada saklanıyormuş.”

“Lanet olsun.”

“Evet.” Çok keyifli görünen Dawn masadan bir adım uzaklaştı. “Lanet olsun.”

“Haber ne zaman geldi?”

“Yaklaşık yirmi dakika önce. Seni aradığım zaman.”

Oli noktaları birleştirdi. Henüz erken bir saatti ama haberler hızlı yayılırdı. “Başka kim biliyor?”

Dawn’un yüzü karardı. “Bilmiyoruz. Ceset dışında başka bir haber düşmedi, bunun duyulmasının sebebi de koşucunun karısının sosyal medyada paylaşması. Kadın bir sürü Instagram takipçisi olan bir fitness gurusu, o yüzden TV kanallarından biri haberi kaptı. Bence herkes şu an doğrulama yapıyordur. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Biz biliyorsak, onlar da biliyordur.”

“Biz ne zaman yayınlıyoruz?”

“Saat 9’da canlı yayında. Ama sadece temel söylentileri vereceğiz. Sonra güncellemeler yapıp elimize yeni bir şey geçene kadar eski fotoğrafları yayınlayacağız.”

Oli zihnindekileri not almaya başladı. *“Ev Arkadaşı Cinayeti”ndeki eksik parçalardan biri bu sabah ortaya çıktı. Öldürüldüğü sanılan Nicole Horowitz, Crystalbrook’un تنها bir bölgesinde intihar etmiş olarak bulundu. Son on yıldır nerede olduğu konusu gizemini koruyor.*

“Bu olaya yüzde yüz senin bakmanı istiyorum, Oli,” dedi Dawn. “Aslında *şu an* oraya gidiyor olmanı isterdim ama telefonlarıma cevap vermedin ve bu beni çok rahatsız ediyor.”

Oli’nin yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben...”

Dawn elini kaldırıp, Oli sanki yaramazlık yapan küçük bir çocukmuş gibi, gözlerini kapattı. “Beni rahatsız ediyor ama şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum. Bu olaya balıklama dalmanı istiyorum sadece. Cinayetin onuncu yıldönümü yaklaşırken bu mükemmel bir zamanlama oldu. Cumartesi günü çift sayı, hatta belki dört sayfa daha ekleyerek basarız diye düşünüyorum. Gwen yıldönümü için planladığımız diğer baskıyla ilgilenir ama sen de biraz bastır ve Evelyn için bu konuyu hızlandır.

Cinayetin, mahkûmiyetin ve Alex'in duruşmalarının üzerinden geçmeni istiyorum. Bütün eski dosyaları kaz ve içindeki yeni ipuçlarını ortaya çıkar. Fahişeler hakkında yazdığın o saçmalığı bırak ve kışını kaldırıp derhal olay yerine git." Dawn defterindeki yapışkan not kâğıdını aldı ve her ne kadar inkâr etse de, yakını rahat göremediği için gözlerini kısarak okudu. "Kylie'nin ekibindeki Cooper Ng'yi de yanına al. Radyoda yayınladığımız gerçek cinayet hikâyeleri programı için Alex Riboni ile bir röportaj ayarlamış. Detayları bilmiyorum ama o röportaj şu an bizim için kilit noktası, o yüzden sen de onunla birlikte bu kilidi açmaya bak. Bunu sıradışı bir habere dönüştürmemiz gerek."

"Onu olay yerine götürmemi mi istiyorsun?" dedi kafası karışan Oli.

"Kameralarla arası iyi, o yüzden seninle gidecek bir fotoğrafçı bulma zahmetine girmeme de gerek kalmıyor."

"Pardon, Cooper Ng kim?" dedi Oli ve TJ de aynı anda. "Biz bir radyo yayını mı yapıyoruz?" diye sordu.

"Evet." Dawn suratını astı. "Gelir kaynaklarımızı çeşitlendiriyoruz ki bu bizi bir radyo istasyonu olmaya yöeltebilir de yöneltmeyebilir de." Gözlerini devirdi. "Her neyse çocuk dijital ekiple birlikte üçüncü katta. Kylie bana onun hiç de fena bir röportajcı olmadığını söyledi. Bugünlerde çıta alçaldıkça alçalıyor ama bu sabah onunla yaptığım konuşma doğrultusunda çocuğun yetenekli olduğunu söyleyebilirim, yani Kylie haklı olabilir."

Oli'nin Cooper Ng'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Üst katta bir sürü yeni yüz olur ve Oli de genelde dijital bölümden uzak durmaya çalışırdı. Ama bu çocuk her kim olursa olsun, uzun bir araba yolculuğunda bir yabancıyla sohbet etmek durumunda kalmak Oli'nin hiç hoşuna gitmedi. "Knowles'u alabilir miyim?"

"Hayır, kendisi bir davada," dedi Dawn. "Haydi, artık yola koyul, Oli. 6 haberlerinden önce senden güzel bir şeyler istiyorum. Daha sonra da internette ikinci bir hikâye yayınlamak

niyetindeyim, böylece yarınki baskıya yetişmesi için zorlarız. O yüzden ne bulursan topla. Polislerle konuş, yerli halktan onu tanıyan var mı diye bak. TJ, O'Brien haberiyle ilgileniyor ama Pia senin için biraz bölge araştırması yapabilir. Polis kayıtları ve haber bültenlerini dikkate alma.”

Oli ayağa kalktı ve çantasını omzuna attı. Biraz tereddütlü bir şekilde, “Biliyorsun eskiden *The Daily*'deyken ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ne ben bakmıştım,” dedi.

Dawn kadına garip bir ifadeyle baktı. “Ben de şimdi o yüzden senin bakmanı istiyorum ya?”

TJ tuvaletin kapısında onu bekliyordu. “Harika bir hikâye,” dedi imalı bir şekilde.

“Kesinlikle.”

Adam kaşlarını çatı. “Sen iyi misin?”

Kadın başını öne doğru salladı. TJ bu sektörde geçirdiği uzun yıllar boyunca neredeyse her şeyi görmüştü: Patronlar değişir, gazeteler ya da ofisler taşınır, yeni medya yasaları çıkar ve dijital dönüşüm sonu gelmez bir şekilde devam ederdi. Her ikisi de suç bölümünde çalışmaya erken yaşlarda başlamışlardı. TJ, *The Daily*'ye Oli'den iki sene önce katılmıştı ve Oli o günden beri haber peşinde koşuyordu. O zamanlar hâlâ Timothy Jack'ti. Ayrıcalıklı olmayı deneyen ama sık sık başarısız olan çekici bir genç adam. Ağzında gümüş kaşıkla doğmuştu ve kaşığının izi hâlâ damağında vardı. Neyse ki TJ bunun farkında olan biriydi. Aralarındaki farka ve tatlı rekabete rağmen ikisi her zaman çok sıkı dostlardı. Oli bazen bunun sebebinin adamın kendisini gerçek bir tehdit olarak görmemesi mi olduğunu merak ederdi.

Üç yıl evvel efsanevi Martin Boon emekli olduğunda Dawn, Oli'yi TJ ile birlikte terfi ettirmişti. TJ hâlâ en büyük hikâyeleri alma peşindeydi ama zaten etrafta yeterince büyük hikâye vardı.

Oli adamın ikisi arasındaki bu tatlı rekabetten hoşlandığını hissederdi zira para kazanmak için kendisini fazla zorlamayan, ama sürekli enerjik tutan bir rekabetti bu.

Oli'nin telefonu çalmaya başladı, Dean arıyordu. Telefonu sessize aldı.

TJ'nin bakışları rahatsız ediciydi.

“Dün gece iyi uyuyamadım ama fena sayılmam.”

Adam parmaklarını çıtlattı. Kollarını birleştirdi. “Ben sana nasıl uyudun diye sormadım, Ol.” Tertemiz beyaz gömleği yepyeni görünüyor ve omuzlarıyla göğsünü sarıyordu. Bu adam hep derli toplu görünürdü zaten. Bunca yıldır Oli onu dağılmış vaziyette çok az görmüştü. En az gazetenin kendisi kadar güvenilir biriydi, her gün koyu sarı saçları güzelce taranmış şekilde, yüzünde tatlı bir gülümseme ile işe gelirdi. Karısı Cara ile çocukları yoktu. İki büyük köpek, değişik aletler ve tasarımcı mobilyalarıyla dolu bir dairede yaşıyorlardı. Her ağustosta Yeni Zelanda'ya kayağa gider ve düzenli olarak maratona hazırlanırlardı.

“Ben iyiyim, TJ,” diye ısrar etti Oli.

“Peki.” Ama göğsünde birleştirdiği kollarını açmadı. Gözlerini bir sola bir sağa oynattı. Sonra kadına doğru eğilip, “Bu hafta bir sürü kişiyi işten çıkaracaklarını düşünmüştüm,” dedi.

“Ben de pazartesi günü Joosten'ı ofiste gördüğümde anladım. Hatta içeriye girdiğimde Dawn'un bunu duyuracağını sandım.”

“Evet.” TJ yüzünü buruşturdu. “Dün Joosten ile görüşüm. Dawn'la ilgili düşüncelerim hakkında hiçbir şey söylemedi. Biliyorsun, gelecekteki yeni yapılanma için onu işten atabilirler ve sanırım Joosten da yeni bir yapılanma düşünüyor.”

Oli'nin kafası karıştı. Bu Nicole Horowitz olayı onu gerçekten sarsmıştı. Bir anda Isabelle'den başka bir şey düşünemez oldu. “Joosten seninle Dawn hakkında mı konuşmak istedi?”

Oli genelde Sydney'li genel müdür Alistair Joosten ile iyi anlaşırды. Ünlülerden kalan hatıra parçaları ve şifreli bulmacalar gibi ortak ilgi alanları vardı. Ama adam bu ziyaretinde Oli ile ilgilenmemişti. Peki ya Dawn? Herhalde işten atılacak değildi?

Tamam, belki herkesin geçinebileceği bir tip de değildi ama sağlam ve çok çalışkan bir kadındı. Oli etkilemek zorunda kalacağı yeni bir patrondansa Dawn ile çalışmayı yeğlerdi. Zira Dawn fikirlere önem veren ve bütçe kesintilerinden hoşlanmayan bir patrondur.

“Ona ne söyledin?” diye sordu.

TJ tereddüt etti. “Kartlarımı açık etmedim. Artık sektörün çok zorlaştığını, haberlere sosyal medyanın yön verdiğini ve tüm geleneksel haber kanallarının internet platformlarına ağırlık verdiklerini söyledim. Yani reklam modellememizin boka sardığı bir sır değil. Falan filan işte. Ama ona bütün bunlar göz önüne alındığında Dawn’un her şeyi gayet iyi idare ettiğini söyledim.” TJ beyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Bence Joosten ondan biraz korkuyor.”

“O aptal bir adam değil,” dedi Oli. Bir yandan da TJ’in kendisine karşı tamamen dürüst olup olmadığını merak etti. Eğer Dawn’da bir zayıflık hissederse üzerine atlar mıydı? Oli bir yandan da Joosten’in ona kendi fikrini sormamasına kızdı.

“Bu çok komik, bilirsin,” dedi TJ. “Ama başlıkları bilmeme rağmen ‘Ev Arkadaşı Hikâyesi’nin detaylarını bir türlü hatırlayamıyorum. Sanırım o dönem boğazıma kadar Carter’in kaçırılması olayına batmıştım ve bu hikâyeye hiç dokunmadım.” Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. “Gerçi o iyi kalpli ihtiyar Jo’nun seni durmadan bir yerlere taşıdığını hatırlıyorum. Tanrım, o kadın tam bir köle gibi şoförlük yapardı.”

Oli konuyu değiştirmek istedi. “Sence O’Brien bugün paçayı sıyırır mı?”

TJ suratını buruşturdu. “Muhtemelen. O adam tam bir pislik, ama çok zeki bir pislik. İzlerini oldukça güzel kapattı ve onu destekleyen hâlâ bir sürü insan var.”

Oli iç çekti. “Tanrım, bu çok sinir bozucu bir şey. Dean de hep onun tam bir pislik olduğunu söyler.”

“Biliyorum. Sonuç ne olursa olsun umarım karısı benimle konuşmayı kabul eder. Haftalardır bunun için çalışıyorum ve sanırım artık o da hazır. Biliyorsun temmuzdan beri otelde

kalıyor. Dünkü ifadelerin ardından artık kocasının yanında olur mu   pheliyim doğrusu. Çok rezildi.” TJ sırtıttı. “Onunla r por-taj yapmak altın madeni bulmak gibi bir şey olacak. Hâlâ ortaya çıkmamış şeyler bile anlatabilir.”

Oli’nin içinde genelde TJ ile konuşurken hissettiği o duygu uyandı. Asla onun kadar iyi olamayacağı duygusu, çünkü adamı tam bir gazeteci yapan yazma yeteneği Oli’de yoktu. Kendisini tüm duygulara kapatıp bir robot gibi hikâye yazma yeteneği.

Dawn ofisinden çıkıp haber masasına doğru yürüdü.

“Gitsem iyi olur.” Oli patronunun görüş açısına girmemek için aceleyle hareket etti. “Cooper denen  u çocuğu bulmam la-zım. Umarım düzgün fotoğraf  ekebiliyordur.”

TJ güldü. “G r n  e bakılırsa stajyerlik seviyesinin biraz  s-t nde bir  ocukmu .” Ellerini sa ında gezdirdi.

Oli adamın yanından geçti. “Sana iyi  anslar.” Birbirlerine hep böyle söylerlerdi.

“Sana da.” Adam gözlerini kısıtı. “Hey, ‘Ev Arkadaşı Cina-yeti’ vakasını Dean’ın karısı yönetmiyor muydu? Öyle olduğuna eminim.”

Oli kadının atkuyruğunun savrulu unu ve ateşli bakışlarını hatırladı. Kendinin daha genç halinin Dean’i evinin önündeki bir takside öptüğünü ve sokaklarda haber peşinde ko tuğunu anım-sadı. Kendisini kanıtlamak için çaresizce çabaladığı halini.

Omuzlarını hiçbir şey olmamış gibi kaldırdı, TJ’in boynundan yüzüne doğru tırmanan kızarıklığı görmesini istemiyordu. “Evet, sanırım öyleydi.”

   Noel içinde gazetenin dijital bölümü zemin kattan üçüncü kata ta ınmı , haberlere ve ikinci kattaki editör bölümüne destek olurken bir yandan da reklam bölümü ile birle mi ti.

“Bu kötüye işaret,” demişti o zamanlar birlikte üst kata çıkan insan sürüsünü hayretle izlerlerken TJ. Hepsinin ellerinde Apple

marka dizüstü bilgisayarlar ve taşınabilir kulaklıklar vardı. “Bu düzenin değişiyor olduğu anlamına geliyor, Oli. 2020’de kendimizi bodrum katta bulursak hiç şaşma.” Oli adamın biraz fazla abarttığını söylemiş ama bir yıl sonra finans bölümü araştırma ekibinin masraflarını kesmişti. Şu an bodrum kattaki tuvaletlerin yanında, aşırı büyük bir dolaba benzer bir alanda çalışıyorlardı. Dahası, geçen ay buzdolapları bozulduğunda, Oli biraz süt almak için üçüncü kata çıkmış ve orada harika bir kahve makinesi ile içi bitki çaylarıyla dolu bir dolap olduğunu görmüştü.

Görünüşe bakılırsa TJ haklıydı. Gazeteciliğin bu yeni çağında dijital bölüm cennete kesinlikle daha yakındı.

Üçüncü kata çıkan Oli, kendisine Cooper Ng’yi gösteren Kylie Archer’ı buldu. Kylie on beş yıldan fazladır gazetede idi, genelde fazlalık sayılan işleri yapardı. Şimdi de marka haline gelmiş gustosuyla gittikçe yükselen dijital dünyayı kucaklıyordu. O, bir zamanlar küçük bir çocuk olduğunu hayal edemeyeceğiniz tiplerden biriydi. Oli kadını tanıdığından beri beyaza yakın açık sarı saçları hep aynı modeldi. Süslü takılara bayılırdı, bugün de kulak memelerinde parlak sarı nergisler sallanıyordu. “Cooper iyidir, Oli. Kesinlikle sinir bozucudur, ama iyidir.”

“Tamam.”

Kylie kadının kolunu hafifçe sıkarken bilezikleri şıngırdadı. “Tanrım, bu ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ olayı harika oldu, değil mi? Dawn bana başlıkları verdi, böylece birlikte bir şeyler hazırlayabileceğiz. Bilirsin, o gece evde olan diğer kişiler etrafında dönen bir hikâye.” Dev bir bilgisayar ekranındaki görüntüleri ayarlayan sıksa, kızıl saçlı birini gösterdi. iPad kalemine benzer bir şeyle resimleri bir yerden bir yere sürüklüyordu. Tam ortada kardeş gibi görünen üç ev arkadaşı sırtarak durmaktaydı. Etraflarında saç stilleri on yıl öncesine ait olan pek çok gencin resmi vardı.

“O zamanlar iyi bir hikâye idi,” dedi Oli. “Ama sanırım hâlâ iyi bir hikâye.”

“Tam bir bomba,” dedi Kylie. “Aslında ben Nicole Horowitz’in öldüğünü sanıyordum. Alex’in ikisini de öldürdüğüne inanmıştım.”

Oli bu davanın ne kadar hararetli geçtiğini düşündü. Avusturalya, Eveleyn’in ölümü ve Nicole’ün kaybolmasından Alex’in sorumlu olduğuna inanan ve inanmayanlar olarak ikiye bölünmüştü.

“Önce cesedin Nicole’e ait olduğunu teyit etmeliyiz,” diye hatırlattı Oli kadına. “Henüz resmî bir açıklama yapılmadı.”

“Bence ona ait,” dedi Kylie ciddi bir ifadeyle.

Oli sesindeki rahatsızlığı belli etmemeye çalıştı. “Görüp öğreneceğiz.”

Kylie kadının omzunu hafifçe sıvazladı. “Umarım bugün oradan iyi bir şeylerle dönersin. Okumak için sabırsızlanıyorum.” Parlak mavi bir mataradan gürültüyle birkaç yudum su içtikten sonra elinin tersiyle ağzını silip, “John!” diye bağırdı. Oli irkildi. “John!” Kylie bağırarak adamın peşinden gitti.

Oli az evvel Kylie’nin gösterdiği dev bilgisayar ekranına doğru yürüdü. Ekranın diğer tarafında dev gibi mor kulaklık takmış sıksa bir Asyalı çocuk gördü. Çocuk onu görünce durdu, kulaklıklarını atıp ayağa fırladı. “Oli Groves! Sizinle tanışmak *harika*. Benim için bir şeref.” Sırıtarak kendisinden beklenmeyecek bir kuvvetle kadının eline elini vurdu. “Ben Cooper. Cooper Ng. Dostlarım bana CNN der. İkinci adım Nicholas ama size hangisi uyarsa onu kullanın. Coop, Coops? Bana hiç fark etmez.”

Cooper’ın kısa siyah saçları dev bir horoz ibiği gibi tepesine taranarak toplanmıştı, sol kulağında da üç gümüş küpe vardı. Kalın siyah çerçeveli gözlükler takıyor, kısa kollu gömleği kollarını sarıyor ve kötü baca temizleyicisi tabirine yeni bir anlam katıyordu. Kulaklıklarını –ve daha milyonlarca elektronik aletle kablolarını– bir sırt çantasına tıktı.

“Sana ‘Oli’ demem sorun olur mu? Yazılarında Oli ismini kullandığını fark ettim. Gerçi Oli Groves tam bir gazeteci ismi. Altın gibi bir şey! Ebeveynlerinin oldukça gelişmiş bir espri anlayışı

varmış.” Oli konuşmak için ağzını açtı ama çocuk devam etti. “Evlendiğinde soyadını değiştirecek misin? Bence değiştirmezsın ama insanlar bazen bizi şaşırtır. Mesela tam anlamıyla feminist olan bazı hatunlar evlendikleri adamın soyadını almakta bir sakınca görmüyorlar. Bence bu en kötüsü.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Hımm, bir bakayım.” Çocuk zihnindeki bir listeyi kontrol ediyormuş gibi üzerini baştan ayağa aradı. “Dışarısı hâlâ soğuk, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman yanımda bunu getirdiğim için şanslıyım, ha?” Sandalyesinin arkasında asılı duran renkli kayak montunu aldı ve küçük bir bohça gibi katlayıp dirseğinin altına sıkıştırdı. “Hazırım!”

“Harika.” Oli dişlerini sıktı.

“Gidelim mi artık?” Sırt çantasını önüne taktı. “Hoşça kal, Chelsea!” diye seslendi. “Görüşürüz, Graham!”

Kulaklarında kulaklık, gözlerini zombiler gibi bilgisayar ekranına sabitlemiş olan meslektaşları ona cevap vermedi. Cooper asansöre doğru yürürken Oli de arkasından gidiyordu. Bir meyve kâsesinde duran elmayı aldı.

Cooper asansörde de konuşmaya devam etti. “Bu şey tam bir çılgınlık, ha? Daha önce hiç hikâye için gönderilmemiştim ama Alex röportajı tam bir tesadüf oldu.” İnanılmaz bir hızla parmağını telefonunda gezdirdi. “‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ ile ilgili tüm sohbet grupları ve anahtar kelimeler için bildirim gelmesini ayarladım. Bu şey titrer titremez sana haber veririm. İnsanlar Nicole Horowitz’in öldüğünü duyunca *milyarlarca* komplo teorisi gelmeye başlayacak.”

Asansör biyledi ve kapılar açıldı.

“Nereye park ettiğini biliyorum,” dedi çocuk neşeyle. “Bende araçları sahipleriyle eşleştiren şu şeyden var. Beyaz Audi sensin.” Arabayı gösterdi. “Çok şık.”

* Oli (Olive'in kısaltması) Groves İngilizcede “zeytin bahçeleri” anlamına gelmektedir. (e.n.)

Oli'nin içinde kabaran siniri giderek kaynamaya ve yüzeye doğru çıkmaya başladı. Yeni arabasının haftalardır ofiste sohbet konusu olduğundan hiç şüphesi yoktu ama Dean kızlarını geti-
rip götürdüğü için iyi bir arabası olması gerektiği konusunda çok ısrar etmiş, eski Mazda'sının da savunulacak bir hali kalmamıştı.

“Buraya inip herkesi gözetler misin?” diye sordu.

Cooper ceketinin iç cebine uzandı ve üzerinde çiçek desenleri olan, gümüş, eski moda bir sigaralık çıkardı. Sigaralığın üzerine hafifçe vurdu. “Sigara içiyorum ve insan sigara içerken bir sürü şeyi fark edebiliyor. Pek çok konuşmaya tanık oluyor. Kanal Ye-
di'de çalışırken bunu bana James Gilchrist söylemişti. Gilly bir efsanedir, herhalde onu tanıyorsundur, değil mi? Her neyse sigara içmek pek çok ilginç şeyi keşfetmemi sağladı.”

Arabanın yanına gelip karşı karşıya durdular ve bir süre birbirlerine baktılar.

“Sigara içiyorsun?” dedi Oli şüpheyle.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Cooper suçlu bir ifadeyle. “Artık nadir rastlanan ve ırkına ihanet eden biriyim ben. Ama Snapchat de kullanmam. Dijital ayak izimin profesyonel ve kalıcı olmasını isterim. Yani biraz eski moda sayılırım,” diye samimiyetle ekledi. “Dövmelere ilgi duymam. Uber kullanmam çünkü vergi ödemi-
yor olmaları canımı sıkıyor.”

“Bin,” diyerek çocuğun lafını kesti Oli. “Oraya varmamız bir saati bulur.” Kumandayla kapıları açtı ve kapı kolundaki çöpleri alıp koltuğun altına itti.

Cooper da aynısını yaptı. Arabanın içini birkaç kez kokladıktan sonra neşeye kadına dönüp, “Sen de içiyorsun!” dedi.

“Mesaideyken değil.” Arabayı çalıştırdı.

Çocuk emniyet kemerini takarken şaşkın bir çığlık attı. İşa-
ret parmağı aklına çok parlak bir fikir gelmiş gibi gökyüzünü gösteriyordu.

“Ne oldu?”

“Kamerayı unuttum!” Kapıyı açtığı gibi asansöre geri koştu. “Sakin bensiz gitme!” diye seslendi kapılar üzerine kapanırken.

BÖLÜM DÖRT

Oli'nin direksiyona pençe gibi geçmiş parmakları bembeyaz olmuştu. Cooper sohbete devam ediyordu. Ofisten çıktıklarının on beşinci dakikasından beri Oli çocuğun özgeçmişi ve on beş yaşındayken tatilde yerel bir video dükkânında çalışma hayatına başladığıyla ilgili bir sürü şey dinlemişti. Son beş dakikadır da yakın zamanda kullanmaya başladığı uyku monitörü uygulamasının detaylarını anlatıyordu. Bir durup, bir akan trafik kadının sinirlerini daha da geriyor ve başka bir kırmızı ışıktaki yavaşlayıp durduklarında Oli burnundan aldığı havayı ağzından soluyordu.

Nihayet kalabalık şehir trafiğinden kurtulup banliyölerin olduğu bölgeye geçtiler. Etekler ve takım elbiseler yerlerini spor giysilere, dizi dizi taksiler de çocuk arabalarını iten annelere bıraktı ama Oli etrafa pek dikkat etmiyordu. Zihninde o eski yüzlerin görüntüleri vardı: Nicole, Evelyn, Alex. Isabelle.

Cooper'ın sözlerine kulaklarını tıkayıp bu eski hikâyenin dönüp dolaşıp yakasına yapıştığını düşünüyordu. Nicole'ün ortaya çıkışı büyük sürpriz olmuştu ama kesinlikle beklenen bir şey değildi. Sırlar eninde sonunda ortaya çıkardı. Ya zorla ya da kendiliğinden. Henüz bitmemiş bir işin pusuda bekleyen hamlesi çok kuvvetli olabilirdi. Bu hikâye de onun kendi özgeçmişindeki anormal bir unsurdu, sürekli zihnine takılan kayıp bir diş gibiydi. Sayfalar dolusu kopyalar çıkartmış, ev arkadaşlarının dünyasına dalıp haftalarca uğraşmış, sıradan bir şeyden ilginç bir şey yaratmaya

çalışmıştı. Tüm bunları yaparken bir yandan Jo'nun itirazları, bir yandan da Alex'in mahkeme süreciyle baş etmek zorunda kalmıştı. Ama sonunda bu çabalarına değmemişti. Hikâye tüm ulusun kendisini kandırılmış hissettiği aptal bir şekilde sonuçlanmıştı.

The Daily'deki haber odasını hâlâ hatırlıyordu. Fotoğraflarla kaplı duvarları, yığınlar dolusu raporları, cinayetle ilgili tahtaya yaptıkları çizimleri ve şemaları, Alex'in tutuklanmasını ve nihayet mahkemedeki duruşmasını. Bu konu ofiste haftalarca yankılanmış, hatta Jo bile hikâyenin peşini bırakmalarını, gerçekte neler olduğunu başkalarının çözmesini ve kendilerinin polisin bir yerde bir eksiklik yaptığı imajını çizmemeleri gerektiğini söylemişti. Oli de bu olaya tıpkı Paradise Sokak 28 numaradakiler gibi kendini kaptırmış, Isabelle Yardley'in de işin içinde olması takıntısını daha da alevlendirmişti. Âdil olmak gerekirse yalnız da sayılmazdı, ülkenin tamamı bu hikâyeye kapılmıştı.

Avustralya'daki tüm cevapları bildiklerini sanan her dedektifin koltuğunun altından fırlayan ve yeterince incelenmemiş kanıtlara dayalı verilen hükmün kendisini nasıl da rahatsız ettiğini anımsadı. Radyolardaki eleştiriler ayyuka çıkmış, cesur dünyanın yeni internet bloglarında uyuşturucunun tehlikeleri, kadınların her önüne gelenle yatmalarından kaynaklanan sakıncalar ve su testisi su yolunda kırılır tarzı yorumlarla dolu daha pek çok teori yayınlanmıştı.

Tüm olayın kilidinin hep Nicole olduğu düşünülmüştü, kayıp detaylarla birlikte kaybolan kız. Haber başlıkları "Nicole'ü Bulan Cevapları da Bulur" diye bağıyordu. Arna cinayet dedektifleri onu bulamadılar. Nüfusun üçte biri hariç herkes onun iyi bir aileden gelen, okulunda ve sportif faaliyetlerde son derece başarılı, iyi bir kız olduğunu düşünüyordu. Sınıf arkadaşları onu güzel ve yardımsever biri olarak anlatmışlardı. Elbette bazı söylentiler vardı -bütün kızlar hakkında vardı- ama Nicole'ün kanıtlanmış samimiyeti ve cömertliği onu bu korkunç senaryodaki suçlu durumuna düşmekten kurtarıyordu. Alex ise tam tersine evlatlık

alınmıştı ve o gece için hiçbir mazereti yoktu. Cinayet silahında parmak izleri bulunmuştu, ellerinde de kan vardı. Ev inatçı bir sessizliğe büründüğü zaman yaptığı duygusal itirafta, Nicole'ün o gizemli yürüyüş turlarının tam ortasında telefonunu ve cüzdanını bile almadan, birdenbire ortadan kaybolduğunu söylemesi az da olsa samimiydi. Bir de tüm bu olayın merkezindeki zavallı Evelyn vardı. Kız sırtından tam dört kez bıçaklanmış olmasına rağmen, kanında bir sürü uyuşturucu madde bulunduğu ve daha birçoğunun da yatak odasında gizlendiği ortaya çıkınca toplumun gözündeki sempatisini bir anda kaybetmişti.

Oli geçmişte tamamen kaybolurken Cooper konuşmaya devam ediyordu. Kadın ardı ardına karşısına dikilen çıkmaz sokakları, hikâyedeki tutarsızlıkları ve mantıksız ipuçlarını hatırladıkça öfkesi büyüdü. Eğer Nicole bir anda ortaya çıktıysa bu Alex'in doğru söylediği anlamına mı geliyordu? Yoksa tamamen başka bir anlama mı?

Oli tüm vakayı biliyordu ama Isabelle'i biraz kırdı. Hatta Jo genç dedektifin ipin ucunda olduğuna dair bir makale bile yazmıştı. Dean onun güç durumda kaldığını itiraf edecek kadar ileriye gitmemiş -en azından Oli'ye söylememişti- ama basınla yüzleştiği her gün bunu kadının yüzünden net şekilde anlamak mümkündü. Genelde mükemmel olan dış görünüşünde çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Oli kadının bu zayıf halini gördükçe gizli bir zevk alıyor olmasından nefret ediyordu. O dönem bütün emniyet teşkilâtı ateş altındaydı ve medya da alevleri körüklemeye bayılıyordu. Ön sayfalar cinayet istatistikleri, altında bir yığın sorular olan ölü fahişelerin resimleri, devam eden çete savaşları ve Carter'ın yetersizliği ile ilgili haberlerle kaplıydı. Eveleyn'in öldürülmesinin ardından polisler birini mahkûm etmek için çaresizlik içinde çırpınıyordu.

Alex Riboni ile bir puan kazanmışlardı ama Isabelle ve Bowman olay yeri inceleme ve olay yeri kanıtları dışında tutarlı bir ipucu bulamamakla suçlanıyordu. Yetersiz kaldıklarıyla ilgili

suçlamalara bir de cinayet motivasyonunun olmaması eklenmişti. Alternatif olasılıklar işlenmeye devam ederken Alex'in mahkûm edildiği an Oli rüzgârın tersine döndüğünü hissetmiş ve yetim parti kızı bir anda masum sıfatından suçlu sıfatına geçiş yapmıştı. Alex hapishaneye bir şüphe fırtınası ile sürülmüştü.

O akşam Dean'le buluşmak için Jo'ya hasta olduğu yalanını söylediğini hatırlayınca suçluluk hissetti. Zavallı Jo 2010'da kanserden öldü. Korkunç bir patrondu ama bu şekilde harcanmayı da hiç hak etmiyordu.

Hükme ve mahkûmiyete rağmen, Alex'in yasal ekibi pes etmedi ve davasını bir üst mahkemeye taşıdı. Eveleyn'in toksikoloji raporu gündeme getirildi, bu davaya benzer başka dava dosyaları açıldı, şiddete maruz kalarak öldüğü ile ilgili uzman ifadeleri alındı ve kızın tüm duygusal patlamaları masaya yatırıldı. Alex'in avukatı asıl kurbanın Alex, Eveleyn'inse kontrolden çıkmış bir canavar olduğunu savundu. Alex gecenin bir yarısında delirmiş ve çıplak Eveleyn tarafından yatağından sürüklenerek çıkartılmış, kız onu tehdit edip Alex'e saldırmıştı. Alex'in ona karşılık vermekten başka seçeneği kalmamıştı. Zaten onu mahkûm ettikleri deliller yetersiz ve saptırılmış delillerdi. Bu meşru müdafaadır diye bağırdı avukatı ve kız bir anda hapishaneden çıkartılıp bir rehabilitasyon merkezine kondu.

Nicole'ün kayboluşu da yeniden ele alındı. Eveleyn onu intihara sürüklemiş, hatta belki de öldürmüştü.

Alex'in serbest bırakılmasından birkaç dakika sonra Başkomiser Bowman'ın basına verdiği demeç onları tatmin etmemiş ve gazeteciler yorumunu almak istediklerinde Eveleyn'in alkolik babası onlara güzel bir gösteri sunmuştu. Mitchell Stunley ayağı takılıp yere yuvarlanmadan önce Bowman için işe yaramaz bir piç kurusu demiş ve Isabelle Yardley için de aptal sürtük tabirini kullanmıştı. Bu küfürlü yorumları bütün haberlere manşetten girmişti.

Gün ışığına rağmen koltukaltlarında ter lekesi beliren Oli, rahatsız olmuş gibi hafifçe yan döndü. Bu sabah ona çok fazla

gelmişti. O an hikâyenin her bir bölümüne tek tek dalıp, geçmişte yazdıklarını kelimesi kelimesine tekrar gözden geçirmek istiyordu.

“Alex Riboni röportajını nasıl ayarladın?” diye sordu geçenlerde satın aldığı bilgisayar yazılımı hakkında kendi kendine konuşan Cooper’ın sözünü keserek.

Çocuk ısıklık çalmak istedi ama sesi daha çok bir ördek gibi çıktı. “Bunca zamandır benimle sohbetten kaçınıyordun, değil mi? Bugün bir araya gelme sebebimiz o röportaj, biliyorsun.” Ellerini ovuşturup boynunu sağa sola yatırdı. “İtiraf etmeliyim ki kızın izini sürmek epey heyecanlıydı. Ofiste bir yandan da müzisyen olan bir çocukla çalışıyorum. Kendisi internet yayınıımız için çok havalı bir giriş müziği geliştirdi. Acayip uğursuz, insanın tüylerini diken diken eden bir melodi...”

“Cooper!”

Çocuk konuyu kolayca değiştirdi. “Alex’e dönüyorum, tamam. Facebook gruplarındaki birisi bana, onun kuzeniyle birlikte çevre danışmanlığında çalıştığını söyledi. Bilirsin, hani şu fabrikaları ve okulları geri dönüştürülebilir malzemeler kullanmaya teşvik eden tarzda yerlerden birinde.”

“Orada ne yapıyormuş?”

Çocuk omuz silkti. “Proje müdürüymüş galiba. Her neyse, Facebook’taki tipe mesaj atıp firmanın isminin Everyday Green olduğunu öğrendim. Ona ulaşmaya çalıştım ama beni bağlamadılar. Birkaç kez denedim, hatta ona bir mektup bile gönderdim. Ama cevap gelmedi, ben de sonunda sosyal medyada izini sürmeye başladım.”

“Hesabı mı varmış?” diye hayretle sordu Oli.

“Sadece Twitter’da. Kolay olmadı ama Al_R_85 kullanıcı adıyla hesap açmış. Ama içimden bir his bunun o olduğunu söyledi. Kurban avukatlarına ait internet sitelerin adreslerini paylaşıyor, yasal boşluklar ve polislerin mahkûmlara karşı takındıkları yanlış tutumlar hakkında hikâyeler yayınlıyordu. Bir de çevreyle

ilgili şeyler. Ona DM attım, birkaç kez mesajlaştık. Sanırım gerçek biri olduğuma inanması biraz zaman aldı.”

“Sonra da ondan seninle röportaj yapmasını mı istedin?”

Başını aşağı yukarı oynattı. “Sayılır!”

“Bu ne zaman oldu?”

“Yaklaşık üç hafta önce. Dijital ekip Alex’in röportajıyla birlikte bir dizi radyo programını bu ay sonunda hayata geçirmeyi planlıyor. Ama sırada daha bir sürü ayarlanmış röportajımız var.”

“Tamam.” Oli ikna olmamıştı. “Peki bu tamamen senin fikrin miydi?”

“Hayır, fikir büyük adamdan çıktı. Joosten çeşitlenmemiz gerektiğini anlıyor, bilirsin işte, ya geliş ya da öl.”

Oli ihanete uğramış gibi hissetti ama bunu belli etmemek için çocuğun sözlerine hayran olmuş gibi bir ses çıkarttı. “Asıl gereken şey kaliteli gazeteciliğe yatırım yapmak.”

“İnternet radyoculuğu kaliteli gazeteciliktir zaten. *The Asutran*’ın da bu konuda çalıştığını duydum, hatta bütçelerinin çok büyük bir kısmını bu işe yatırım yapmak için ayırmışlar.”

“Yerlerini bulmuşlar,” dedi Oli pragmatik bir şekilde. “Ama bir gazete yayıncılık yapmaz ve elimizde olanı ve olduğumuz şeyi geliştirmek yerine çoğunluğun biriktiği parlak bir vagona atlamak bence iyi bir şey değil. Geçen yıl yardımcı editörlerin yarısını işten attılar, biliyorsun?”

Cooper sıska omuzlarını havaya kaldırdı. Bu fikre katılmadığını beyan etmekten mutlu gibi görünüyordu. “Üzülme, annem de bu konuyu tam olarak anlayamıyor. Telefonumla boş boş işler yaptığımı sanıyor.”

“Neyse.” Oli’nin sol bacağına kramp girdi. “Annen zeki birine benziyor. Alex ile olan röportajının tarihi ne zaman?”

“Pazar sabahı ofiste, ama bunu geçen hafta konuştuk.”

“Onunla konuştun mu yani?” Oli bu fırsatın bu şekilde heba edilmiş olmasına inanamıyordu. Yanında oturan çocuk herkesin konuşmak için ruhunu satacağı son derece önemli biriyle görüşmüştü.

Cooper'ın kafası karıştı. "Elbette konuştum çünkü sorularımı planlamam ve gösterinin nasıl olacağına dair bir fikir edinmem gerekiyordu."

Oli güldü. "Bu bir gerçek cinayet röportajı, öyle değil mi? Yani gösterinin nasıl olacağı açıkça belli."

Cooper'ın yanakları kızardı. "Sadece yanımda rahat olacağından emin olmasını istedim. O da bunu takdir etti."

Belki de Oli fazla sert davranmıştı. "Kişiyi rahatlatmak her zaman iyi bir fikirdir," dedi.

"Evet," diye cevap verdi morali düzelen çocuk. "Kesinlikle."

"Bir dakika. Röportajı ofiste mi yapacağım dedin? Nerede yapacağını düşündün mü peki?"

"Stüdyoda."

"Ne stüdyosu?" dedi otobandan çıkıp kırmızı ışıktaki Oli.

"Boş toplantı odalarından birini stüdyoya dönüştürdüm. Düzgün bir ses yalıtımı ve her şeyi var." Durup ağzına bir sakız attı. "Nasıl yapılacağına internetten baktım. Eski halılar ve yumurta kutuları yeterli oluyordu. IT bölümünden birini de bana yardım etmesi için ayarladım. Çok güzel oldu, bayılacaksın."

Oli yorum yapmadı. Nedense Cooper'ı ofis duvarlarına halı çakarken hayal etmek onda bir şeyleri yumruklama isteği uyardı.

"Her neyse."

"Her neyse ne?" Çocuk kadına baktı.

"Alex ne dedi?!"

"Ha, tamam."

Oli öfkesiyle baş etmeye çalıştı. Bu çocuk birkaç adımda bir yoldan çıkan ve tekrar yola sokmanız gereken yavru bir köpek gibiydi.

"Aslına bakarsan çok iyiydi. Başlarda biraz utangaçtı ama sonradan açıldı. O yasın altında çok büyük bir öfke yattığını hissettirdim. Sen de yapmadığın bir şey için hapse gönderilsen aynısını hissederdin. Bence hikâyesini anlatmak için tamamen hazır."

“Yani hâlâ yapmadığını iddia ediyor?”

Çocuğun alnı kııştı. “Tabii ki.”

“Ne söyledi?”

“Tam olarak detaya girmedik çünkü samimi bir röportaj olsun diye bunları yayına saklamak istedim. Ama sormak istediğim kilit noktalar hakkında konuştuk ve ona girmek istemediği bir konu olup olmadığını sordum. Ama bana her şeyi konuşmaya hazır olduğunu söyledi.”

Tek kaşını kaldıran Oli hiçbir şey söylemedi.

Kadının kendisini yargıladığını hisseden çocuk alt dudağını sarkıtarak, “Ama çok samimi görünüyordu,” diye ekledi.

“Olabilir ama hikâyesini düzeltmek için on yılı vardı.”

“Bence konuşmaya anca hazır olmuş,” dedi çocuk içtenlikle. “O zamanlar ben daha küçüktüm, o yüzden hikâyeyi çok iyi hatırlamıyorum ama, son birkaç hafta boyunca olayla ilgili yapılan yayınları izledim. Alex şu an o zamankinden çok daha farklı görünüyor bence.” Durdu. “O geceyle ilgili bir şeyler hatırlamaya başladığını söyledi. Yeni şeyler.”

Oli’nin sinirleri gerildi. Alex’in arkadaşının cinayeti hakkında yeni bilgiler açıklamasına günler kala Nicole aniden ölü olarak bulunmuştu. Yoksa bu iki kadın görüşüyorlar mıydı? Oli boşlukları doldurmaya çalıştı. Eğer Nicole, Alex’in arkadaşlarının cinayeti ile ilgili yeni detayları açıklayacağını öğrenmişse saklanıyor olmasına rağmen, bu onu intihara mı sürüklemişti?

Oli’nin nabızı tekrar hızlandı. Bu konuyu düşündükçe Alex Riboni röportajını dinlemek ona daha da çekici gelmeye başladı. Acaba neler söyleyecekti? Savunmaya mı geçecekti? Kendinden emin bir hali mi olacaktı? Yumuşak mı, yüksek sesle mi konuşacaktı? O geceyle ilgili gerçeği mi anlatacaktı?

Kendi ekibine yeni dizüstü bilgisayarlar alamayacaklarını söylemelerine rağmen, gazetenin internet yayıncılığı alanına bu denli yatırım yapması her ne kadar Oli’yi çok kızdırsa da, o röportajın içine bir şekilde dahil olmayı düşünmeye başladı.

“Yayının formatı ne?” diye sordu Cooper’a. “Yapısı yani.”

“Alex ilk konuğumuz olacak, o yüzden format konusunda hâlâ düşünüyorum. Kendimi dış ses rolünde görüyorum, bilirsin, hani sahneyi hazırlayan, arka plandaki şeyleri yapan ve Alex’in yorumlarının arasına bir şeyler serpiştiren kişi olarak yani. Evelyn’in öldüğü geceye dair hatırladığı her şeyi anlattırmak istiyorum. Ayrıca o gece orada olan diğer insanları da bulup, onların da fikirlerini almak istiyorum. Düşüncem, eski radyo temsillerindeki gibi, olayın bütün parçalarını birleştirmek. Birkaç prova yaptım, işe de yaradı.”

Oli’nin bu denli önemli bir şeyin bir çocuğa emanet edilmesi hakkında şüpheleri vardı ama sadece, “Aileleri ve arkadaşlarıyla da röportaj ayarladın mı?” demekle yetindi.

Çocuk yanaklarını şişirdi. “Hayır, daha değil, ama ayarlayacağım.”

“Eveleyn’in annesi muhtemelen seninle konuşur,” dedi Oli bunu söylediğine kendisi de şaşırarak. “Kızıyla ilgili bilgi paylaşmak için daima çok çabalamıştır.”

“Bu harika olur. Bu olay için eski kocasını suçlamıştı, değil mi?”

Bir araba aniden şerit değiştirdiğinde Oli sertçe frene bastı ve içinden küfretti. “Evet, Mitchell Stanley. Eski bir futbolcu. Sanırım eskiden Essendon’da oynuyormuş ama sonra sakatlanıp koçluk yapmaya başlamış. Futbolu bıraktıktan sonra uyuşturucu ve kumar bağımlısı olmuş. Tüm parasını kaybetmiş. Saçma sapan şeyler yapmış.” Oli beyninin uzak köşelerinde kalan anıları anımsamaya çalıştı. “Ama olayla bağlantısını gösteren bir şey yoktu. Geraldine Stanley sadece ondan nefret ettiği için bunu söylemiş olmalı. Zaten iğrenç bir boşanma sürecindeydiler ve kadın Evelyn’in böyle genç bir yaşta evden ayrılmayı istemesinin adamın suçu olduğunu söyledi.”

“Geraldine’nin yaptığı şu TV röportajı çok acıklıydı,” dedi Cooper içtenlikle. “Geçen hafta iki defa izledim.”

“Eveleyn ölmeden bir gece önce babasıyla yemeğe çıkmış.”

Cooper kendi kendine mırıldanıyor ve inanılmaz bir hızla telefonuna notlar alıyordu.

“Tanrım, o sabah Geraldine’nin eve gelişi hâlâ aklımda.” Oli ürperdi. “Çok kötüydü.”

“Olanları nereden öğrenmiş?”

Oli omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok ama gelip de polisleri görünce kendini kaybetti.”

“Zavallı kadın.”

“Evet.” Geraldine’nin çığlıkları Oli’nin zihninde yankılanınca kadının tüyleri diken diken oldu.

“Bir fikrim var,” diye heyecanla haykırdı Cooper.

“Ne?” Oli rotalarını yüklemeye başlayan telefonundaki GPS’i takip ediyordu.

“Sen de yayına gelmelisin! Yeni başlayan biri için sesin inanılmaz ama herhalde olay yerinde bulunduğun içindir. Sen de bize bir gazetecinin bakış açısını verirsin.”

“Hiç sanmıyorum.” Sesindeki derin tınıyı yumuşatmaya çalıştı.

“Haydi ama, bu harika olacak!” Cooper çılgın gibi ısrar ediyordu. “Aslına bakarsan mükemmel olur. Onca yıldır ele aldığın daha bir sürü cinayet vakası olduğuna bahse girerim, böylece hepsinin üzerinden de geçmiş oluruz.”

“Ben...” Telefonu çalan Oli cevap vermekten kurtuldu ve Bluetooth ile konuşmaya başladı. “Lily, selam. Hoparlördesin,” diye çabucak ekledi. Gerçi bu Lily için hiç sorun değildi.

Yoksa bir ipucu mu? diye ağzını oynatarak sordu Cooper.

“Kız kardeşim,” diye fısıldadı Oli.

Çocuk konuşmalarına kulak misafiri olmamak için hemen kulaklıklarını kapattı.

“Tanrım,” diye mırıldandı Oli.

“Ne oldu Oli?” Lily’nin sesi öfkeli geliyordu. “Araba kullanıyorsun, değil mi? Seninle araba kullanırken konuşmaktan nefret ediyorum.”

“Affedersin.” Oli kelimelerinden Lily’nin içip içmediğini anlamaya çalıştı.

Son zamanlarda kardeşiyle gerçekten konuşmak yerine onunla konuştuğunu hayal etmenin kendisine daha iyi geldiğini fark etti. Küçükken ve genç birer kızken çok yakınlardı ama bu yakınlık zamanla değişmişti. Yine de Oli onunla her konuştuğunda aynı şefkati ve yakınlığı hissediyor ama kibar sohbetlerinin gerçekliğine döndüğünde hayal kırıklığına uğruyordu. Birbirlerinin dünyası hakkında mantıklı bir şeyler konuşmaya çalışıyorlardı sadece.

“Haberleri gördün mü?” dedi Lily. “Pardon, çok aptal bir soruydu, tabii ki gördün. Bu doğru mu, Ol? Tanrım, o hikâyeyi hatırlıyorum. Her yer kan içindeydi, ıyyhhh. Hatta herkesin kızın çalıştığını söylediği genelevin adını bile hatırlıyorum. Kalamiti Jane’di, değil mi? O sabah işe giderken benim gömleğimi giydiğini ve o gece seni haberlerde gördüğüm zaman bunu fark ettiğimi de. Hatırlıyor musun, Ol? Delirmiştım.”

Oli parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Hatırlıyorum.”

Cooper sırttı, sonra da camdan dışarıya bakıyormuş gibi yaptı.

Oli, Lily’nin arabada çınlayan sesini biraz kısıtı. “Ne kadar oldu, on yıl mı? Lanet olsun, yaşıyoruz.”

“Evet.” Oli’nin parmakları bembeyazdı.

“İşte misin? Ne yapıyorsun?”

“İsteyim ve geri dönmem lazım, sürem kısıtlı.”

“Senin süren zaten hep kısıtlı,” diye surat asarak konuştu Lily. “Artık hayatında kızlar ve Dean olduğu için annemle ikimiz biraz yavaşlaman gerektiğini düşünüyoruz.”

“Lily, şimdi olmaz,” diye ciddi bir sesle cevap verdi Oli. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Pek sayılmaz.” Yüksek sesle güldü. “Sadece sana biraz Rebecca’yı şikâyet etmek istiyorum.”

Yoldaki hafif bir eğim üzerine Oli yavaşça gaz pedalına basıp vites küçülttü. Yol biraz sertleşmeye başladı, tam ortada yolu

ikiye bölen bir kasis vardı. Azalan evler yerlerini eğretili otlarıyla çimenlere bırakmaya başlıyordu.

“Rebecca bu kez ne yaptı?” Oli yol talimatlarına göz attı.

Lily homurdandı. “Olur olmaz zamanda bir anda beliren hayalet gibi. Onuru ve ahlakı olmayan para aşırıcı, kötü bir kaltak o. Kısacası standart saçmalıklarını yapmaya devam ediyor. Her neyse, önemli değil sana onu daha sonra da şikâyet edebilirim. Bu gece seni arayabilir miyim?”

“Olabilir.” Oli artık kardeşinin içtiğinden emindi. “Eve ne zaman dönerim bilmem.”

“Ol, cidden, Dean sana kızmıyor mu? Artık bu kadar çalışmana gerek var mı?” Lily iç çekti. “Her neyse, Isabelle öldüğü için şanslısın. Zira sağ bir eski eş sana cehennem olurdu. Annem de kendisini aramanı istiyor.”

Lily telefonu kapattı. Arabada bir sessizlik oldu. Oli bu garip sessizliği sonlandırmak için boğazını temizledi.

“Benim annem de sürekli onu aramamı ister,” dedi Cooper birkaç saniye sonra. “Üstelik hâlâ onunla yaşıyorum!”

Oli çocuğun önünde duran torpidoya uzandı ve araç kılavuzunun altına gizlediği sigara paketini çıkardı. Camını açmak için düğmeye bastı.

Çocuğun âdemelması garip bir şekilde oynadı. “İşteyken sigara içmediğini sanıyordum?”

Paketten ağzıyla bir sigara çıkarıp çakmağını çaktı ve alevle doğru eğildi. “Bugün içiyorum.”

B Ö L Ü M B E Ş

Dağ yolunu yarılادıklarında Oli'nin telefonundaki GPS'in sinyalleri kesilmeye başladı. Ekrandaki ok sapıtıyor, çılgınca sağa sola sallanıyordu. Kendisinden bilgi isteyen Dawn ona mesaj atıyor, Oli sol parmağıyla sabırsız bir şekilde telefon ekranına dokunurken sağ elindeki sigarasından da bir nefes çekiyordu. Direksiyonu sabitlemek için dizlerini kullanırken, “Haydi ama, haydi,” diye mırıldandı.

Cooper telefonuna hızla Google Maps yükledi. “İşte, Telstra ile beraberim,” dedi.

“Eee?”

“Onların ağ sistemi en iyisidir.” Koltuğuna yaslandı. “Yayına katılma konusuna geri dönersek, ne düşünüyorsun?”

Oli içinden homurdandı. Bu çocuk çok ısrarcıydı. “Ben basılan gazetelerde çalışan bir gazeteciyim, Cooper.”

“Şimdiye dek. Ama gelecekte olacakları kim bilebilir? TV, radyo ya da gazeteciliğinle alakası olmayan başka bir alana geçiş yapabilirsin. Günümüzde insanların ortalama dört farklı kariyer sürdürdüklerini biliyor muydun?”

“Basılı gazete bana daha uygun,” diye çıktı Oli. “Başka bir alanda çalışmakla ilgilenmiyorum. Hem zaten benim tek bildiğim şey gazetecilik ve hayatımın başka bir yere geçiş yapamayacağım bir dönemdeyim.” Bu sözler son zamanlarda Dean ile yaptığı konuşmalara çok benziyordu, yine aynı şeyleri hissedene Oli'nin yanakları yanmaya başladı.

Cooper güldü. “O kadar da yaşlı değilsin!”

“Göreceğiz.” Çocuk kadının imalarına alışmış gibiydi.

Şu an çevreleri tamamen yeşillikle kaplıydı.

Cooper dar kotunun paçalarını düzeltti. “Peki sence bunu kim yaptı?”

“Eveleyn Stanley’i kimin öldürdüğünü mü kastediyorsun?”

“Bir teorin olmalı.” Parmaklarını dramatik bir şekilde açıp beklenti dolu gözlerle kadına baktı.

“Ben hep Alex’in yaptığına düşünmüştüm. Hatta Nicole’ü de öldürmüş olabileceğini sanıyordum ama sanırım yanılmışım.”

“Gerçekten mi?” Çocuk hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Evet, bunu kasten mi yoksa nefsi müdafaa olarak mı ya da ikisi arasında başka bir sebeple mi yaptı, emin değildim ama bütün kanıtlar Alex’i gösteriyordu.”

“Ama neden?”

“Muhtemelen kıskançlık ve ihanet. Tanıdık Shakespeare işleri işte.”

Çocuk suratını buruşturdu. “Sırf kıskandığı için arkadaşını öldürdüğüne gerçekten inanıyor musun?”

Oli güldü. “Evet, özellikle de onca uyuşturucu ve alkolü almışken.”

“O gece evde daha bir sürü insan vardı,” dedi çocuk savunmaya geçer gibi.

“Evet ama bıçağın ve Eveleyn’in cesedinin üzerinde yalnızca Alex’in kanı ve DNA’sı bulundu.”

Cooper kaşlarını çattı. “Evet ama bu bana çok basit geliyor.”

Oli çaktırmadan gülümsedi. Cooper’ın Alex ile olan iletişimi belli ki çocuğun objektifliğine gölge düşürmüştü. Kendisinin de aynı şeyleri hissettiğini anımsadı. Sırf kendisiyle röportaj yapmayı kabul ettiği ya da ona bir ipucu verdiği için o kişiyi savunduğu anları.

“Dostum, biz bu hikâyenin neden ulusun zihnine ve yüreğine işlemiş olduğunun iki canlı örneğiyiz. Bugün bazı cevaplar almak için dua edelim. Umarım Nicole bir intihar notu bırakmıştır.”

“Bu hiç aklıma gelmedi,” dedi gözleri parlayan çocuk. “Bu harika olurdu, hikâyeye için yani.”

“Evet, olurdu.”

“Ne olursa olsun ben yine de o gece evde olan o yaşça büyük adamın da şüpheli olduğunu düşünüyorum.”

“Julian McCrae’nin mi? Profesör olan?”

“Evet. Bizim üniversite hocalarımız partülerimize gelmiyor. Çok riskli bir şey bu.”

“On yılda çok şey değişti,” dedi Oli. “Eminim o zamanlar insanlar bu tip şeylere alışıktı. Ama evet, McCrane için kötü bir zamanlama olmuş. Çok çabuk aklandı, yani en azından cinayetten. Karısı o gece eve erken geldiğine dair ifade verdi. Partiye katılan diğer konukların da geçerli mazeretleri vardı. Tanya ve Roy diye bir çift, Amber diye bir kız. Hepsi de evden Evelyn öldürülmeden önce ayrılmışlar.”

“McCrae’nin karısı yalan söylemiş olabilir. Belki de kocasının öğrencileriyle takıldığını itiraf etmek istememiştir.”

“Ama diğerleri de adamın evden çıktığını doğruladılar.”

“Yine de onunla konuşmak istiyorum. Hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemeliyim.”

“Onunla bağlantı kurmaya çalıştın mı?”

“Evet, birkaç hafta önce ona LinkedIn’den mesaj attım ama cevap vermedi. Hâlâ öğretmenlik yaptığı için bulmam çok zor olmaz.”

“Alex ile konuştuğunda sana o gece nereye gittiğini söyledi mi?”

Cooper başını iki yana salladı. “Hayır, onu sormadım. Dediğim gibi, esas konuları röportaja saklamak istedim. Gerçi Evelyn hakkında konuşmanın kendisini rahatsız etmediğini söyledi. Bilirsin, kız öldükten sonra Alex’in ambulansı araması hakkında filan gibi şeyler.”

Oli kızın mahkemede bembeyaz bir surat ve titreyen bir sesle verdiği o ifadeyi hatırladı: *Banyonun hole kadar taşmış olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum, yerler bu yüzden ıslanmış olabilir diye düşündüm. Ama su değilmiş. Kanmış.*

“Belki Bowman’ı da seninle konuşmaya ikna edebilirsin.” Bu fikir aklına birdenbire gelmişti. “Alex’in pozisyonuna karşılık onun da görüşünü almak harika olur. Hem güzel bir açığı yakalanır çünkü davayı kurguladığı yapı tamamen altüst olmuştu. Bence bu durum onu hâlâ çok kızdırıyordu... Çünkü suç çözme oranı mükemmele yakındı.”

“Evet, onunla röportaj yapma fikrini sevdim,” dedi dehşete kapılmış gibi konuşan Cooper. “Sence kabul eder mi? Amerika’da bir sürü polis internet yayınlarına katılıyor ama orada işler biraz farklı. Öyle değil mi? Peki onunla sen konuşabilir misin? Bu teklifin senden gelmesi çok çok daha iyi olur.” Telefon bağlantısı kesilen çocuk biraz nefes almak için sustu. “Hey, olamaz!” diye haykırdı.

Etrafında hiçbir tabela olmayan bir kavşağa geldiler. Hangi yöne sapacağını bilmeyen Oli kenara çekti. Cooper kılıfından çıkardığı telefonunun ekranına basmaya başladı. Birkaç dakika sonra yanlarından parlak siyah bir BMW hızla geçti. Oli gaz pedalına bastı. “Sorun yok, Cooper, hangi yöne gideceğimizi biliyorum.”

Çocuk kaşlarını kaldırdı. “Nereden biliyorsun?”

Oli başıyla BMW’yi işaret etti. “Melissa Warren’ın dağda piknik yapmaya gittiğini sanmıyorum.”

Çok şükür ki bu kovalamaca Cooper’in susmasını sağladı. Oli birkaç yüz metre boyunca Melissa’nın BMW’sinin arkasından dağın dolambaçlı yollarını çıktı. Derken yol neredeyse yüz seksen derecelik derin bir dönemece bağlandı. Oli arabayı sağa kaydırırken çocuk torpidoya tutunmaya çalıştı.

Hemen ilerideki çalılarla dolu arazi acil durum araçlarıyla kaplanmıştı. Kot ve bol ceket giyip güneş gözlüğü takmış bir grup insan telefonlarıyla konuşuyordu. Bunlar cinayet dedektifleriydi. İkinci grup daha eklektik görünüyordu. Aralarında üzerinde terziden çıkmış eteğiyle duran çok çekici bir kadın vardı. Omuzlarında kameralarıyla iki de kot giymiş, dağınık saçlı adam.

“Lanet olsun.” Oli Audi’nin arkası yoldan taşacak şekilde aracını iki arabanın arasına park etti. Bu kesinlikle yasal değildi ama o an orada kendisine park cezası kesecek kimse yoktu.

“Vay canına.” Cooper karşısındaki sahneyi incelerken Oli çoçuğun bu şaşkın bakışlarından rahatsız oldu.

Dar yolu takip ederek bölgeye ulaşan daha pek çok araç geldi. Donuk alnı yüzünden suratında şaşkın bir ifade beliren -ki bu hikâyeye çok uygun bir ifadeydi- Melissa daha şimdiden birkaç metre ötedeki bir akasya ağacının önüne kamerasını kuruyordu bile. Altı yıl önce televizyona geçtiğinden beri dayanılmaz bir insan olmuştu. Son zamanlarda yaptığı abartılı makyajı da kadının bu tavrına iyi hizmet ediyordu doğrusu. Her hareketi çekmeye hazır bir vaziyette bekleyen uzun boylu, zavallı kameramanın koltuk altında bir saç fırçası ve bir makyaj çantası duruyordu.

Oli marşı kapatıp aracından indi. Kalabalık alana girmeye çalışan daha fazla araba geldiğini görünce gözlerini kırptırdı. Bir süredir medyanın belirli bir noktaya bu şekilde toplandığını görmüyordu ama tabii hiçbir eski cinayet vakası da bu olaydaki gibi aniden alevlenmezdi. Önlerinde kepçeyi daldırabilecekleri bir sürü malzeme vardı.

Melissa onu görünce kaşlarını çatı.

“Kamerayı aldın mı?” diye bağırdı Oli, Cooper’a. “Bir an evvel Dawn’a birkaç fotoğraf göndermen gerek.”

“Aldım tabii ki,” dedi çocuk neşeye ve gözlüklerini aptal görünüşlü bir güneş gözlüğüyle değiştirdi. Sonra biraz düşünüp, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Oli polis araçlarını gösterip yanlarına doğru yürüdü. Cooper da bir adım gerisinden onu takip etti. Güneş öylesine parlıyor gibiydi, insanı ısıtmıyordu. Midesi bulanana Oli ürperdi. Polis arabalarının mavi-kırmızı ışıkları güneşin altında pek de hevesli yanmıyor gibiydiler. Arabaların diğer yanında dizilen polisler, yoğun çalılıkların arasında kaybolana dek birkaç metre uzayan toprak yolu etten bir duvar gibi engelliyorlardı. Açıklığın sol tarafındaki

bitkilerin arasından kırık dökük bir posta kutusu uzanmaktaydı. Paslı kutunun üzerinde silik bir “dokuz numara” yazısı vardı ve biri siyah boya ile altına, GEREKSİZ POSTA ATMAYIN diye net şekilde yazmıştı.

“Fotoğraf çek,” diye tısladı Oli çocuğa.

Çocuk kadına bakmadan kendisine söyleneni yaptı ve birkaç açıdan fotoğraf çekti.

“Şimdi onları Dawn’a gönder. Ben buralardayım.”

Çocuk telefonu ile ilgilenirken Oli de biraz uzaklaşıp rahat bir nefes aldı.

Polis Memuru Rusty Frost’un geldiğini görünce şaşırды. Adamı bir aydan fazladır görmüyordu, izne çıkmıştı. Facebook’ta adamın Güney Amerika’da ve Vegas’ta bir arkadaşıyla çektiği fotoğrafları görmüştü. Yanına doğru giderken saçlarının daha kısa olduğunu fark etti. “Rusty, hey. Hoş geldin. Bana ne söyleyebilirsin?”

Adamın yumuşak yanaklarındaki pembelik, kızıl saç çizgisine kadar yayılıyordu. “Selam, Oli.”

“Tatil iyi geçti mi?”

“Harika geçti.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Peki bana bu olayla ilgili ne söyleyebilirsin?”

Adam başını iki yana sallayıp sessizce homurdandı. “Üzgünüm, Ol. Bugün olmaz.”

“Haydi ama, Rusty. İntihar olduğunu doğrulayabilir misin? Lütfen?”

Adam ağzını sıkıca kapatınca çenesindeki minik kaslar gerildi.

Kadın sesini alçalttı. “Ama ceset kesinlikle Nicole Horowitz’e ait? Ben öyle olduğunu duydum.”

“Tanrım, daha içeriye bile girmedim.” Adam omuzlarını dikleştirdi. Tedirgin görünüyordu. Oli’nin gözlerine hâlâ bakmıyordu. “Ben de öyle duydum, tamam mı?” dedi adam neredeyse fısıldar gibi.

Oli'nin kalp atışları hızlanmaya başladı. "Ya ölüm sebebi?"

"Oli, yeter."

Çevrelerinde öfkeli sesler yükseldi, daha çok basın mensubu etraflarını sardı. Biri, birinin kamera açısından duruyor ve herkes birtakım şeylerden şikâyet ediyordu. Yarısı telefonla konuşmakla, diğer yarısı da deli gibi mesaj atmakla meşguldü. Oli dalga geçer gibi modern gazetecilik pik yapmış diye düşündü.

"*Bowman geliyor.*" Bu söylenti kalabalıkta bir virüs gibi yayıldı. Ama birkaç dakika sonra herkes rahatladı çünkü yanlış alarmdı. Etrafta Başkomiserden eser yoktu.

Cooper önce Rusty'e sonra da Oli'ye sanki romantik geçmişleri hakkında bir şeyler biliyormuş gibi baktı.

"Merhaba." Kendini tanıtmadan elini uzattı.

Oli gözlerini devirdi. "Rusty, bu Cooper Ng. *Melbourne Today*'de benimle birlikte çalışıyor. Cooper, bu Kıdemli Polis Memuru Frost."

"Memnun oldum, Cooper," dedi çocukla tokalaşan Rusty.

"Ben de." Cooper cebinden çıkarttığı kartvizitini adama uzattıktan sonra uzaklaşıp bir turist gibi fotoğraf çekmeye devam etti.

Kaşlarını kaldıran Rusty çocuğun kartını cebine koydu. Biraz utanan Oli adama gülümseyerek, "Daha çok genç," dedi. Bu sırada yanlarında dikilen bir kadın polis Oli'ye pis pis baktı. "Neyse, seni sonra bulurum," dedi Oli ama adam onu duymazdan geldi.

Oli çocuğu bulmak için kalabalığı yarararak yürüdü. Cooper yaklaşık yirmi metre ötedeki evin çitlerinin yanında, sık otların içinde dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Dallar yüzünü çizmesin diye eğildi.

"Buradan evi görürüm sandım ama görünmüyormuş. Gerçi polislerin birkaç güzel fotoğrafını çektim. Çok uğursuz şeyler konuşuyorlardı."

"Uğursuz mu?"

"Evet." Yola doğru bir adım atıp kamerasını havaya kaldırdı ve ağaç yapraklarının arasından Rusty ile meslektaşlarının birkaç

fotoğrafını çekti. “Bilirsin, ciddi polis sohbeti gibi bir fotoğraf yakalamaya çalıştım. Güzel oldu. Çalışların arasından üniformaları harika görünüyor.”

Oli gözlerini devirmemeye çalışarak Google Earth’ten evin ve arazinin görüntüsüne baktı. Laker Drive 9 numara yarım hektarlık bir alanı kaplıyordu. Tam köşeden yolu bölen bir nehir akıyordu ve evin arka kısmında küçük, kare şeklinde bir çimenlik alan vardı. Fakat bunların dışında herhangi bir şey göremedi çünkü her yer ağaçlarla kaplıydı.

“Ev bu mu?” dedi kadının omzundan eğilerek telefona bakan Cooper.

Oli evi ve sivri çatısını zımladı. “Sanırım ama daha çok bir köy evini andırıyor.”

“Nicole’ün burada saklandığını düşünmek çok garip, ha? Aca-ba onca zamandır burada mıydı?”

“Bundan pek emin değilim.” Oli toprağa bir tekme atıp birkaç tane taş kaldırdı. “Alex kaç yıl hapis yattı? Üç, değil mi?”

“Evet. Nisan 2009’da çıktı. Ocak 2006’da mahkûm edilmişti. O sabah o evde olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi çocuk heyecanla. “Ve şimdi de buradayız. Bu tam bir döngü, ha? Yani on yıl sonra yine aynı davanın peşine düşeceğin aklına gelmezdi herhalde, değil mi?”

On yıl önce Oli geleceğiyle ilgili hiçbir şeyi tahmin edecek durumda değildi. “Sanırım hangi hikâyenin, ne zaman biteceğini kimse bilemez.”

“Alex ile pazar gününe röportaj ayarlamış olmam bana çılgınca geliyor. Zira şu an herkes onunla konuşmaya can atıyordu.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı bakışlarını telefon ekranından önündeki ağaçlara doğru kaydıran Oli.

“İlk bölüme sponsor olmak için reklam ajansları birbirini bile yiyebilir.”

“Nicole’ü bulan adam koşuyormuş,” dedi çocuğu duymazdan gelen Oli ve arazinin sınırlarını taramaya başladı. “Ama bunların

arasından koşabildiğine şüpheliyim doğrusu.” Etraflarını saran sık ağaçları gösterdi.

“Belki yolda koşuyordu. Ya da araç girişine doğru?”

Oli haritaya geri döndü. “Hayır,” dedi yolun ilerisini görmek için boynunu uzatarak. “Gel.”

Cooper dönüp kalabalığa baktı. “Herkes orada duruyor ama.”

“Kesinlikle.” Yılanlar için fazla soğuk olacağını umut ederek uzun çimenlerin arasına atladı. Ağaçların içinden ince tel örgüleri takip ederek ilerlerken adımlarını püskül gibi uzamış otların arasından atmaya çalıştı. Aklına eski bir anısı geldi. Lily ile babasının arkasından giderken uzun çimenler tombul bacaklarına değiyordu. Büyükannesi ölmeden önce kadının çiftliğinde hep birlikte yürüyüşe çıkmışlardı.

“Haydi kızlar, arkada kalmayın!”

Bir adım daha öne geçen Lily bir çıkıntının arkasında kayboldu. Oli çok yorulmuştu. Kasları ağrıyordu, kolları yaprak ve otlad doluydu. Bir taşın üzerine oturdu. Ayağındaki bant spor pabucuna sürtmesin diye çoraplarını düzeltti. Cebinden bir paket bisküvi çıkartıp yemeye başladı. Zaten karnı her zaman aç olurdu.

“İyi misin ufaklık?” Babası karşısında belirdi, başına üşüşen sinekleri kovalamaktan yüzü kızarmıştı. “Seni eve kadar sırtımda taşımamı ister misin? Belki annen uyanmıştır.”

“Hayır.” Oli ayağa kalktı. Babasının yanından geçip Lily’ye yetişmeye çalışırken ayağındaki bant yumuşak tenine değiyor ve kız içinden babası kendisini sırtına almasını diye dua ediyordu.

Hemen arkasından gelen Cooper’ın nefes sesi ile Oli rüyadan uyandı. İçinin bomboş olduğunu hissetti. Karnı da acıkmıştı. Midesi guruldadı.

Otlara sürtünerek geçti, kuru dallar arkadan gelen çocuğun suratına çarptı. “Ahh!”

“Affedersin.”

Bir çitin köşesine ulaştılar. Direkle diğer çitin köşesi arasında dar bir boşluk vardı. Oli bunun diğer arazinin sınırı olduğunu tahmin etti. İnce bir toprak yol iki araziye kesiyordu.

“Buradan koşmuş olmalı,” dedi. “Tabii eğer diğer tarafta da bir patika yoksa.”

Bir kuş gökyüzüne havalanmadan önce hafif bir çığlık attı. Dar bir koridora benzeyen patikadan yürürlerken yoğun okaliptüs kokusunu içlerine çektiler. Ağağlar bulutlara uzanıyordu. Ortam çok güzeldi ama Oli bugün ilk defa Cooper’ın yanında olmasına sevindi. Zira burada tek başına olduğu düşüncesi onu huzursuz ediyordu.

Çocuk, kadının düşüncelerine ayna tutarmış gibi, “Burası ba-yağı ürkütücü bir hal almaya başladı,” dedi.

“Ben de doğa hayranı biri sayılmam,” diye itiraf etti Oli. “İç-ride yetişen bitkiler dışında yani.”

“Benim gerçek bir evcil hayvanım var. Hatta iki.”

Oli, Nicole Horowitz’in ölmeyi seçtiği yer hakkında olabildiğince bilgi toplamaya odaklanmıştı. Etrafı taramaya devam ederken aniden durdu. Ağağların arasından mavi-beyaz polis bandına ve bandın arka tarafındaki bir grup insana baktı. İki üniformalı polis ve biraz ileride kabanlarını giymiş iki takım elbiseli kadın dedektif duruyordu.

“Bowman.” Cooper grubun sağ tarafını işaret etti, Gregory Bowman’ın beyaz saçları ağağların arasından parlıyordu.

Oli’nin nabzı yine yükseldi. Eğilip çitin biraz daha ilerisine doğru gitti.

“Nereye gidiyorsun?” diye fısıldadı Cooper.

Cevap vermedi ama Bowman’a paralel bir şekilde yürümeye devam etti. Hafifçe koşmaya başladı. Bowman’ın biraz uzağında beyaz tulumlar giymiş olan olay yeri inceleme ekibi duruyordu. Ayağı bir ağacın köküne takılan Oli dikenli tellere doğru yuvarlandı.

Bowman durdu. Olay yeri inceleme teknisyenlerinden ikisi adamdan birkaç metrede ötede dizlerinin ve ellerinin üzerine çökmüş, sentetik bir örtünün üzerine doğru eğilmişlerdi. Bowman gökyüzüne bakıyordu. Oli görmek üzere olduğu şeyi tahmin etti.

Gözlerini kapattı. Sonra açtı. Bakışlarını odakladı.

Kadının biri havada asılı duruyordu. Bir ucu dev bir sakız ağacının dallarından birine bağlı olan ilmek kadının boynunu sardı. Halat rüzgârda hafifçe sallanırken, gıcırdar gibi bir ses çıkartıyordu.

Oli'nin hemen yanında duran Cooper, "Aman Tanrım," dedi.

Oli kendi boğazının da sıkıldığını hissetti. Boğazına oturan taş gibi ağırlığı yutkunarak geçirmeye çalıştı.

Kamerayı kaldıran Cooper'ın elleri titriyordu.

MART 2006

Yüzlerce insan adını sesleniyordu. Karşısındaki suratlara bakarken film yıldızı olmak böyle bir şey olmalı diye düşündü Alex. Herkesin ağzı şakıyan kuşlar gibi açılıp kapanıyor, sesler tam bir gürültü karmaşası halinde birbirine karışıyordu. Siyah, büyük bir şey yüzüne doğru uzatılınca Alex irkildi. Bu bir mikrofondu. Kalabalıkta yüzlerce halka parlıyor, kamera lensleri güneşin altında onu çekmek için yanıp sönüyordu. Alex başını kaldırmadı ve ayaklarına bakmaya devam etti. Ucuz ama yeni, tertemiz, siyah botlarına. Derken gözleri mahkeme binasının yanında duran ve onun hemen yanındaki diğer muhabire kaydı.

Alex o an kendisini evde Evelyn ve Nicole ile birlikte kanepeye uzanmış, haberlerdeki kızın dedikodusunu yaparken hayal etti.

Kız suçlu gibi duruyor, derdi Evelyn.

Yüzde yüz, diye onu onaylardı Alex.

Kıyafeti çok çirkin, diye eklerdi Nicole.

“Bu tarafa, başını eğ, aferin sana.”

Alex'in avukatı Ruby Yeoh ufak tefek ama çok ürkütücü bir kadındı. Vücudu en az bir vücut geliştirici kadar diriye. Alex son birkaç ayının önemli bir bölümünü genelde Ruby'nin hayal kırıklığı ile buruşan yüzüne bakarak geçirmişti. “İşimi hiç de kolaylaştırmıyorsun, Alex Riboni,” derdi Ruby sık sık başını iki yana sallayarak.

Ama ikisi de Ruby'nin yasalardaki boşlukları ve mahkeme salonunda dram yaratmayı sevdiğini bilirdi. Bu son haftayı sahnede gösteri yapacağı günleri heyecanla sayarak geçirmişti. Alex

ise defalarca kez üzerinden geçmelerine rağmen, repliklerini bir türlü öğrenemeyen yardımcı oyuncu gibiydi.

Alex'i iterek ilerleyen Ruby asabi bir şekilde, "Geldik sayılır," dedi.

Kalabalığı yarıp mahkeme binasının kapısından içeriye girdiler. Güvenliğe yanaşan Alex, üzerinde silah var mı diye aramaları için sıksa kollarını havaya kaldırdı.

Evdeki geceden bu yana ilk defa kendisini daha iyi hissediyordu. Bu kadar, diye düşündü. Tüm bu karmaşadan sonra her şey mahkeme kayıtlarına geçip son bulacaktı. Tıpkı gerçek hayattaki her şey gibi. Alex mahkemeye kaç kişinin yalan söylediğini merak etti. Çeyreği mi? Yarı mı?

Ruby onu büyük, ahşap bir kapıya doğru çekiştirirken etrafına baktı. Her şey iki hafta ya da -hatta- daha kısa bir süre içinde sona erecekti. Ruhunu büyük bir rahatlama hissi kapladı. Ayağı takıldı, kapıdan içeriye sendeleyerek girdi. Ruby kızın omuzlarından tutarken ince dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Kadın akıllı başına gelsin diye beklermiş gibi kızı bir süre öyle tuttu.

"Affedersin," diye mırıldandı Alex.

"Sakın dağılayım deme," diye tısladı Ruby. "*Lütfen.*"

Güvenlik görevlisi sıkılmış gibiydi. Alex'in arkasından zemine vurarak gelen yüksek topukların sesi duyuldu. Biri öksürdü. Kız her minik detayı fark etmeden duramıyordu. Tüm bunların hemen bir son bulmasını istedi. Ölene kadar uyumak ve yepyeni bir hayata doğmak istiyordu. Ya da zamanda geriye gidip bu defa diğer yolu seçmek.

"Hazır mısınız?"

Boş gözlerle Ruby'ye baktı. O an görebildiği tel şey holde yatan Eveleyn'di. Çarpılmış sol bacağı. Eveleyn ona sol bacağını gençken attan düşüp kırıldığını anlatmıştı. Eveleyn'in zavallı bacağı yine kırılmış gibi görünüyordu ama Alex bunun doğruluğunu asla öğrenemedi. Ölüncə hiç kimse kırık kemiklerinizi umursamazdı.

Alex önce nefes sesleri sonra çaresiz bir panik sesi duydu. Keş-
ke bütün bunları geri alabilseydi.

Tekrar o hole geri döndü. Her yer Eveleyn'in kanı ile kıpkır-
mızı olmuştu.

“Alex?” Ruby kızın omzundan yakalayıp onu sarstı. “Alex?”

Yaralı bir hayvan misali panikle soluk alıp veren kendisiydi.
Tıpkı o gece evde yaptığı gibi.

Ruby kızı bir daha sarstı. “Alex, haydi. İçeriye girme vakti
geldi.”

B Ö L Ü M A L T I

8 EYLÜL 2015, SALI

Bowman direkt onlara bakıyor gibiydi.

“Eğil,” diye tısladı çocuğu tişörtünden tutup yere doğru çeken Oli.

Çömeliyor olmasına rağmen başı döndü, gözünün önüne aklından sonsuza dek silemeyeceği, az evvelki görüntü geldi. Ağaçtan sarkan cesedi görünce o eski panik duygusunu yeniden yaşamıştı. Aşırı derecede bir farkındalık duygusu acı çekmesine yol açtı. Tehlikede olan şeyin ne olduğunu hissetmek, *bilmek* ve ne yaptığının farkında olduğunu düşünmeyi istemeden sadece yapmak istiyordu. *Düşünme, sadece bu durumu düzelt. Nefes al, nefes ver. Nefes al lütfen, nefes al.* Çalılarının arasından annesinin solgun, ters duran yüzü belirdi. Kuru dudakları, cam gibi gözleri. Oli yerdeki boş hap kutusunu zor fark etti çünkü ellerini kadının kemikli göğsüne bastırmakla meşguldü. Ter ve kusmuk bulaşan elleri kayıyordu. *Anne lütfen nefes al. Lütfen.*

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye fısıldadı kadının kafasındaki karmaşadan habersiz olan Cooper.

“Ne?” Oli’nin gözündeki o eski sahne silindi ve yerini tekrar yeşil, kahve çalılara bıraktı. “Burada duracağız,” diye mırıldandı ve ağaç gövdelerinin arasından etrafa baktı.

Bowman hâlâ oradaydı. Olay yeri ekibi bir merdiven ve sedye getiriyordu. Büyük, siyah bir çanta. Adam ağacı gösterince hepsi birden başlarını kaldırıp baktı. Oli de aynını yaptı ama bu kez doğru düzgün bir şekilde. Uzun, kahverengi saçlar. Asker yeşili Converse ayakkabılar. Küçük, beyaz eller. Şiş bir surat.

Bowman ekiple birkaç dakika konuşup sağ tarafı gösterdi ve sonra kulağında telefonla geldiği yere geri döndü.

Olay yeri ekibi merdivenle sakız ağacına yaklaştı. Hepsinin yüzünde sert çizgiler vardı.

“Gel.” Oli tekrar ayağa kalktığı anda bacakları uyuşmuştu.

Sessizce geri döndüler.

“O muydu?” diye sordu dönüşte ulaştıklarında Cooper. “Oydu, değil mi?” dedi.

Oli gözünün önüne o dönem Nicole Horowitz’in haberlerde yayınlanan üç fotoğrafını getirdi. “Sanırım, ama eskiden saçları daha kısa ve açık renkliydi. O kadının,” diye durdu Oli. “O kadının saçları uzun.”

“Uzamıştır.” Çocuk fotoğrafın üzerine tıkladı ve zumlayarak yakınlaştırdı. “Bunu neden çektim bilmiyorum,” dedi. “Onunla bir şey yapacak değilim.”

“Biliyorum.” Oli gazetede ilk yılında olay yerinde bulduğu bir küpeyi almıştı. O küpenin kurbana ait olduğunu biliyordu, otelin otoparkında yere düşmüş ve insanların ayaklarının altında dikkatlerden kaçmış olmalıydı. Kadın iki gün sonra hastanede öldü. Oli o küpeyi yıllarca cüzdanında sakladı, arada bir çıkartıp bakardı. “Seni anlıyorum,” diye ekledi.

Çocuk ona minnet dolu gözlerle baktı.

Birlikte araçların park ettikleri yere geri döndüler. Kalabalık şimdi daha da artmıştı. Oli haber siteleri ve rakip gazetelerden birkaç tanıdık gazeteci gördü. “Burada biriyle birlikte mi yaşıyor-muş öğrenmemiz lazım.” Oli mercan kırmızısı rujunu çok çirkin bir şekilde sürmüş olan Melissa Warren’ın imalı bakışlarını görmezden geldi.

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Komşularla görüşeceğiz.” Oli’nin gözleri posta kutusuna takıldı. “Yerel dükkânlara, hatta belki postaneye gideceğiz.”

Pia aradı ama sesi kesik kesik geliyordu. Sinirlenen Oli telefonu kapattı. Pia ona mesaj attı. “Görünüşe bakılırsa ev Tazmanya’da yaşan bir çiftte aitmiş,” dedi Oli çocuğa. “Burada yaşayan yaşlı amcaları dört yıl evvel ölünce ev onlara kalmış. Nicole Horowitz ile belirgin bir bağlantıları yok gibi görünüyor ama Pia evin sahiplerine ulaşmaya çalışıyormuş.”

“Belki de onlardan kiralamıştır?” dedi Cooper.

“Olabilir.” Oli buraya gelirken önlerinden geçtikleri küçük dükkânları ve büyük binaları hatırladı. Burasıysa son derece izole bir yerdi. Yerel halk yeni bir yüzü elbette fark ederdi ama uzun süredir kayıp olan bir yeğen mi ya da uzaktan bir kuzen mi olup olmadığını sorgulamazlardı. Nicole herhangi biriymiş gibi davranabilir ve kolayca onlardan uzaklaşabilirdi. Belki yeni bir hayat kurmuş, belki de başka birinin kimliğini çalmıştı. Ama neden? Alex’ten çok korktuğu için mi, yoksa suçluluk duygusundan mı?

“Bir keresinde kiraladığı evin sahibi öldükten sonra senelerce orada yaşamaya devam eden biri hakkında bir şeyler okumuştum,” dedi Cooper. “Bütün akrabalar kira ödediğini sanıyormuş ama kimse paranın peşine düşmemiş. Gerçi o Amerika’da bir yerde olmuş.”

“Şşşşt.”

Bowman otopark alanından gazetecilere doğru yürüyordu. Tıknaz bedeniyle sakın ve ağır adımlar atmaktaydı. Güneş bir anda bulutların arkasından çıkınca durdu ve ışık gözüne girmesin diye ellerini yüzüne siper etti. Sanki başmüfettişi selamlıyor gibi görünüyordu.

Oli arkadaki bir ABC kameramanının gerisinde duran Rusty’ye baktı. Buradan bakınca bile adamın sol gözünün altındaki bir damarın attığını görebiliyordu. Kalabalığın arkasından adama doğru ilerledi ve tam basın memuru onlara seslenirken Rusty’nin yanına vardı. “Sessizlik lütfen.”

Herkes kamerasını omzuna aldı ya da tripodlarının üzerine sabitledi. Hepsinin lensleri birer silah gibi Bowman'ı hedef alıyordu.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu Oli, Rusty'ye.

“Oli,” diye çaktırmadan homurdandı adam. “Kes şunu.”

Cooper önlerindeki toprak yükseltiye çıkmış, çaresiz kalabalığın yüzüne bakan Bowman'ın bir fotoğrafını çekmeye çalışıyordu. Harika bir fotoğraf olacak diye düşündü Oli. Yarınki ön sayfa için mükemmel.

“Hepinizin bugün burada bulunma nedenimizle ilgilendiğinizi biliyorum,” diye söze başladı Bowman “ama bu noktada sizlerle detayları paylaşabilecek pozisyonda değilim. Önce bilgilendirilmesi gereken aile üyeleri var.”

Yaklaşık yedi kadar gazeteci hepsi aynı minvalde olan soruyu bağırarak sordu: Nicole Horowitz ölmüş müydü? Zaten son on yıldır bu soru ara ara soruluyordu.

Bowman olduğu yerde öne arkaya sallanarak kibarca gürültünün dinmesini bekledi. “Mülkte ölü bir kişi olduğunu doğrulayabilirim, bizler de şu an olayların gelişimini araştırıyoruz. Ama henüz ölüm sebebini ya da cesedin kimliğini doğrulayabilecek pozisyonda değiliz.”

Oli bakışlarını Rusty'ye çevirdi. Adam da ona bakıyordu. Oli adama gülümsedi ama adamın yüzündeki ifade değişmedi. Oli gözlerini adamın üzerinden çekti.

Şu an Rusty ile bir gelecek hayal edemiyordu ama birlikte bir hayat kuracaklarını düşündüğü anların üzerinden çok da uzun bir zaman geçmemişti; evlilik, çocuklar, her şey işte. Rusty koca bir çocuk gibiydi, ciddi işine rağmen sürekli şaka yapardı. İlişkileri biraz karmaşık ve tahmin edilemez bir ilişkiydi ama eğlenceliydi. Adamın vardiyalı çalışıyor olması ve Oli'nin işyerinde uzun saatler geçirmesi yüzünden geceleri hiç beklenmedik zamanlarda dışarıya çıkarlardı. Rusty'nin maceraperestliği sayesinde yaşadıkları şehri, yabancı bir şehirmiş gibi, yeniden keşfetmişlerdi. Oli onun yanında kendisini güvende hissedirdi ama aslında aralarındaki

bağ daha çok bir dostluk bağıydı yani Dean ile yaşadığı o tutkudan eser yoktu.

Her şey sorunsuz ve eğlenceli bir şekilde yolunda gidiyordu. Derken bir anda Isabelle öldü ve Oli'nin Rusty'ye karşı duyduğu hisler ansızın değişti. İlişkileri gözüne çocuksu, katlanılabilecek ama sürdürülmeye değmeyecek bir şeymiş gibi geldi.

Oli bir gece geç saatlere kadar çalıştığı ofisinden çıkmak üzereyken Dean aradı. Isabelle'in ölümünün üzerinden on sekiz ay geçmişti. Oli on sekiz aydır artık Dean ile bir gelecek kurabileceğini umut etme cesaretine kavuşmuştu. Telefonu çalıp özel bir numaranın aradığını gördüğünde Rusty'ye isterse kendisini almaya gelebileceğini yazıyordu. Bir ipucu geldiğini sanıp hemen, "Alo," dedi.

Karşısındaki bir erkek sesiydi. Onun sesi. "Tanrım, sesin hâlâ beni çıldırtıyor."

Oli konuşamadı.

"Bugün seni gördüm. Flinders Lane'den aşağıya yürüyordun ve o saatten beri de seni düşünüyorum. Sekreterinizi arayıp cep numaranı buldum. Buluş benimle."

Bunun üzerinden yıllar geçmişti. Oli daha sonra Rusty ile olan ilişkisini, bir anda gözüne son derece önemli görünen bir eksiklikmiş gibi iletişimsizlik, yeterince görüşmemek ya da ilgisizlik gibi bahanelerle bitirdi.

Şu an yanında duran Rusty rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Adamın yumuşak parfüm kokusu Oli'nin aklına eski anılarını getirdi. Ama sonra adam kadının yanından uzaklaşıp kalabalığın diğer yanında bekleyen polislerin arasına katıldı. Rüzgâr ağaçları havalandırırken adamın parfüm kokusunun yerini okaliptüs kokusu aldı. Bir dakika sonra Oli'nin telefonu titredi. *Bunu benden duymuş olma ama çocuklardan biri kadının cesedinin yanında bir not bulmuş. İntihar notu değil, ölüm tehdidiymiş.*

BÖLÜM YEDİ

Bir su kuşu kel kafalı gazetecilerin çoğunun kafasına sığıp hepsini delirtti ama Oli öfkeyle ve bağırarak kafalarını silen gazetecileri doğru dürüst fark etmedi bile.

Ölüm tehdidi her şeyi değiştiriyordu. Ölüm tehdidi birinin Nicole'ün orada yaşadığından haberi olduğunu gösteriyordu. Yerinin bulunması kadını bu denli çaresiz mi bırakmıştı? Ya da öldürüleceğinden çok korktuğu için mi kendi hayatına kendisi son vermişti? Bu olasılıklar birer yılan gibi Oli'nin beyninde kıvrılıyordu.

Bowman araç yoluna doğru giderken Oli de kalabalıktan sıyrılıp toprak yola ilerledi. Demin Cooper'a söylediklerinde ciddiydi, en başından beri Alex'in herhangi bir sebeple Eveleyn'i öldürdüğüne inanıyordu. Ama Nicole'ün kaderiyle ilgili düşünceleri bu kadar net değildi. Alex'in onu da öldürmüş olabileceğini düşünüyordu -gece yürüyüş yaparlarken Alex'in cesetten kurtulma şansı yüksekti- ama Oli, Alex'in onu tehdit etmiş olma ihtimali olduğunu da düşündü. Bunun üzerine kız kaçmış ya da intihar ederek ölmüştü. Elbette Nicole ile Alex'in Eveleyn'i birlikte öldürdükleri gibi bir teori de vardı ama o zaman neden tüm suçu Alex yüklenmişti? O gece ne olmuşsa Nicole'ün sağ kalması gerçeğin ortaya çıkmasını istemeyen biri için büyük bir risk olmalıydı.

Oli, Nicole'ü tehdit etme olasılığı en yüksek olan kişinin Alex Riboni olduğunu düşünerek yüzünü buruşturdu. Eğer Nicole

davasında şüpheliyse, onunla yapacakları yayın da tehlikeye girmiş demektir.

Yandaki dallarda küçük çalıkları dans ediyordu. Birkaç minik muhabbet kuşu Oli'nin aracının tepesine neredeyse dokunarak havalandı.

Herkes bu üç kızın tanıştıkları andan itibaren çok yakın olduklarını biliyordu. Hatta bazı akranlarının sıradışı diye tanımladıkları kadar yakınlardı. Tüm o öfke ve yasın arkasında sevdikleri kişilerin korktuğu açıktı çünkü herkes kızların o eski masum dostluğunun tehlikeli bir şeye dönüştüğünün farkındaydı.

Oli'nin zihninde Nicole'ün ölü bedeni belirdi. Belki de kız hâlâ korkuyordu.

Cooper kadına yetişmek için koştu. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir şeyler yemem lazım." Arabaya inip kapıyı kapattı.

Yolcu koltuğuna oturan çocuk, "Yemek," dedi. Medya ordusuna baktı. "Öğlen yemeği yani?"

"Burada hiçbir şey olacağı yok." Audi'yi geri geri çıkartırken arkasındaki araca hafifçe dokundu. Öndeki arabanın farına vurmaya ramak kala üç puanlık bir dönüş yaparak aracını tamamen çıkarttı ve otoparkı toz bulutuna gömerek oradan uzaklaştı. "Hem daha önce de söylediğim gibi, Nicole'ün burada yaşadığı ile ilgili bir şeyler bilme ihtimali olan kişilerle konuşmamız gerek. Polislerle değil."

Oli çocuğa Rusty'nin mesajından bahsedip bahsetmemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Onunla hiçbir şey paylaşmak zorunda değildi, üstelik anlatırsa çocuk saçma sapan teoriler üretip kadını iyice delirtirdi.

Cooper kafasını sırt çantasına gömmüş, içinden çeşitli kablolar çıkartıyor ve kamerasını dizüstü bilgisayarına bağlıyordu. Bir yandan da durmadan telefon ekranına basıyordu.

"Elindekiler seni mutlu etti mi?"

"Evet." Görüntüleri inceledi. "Tamam, dünyadaki en iyi fotoğrafçı değilim ama fena da sayılmam. Birkaç kursa gitmişliğim

var sonuçta.” Fotoğrafları incelemeye devam etti. “Bowman yüz yaşında görünüyor.”

“Emekliliği yaklaşmış olmalı.” Oli topraktan yoldan engebeli asfalt yola çıktı. “İşe ilk başladığımda bana da çok yaşlı gelmişti.”

Cooper resimlerden birine zımladı. “Evet, martta emekli oluyormuş.”

Kadın kaşlarını çatı. “Bunu nereden duydun?”

“Şey, emin değilim.” Cooper’ın gözleri ekrana kilitlenmişti. “Sanırım Joosten söylemişti.”

“Onunla düzenli olarak görüşüyorsun, değil mi?” diye sordu Oli şüphelenerek.

Cooper nihayet başını çevirip kadının yüzüne baktı. “Geçen ay Sydney’de yönetim ekibiyle görüşmeye gittim. Daha önce de söylediğim gibi, Joosten bu internet yayıncılığı olayını bir an evvel hayata geçirmek için çok bastırıyor. Ulusal anlamda ilgi çekeceğinden emin ve bu konuda çok heyecanlı. Sanırım Bowman şeyi de o zaman konuşulmuştu.”

“Görünüşe bakılırsa projeni destekleyen çok insan var.”

“Gerçekten öyle.” Cooper düşünceli bir ifadeyle dudaklarını ısırdı. “*Seriler* gerçekten çok tutuluyor, *milyonlarca* insan daha o bölüm internete düşer düşmez yüklüyor. Buldukları şeylere inanamazsın. Dahası internet yayınları basılan yayınlardan daha yararlı çünkü insanlar onları dışarıdayken ya da başka bir şeyle meşgulken de tüketebiliyor. Çok havalı.”

Oli bedeninde büyük bir rahatsızlık hissetti. Kendi ürettikleri bir şeydense tüm paralarını yeni bir şeye harcamakta sakınca görmeyen yönetim ekibine gel de güven. Dahası, eğer bu internet yayınları artık medyanın büyük bir kısmını oluşturacaksa, düzen ve titizlikle yapılması gerekirdi. Doğru yayın yapmak için tecrübeli olan birinin yönetiminde olmaları lazımdı. Sektörün ihtiyacı olan son şey Cooper gibi ellerinde akıllı telefonlarla etrafta koşturup, Tanrı bilir, kendilerini kaç kişi dinleyecekse onlara yayın yapan kişilerdi. Kabalık etmeden fikrini açıklamaya çalıştı.

“Bazı internet yayınlarının harika hikâyelerinin olduğundan eminim ama hiçbiri basılı yayındaki kadar güvenilir olamaz.”

Çocuk burnunu kaşıdı. “Belki henüz değil ama o noktaya doğru ilerliyorlar.”

“Hem yeterince sık ve düzenli yayın yapmıyorlar,” diye ekledi kadın. “Her ne olursa olsun, her gün dağıtılan gazeteler gibi değiller.”

“İş modelini değiştirirsek olabilirler. Dahası, sen olayın olduğu an insanların bundan haberdar olmasının ne tip faydalar sağlayacağını biliyor musun? Yani eskiden böyle değildi. Halkın geneli yayınladığımız bilginin çoğunu hâlâ bilmiyor.”

Kadının sinirden gözleri büyüdü. “Gerçekleri ve bilgiyi mümkün olduğunca düzgün ve hızlı bir şekilde halka iletmemiz gerek. Bu iş dünyadaki en önemli lojistik işi.”

“Katılmamana katılıyorum!” dedi Cooper neşeyle ve dizüstü bilgisayarından bing diye bir ses geldi. “Gönderildi!” Sırtarak parmaklarını çıtlattı. “Artık rahatlayabilirim.”

Sakin olmaya çalışan Oli kaşını kaldırdı. Bu çocuk gerçekten onun damarına basıyordu. “O biraz zor. Daha yeni başlıyoruz.” Dükkânların olduğu bölgeye vardılar, Oli aracını parlak kırmızı Avustralya Post’un posta kutusunun önüne park etti. “İstersen burada bekle?” Cüzdanını kapıp kapıyı açtı.

“Dalga mı geçiyorsun?” Tüm malzemelerini sırt çantasına tıkan çocuk, kadının ardından araçtan indi.

Süpermarket süt barını andıran küçük bir yerdi. Üç sıra paketlenmiş gıda ve alçakgönüllü ama taze sebze ve meyvelerle dolu bir bölümü vardı. Duvardaki tozlu hoparlörden neşeli bir müzik yükseliyordu. Ön tezgâhta iki küçük gazetelik vardı. *Melbourne Today*’ın ilk sayfasında John O’Brien’in martta tutuklandığı zaman çekilmiş olan bir fotoğrafı duruyordu. TJ’in kaleme aldığı haber başlığı şu şekildeydi: “Suçlu,” diyor eski iş arkadaşları.

Oli dolaptan bir tane Big M çikolatası ve yan taraftan da bir paket cips aldı. Cooper’a baktı, çocuk kendine bir elma seçmişti.

Kasanın olduğu dar köşeye gidip paralarını ödediler. Eskilerden kalma kasanın başında ihtiyar bir kadın duruyordu. Geriye doğru taradığı gür, kahverengi saçlarını kaplumbağa kabuğu gibi toplamış ve yakasına dikili minik bir inci kolye olan, leylak rengi yumuşak bir kazak giymişti. Boynundan, burnunun üzerinde duran gözlüklerin kordonu sarkıyordu.

“Bu dükkân sizin mi?” diye sordu Oli.

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Evet, bizim. Kocamla ikimizin. Otuz yılı aşkındır buradayız.”

“Ne güzel.”

“Teşekkür ederim, tatlım, burayı severiz.” Kadın bir süredir fark etmemiş gibi dükkâna şöyle bir göz gezdirdi.

“Crystalbrook çok güzel bir yer. Doğanın ortasında olmak muhteşem bir şey olmalı. Kasabadaki herkesi de tanıyorsunuzdur.”

Hemen yanındaki Cooper bir tahta kadar kaskatıydı. Oli kadının onun erkek arkadaşı olduğunu düşünmemesini ümit etti.

“Şey, evet, sanırım tanıyoruz.” Kadın gururla başını salladı. “Torba lazım mı canım? 7,85 etti.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Oli neşeyle kadına on dolar uzatırken. Kadının bugünkü haberleri dinlemediğini tahmin etti. “Eski bir okul arkadaşım buralarda yaşıyor ama tam olarak nerede olduğundan emin değilim. Sanırım Laker Drive diye bir yerdi, doğru mu söyledim? Buradan çok uzakta değilmiş. Elektronik postasında her yerin yeşillikle kaplı olduğundan ve köy evine benzer bir evde yaşadığından söz etmişti.”

“Laker Drive’ı biliyorum!” diye heyecanla bağırdı kadın, sanki sınavdaydı.

“Arkadaşımın uzun, koyu renk saçları var?”

“Sen Natalie Maslan’dan söz ediyor olmalısın,” dedi kadın bilgiç bilgiç. “Sanırım o da senin yaşlarında.”

“Evet, Natalie!” Oli vücuduna pompalanan adrenalini hissedebiliyordu.

“Arada bir gelirler. Aslında çok güzel bir genç hanım ama bence biraz fazla sıska.” Oli’nin geniş kalçalarına onaylar bir ifa-deyle baktı.

“Teşekkürler.” Oli kapıya yöneldi. “Telefon numarasını yanlış yazmışım ama şimdi gidip evde miymiş bakarız. Onu görmeyeli on yıl oldu!”

Kadın heyecanlandı. “Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ama sanırım evden çalışıyor. Daha birkaç yıldır buradalar. O çok şey... Bu aralar herkesin kullandığı şu kelime neydi? İçe dönük. O çok içe dönük biri. Ama eski bir dostunu görmek eminim onu heyecanlandıracaktır.”

Tek elini kapıya koyan Oli durdu. “Demin ‘onlar’ dediniz. Natalie’nin bir hayat arkadaşı mı var?”

Kadın bluzunun kolundan sarkan bir ipi çekip şaşkın gözlerle Oli’ye baktı. “Bunu bilmiyorum ama küçük bir kızı var. Evie. Oyuncak bebek gibi bir kız. Natalie sana ondan bahsetmedi mi?”

Oli çocuğu süpermarketin önünden yıpranmış bir toprak alana doğru çekti. Eski bir çöp tenekesinin altından fırlayan otlar atak-larını sarıyor, yakındaki bir çatıdan görünen koca bir inek merak-la onları süzüyordu. Bir sigara çıkartıp çantasını karıştırdı.

“Buyur.” Cooper uzattığı neon pembe çakmağı çakınca alevler beyaz gün ışığının altında parladı.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Oli. Öne doğru eğildi ve sigarının ucu tutuşana dek içine çekti. “Bir tane ister misin?”

“Hayır, sağ ol.” Eliyle ibik şeklindeki saçlarını düzeltti. “Nicole Horowitz’in çocuğu varmış,” dedi bunu az evvel ikisi de duymamış gibi.

Oli sigarayı hızlı ve sert içiyordu. Nikotin ciğerlerine vurdu-ça kendisini biraz daha sakinleşmiş hissetti. “Öyle görünüyor.” İzmariti tuğla duvarda söndürdü. “Hem de çocuğa *Evie* ismini

vermiş? Tanrım.” Oli öfkeliydi ama bunun nedenini tam olarak bilmiyordu. Nicole Horowitz tarafından kandırılmış gibi hissediyordu. Belli ki kayıp kadın bütün ülkeye devasa ve ateşli bir haber bırakmıştı.

Bomba etkisi yaratan bu bilginin ardından süpermarketin sahibi olan kadın onlara çocuğun on yaşlarında olduğunu söylemişti. “Çok tatlı ve utangaç bir çocuktı,” dedi şefkatle. “Tıpkı annesi gibi.”

Oli binaya bir tekme attı. “Tanrım, neler oluyor böyle?”

Cooper kadını rahatsız gözlerle süzdü. “Eğer o kadın haklıysa ve bu çocuk on yaşındaysa o halde Nicole’ün o gece hamile olma ihtimali var. Belki de Alex ve Evelyn arasında geçenlere ve arkadaşının ölümüne tanık olmuştur. Bebeğini korumak istediği için de kaçmıştır?”

“Ya da,” diye kendi tahminini söyledi Oli. “Birlikte yürüyüşe çıktıklarına hamile olduğunu Alex’e söylemiştir. Belki bu konuda tartışmışlar, ardından Nicole de hiç kimsenin hamile olduğunu öğrenmemesi için kaçmıştır. Belki de onca zamandır bu yüzden ortaya çıkmamıştır.”

“Bu konuda neden tartışsınlar ki?”

“Bilmem.” Oli düşünmeye çalıştı. “Baba herhalde tanıdıkları birisiydi?”

“Miles Wu olabilir mi?”

“Olabilir.” Oli düşüncelerini netleştirmeye faydası olacakmış gibi şakaklarını ovdu. “Ya Alex o gece yürüyüşten Nicole ile birlikte dönmüş ve Eveleyn’e kızın Miles’in bebeğine hamile olduğunu söylemişse? Belki Eveleyn de Nicole’ün tarafını tutmuş, Alex de çılgına dönmüştür.”

Oli, Miles ile ilgili detayları hatırlamaya çalıştı. Uzun boylu, kafası tıraşlı, fit ve ince biriydi. Öğrenciydi. Kız arkadaşının en yakın arkadaşlarıyla yatacak tipte birine benzemiyordu ama Oli bu tip şeylerin insanın yüzünden anlaşılamayacağını iyi bilecek kadar tecrübeliydi.

Cooper'ın kafası karıştı. "Belki Nicole sadece ortalık yatışana kadar saklanmaya niyetlenmişti ama olaylar daha da alevlenince bebeği spot ışıklarının altında kalmasın diye başka bir yerde yeni bir başlangıç yaptı."

Oli olayı gözünde canlandırmaya çalıştı. "Alex sürekli Evelyn öldüğünde Nicole'ün orada olmadığını söylemişti. DNA da bunu destekledi. Eğer Nicole bir konu hakkında kendisini suçlu hissettiyse bunun Evelyn'in cinayeti olduğunu sanmıyorum."

Cooper kollarını göğsünde birleştirip kamburunu çıkarttı.

"Ne var?" diye sordu Oli bunun üzerine.

"İkinci kez telefonda konuştuğumuz zaman Alex bana hikâyenin o kısmını hatırlamaya başladığını ve Eveleyn öldükten sonra koridorda uyandığını söyledi. Evde birinin olduğunu duymuş."

"Sen ciddi misin?"

Çocuk başını salladı. "Bana öyle söyledi."

"Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Alex ile görüşmemiz lazım. Pazara kadar bekleyemeyiz." Cooper'a başıyla işaret etti. "Onu hemen ara. Çabuk."

"Yapamam. Bana numarasını vermedi."

"Ne?" Oli patlamak üzereydi. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Bana telefon numarasını vermek onu rahatsız edermiş, öyle söyledi. Onunla iki kez konuştuk ama her seferinde beni o aradı. Özel numaradan."

"Peki onunla nasıl irtibat kuracaksın bakalım?"

"Twitter üzerinden." Çocuk bozuldu. "Sadece bu şekilde iletişim kurmaktan mutlu olacağını söyledi."

Oli gözlerini kapattı. Nefes aldı. "O zaman yap hadi."

Çocuğun yüzünde hafif hınzır bir ifade belirdi. "Ofisten çıkmadan önce ona mesaj atıp beni aramasını istemiştım."

"Ama aramadı," dedi Nicole dümdüz bir sesle.

"Aramadı." Çocuk telefonuna bakarken yüzü düştü. Sonra gergin bir şekilde Oli'ye, ardından yine telefon ekranına baktı. "Henüz mesajımı okumamış."

“Tamam.” Oli’nin sesi hissettiği kadar öfkeli değildi. “Ondan haber alır almaz kendisine röportajın bir an evvel yapılması gerektiğini söyle. Pazardan önce. Eğer isterse onunla gece yarısı bile konuşuruz, hiç önemli değil. Fikrini değiştirmeden hemen kaydını yapmalıyız ya da tekrar gözaltına alınmadan.”

Çok bozulan Cooper sıksa omuzlarını dikleştirip kadının yanından bir adım uzaklaştı. “Daha önce de söylediğim gibi, onu bu işe ikna etmek zaten yeterince zor oldu. Şimdi onu korkutmak istemiyorum. Şu an bana güveniyor ve ben de bunu bozmak istemiyorum.”

“O zaman yeni bir arkadaş edinmek mi yoksa gazetecilik yapmak mı istediğine karar vermelisin.”

Çocuğun burun deliklerinden alev çıkacaktı, ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Oli onun sessizce homurdandığını duyabiliyordu. “Beni aradığında,” dedi sonunda. “Ona röportajı daha erken yapmak ister mi diye sorarım. Ama bu ona kalmış.”

“Cooper, onun Nicole’ün başına gelenlerle bir alakası olabileceğinin farkındasın herhalde. Belki de görüşüyorlardı.”

“Röportajı yapana kadar açık fikirli olacağım.”

“Dostum, çok çok açık fikirli olmalısın bence.” Çocuğa patronluk tasladığının farkındaydı ama biri bu çocuğa gazeteciliğin nasıl bir şey olduğunu öğretmeliydi. “Yargılamak senin işin değil. Ne düşündüğünün bir önemi yok. Bizler kamuya bir bakış açısı taşırız. Alex’in bize anlatacağı her şeyin bilinen gerçeklerle dengeli olmasını sağlarız. Sen onun avukatı değilsin.”

“Ama benim de kendime ait bir fikrim olabilir.”

“Elbette olabilir. Ama bunu kendine saklaman gerek. Bunu yapamıyorsan da gider *Sun*’da çalışırsın.”

İçecek ambalajının üzerinde yapışık duran pipeti alıp ambalajın gümüş renkli kenarını koparttı ve tatlı sütü iştahla midesine indirdi. Çocuğun yumruklarını sıkıldığını görünce çaktırmadan sırtıttı. Güzel, biraz zorlanması lazımdı. Belli ki bu noktaya kadar çok da zorlanarak gelmemişti. Ne de olsa Sydney’deki yönetim

ekibi yayını bir an evvel hayata geçirmeye can atıyordu. Cooper'ın artık gerçeklerin tadına bakma vakti gelmişti yani işlerin istediğimiz gibi gitmediği ve mesleğin yüzde doksan dokuzunu oluşturan kısmının. Ambalajın kenarlarını iyice açıp içindekini gürültüyle çekti.

“Sence de bunu yapan kişinin baştan beri Nicole olma ihtimali yok mu? Evelyn'i onun öldürmüş olma ihtimali?” Cooper öyle büyük bir telaşla konuşuyordu ki Oli'ye anlatmaya çalıştığı teorisi sanki içten içe Alex'le yapacağı röportajın bunu kanıtlayacağıydı.

Oli iç çekti. İştahını bastırmak onu yormuştu. “DNA sonuçları hayır diyor. Alex kanlar içinde ve olay yerindeydi. Parmak izleri hem bıçakta hem Evelyn'in üzerinde bulundu. Alex bunu yaptığı-nı itiraf etti. Hatta Nicole'ün orada olmadığını bile söyledi.”

Cooper suratını astı. “Arabadayken sebebin muhtemelen kıskançlık olduğunu söylemiştin. Belki de haklıydın ama belki de sebep bir erkeği kıskanmak değildi.”

“Olabilir tabii,” diye diplomatik bir cevap verdi Oli. “Yeşil gözlü canavar pek çok şekilde ortaya çıkabilir.”

“Evelyn ölmeden önceki gün bir filmde rol kapmıştı. Bunu biliyor muydun?”

Oli'nin zihni geçmişe gitti. Bunu biliyor muydu? Kollarını göğsünde bağlayıp beklenti dolu bakışlarla çocuğa baktı. “Ne olmuş yani?”

“Rolü almış. Yeni yılda Sydney'e taşınacakmış.” Sesini biri duymasın diye alçalttı. “Bahse girerim o gece bunu kızlara anlattı. Nicole de oyuncu olmak istiyordu. Belki de Alex'i kıskandı.”

“Ama bu arkadaşını öldürdüğü anlamına gelmez.”

“Sadece açık fikirli olmaya çalışıyorum,” dedi çocuk alaycı bir tavırla. “Sebep herhangi bir şey olabilir: İntikam, psikopatça bir kriz.”

“Uyuşturucu ya da utanç. Genç kadınlarda utanç çok büyük olur. Belki de Evelyn, Alex ile ilgili çok büyük ve karanlık bir sırrı açıklamak üzereydi. Alex de bu yüzden onu öldürdü.”

“Belki de mafya ile bağlantıları vardı.”

Oli gözlerini devirdi. “Sana açık fikirli olmanı söyledim, masallar diyarında gezmeni değil.”

“Derken on yıl sonra suçluluk duygusu nihayet Nicole’ü ele geçirdi,” diye hülyalı bir edayla devam etti Cooper. “Kendisine yeni bir hayat kurmak için elinden geleni yaptı ama yaptığı şeyden bir türlü kaçamadı. İçi içini yiyip durdu, ta ki *bam!* Her şeye son verdi.”

Oli’nin aklına bir şey geldi. Ya Alex bir şekilde Nicole’ün izini sürdüyse? Ya Laker Drive’daki eve gelip Evie’yi aldıysa? Belki de kadın o yüzden hâlâ Cooper’ı aramamıştı, yanında bir çocukla ülkeden ayrılmak üzere olabilirdi.

Ama o zaman bu intiharın da bir anlamı kalmıyordu. Zira eğer biri çocuğunu almış olsa Nicole’ü hiçbir şey durduramazdı. Oli’nin aklına farklı bir olasılık geldi. Belki de tüm bu olanlar Nicole’e fazla ağır gelmiş ve yaşamına kızını da yanına alarak son vermeye karar vermişti. Kızın da cesedi arazide bir yerde olabilirdi.

Oli saatine baktı. “Hemen bir şey yazmam lazım.” Yüzünü kaşıdı, bir şey derisini kaşındırıyordu. Başını kaldırıp suçlar gibi ağaçlara baktı.

Cooper çiş varmış gibi zıplamaya başladı. Başını ana caddeye çevirdi. “Orada bir kafe var. Hem birer kahve alırsanız hem sen de yazını orada yazarsın? Genelde nasıl çalıştığını bilmiyorum gerçi ama sen istersen seve seve yaparım.”

Oli gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Bu mesleğin en önemli sorunu bir sonraki aşamada ne yapacağınız gösterecek bir yol haritasının olmamasıydı. Bitmek bilmeyen teslim tarihleri, bağırıp çağıran ve ofisten size durmadan mesaj atan editörler vardı sadece.

Ana caddeye baktı. Dawn’un verdiği bilgiye göre koşucu, Nicole’ün cesedini bu sabah erken saatlerde bulmuştu. Oli’nin cesedi gördüğü kadarıyla da Nicole öleli en fazla bir gün olmuştu. Oli’nin içini bir umut kapladı. Eğer Nicole intiharını planladıysa,

kızını korumakla ilgili bir plan yapmış olma ihtimali de vardı. Belki de küçük kızını tanıdığı birine emanet etmişti. Ona bakacak ve mümkün olduğunca normal bir yaşam sürmesini sağlayacak birine.

Oli boş süt şişesini, boş cips paketinin içine tıkıp arabaya doğru gitti. Çocuğun yaşadığına inanmak istiyordu. Omzunun üzerinden, “Haydi!” diye seslendi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Okula.”

“Okula mı?”

“Evet.” Arabayı çalıştırdı ve çok şükür ki sonunda çalışmaya karar veren GPS’i açtı. Cooper da arabaya binince yola çıktı. Kalbi beyni ile yarışır gibi atıyordu. “Nicole Horowitz’in kızını bulmalıyız.”

BÖLÜM SEKİZ

Crystalbrook İlkokulu neredeyse tamamen sakızla kaplıydı. Bu hantal binanın dönemeçlerle dolu yapısı sanki yerel ağaç gövdeleri ve bitki örtüsüyle iç içe geçmişti. Ön tarafta park etmiş olan sadece dört araba vardı: İki Toyota, bir Ford ve çok yorgun görünen bir Holden. Bunlar Amy ve Kate'in okulunun önüne park edilen arabalara hiç benzemiyordu. Etrafta polis yoktu, demek ki yavaş hareket ediyorlardı ya da, diye düşündü Oli, küçük kızın öldüğünü zaten biliyorlar.

Oli okulun ağır ön kapısını açtı ve uzun, sarı saçlarını geriye doğru atarak büyük bir özgüvenle eskimiş bölmelerin arasından kabul bölümüne doğru yürüdü. Solunda duran Cooper sürekli tırnaklarını yiyordu. Kot ve limon sarısı bir kazak giymiş olan genç bir kadın radyoda çalan bir Usher şarkısını yüksek sesle mırıldanıyor ve dosya dolabında bir şeyler arıyordu.

“Merhaba. Benim adım Sarah Finlayson,” dedi sürekli kullandığı bu eski takma ismi yüksek sesle söyleyen Oli. “Eğitim Bakanlığı’ndan geliyorum.”

İrkilen kız elinde tuttuğu iki dosyayı yere düşürdü. Gözlerinin üzerine düşen gür kâkülü ona kilisedeymiş gibi bir hava veriyordu. “Oh!” Bir Oli’ye, bir dosyalara baktı. “Hımm.” Dudağını ısırды.

“Onları yerden alabilirsiniz.”

Kız düşen dosyaları almak için eğildi, yüzü kızarmıştı. “Ben Hayley. Eğitim Bakanlığı’ndan mı geliyorum dediniz?”

“Evet, doğru,” dedi Oli net şekilde. “Buraya bir öğrenciyi araştırmak üzere geldik. Evie Maslan.” Son derece sert bir tavırla konuşan Oli bir yandan da sabırsızlık içinde odayı süzdü.

“Evie Maslan mı?” Hayley’in yüzü önce aydınlandı sonra düştü. “Neden? Ne oldu?”

“Evie on yaşında, doğru mu?”

Hayley bu kez bakışlarını Cooper’a çevirdi. “Ah, evet. On ya da on bir.”

“O olmalı,” dedi duvara baktıktan sonra gözlerini Hayley’e çeviren Oli. Kız birden omuzlarını dikleştirdi. “Evie şu an sınıfta mı?”

Hayley başını iki yana salladı. “O burada okumuyor.”

İpad’ini çıkartan Cooper bir şeyler yazmaya başladı. “Hangi okula gittiğini biliyor musunuz?” diye sordu. Sesi normalden daha derin çıkıyordu. “Ben Clarke Wayne,” diye ekledi boğazını temizleyerek.

“Hayır, üzgünüm. Annesi ona evde eğitim veriyor ama sosyal etkinliklerimize sık sık katılır. Lütfen bana ne olduğunu söyler misiniz?”

“Üzgünüm,” dedi Oli “ama bunu konuşamayız. Ailesiyle tanıştınız mı?”

Hayley boynundaki kolyeyle oynamaya başladı. “Natalie ile birkaç kez karşılaştım. İyi biri.”

“Hımm.” Cooper bu çok muhteşem bir bilgiymiş gibi davrandı.

Oli ona sert bir bakış atınca çocuk boğazını temizleyerek sustu.

“Müdürü çağırayım mı? İsterseniz onu ararım?”

“Hayır, buna gerek yok,” dedi Oli elini kaldırarak. “Yardımanız için teşekkürler.” Bu tip durumlarda insanları konuşturmak, hareket ettirip düşündürmek isterdi. Zira algılarını ne kadar çok oyalarsa, detayları anımsama ihtimalleri de o kadar azalırdı. “Değim gibi bu gizli bir araştırma. O yüzden bu görüşmeden kimseye bahsetmemeniz iyi olur Bayan...”

“Ha, şey, Thurston. Hayley Thurston.”

Oli istifini bozmadan gülümsedi. “Teşekkürler, Bayan Thurston.”

“Bir şey değil. Evie için elimden ne geliyorsa yaparım.” Hayley boynundaki kolyeyi çekti. “O iyi, değil mi?”

“Size iyi günler, Hayley.” Oli dudaklarını büzüp kapıya doğru yöneldi.

Cooper da genç kadına tuhaf bir şekilde el sallayıp Oli’nin peşinden gitti.

“Clark Wayne mi?” dedi Oli arabaya bindiklerinde.

Cooper’ın koyu renkli gözleri parladı. “Bir takma isim bulmaya çalıştım ama Bruce Wayne deseydim çok belli olacaktı, o yüzden ben de Clark Kent *ile* Bruce Wayne’i birleştirdim.”

“Dâhice.”

Çocuk memnun olmuş gibiydi.

Oli aracı çalıştırmadan önce Dawn’u arayıp bilgi verdi.

“Bu çocuk olayı inanılmaz oldu, Oli ama sen daha çok bilgi toplayana kadar bunu yayınlamayacağım.”

Oli dudağını ısırıp marşa bastı. “Polislere elimizdeki bilgiyle gidip onları konuşmaya zorlayacağız. Bakalım bir şey çıkacak mı?”

“Güzel. Fotoğraflarla beraber vereceğimiz yeni bilgilere kısa sürede ihtiyacımız var.” O sırada arkada birkaç telefon çalıyor ve bir erkek sesi öfkeyle bağırıyordu. “Bir saat içinde bize bir yazı gönderebilir misin?”

“Denerim.”

“Görünüşe bakılırsa O’Brien paçayı kurtaracak, o yüzden TJ birkaç röportaj ayarlamakla meşgul. Ama ne olursa olsun, her iki hikâye için de yirmi dört saatimiz var.”

“Tamam,” dedi Oli dudaklarını birbirine bastırarak. “Mantıklı.”

“Alex Riboni ile ne zaman konuşuyorsun?”

“Röportajın pazar günü yapılması gerekiyor ama daha erken konuşması için onu zorluyoruz.”

“Güzel,” diye mırıldandı Dawn. “*Sun*’daki sümüklü böcekler günlerini görecek. Bu olayda bir sürü şey dönüyor, Oli, o yüzden yanındaki çocuğun ne yaptığını bildiğinden emin ol.”

“Lanet olsun.” Telefonu kapatan Oli arabayı çalıştırdı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Cooper.

“Teslim süresi işte.” Kadın ağır ağır nefes alıp verdi. “Yolunda.”

Çocuk telefonunu kontrol etti. “Alex’ten hâlâ ses yok.”

Oli onunla artık bir röportaj bile yapılamayacağını düşünmeye başlıyordu.

Ana caddedeki kafeye doğru giderlerken yoğun bitki örtüsüyle kaplı arazileri geçtiler.

Cooper çekingen bir ses tonuyla, “Bunu sürekli yapar mısınız?” diye sordu.

“Neyi?” Oli dikiz aynasına baktı.

“Başka biri gibi davranmayı?”

Kadın omuz silkti. “Bazen. Duruma göre değişir. Bu bilgi almanın en kolay yoludur, özellikle de bir hikâye patlama yaptığı ve insanlar seninle konuşmayı reddettiklerinde.”

“Yalan söylemek sana kendini kötü hissettirmiyor mu? Yani, kız iyi birine benziyordu.”

“Hayır,” diye cevap verdi Oli. “Bu bilgiyi ne için kullandığımı ve niyetimin iyi olduğunu biliyorum. Bu konu kafamda net olduğu sürece vicdanım rahat.”

Çocuk direkt karşıya baktı.

“Ne var? Cevabım hoşuna gitmedi mi?” Çocuğa profilden bakınca çenesinin gerildiğini ve çene hattının belirginleştiğini gördü.

“Ben sadece polislerin farklı kimliklere bürünerek çalıştıklarını sanırdım,” dedi Cooper birkaç saniye sonra.

“Onlar operasyon yapar, ben sadece bilgi almak için uydurma bir isim söylüyorum. Bazen kendini hikâyenin bir parçası yapmak, gerçeklere ulaşmanın en iyi yoludur.”

Oli on bir yıl evvel Dean ile ilk tanıştığında yine Sarah Finlayson adını kullanmıştı. Dean onu kurtarmaya geldiğinde gözlerinde

koyu renk bir boya, üzerinde bronz göğüs dekoltesini ortaya çıkartan dar ve beyaz bir bluzla bir bardaydı. Dean konuşmakta olduğu ve kendisine asılmaya başlayan bir adamın terli kolunu sertçe kızın sırtından çekmişti.

Oli o dönem bazı üst düzey avukatların ve dört büyük bankadan birinin de işin içinde olduğu büyük bir dolandırıcılık haberrinin peşindeydi ve kilit oyunculardan ikisinin, her cuma bu bara geldiklerini öğrenmişti. O da art arda üç hafta boyunca o bara gidip kendisini göstermiş ama bu sürenin sonunda öğrenebildiği tek şey zengin profesyonel erkeklerin de tıpkı fakir üniversite öğrencileri kadar ürkütücü oldukları ve çok fazla limonlu soda içmenin ağzında yaralar açtığı olmuştur.

Dean Yardley farklıydı. “O pislik seni taciz ettiği için üzgünüm. Onun gibileri yüzünden bütün erkekler zan altında kalıyor.” Dean kadının yüzünü o kadar büyük bir ilgiyle incelemişti ki Oli kendisini beyaz ışığın altında muayene ediliyormuş gibi hissetti. “Beklediğin kişiyi beklerken sana eşlik etmemi ister misin?” Adamın alyansı parlıyor, parfümü kadının burun deliklerine doluyor ve ona eski filmlerle ahşap mobilyaları anımsatıyordu. Adamın ondan büyük olduğu belliydi ama çok yakışıklı ve çok evli görünüyordu.

“Kimseyi beklemiyorum,” dedi Oli. “Ama ben iyiyim, teşekkürler.”

Adamın sırtına hafifçe dokunan eli Oli’ye korunduğunu hissettirdi. Ona dokunmayı bırakmasını istemiyordu. “Bunu bildiğinden eminim,” dedi adam “ama çok muhteşem bir sesin var.”

“Teşekkür ederim.”

Adam gülümsedi. “Ben Dean.”

“Ben de Sarah.”

“Peki, sana nasıl ulaşabilirim Sarah?”

“Ulaşamazsın.”

Adam olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu.

“Tamam.”

Kadın karnını içine çekip göğüslerini öne doğru çıkarttı.

“Seni bir daha göremeyecek olsam bile bence burası senin için güvenli bir yer değil. Başka bir pislik seni yine rahatsız edebilir.” Adam herhangi bir şey yapmaya niyetli değildi, sadece kadını uyarmak istemiş gibi konuşuyordu. Ama daha sonra Oli’ye aslında onu oracıkta öpmek istediğini ama aralarında bir şey olacaksa bunun Oli’nin şartlarına uygun şekilde olması gerektiğini hissettiği için kendine hâkim olduğunu söylemişti.

“Ben gerçekten iyiyim.” Adama gülümsedi, adam da gözlerini kadının dudaklarına kilitleyip gülümsedi. “Hem senin arkadaşlarının yanına dönmen gerekmiyor mu?”

“Hepsi de sıkıcı iş adamları.” Adam güldü. “Şehir dışından geliyorlar. İnan bana, burada seninle takılmayı tercih ederim.”

Masasına dönmeden önce kadına bir içki ısmarlamayı teklif etti. Teklifi kabul eden Oli sonraki yarım saat boyunca bakışları adama her kaydığında içi alev alev yanarak lezzetli kokteyli yudumladı.

Tehlikeli avukatlar o gece bara gelmedi ve Oli kalmak istemesine rağmen gitti. Kadın kalabalığın arasından çıkışa doğru giderken birasını yudumlayan Dean de ona hoşça kal der gibi göz kırptı. Oli adama gülümseyip etrafındaki gereksiz insanları ite kaka kendini bir taksiye attı.

Daha sonraki iki cuma boyunca bara tekrar gitti. Nihayet avukatlardan bir ipucu elde etmeyi başardı ama Dean’i hiç görmedi.

Dean iki ay sonra mahkeme binasını önünde Oli meslektaşlarıyla birlikte yetkilileri aşırı harcamalarla ilgili sorulara boğarken bir anda ortaya çıktı. Takım elbisesinin içinde aşırı derecede yakışıklı görünen adam iletişim ekibiyle birlikteydi. Kaşları havaya kalktı. “Sarah,” dedi sessizce ağzını oynatarak. Kadın çok karaktersizce bir şey yapıp adama omuz silkerek göz kırptı ama adam buna aldırmadı. İşveli bir selamlama gibi algıladı.

Oli bazen eğer onu tanımamış gibi yapsa işlerin nasıl sonuçlanacağını merak ederdi ya da o akşamki içki teklifini geri çevirse.

“Artık bunu eskisi kadar sık yapmıyorum,” dedi Cooper’a. “Sanırım günümüzde işler farklı yürüyor, sosyal medyada çok fazla bilgi var.”

“Peki, şimdi nereye?” diye sordu Cooper.

“Çocuğu bulmalıyız. Dawn bundan emin olana dek haberi yayınlamak istemiyor.”

Cooper yutkundu. “Sence Evie evde olabilir mi?”

“Bu mümkün ya da belki Nicole onu güvenli bir yere götürmüştür.” Oli durdu, ikisinin de düşünmekte olduğu şeyi söylemek için cesaretini topladı. “Ya da bu bir cinayet ve intihar vakası olabilir.”

“Evet, bu benim de aklıma geldi.” Çenesi bir kez daha gerilen Cooper camdan dışarıya baktı.

“Ama” dedi kadın. “Eğer evde bir ceset daha bulmuş olsalardı, Rusty bana söylerdi. Tabii eğer biliyorsa.”

Cooper’ın yüzü aydınlandı. “O zaman belki de Evie başka birinin yanındadır. Bir arkadaşın falan.”

“Belki.”

“Belki de bir komşudadır?”

“Umarım öyledir ama gerçekçi olmak gerekirse onun da ölmüş olma ihtimali çok yüksek. O yüzden buna hazırlıklı olalım.”

“Bence değil,” dedi Cooper sertçe.

Oli kaşlarını kaldırarak çocuğa baktı. “Sabahtan beri aynı şeyi yapıyorsun, hep en iyi sonucu tahmin etmek zorunda değilsin.”

Çocuk bu stratejiyi beğenmemiş gibi omuz silkti. “Nicole’ün bir sevgilisi olabilir, Evie de belki onunladır.”

“Tabii tabii,” dedi Oli dalga geçer gibi. “O zaman ben de a) o adamın kim olduğunu, b) bu durum hakkında ne söyleyeceğini bilmek isterim.”

Cooper’ın kafası karıştı. “Kadın bir sevgilisi olabilir.”

Oli sakın olmaya çalışıyordu. “Evet, her neyse. Kadın ya da erkek konu sevgililerin problem çıkarttıklarıdır. Onlar insanı ve varsa çocuğunu öldürmesi daha muhtemel kişilerdir.”

“Onu gördün,” diye fısıldadı Cooper. “Sana öldürülmüş gibi geldi mi?”

“Hayır,” dedi Oli çenesini ve burnunu kaşıyarak. “Ama henüz neler olduğunu bilmiyoruz. Belki adam Evie’ye bir şey yapmış ve bu da Nicole’ü intihara sürüklemiştir. İstatistiksel açıdan bakarsak kişi cinayete kurban gitmişse bunun sorumlusu genelde ya sevgilisi, ya eski sevgilisi, ya çocuğu ya da ebeveynleri olur. Ama aynen bu sırayla gider.”

“Biliyorum.” Cooper camdan dışarıya bakmak için başını çevirdi. “Ben aptal değilim.”

Kavşaktan dönen Oli onları yeniden Crystalbrooke’un ana caddesine çıkarttı. “Daha önce hiç ceset görmüş müydün?”

“Gerçek hayatta değil,” diye mırıldandı Cooper.

“Eğer bir suç gazetecisi olacaksan buna alışman gerek. Bir tıp görevlisi ya da polis olmak kadar kötü değildir ama yine de bazen insana ağır gelir.” Sol aynadan kendini görünce yuvarlak mavi gözlerinin onu ne kadar naif gösterdiğini düşünüp bundan nefret etti. “Bugünkü sahne de oldukça kötüydü.”

Cooper başını salladı, kendini birtakım düşüncelere kaptırmış gibiydi.

Kadın çocuğun depresyona filan girmediğini umut etti. “Her neyse, bugünlük gazetecilikle ilgili benden bu kadar. Dawn’a hemen bir şeyler göndermem lazım.” Oli eski moda lamba direkleri ve demir parmaklıklarla süslü olan yolun diğer tarafındaki kafeye döndü. “Sen de birkaç arama yapmaya başlayabilirsin.” Çocuk tam konuşmak için ağzını açmışken Oli elini kaldırdı. “Diğer röportajları da ayarlamaya başlamamız gerek; aile üyeleriyle, Miles Wu ile ve o gece partide olup bizimle konuşacak diğer herkesle.”

“Tamam, olur.” Cooper avuçlarını pantolonuna sildi. “Bunu yapabilirim.”

“Ayrıca Alex’e soracağın soruların da üzerinden geçmeni istiyorum. Tanrım, umarım bir an evvel seni arar.”

Yolda bir anda bir patırtı koptu. Laker Drive’a doğru son hızla giden bir itfaiye arabası çığlık çığlığa yanlarından geçti. Otuz saniyeden daha kısa bir süre sonra bir tane daha geçti. Cooper’ın ağzı “o” şeklinde kalakaldı.

“Lanet olsun,” dedi Oli.

Çocuk kadına baktı. “Orada hiçbir şeyin olmayacağını söylemiştin...”

“Kapa çeneni, Cooper.” Oli ayağını yere koydu.

BÖLÜM DOKUZ

Ağaçların üzerinde kalın bir duman tabakası vardı. Kendi düşüncelerine gömülmüş olan Oli ve Cooper sessizdi. Oli olasılıkları düşünürken bedeni bir yay gibi gerildi. Belki Evie bir depoda kilitli kalmış ve kaçmaya çalışırken yangın çıkartmıştı?

Midesi kasılan Oli dişlerini sıkarak aracını Laker Drive'a doğru çekti. Cooper'a döndü. "Arabayı al ve bak bakalım daha yükseğe çıkabilecek misin. TV kanallarının çekim yaptığı yerden de görüntü alabiliriz ama daha yukarıya çıkabilirsen, olan biteni de daha rahat görebilir ve daha net fotoğraflar çekebilirsin."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Bana neler olduğunu anlatacak birini bulmaya." Çocuğun cevap vermesini beklemeden yürümeye başladı. Botlarını giydiği için içinden bir kez daha şükretti. Serin hava çoktan ağır duman kokusuyla ağırlaşmıştı ama siren sesi duyulmuyordu. Duyulan tek ses hışırdayan ağaç yapraklarının ve kuş orkestrasının sesiydi. Koşmaya çalıştı ama bacakları anında itiraz etti. Eskiden zihninde hikâyeleri tekrar tekrar düşünürken bir yanda yüzer, bedenini suda iterdi. En son ne zaman havuza gitmişti acaba? Martta mı?

Köşeyi döner dönmez büyük bir karmaşayla karşılaştı. Polisler dar yolun trafiğini açmak için insanları dağıtmaya çalışıyordu. Herkesin saçları ve giysileri dumandan kararmıştı. Çok az tanıdığı bir Kanal Dokuz kameramanı yanına yaklaştı. Herkes ona Çamur derdi, Oli adamın gerçek isminin ne olduğunu bilmiyordu.

“Ne oldu?” diye sordu adama.

“Bilmem. Tam kameramı toplarken silah sesi gibi bir ses duyuldu. Sonra herkes yangın var diye bağırmaya başladı ve polisler bizden geri çekilmemizi istedi.”

“Yangın evde mi çıktı?”

“Sanırım evet. İtfaiyeciler direkt oraya gittiler. Kanlı bir kâbus gibi. Polisler cesedin teşhisini daha yeni yaptılar. Bu grup nasıldır bilirsin, insanlar polise yardım etmekten daha çok, güzel bir fotoğraf çekmek için toplanırlar. Hiç hoş bir görüntü değildi.” Adam boğazındaki şey her ne ise, onu çirkin bir şekilde çıkartmaya çalışarak burnunu çekti. “Şu anda benimki de orada, topuklu pabuçlarının üzerinde dolaşp bilgi toplamaya çalışıyor.”

Oli bu muhabirin genelde kiminle çalıştığını bilirdi. Büyük ve parlak renkli ceketler giyip kocaman gülümseyen, ufak tefek bir sarışınla. Tamara mıydı? Tammy mi? Kadın önemsiz makalelerden manşetlere daha yeni terfi etmiş, ama giysilerini yeni görevine uydurmakta başarısız olmuş biriydi.

“Duyduğuma göre yangın çıktığında evde birkaç polis varmış,” diye ekledi Çamur.

Rusty’yi düşünen Oli’nin boğazı düğümlendi. “Herhangi bir zayıat var mı?”

Çamur omuz silkti. “Bildiğim kadarıyla yok.”

Oli rahat bir nefes aldı.

“Herhalde fırın, ocak ya da onun gibi bir şey açık kalmış olmalı, bilmiyorum. Belki de kundaklamadır.”

Oli de bunu düşünüyordu, ama kim polislerle dolu bir yere gizlice girip ateşe verirdi ki?

“Geri mi dönüyorsun?” diye sordu Çamur’a.

“Evet.” Adam kasıgını kaşıyıp dumanlı güneşe bakarak gözlerini kısıtı. “Benimki kendi işini görür. Ofise dönüp şunları bir an evvel yetiştirmem lazım.” Omzunda duran kamerayı gösterdi sonra yine gökyüzüne baktı. “Seni şehre bırakayım mı?”

“Hayır, sağ ol. Arabayla geldim.” Çamur’a hoşça kal diyen Oli ön kapıya doğru ilerledi.

Cooper ona dağın tepesinden çektiği birkaç fotoğrafı gönderdi. Koyu gri duman bulutu bu yeşilliğin ortasında büyük bir hata gibi duruyordu. Helikopterden çekebilselerdi daha güzel olurdu ama bunlar da fena sayılmazdı. Çocuğa, fotoğrafları gazeteye yollayacağını yazdı.

Dumanın daha da yoğun olduğu araç girişine geldi. Çoğu üniformalı olan insanların sayısı artmıştı. Bir avuç muhabir röportaj yapıp bilgi toplamaya çalışıyordu ama Oli çoğunun şehre geri döndüğünü tahmin etti. İtfaiyeciler de toparlanıyordu.

Bowman bir ambulansın arkasındaki basamaklarda oturuyor ve çok öfkeli görünüyordu. Arka arkaya öksürmeye başladı ama bir sağlık görevlisinin uzattığı suyu da reddetti. Rusty birkaç metre ötede telefonla konuşuyordu, yüzünde is vardı. Bir sağlık görevlisi eline bandaj uygularken irkildi.

“Rusty!” diye seslendi Oli.

Adam başını kaldırıp, nazikçe, iyiyim der gibi yaptı.

Oli bu kez bakışlarını Bowman’a çevirdi. Öksürmeyi kesen adam ayağa kalkıyordu. O kadar kınlgan görünüyordu ki Oli utandı, onu çıplak görmek gibi bir şeydi bu.

“Affedersiniz, Başkomiserim,” dedi yanına yaklaşarak. “Yanğın başladığında evde miydiniz? Yaralandınız mı?”

“Yaralı değil,” diye sertçe cevap verdi adam.

“Bana neler olduğunu anlatır mısınız?”

Cevap vermeyen adam Oli’ye dik dik baktı. Oli bu kadar yakından adamın gözeneklerine dolan isleri bile görüyordu. O an aklına Isabelle’in cenazesindeki darmadağın olmuş hali geldi. Adam, öldürülmüş olan dedektifin büyük fotoğrafının yanında dururken duygusal bir saygı duruşunda bulunuyor gibiydi. İkisinin çok yakın olduğunu bilen Oli, kadının ona açılıp açılmadığını merak etmişti.

Bowman bakışlarını çekip ağır ama inanılmaz derecede hızlı adımlarla yürüyüp gitti.

Oli telaşla ona yetişmeye çalıştı. “Yangın eve zarar verdi mi?”

Adam kadını susturmak istermiş gibi elini kaldırdı. “Bilgi alınca açıklama yapacağız.”

“Bir çocuğu olduğunu biliyorum,” dedi pat diye. “Küçük bir kız.”

Adam suratını astı. “Bunu haber yapacak mısınız?”

Adam o kadar soğuk bir ifadeyle baktı ki Oli’nin tüyleri ürperdi. “Planımız öyle, elimde yorum yapmaya yetecek kadar bilgi var.”

“İyi.” Bowman arkasını dönüp yürümeye devam etti.

“Bana bir yorum yapar mısınız? Evde çocukla ilgili bir kanıt olmalı.”

Adam cevap vermedi.

“Yangın çıkmadan evvel olay yerini görmüş müydünüz?”

“Yorum yok,” dedi robot gibi.

“Kızın evde olmadığından emin misiniz?”

“Bugün olmaz, Bayan Groves. Başka zaman konuşuruz.”

“Yarın?” diye bağırdı. “Size ne zaman uygunsa gelirim.”

Rüzgâr esti ve duman bulutu çoğaldı. Bowman üniformalı bir grup kadın ve erkeğin yanına gitti.

“Temiz!” diye bağırdı bir itfaiyeci meslektaşlarına, sonra da elindeki telsize bir şeyler mırıldandı.

Oli adamın yanına yanaştı. “Yangın nasıl başlamış?” diye sordu, yüzüne dedikodu yapmak istermiş gibi bir ifade takınarak. “Ben yan evden geliyorum da.” TV’ye çıkmamanın faydalarından biri de hiç kimsenin onu tanımamasıydı, ayrıca yüzüne bakınca şüphe uyandıran biri de değildi.

Babasının *Tatlı ve Neşeli Oli* diyen sesi zihninde yankılandı.

“Henüz emin değiliz.” Adam birkaç kez burnunu çekti ve yüzünü sildi. “Ama içeride bir patlama olmuş. Ana odada büyük ve eski bir şömine var, belki içinde hâlâ yanan bir şey vardı veya

yanlış bir kablolama sonucu bir patlama çıktı. Zira bu çevredeki evlerin çoğunun tamiratları iyi yapılmaz.”

“Bomba olabilir mi?” diye yüksek sesle düşündü Oli.

Adam suratını buruşturdu. “Yok canım, sanmam, ama olay yerine ilk gelen kişi ben değildim. Neyse ki içeride de hiç kimse yoktu, tam zamanında boşaltılmış. Küçük ve eski bir ev. Kışları buz gibi olmalı.”

“Kaç tane yatak odası var?”

Adam geri çekildi ve gözlerini kıstı. “Sen gazeteci misin?”

“Evet,” dedi Oli tereddüt bile etmeden.

“O zaman en iyisi sohbeti keselim.”

“İki mi?”

Adam kadına bıkmış gibi baktı.

Oli bu defa da Rusty’yi bulmaya çalıştı. Adam ortalıktan kaybolmuştu ve telefonunu da açmıyordu. Laker Drive’a geri dönerken Dawn’u aradı.

“Bu inanılmaz bir şey!” Kadın sanki piyangoyu kazanmış gibi sevindi. “Çocuğun gönderdiği fotoğraflar harika. Muhteşemler. Bir dakika içinde yayınlıyoruz.”

Oli, “Ama sana yazıyı göndermem artık bir saati bulur,” derken bir çukura girmesine ramak kalmıştı.

“Merak etme, seninki gelene kadar Pia’nın yazdıklarını kullanırız. Bu noktada biraz yumuşak şeyler yazdık ama iyi ilerliyoruz. 2005 yılındaki okur istatistiklerini bile fena halde zorluyoruz. Çılgınlar gibi hatta. Şimdiye dek çoktan beş yüz yorum geldi bile.”

“Cooper bana Facebook’ta birkaç tane ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ grubu olduğunu söyledi,” diye ekledi Oli. “Kimileri Alexçi, kimileri anti-Alexçiymiş.”

“Hepsine bak. Cooper’ı en aktif üyelerle konuştur ve yorumlarını al.”

Oli bu konuyu körüklemenin çok da gerekli olduğundan emin değildi ama Dawn gaza gelmişken onunla tartışmanın ne kadar zor olduğunu da bilirdi.

“Duyduğumuza göre *Sun*, katilin Alex olup olmadığı ile ilgili bir anket yapacaktı. Buna inanabiliyor musun? Tanrım, ne kadar yapışkanlar.”

Oli yolun sonuna doğru varıp arabasıyla birlikte giden Cooper’ın nerede olduğuna bakarken kadına cevap olarak onu onaylar gibi bir ses çıkarttı.

“Ölüm nedenini doğrulamalarıyla ilgili bir şey duymadım,” diye devam etti Dawn. “Olay yerinde bir şey söylediler mi?”

“Kadının kendini astığı kesin.”

“Tamam, güzel. Şu an için söylentilerle paralel gideceğiz ama araştırmaya devam. Çocuktan da bahsedebilirsin çünkü yasal sınırlandırmalara baktım ama detay vermek yok, cinsiyetini bile belirtmeyeceksin. Tamam mı?”

“Sorun yok,” dedi Oli ve ekledi. “Ev alev aldığında Bowman ve bir başka polis daha evin yakınındaymış. İkisi de yaralanmamış. Daha sonra Bowman ile konuştum. Horowitz’in bir çocuğu olduğunu inkâr etmedi.”

Dawn kontrollü bir çığlık attı. “Tanrım, bu çok iyi. Birkaç farklı fotoğraf yayınlatabiliriz, ne kadar çekebilirseniz çekin.”

Dawn tam Oli’ye yarınki baskının planlarını anlatıyordu ki Audi göründü. Oli, Cooper’ın yolcu koltuğunda duran sırt çantasını yere koyup uzun bacaklarını garip bir şekilde çantaya sararak koltuğa oturdu. “Gidelim,” diye sessizce ağzını oynattı. Cooper başını sallayıp söyleneni yaptı.

Dawn bir yandan konuşurken bir yandan da bir şey çiğniyordu. Kadından çıkan ses Oli’nin sinirini bozdu. Ya da belki Cooper’ın araba kullanması yüzündendi. Tıpkı gergin annesi ve aşırı özgüvenli kız kardeşi gibi bu çocuk da durmadan gaz-fren yaparak ilerliyordu.

“Makaleye gelince,” dedi Dawn. “Sen ne düşünüyorsun?”

Oli, Nicole’ün ağaçtan sallanan cesedini gözünün önüne getirdi. “Çocuğunun sağ mı ölü mü olduğunu bilmediğimiz için bunu söylemek zor. Ama galiba bugünle başlayıp olayları geri

sararım. On yıl ara ile ölen iki genç kadının trajedisine odaklanırım. Nicole Horowitz'in son on yıldır neler yaptığını öğrenmeyi çok istiyorum, onu tanıyanlarla konuşup çocuğun babasının kimliğini bulmaya çalışırım.” Oli hızla yanlarından geçtikleri ağaçları izledi. “Paradise Sokağı'ndaki evinde profilini çizmeyi düşünüyorum. Evin bir zamanlar o grubun merkezi olduğunu ve Eveleyn'in ölümünden önceki yaz, kızların sosyal etkinliklerine sahne olduğunu falan.”

“Partiye katılan diğer insanlarla da konuşacaksın, değil mi? Eski erkek arkadaşıyla?”

“Evet, aramalara başladık bile. Bakalım bizimler röportaj yapmayı kabul edecekler mi?”

“Tamam, güzel. Bence bu işi gayet kotaracağız, Oli. Yazılarını pazar gününe kadar istiyorum. Mümkündür herhalde?”

Oli'nin içini bir endişe kapladı. “Sorun olmaz.”

“Harika, o zaman pazar sabahı. Gitmem lazım, Joosten bugün kıçımdan ayrılmıyor. Hey, o dijital çocuğa söyle, fotoğrafını siteye yükledik. Çok iyi görünüyorlar.” Dawn telefonu kapattı.

Oli arabasını saçma sapan kullanan Cooper'a dönüp baktı.

“Evie evde değil miymiş?” diye sordu çocuk.

“Sanmıyorum.”

“İyi bari.”

Oli dizüstü bilgisayarını çıkarıp yazmaya başladı. Arabanın hareketi ona işe ilk başladığında gidip gelirken otobüste haber yazdığı günleri hatırlattı. “Fotoğrafın internete konmuş,” dedi.

“Gerçekten mi? Bu harika.”

“Evet.”

“Alex'ten hâlâ haber yok. Mesajımı okumamış.” Parmaklarıyla saçlarını düzeltti. “Sence bana geri döner mi?”

“Bu iyiye işaret değil,” dedi Oli.

“Çok gerginim.”

“Gazeteciliğe hoş geldin,” dedi hızla yazmaya devam eden kadın.

Dağ yolunu yarılادıkları sırada Dean aradı. Oli şü âna kadar Cooper'ın araba kullanmasıyla ilgili yorum yapmamıştı ama çocuk giderek daha da beter kullanıyordu.

“Üzgünüm seni arayamadım,” diye söze başladı aracın Bluetooth'unu kapatarak. “Çılgın bir gün.”

“Sorun değil,” diye cevap verdi Dean. “Yolda mısınız?”

“Hı hı, evet. Arabadayım ama ben kullanmıyorum.”

“O halde bu gece kızları alma şansın yok? Nina hasta ve benim de saat tam 4'te bir toplantıda olmam gerekiyor.”

“Üzgünüm ama yapamam.” Oli içinden bebek bakıcısı Nina'ya küfredip hasta değil de akşamdan kalma olduğunu düşündü. “Şu an dönüyoruz ama şehre varmamız en az kırk beş dakikayı bulur. Ayrıca yazımı teslim etmem gerekiyor ve yazmaya daha şimdi başladım.”

“TJ ile birlikte misin?”

Oli, Cooper'a baktı. “Hayır, başka bir meslektaşımıyım.”

“Tamam.”

Telefonu kulağına yapıştıırıp yazmaya devam etti. Sessizliğı ilk bozan kişi kendisi olmayacaktı.

“Sanırım Toni'den kızları almasını isteyebilirim,” dedi Dean. “Eminim sorun etmez.”

Oli gözlerini devirdi. “Bence de.” Toni onların yan komşularıydı ve eskiden Isabelle ile çok iyi arkadaştı.

“Dur da ona mesaj atayım.” Telefonun diğer ucundan birkaç saniye boyunca boğuk sesler geldi. “Tamam, oldu. Bana şans dile.”

“Diledim.”

“Ne üzerinde çalışıyorsun?” Dean belli ki konuyu değiştirmek istiyordu.

“Nicole Horowitz ölü bulundu. İntihar etmiş ama garip durumlar var. Yani tahmin edebileceğın gibi çılgın bir gün geçiriyorum.”

Adam keskin bir şekilde nefes alıp verdi. “Vay canına. Sabah tepelerde bir yerde bir ölüm haberi duymuştum ama o olduğunu bilmiyordum.”

Oli o dönem Isabelle ile birlikte “ev arkadaşlarına” nasıl takıntılı olduklarını Dean’ın hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. O sırada ikisi de Dean ile görüşüyordu.

“O halde,” dedi adam. “Eve epey geç geleceksin?”

“Henüz bilmiyorum. Yazmam gereken bir makale de var.”

“Bu harika, Oli,” dedi adam içtenlikle. “Makale yazmayı ne çok sevdiğini biliyorum.”

“Evet,” dedi birazcık gururlanan kadın. “Ama kısa süre içinde yapılması gereken çok fazla işim var.”

“Hepsini başarırsın ama kendini fazla zorlamayı istemiyorum.”

“Aynen,” dedi Oli ve adamın iç çektiğini duyduğunu sandı.

“Ayrıca Perşembe akşamı kızları yüzme karnavalına götürecektin, onu da unutma lütfen.”

Lanet olsun. Karnaval gelecek hafta sanıyordu. “Elbette unutmadım. Dört gözle bekliyorum.”

“Tamam, harika. İkimizden birinin orada olmasını gerçekten çok istiyorum. Her neyse, artık gitsem iyi olur. Yemeği ben yaparım, sen de eve geldiğinde düzgün bir şeyler yemiş olursun. Hikâyende iyi şanslar, muhteşem olacağından eminim.”

Dean ve yemek diye düşündü telefonu kapatırken. Onunla birlikte değilken çok ve çeşitli yemek yedi. Hatta o kadar sık yedi ki ne yediğinin pek bir önemi kalmazdı, ama hep ayaküstü yediği için masada yenen akşam yemeklerine alışık değildi. Genelde gece geç saatlerde işyerindeki masasında yer ve yediği şey de bir kutudan çıkan tuzlu bir hazır yiyecek olurdu. İzinli oldukları gecelerde Rusty ile birlikte dışarıda yemek yeme konusunda uzmanlaşmışlardı. Ama Dean ev yemeğinin gücüne inanırdı. Akşam yemeği rutinlerini sever, ailenin masa başında bir araya gelmesini çok önemserdi.

Oli camdan bakarken adamın kendisiyle bir hayat kurmak için çok mu çabaladığını merak etti. Evlilik teklifine evet derken biraz aceleci davranmıştı ama yeniden başlayan aşklarının bir adım daha ilerlemesi adına bu kararı almışlardı. O gün otuz dokuzuncu doğum günüydü ve bir yıl içinde evleneceklerdi. Bu durum adamın kendisine takdim ettiği pırlanta yüzük kadar inanılmazdı.

Cooper ile birlikte yeşil alandan çıkıp yeniden iki katlı evlerin ve önlerinde birkaç aracın park etmiş olduğu binaların bulunduğu banliyöye geri dönmüşlerdi. Evlerin ön bahçelerindeki pis yaprak havuzlarının etrafında oyun aletleri vardı. Oli Paradise Sokağı'ndaki evi düşündü, ön bahçedeki bakımsız gülleri, kapının yanına sıralanmış ayakkabıları. Eveleyn'in holde yatan kanlı cesedini.

Oli bilgisayarındaki işine geri döndü. Laker Drive'ı tasvir edip, intihardan söz ederken on yıl önceki olayların bir özetini geçip, sonunda da Nicole'ün gözetiminde olan bir çocuktan bahsetti. En baştan en sona, tüm yazdıklarını tekrar gözden geçirdi ve bazı yerleri düzeltti. Doğru yerlerde yaptığı ifşalar sayesinde gayet güzel bir yazı olmuştu.

Cooper sol şeride sert bir şekilde geçtiğinde Oli, "Senin ehliyetin var değil mi?" diye kibarca ama imalı bir şekilde sordu.

"Araba kullanmayı biraz geç öğrendim ama ehliyetimi yirmi bir yaşında aldım," diye neşeyle itiraf etti Cooper.

Kadın dişlerini sıktı. Zaten çocuk şu anda da yirmi birinden daha büyük olamazdı.

"Sanırım bu arabayı kullanmak beni gerdi," dedi Cooper. "Benim ailem arabalara düşkün değildir ama bu araba harikaymış."

"Gözlerini yoldan ayırma," diye uyardı Oli.

Şehre girdikleri anda onları bir yağmur ızgarası karşıladı. Oli yazdıklarını son bir kez kontrol edip telefonuna yükledi ve Dawn'a gönderdi. Aklı Nicole'ün ağaçtan sarkan cesedine gitti ve küçük kızın nerede olduğunu merak etti. Aklına evin yan tarafından akan nehir gelince kendini kötü düşüncelere kaptırdı.

“O halde ofise dönüyoruz, ha?” dedi sinyal yerine yanlışlıkla silecekleri çalıştıran Cooper. “İnternet yayını için çözmem gereken birkaç şey var. Hem bisikletim de orada. Sen bisiklet kullanırmısın? Harikadır. Hem sağlığa hem de çevreye çok faydalıdır.”

“Hayır, kullanmam. Benim makalem üzerinde çalışmam lazım ama seni ofise bırakıp devam ederim.” Oli çocuktan bir an evvel uzaklaşıp kendi başına kalmaya can atıyordu.

“Tamam,” dedi çocuk. “Eğer Alex cevap yazarsa sana hemen bilgi veririm.”

“Evet.” Oli telefonunu kaldırdı. “Gece ya da gündüz fark etmez. Ondan haber aldığın gibi beni ara.”

“Umarım döner.” Otoparka dönerken kaşlarını çattı. Güvenlik noktasından daha uzakta bir yerde durup emniyet kemerini açtı ve camdan yarı beline kadar sarkıp park etti. En azından bu konuda iyiydi. “İşte geldik.” Arabayı durdurup omuzlarını rahatlatmak ister gibi çevirdi.

Kadın ona sırt çantasını uzatıp araçtan indi, sonra da eli belinde sürücü koltuğunun olduğu tarafa doğru yürüdü.

O sırada Dawn’dan mesaj geldi. *Şu an senin yazını giriyoruz. Güzel iş çıkartmışsın. Alex röportajı hakkında beni bilgilendir.*

Çok yorgun olmasına rağmen Oli heyecanlandığını hissetti. Bu asla yaşlanmayan bir duyguydu, yazdığı kelimelerin baskıya dökülmüş olması.

Cooper sürücü koltuğundan fırladı. “Seni gecenin bir yarısı Alex için arayana dek önce burada buluşsak? Masanda?”

O sırada Oli’nin aklı milyonlarca kilometre uzakta ne yiyeceğini düşünmekle meşguldü. Açlıktan ölüyordu.

“Oli?”

“Affedersin, ne dedin?”

“Yarın sabah. Saat sekizde buluşalım mı? Sen genelde erken kalkıyorsun ve söylediğin gibi röportaj sorularımın üzerinden geçmemiz lazım.”

“Üzgünüm Cooper ama ben genelde yalnız çalışırım. Sen soruları bana gönder, ben bakayım. Ne dersin?”

“Anlaştık.” Çocuk elini uzattı. Kadın çocuğun eline baktı sonra onunla tokalaştı. “Teşekkürler, Oli, bu harikaydı. Gerçekten hafızamda yer edecek bir gündü. Artık gidip işe koyulsam iyi olur!” Kamerasını ve ağzı açık sırt çantasından sarkan kabloları toplayıp gitti.

B Ö L Ü M O N

Otomatik kapılar üç şeritli caddeyi engelleyerek sessizce kapandı. Birkaç saniye sonra garaj kapısı öterek açıldı ve Oli güvenle içeriye girdi. Sonunda evindeydi. Dean'in Land Rover'ı çoktan garajdaydı. Oli içeriye girmeden önce kafasını toplamak için birkaç dakika karanlıkta tek başına oturdu.

Cooper'ı ofise bıraktıktan sonra Richmond'da en sevdiği bara bir bira ve bir kâse cips için uğramış, hem makalesinin genel çerçevesini çizip hem de polislerden edindiği son bilgileri gözden geçirmişti. Cesedin kimliğini hâlâ doğrulamamışlardı ama haberlerin büyük bir çoğunluğunda Nicole'ün adı ve ev arkadaşlarının eski fotoğraflarıyla Alex Riboni'nin duruşma görüntüleri geçiyordu. Polis Nicole'ün ailesine ulaşmakta güçlük çekiyor olmalıydı ve tabii yangın yüzünden de olay yeri fena halde zarar görmüştü. Oli birkaç defa Horrowitzlerin hâlâ Melbourne'de yaşayıp yaşamadıklarını araştırmaya kalkmış ama hiçbir şahsi detay bulamamıştı. Kayıp kızlarının ölü olarak ortaya çıkması zaten yeterince kötü değilmiş gibi bunca zamandır aslında yaşıyor olması ve sonunda intihar ederek ölmesi de onlara fazlasıyla acı çektiriyor olmalıydı. Hele torunları olduğunu öğrenirlerse, bir de bunun sonuçlarıyla baş etmek zorunda kalacaklardı.

Oli garajda otururken daha fazla bilgi alabilmek umuduyla Rusty'ye özel telefonundan iyi olup olmadığına dair bir mesaj attı. Aslında Cooper'a da bir daha mesaj atıp Alex'ten haber var

mı diye sormayı çok istiyordu ama kendisiyle diyalog kurması için çocuğa cesaret vermeyi de arzu etmiyordu. Hem zaten en ufak bir şey bile olsa Cooper onu arar, mesaj atar *ve* hemen e-posta gönderirdi. Hafifçe gözlerini kapattı. O çocuğa bakıcılık etmek çok yorucu olmuştu, gerçi itiraf etmesi gerekirse, çocuk çok iyi bir fotoğrafçı çıkmıştı. Nicole'ün fotoğrafını çekmesi beklenmedik derecede iyi bir hamleydi. Oli'nin ofis dışında eğlenmesine ve büyük bir hikâye üzerine çalışmasına katkı sağlamıştı.

Aralarında geçen bazı konuşmaları düşündü. Alistair Joosten'in internet yayınına dahil olması Oli'yi epey şaşırtmıştı. Bu konuda TJ ile konuşacaktı. Ne de olsa ikisi de aynı gemideydi, yani deli gibi büyüyen yüksek teknoloji alanına karşı savaş veren askerlerdi onlar.

Aslında yukarıya çıkması gerektiğinin farkındaydı ama bu sessiz garaja olmak onu keyiflendiriyordu. Kuru hava ortamı daha da rahat bir hale getiriyordu. Sol duvardaki raflarda boya kutuları ve arkaya asılı duran aletlerin görüntüsü çok etkileyiciydi. Kim bu kadar çok şeye sahip olacağını bilebilirdi ki? Kiralık dairesinden taşındığında tek araçlık bir garajı bile dolduracak kadar eşyası yoktu. Sadece eski bir çadırı ve yıpranmış bir süpürgesi vardı.

Dean kurumsal merdivenlerin basamaklarını nasıl tırmanacağını iyi biliyordu ama düşkün olduğu başka şeyler de vardı. Bir izci gibi durmadan yeteneklerini geliştirirdi, durmadan yeni bir şeyler öğrenebileceği maceralara atılır ve kızları da aynısını yapmaları için teşvik ederdi. Geçen annesi Oli'ye, Dean'in hep böyle biri olduğunu söylemişti. Kadının teorisi, *erkek kardeşleriyle hep bir rekabet içinde olduğu* şeklindeydi. Dean'in birer yıl arayla doğmuş iki ağabeyi vardı ama Patrick ile Dean arasında sekiz yaş vardı. Patrick ile John doktordu, ikisi de atletik ve sevimli tiplerdi. O yüzden Dean'in neden kendini kanıtlamaya çalıştığı anlaşılabilirdi. Durmadan bir konuda uzmanlaşmaya çalışırdı. Mesela meyve ağaçlarını budamak, bir kuş evi yapmak, yeni bir

lisan öğrenmek gibi. O yüzden de Oli'nin biraz daha az çalışmasını, biraz yavaşlamasını isterdi.

Birçok insan böyle bir hayata ve Dean gibi birine sahip olmak için ölürdü. On yıl önce Oli de *ölürdü*. Belki de sorun buydu. Bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi, sanki geldikleri hızla gideceklerdi. Düşünceleri cam kırıkları gibi iyice dağılmıştı. Başını çevirdi ve tüm kırık parçalar yeniden birleşti.

Bütün gece garajda oturamazdı.

Merdivenlere geldiğinde burnuna keskin bir sarımsak kokusu doldu. Kate piyanoda evin içine dolan eski bir melodi çalıyordu. Oli girişte durdu. Kızların kahkahalarını duydu. Bu Toni olmalıydı, Dean'in ondan çocukları almasını isteyeceğini söylediğini hatırladı. Toni bir havuzu ve terası olan yandaki muhteşem evde yaşıyordu. Kocasının çoğunu Dubai ve New York'ta geçiren bir finans uzmanıydı. Eskiden kocaları çalışırken Isabelle ile Toni çocukları da alıp birlikte tatile çıkarlardı. Kadın birkaç ay önce Dean ile Oli'yi yemeğe davet etmiş ve Oli mutfakta Toni ile Isabelle'in bir fotoğrafını görmüştü. Birlikte kokteyl içiyorlardı. Isabelle son derece mutlu ve rahat görünüyordu. Oli'nin olay yerlerinde ya da basın toplantılarında gördüğü o ciddi dedektife hiç benzemiyordu.

Kate yeni bir parça çalmaya başladı.

Oli doğrudan üst kata çıkıp duş almak ve yatağa kıvrılıp, uzun ve uykusuz bir rüyaya dalmaktan başka bir şey istemiyordu. Bir an için ikiz yataklı, yırtık çarşafı o eski dairesini özledi.

Kahkahalar tekrar yükseldi, bu defa onlara Dean'in alçak sesli gülüşü de eklendi. Oli bir an kendi evinde kendisini bir yabancı gibi hissetti. Sessizce koridora çıktı. Duvarda gezinen elleri, asılı duran fotoğraf çerçevelerine değdi. Dean ve kızlar. Sadece kızlar. Dean ve Oli'nin Dean'in ona evlilik teklif ettiği gece çekilmiş bir fotoğrafı. Küçük bir sehpa Isabelle'in bebekken Kate'i kucağında tuttuğu bir fotoğraf duruyordu.

Oli resmin önünde durdu. Isabelle'in parmakları Kate'in tombul bacaklarını sarıyordu. Gözleri, üzerindeki gök mavisi bluzla aynı renkteydi. Ufak tefek bir kadındı ama Oli onun sessiz gücüne bizzat tanık olmuştu. Bu kadar zalim şekilde öldürülmesine inanmak çok zordu. Oli bu fotoğrafla ilgili Dean'e hiçbir şey söylememiş ya da diğer odadaki fotoğraf hakkında herhangi bir yorum yapmamıştı çünkü bu çok çirkin olurdu. Ama bir an evde kendi eski sevgilisinin fotoğrafları olsa Dean ne yapardı diye merak etti. Ama tabii ki bu durum farklıydı. Isabelle'in trajik ölümü bu tip kuralları geçersiz kılıyordu. Yas, güvensizliği yenerdi.

Oli piyanoya eşlik eden ve Dean'e ait olmayan bir erkek sesi fark etti. *Bu da kimdi?* Sırtını dikleştirip saçlarını kabarttı. Mutfığa girerken yüzüne tatlı bir ifade kondurdu. Nathan Farrow, Dean'in üniversitedeki müşterisi, adada Toni'nin yanında oturuyor ve Dean de karşılarında duruyordu. Dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazan Amy mutfak masasında dik vaziyette oturuyordu.

Onu ilk gören Toni oldu. Kadının yüzündeki neşeli ifade azıcık söndü. "Olive! Selam!"

"Selam Toni." Oli kadına el sallayıp çantasını tertemiz adanın üzerine koydu. "Selam Nathan."

Oli adamlarla, bir kez o da birkaç ay önce Dean'in işyerinin şık bir lokantada organize ettiği bir yemekte karşılaşmıştı. Ellilerinde olan adam uzun boylu, hoş, deney yapar gibi duran ve malesef sakallı biriydi. O akşamki kısa sohbetlerinden hatırladığı kadarıyla kendisini yönetici pozisyonunda görmek adama sürpriz olmuştu. Üniversitede üç ay önce patlak veren seks skandalından sonra adam Dean'e tapıyordu. Erkek öğrencilerden biri, bir erkek öğretmen tarafından geç saatlerde kampüste taciz edildiğini iddia etmiş ama öğretmen bu suçlamayı inkâr etmişti. Öğrencinin ruhsal sorunları vardı. Dean ile olan ilişkisinin hatırına Oli bu hikâyenin TJ'e gitmesine çok sevinmişti.

"Seni yeniden görmek ne güzel, Oli," dedi Nathan. "Kocanı sürekli meşgul ettiğim için özür dilerim."

“Kocanı” kelimesi havada asılı kaldı ama hiç kimse bunu düzeltme ihtiyacı hissetmedi.

“Hey, bebeğim.” Dean birasını bırakıp kadına sarıldı ve onu dudaklarından öptü. “Nath de benimle geldi. Maalesef bu akşam biraz daha çalışmamız gerekiyor. Bir içki alır mısınız?”

“Hayır, teşekkürler.”

Toni kadehinde kalan içkiyi bitirip parmaklarıyla saçlarını düzeltti. “Ben de az evvel Dean’e mahallede yaşanan hırsızlık olaylarını anlatıyordum. Grand Street ile Nolan’da.”

“Bu hiç iyi değil,” dedi Oli.

“Evet. Mücevher ve elektronik eşyalar çalınmış. Biraz da nakit.” Toni bunları parmaklarını sayarak söyledi. “Kesinlikle daha dikkatli olmamız gerek.”

“Kesinlikle.” Oli pahalı güvenlik sistemleri ve dudak uçurtan sigorta poliçelerine rağmen, buradaki insanların banliyö sakinlerine oranla, hırsızlıktan çok daha fazla korktuklarını fark etti.

Toni sandalyesinden hafifçe geriye doğru kayıp üzerine oturan tişörtünü düzeltti. “Ben artık gideyim. Oğlanlar bir lokma ödev yapmamıştır ve evin hali nasıldır, ancak Tanrı bilir.”

“Yardımanın için sağ ol, Tones,” dedi Dean. “Sen tam bir can kurtaransın.”

“Ah, hiç sorun değil! Her zaman. Kızlarla takılmak hoşuma gidiyor. Benim leş kokulu oğlanlardan sonra bu tatlı kızlar bana çok iyi geliyor. Tanrı hepsini korusun!” Toni, Amy’e sıkıca sarıldı. “Seni görmek çok güzeldi tatlım. Projenin nasıl gittiğini bana haber ver, tamam mı?”

Amy kadına gülümseyip başını salladı.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Nathan,” dedi Toni adamla tokalaşırken.

“Ben de,” diye cevap verdi adam başını sallayarak. “Çok sevindim.”

Oli ile Dean birbirlerine bakıp gülümsediler. Nathan belli ki Toni’den çok etkilenmişti.

“Gidip Kate’e de bir hoşça kal diyeyim.” Kadın Oli’ye el salladı, Dean’i de yanağından öptü. “Size iyi haftalar! Belki hafta sonu görüşürüz.” Çekici bir enerji topu misali mutfaktan çıktı.

“Biraz yemek ister misin, Oli?” Boğazını temizleyen Dean, Toni’nin kirli kadehini alıp lavaboda yıkadı. Yüzü kırmızıydı, belli ki bir kadehten fazlasını içmişti ve bu çok sıradışı bir durumdu.

Birkaç saat önce yediği cipslere rağmen Oli açlıktan ölüyordu. “Tabii yerim. Yemekte ne var?”

“Somon. Toni yaptı.”

“Çok güzel olmuş,” dedi Nathan.

Oli burnunu kırıştırdı. O an biraz biftek ve belki de biraz marmar için ölebilirdi.

Dean yemeği büyük, beyaz bir tabağa koydu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı sonra fikrini değiştirdi. Kendine bir bardak su koydu.

“Teşekkürler.” Oli, Toni’den boşalan sandalyeye oturdu. Hâlâ sıcaaktı. “Nasılsın Nathan?”

Adam dudaklarını birbirine bastırıp sadece başını salladı. “Şey, fena sayılmam bilirsin, nişanlın sayesinde iyiyim diyebilirim. O olmasaydı kesinlikle darmadağın olurum.”

“Nathan bugün harika bir iş yaptı.” Oli’nin yemeğine soya sosu eklediğini izlerken Dean de suyunu yudumladı. “Çok koyma Ol, fazlasıyla tuzludur.”

Sos şişesini bırakan Oli adamla göz göze gelmemeye çalıştı. Dean şişeyi dolaba geri koydu.

“Hey, Aymes yatma vakti geldi.” Dean’in sesinden itiraz istemediği belliydi. “Kardeşine de söyle.”

Amy sinirli bir şekilde bilgisayarını kapattı. “İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler, Amy,” diye seslendiler Oli ile Nathan bir ağızdan.

Kız mutfaktan çıktı. Bir dakika sonra da piyanonun sesi kesildi.

“İyi geceler, Kate!” diye seslendi Dean.

Kızın minik sesi mutfığa kadar geldi. “İyi geceler.”

“Gazetecilik dünyası nasıl gidiyor, Oli?” diye sordu Nathan.

“Teşekkürler, iyi ve yoğun gidiyor.”

Başını yana eğen Dean kadına sevgiyle baktı. “Medya da tıpkı eğitim gibi bir değişim sürecinden geçiyor. Artık insanlar haberlerini atıştırmalık formatında istiyorlar. PR oyunları da o yüzden bir kâbusa dönüştü; sadece manşetler, lanet olası detayları hiç kimse okumuyor.”

Oli kendini savunma ihtiyacı hissetti. “Bizim satış rakamlarımız hâlâ iyi düzeyde.”

Dean esneyerek omuzlarını oynattı. “Gazetecilik de tıpkı diğer endüstrilerdeki otomasyon tehlikesiyle karşı karşıya.”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim,” diye cevap verdi Oli, Cooper ile yaptıkları konuşmayı düşünerek.

“Bugün O’Brien’in çıktığını gördüm,” dedi Nathan bir kadına, bir Dean’e bakıp hafifçe çekinerek.

Oli başını öne doğru salladı. “Evet, sanırım avukatları iyi. Gerçekleri çarpıtma konusunda epeyce tecrübeliler.”

“Yine de kariyeri mahvoldu,” dedi Dean.

“Yakın gelecekte cömert bir yönetim kurulu pozisyonu geleceğinden eminim,” dedi Oli.

Başını sallayan Nathan birasından bir yudum aldı. “İşler böyle yürüyor maalesef.”

“Belki evet, belki hayır,” dedi Dean. “Bence halkın kararı mahkemeden çıkan karardan çok daha güçlü olmaya başladı ki bunu sen de gayet iyi biliyorsun, Nathan.” Oli, Dean’in garip bir ruh halinde olduğunu düşündü. Tertemiz adayı gönülsüz bir şekilde silme girişiminde bulunmuş, sonra rafta kuruyan tabakları anlamsızca kurcalamış, sonra da sessiz bir şekilde ellerini birleştirmişti. “Nath, işe koyulalım. Halletmemiz gereken oldukça çok şey var.”

“Evet, kesinlikle haklısın,” dedi koltukları gösteren Nath. “Şuraya mı geçsek?”

“Evet, dostum, sen geç. Yemek masasını kullanabilirsin. Sana gönderdiğim yazıyı bir oku, ben de hemen geliyorum.”

Nathan yerden çantasını aldı. “Merak etme. İyi geceler, Oli. Bize katlandığın için sağ ol.”

“Sorun değil.”

Kate artık piyano çalmadığı için mutfakta büyük bir boşluk var gibiydi. Oli büyük saatin tik-taklarını dinledi.

Dean kadının yanına gelip omuzlarına masaj yapmaya başladı. “Sen iyi misin?”

Kadın başını salladı. “Uzun bir gündü, hepsi bu.”

“Umarım Nathan’ın burada olması senin için sıkıntı değildir. Aslında sana mesaj atacaktım.”

“Hiç sorun değil.”

Dean’ın parmakları kadının gergin kaslarına değince Oli rahatlamaya başladığını hissetti. “Horowitz denen şu kız, gerçekten bunca zamandır orada mı saklanıyormuş?”

“Bilmiyoruz.” Oli tekrar o gün yaşanan olayları düşündü. “Birkaç sene önceye kadar orada birinin yaşadığı kesin, o yüzden sanmıyorum, ama tabii bu noktada her şey mümkün.”

“Her şey çok garip görünüyor.”

“Biliyorum. Ayrıca orada kıızıyla yaşadığını düşünüyoruz.”

Adam şaşırdı. “Çocuğu mu varmış?”

“Bundan oldukça eminiz.”

“Biz kim?”

“Beni dijital bölümden bir çocukla eşleştirdiler. Tüm gün bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldım. O çocuk tam bir baş belası.”

“Bahse girerim öyledir.” Dean bakışlarını yere çevirdi.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey.”

“Dean?”

“Üzgünüm, biliyorsun Isabelle de o davada çalışıyordu. On-
dan yani.”

Başını eğen Oli adamın beden dilini okumaya çalıştı. “Evet, hikâyeyi ben yazmıştım. Hatırlamıyor musun?”

Adam kadının sorusunu duymazdan geldi. “Bu dava onu gerçekten çok kırmıştı.”

Oli lavaboya gidip bir bardak su doldurdu. “Bu uzun zaman önceydi,” deyip suyu bir dikişte içti.

“Çok baskı altındaydı. Onun için gerçekten endişelenmiştim.” Oli’nin eline uzandı. “Senin için de endişeleniyorum.” Adam avucunu okşayıp parmaklarıyla bileğini kavrarken Oli’nin bedeni elektrik akımıyla dolar gibi oldu. Isabelle ile kıyaslanmak ve Dean’in ikisini de aynı kefeye koyması Oli’nin garip şekilde hoşuna gitmişti.

“Ben polis değilim, Dean,” dedi nazikçe. “İkisi tamamen farklı. Hem zaten dosyanın resmî olarak açılıp açılmayacağını daha bilmiyorum bile. Bir şey çıkmayabilir.”

Adam başını hafifçe sallayıp kadının bacaklarının arasına girmek ister gibi durdu. Bacaklarını açan Oli’nin pelvisine kendi pelvisini bastırdı. “Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... Bak, sakın beni yanlış anlama ama bazen bu ikinci bir şansmış gibi geliyor. Eskisinden daha iyi bir koca olabilirim.” Kadının gözlerine baktı. “Daha iyi biri. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Oli’nin aklına o gizli buluşmaları, gizli e-postaları ve mesajları geldi. Hepsindeki o yoğun hisleri anımsadı. O zamanlar Dean’e takıntılı derecede bağlıydı. Evliliğini bitirebilecek en ufak ihtimali bile umutla beklerdi. Uyumadığı zamanların yarısını ondan gelecek telefonları beklemekle geçirirdi. Gelen her mesajda küçük bir panik atak yaşırdı. Bunu yapmasını beklemesine rağmen, adamın artık onunla görüşemeyeceğini söylediği an midesine yumruk yemiş gibi hissetmiş ve mahvolmuştu. Ne yiyor ne uyuyordu. Aylarca etrafta ruh gibi dolaştı. Kendisini adamdan kopartamıyordu. Hatta bu denli kırık dökük bir halde nasıl yaşayacağını merak eder olmuştu.

Oysa şu an tam tersine, ona her anlamda ulaşabiliyordu. Yani rüyasını yaşıyordu.

Adamın sesi çatladı. “Sensiz ben kaybolurdum Oli ve tabii kızlar da öyle. Sen benim için çok önemlisin.” Adam bir yandan parmaklarıyla kibarca kadının başının arkasına masaj yaparken bir yandan da onu öptü.

Nathan’ın diğler odada olduğunun farkında olan Oli gözlerini kapatıp, Dean’in kollarında adeta eridi.

Dean kadının kulağına, “Sonunda nihayet benim oldun,” diye fısıldadı. “Ve seni kaybedemem.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi adamın omzunun üzerinden aynalı dolapta kendi yansımasına bakan Oli.

Oli göğsüne dayadığı eski dizüstü bilgisayarını ve kolunun altına aldığı bir ayakkabı kutusuyla birlikte kızların kapalı duran kapılarının önünden koridora geçti. Seks yüzünden teni kızarmış, bacakları endorfin yüzünden gevşemiş olmasına rağmen, tüm gün olduğundan daha telaşlıydı. Nathan saat on birde ancak gitmiş, Dean da o uyurken yanına gelmişti. Adam kibar fakat kararlıydı, zaten hep çok fiziksel ve yoğun biriydi. Seviştikten sonra adam kolunu kadının beline sarıp hemen uykuya dalmıştı. Ama Oli, zihninde Natalie’nin cesediyle öylece yattı.

Oli koridorun sonundaki odayı açıp ışığı yaktı. Burası Isabel-le’in odasıydı. Karşı duvarı kaplayan büyük gömme dolap tavana kadar uzanıyordu. Krem rengi çekyatın üzerinde birkaç katlanmış battaniye ve yanında kılıfsız üç adet yastık vardı. Köşede duran piyanonun üzerinde birkaç sayfa nota göze çarpıyordu. Perdeler yarı açıktı, meşeden yapılmış çalışma masasının durduğu pencereden Survey Drive görünüyordu.

Oli kapıyı kapattı ve pencereden dışarıya baktı. Birkaç dakika sonra kırmızı bir araba yavaşça geçti. Ön çitlerde bir hareketlilik

oldu, bir sıçan ya da belki maceracı bir kedi ağaca çıkmaya çalışıyordu. Pencereden çekilen kadın kapıya bakan sehpanın üzerine bilgisayarını koydu. Şarjını duvardaki prize taktı. Eski makinesi canlanıp elektronik sesler çıkartmaya başladı.

Ayakkabı kutusunu meşe çalışma masasına yerleştirdi. Parlak masanın üzerinde ellerini gezdirdi.

Isabelle bu odayı çok severdi. Dean, bebekken ikizleri burada emzirdiğini söylemişti. Daha sonra da bu oda çalışma odası olmuştu.

Caddeden başka araba sesi duyuldu, farları ön çitleri yalayarak geçerken evin araç girişini de aydınlattı. Evin yanından geçerken motoru inanılmaz bir gürültüyle bağırdı ama sonrasında gece yine tam bir sessizliğe büründü. Oli deri ofis koltuğuna oturup bacaklarını altına aldı ve karton kutunun kapağını açtı. İçinde altı tane defter ve bir düzine hatırlatma notu vardı. Notların hepsi etiketlenmişti: Üzerlerine yazdığı isimleri korumak için minik, beyaz kâğıtları bantlamıştı. *The Daily*'den ayrıldığında eski notlarını ve kontak listesini toplamak için tam bir hafta uğraşmış, bunu yaparken de acaba vakti mi boşa mı harcıyorum diye düşünmüştü. Ama belli ki boşa harcamamıştı.

Defterlerden birine göz gezdirdi. Kötü el yazısı tüm sayfaları doldurmuş ve dikkatten kaçmaması için pek çok kelimenin altı çizilmişti. Bu ona hem tanıdık hem yabancı geldi. Yazısı yıllar içinde gelişmişti, artık o kadar da yuvarlak yazmıyordu. Daha özenli ama daha sabırsızdı.

Defterlerin altında ters çevrilmiş olarak duran bir fotoğraf çerçevesi vardı. Eskiden işyerindeki masasına koyduğu bir fotoğraftı bu. Lily ile birlikte annelerinin düğününde, kol kola girmiş dil çıkartıyorlardı. İkisi de uzun boyluydu, ikisinin de buğday renkli olan saçları ortadan ikiye ayrılmıştı, tenleri bronzdu, mavi gözlerinin etrafına simsiyah eyeliner çekmişlerdi. Lily'nin koyu kahve çilleri her zamanki gibi çok sevimli görünüyordu. Oli'nin tombul yüzünde tek bir leke yoktu. Babaları onlara hep Oli'nin bebekken

Lily'nin yüzündeki çilleri silmeye çalıştığını anlatır ve gülerdi. Bu fotoğraf Oli, Dean ile tanışmadan birkaç yıl evvel çekilmişti. Güzel sanatlardan diplomasını almış, şehirdeki bir otelin barında garsonluk yapıyordu. Saat başına aldığı ücretten çok daha fazla bahşış topluyor, bir yandan da dergilere makaleler yazıyordu. Uyuyamadığı geceler kısa hikâyeler yazmayı da denerdi. Lily ise bir sanat galerisinde çalışıyor ve çok çekici bir adamla çıkıyordu.

Oli fotoğrafa bir daha baktı. İki kızın da yanakları bolca şampanya içmekten kızarmıştı ve anneleri için çok mutluydular çünkü sonunda kadın artık bir başkasının problemi olacağından çok rahatlamışlardı.

Kızlar annelerinin düğününde poz vermeden on bir yıl önce Bradley Groves ailenin son kalan parasını da kumarda yemiş ve ellerindeki tek arabalarına binip gitmişti. Bir daha onu gören olmadı, adam annelerine çok büyük bir borç bırakmış ama bu borcu ödemek için herhangi bir açık kapı bırakmamıştı. Bu olaydan yedi sene sonra Oli, kendinden geçmiş bir vaziyette yerde bulduğu annesini hayata döndürürken hâlâ babasının bıraktığı yükü uğraşıyordu.

Güzel Lily ve Neşeli Oli.

Oli'nin kasılan çenesi ağrıyordu, kadın rahatlamak için yutkundu. Bu fotoğraf onu neden bu kadar üzüyordu? Lily şu an yeterince mutlu görünüyordu. Shaun ona tapıyordu. İkisinin arasında adamın eski karısına duydukları nefretle ilgili doğal bir bağ oluşmuştu. Oli'nin de Dean'i vardı. Bir de kızları. Şu an ikisinin de hayatı, eskiden gelecek hakkında konuşurken çizdikleri tablolar gibiydi. Pek çok açıdan beklediklerinden daha iyi birer yaşamları vardı.

Ama Oli bu fotoğrafa baktığında sanki bu eski haline ihanet etmiş gibi bir suçluluk hissediyordu.

Defteri yerine koyup kutuyu karıştırmaya devam etti. "Ev Arkadaşları" hikâyesinde tuttuğu notları arıyordu. Bej kapaklı A4 büyüklüğündeki defterin tüm sayfaları notlar, telefon numaraları

ve sorularla doluydu. Sayfaların üzerinde elini gezdirirken aklına Eveleyn'in cesedinin bulunmasından bir gün sonra Isabelle'in basın toplantısındaki hali geldi. Jo, Oli'nin yanında duruyor ve polis yetersizliğinden şikâyet edip duruyordu. Bir düğünden telaşla kalkıp buraya kadar boşuna gelmişti. Öte yandan Oli, Isabelle'in büyüüne kapılmıştı. Genç dedektif son derece net konuşuyordu. Sesi kadınsı ama güçlüydü. Evelyn Stanley'in öldürüldüğünü doğruladı, mutfak bıçağı ile bıçaklanmış ve holde ölüme terk edilmişti. Ev arkadaşı Alexandra Riboni tutuklanmış ve suçunu itiraf etmişti. Nicole kayıptı, kendisine zarar verilmiş olabileceği tahmin ediliyordu.

Gözlerini ovuşturan Oli odaya şöyle bir baktı. Karşı duvardaki çerçevenin içinde bir İtalyan haritası asılıydı. Çalışma masasında gümüş bir kalemlik duruyordu. Kitaplar kitap rafındaydı. Isabelle'in eşyaları. Dean'in bu eşyaları kızlardan korumak istemesini anlıyordu ama bu odanın küçük bir türbe gibi kapalı durmasına hiç gerek yoktu. Oli iç çekti. Dean'i geçmişinden ayırmak çok zordu. Adamın dikkatini çekmek için rekabet etmesi gereken bir sürü şey vardı. Oysa ilk tanıştıklarında bu ne kadar da kolaydı, o zamanlar Oli için tek bir engel vardı. Ama şimdi neredeyse on yıl sonra dileğine kavuşmuştu. Isabelle artık yoktu.

Isıtıcı kapalıydı, Oli omuzlarının ürperdiğini hissetti. Sabahlığına daha sıkı sarındı ve ayağa kalktı. Dizleri çıtladı. Odanın diğer tarafındaki rafa doğru yürürken sırtını sıvazladı. Cam bir vazoyu aldı. Desenlerinin arasında parmaklarını gezdirdi. Isabelle artık olmayabilirdi ama Oli'nin merakı hiç dinmiyordu.

Sol gardırop kapağını açmadan önce biraz durdu. İçi ağzına kadar kutu ve çantayla doluydu. Ahşap zeminde bir çift topuklu pabuç duruyordu. Eğilip onları aldı. Küçüklerdi. 37 numara. Kenarları siyah kadife ile süslüydü. Oli'nin ayakları iki numara daha büyüktü.

Orada dururken başına yumuşak bir şey değdi. Gardırobun gümüş askılığından birkaç giysi torbası sarkıyordu. Gri ve biçimsiz torbaların uçları kutuların arasına sıkışmıştı.

İlk torbanın fermuarını açarken elleri titredi. Sessiz evde fermuar gürültüyle açıldı. Oli donup kaldı. Burada tarihi geçmiş bir polis üniforması vardı, belki yirmi yıllık olabilirdi. Yüreği ağzına geldi. Derhal fermuarı kapatıp torbayı sola itti ve diğer torbayı açtı. Onun da içinde biri kiraz kırmızısı, diğeri siyah boncuklu iki elbise asılıydı. Kumaşları şık bir dokumadan yapılmış olan elbiseler pahalıya benziyordu. Son çantada ipek satenden yapılmış olan kar beyazı, çok şık bir gelinlik vardı. Oli gelinliğin üzerindeki hafif çiçeksi kokuyu hissedebiliyordu.

Çantaları sert bir şekilde duvara doğru itti, kalbi çok hızlı atıyordu. Bakışları yukarıya kaydı. Giysilerin üzerindeki rafta iki kutu vardı. Isabelle'in eşyaları bitmiyordu.

Kendisine en yakın olan kutunun kapağını açtı. Kutunun içi Dean ile Isabelle'e düğünlerinde gönderilmiş olan parlak tebrik kartlarıyla doluydu. Oli süslü desen ve yazıların üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bazıları tanıdığı kişilerden gelmişti ama gönderenlerin çoğunun adını bile duymamıştı. Hepsi de Dean ile Isabelle'in mükemmel bir çift olduklarını, birbirlerini buldukları için çok şanslı birer ruh ikizi olduklarını ifade etmişti.

Oli ikisini birlikte hayal ederken kartlarda yazan mesajların bir kısmı da beynine birer solucan gibi sızdı. Eğer bu çift bu kadar mükemmelse neden beş yıl sonra Dean onunla gizli bir ilişkiye başlamıştı? Isabelle ile olan ilişkisini neden riske atmıştı? Oli kutuyu yere koyup altındaki diğer kutuyu açtı. Kartlar ve fotoğraf çerçeveleri vardı. Birkaç parça kâğıt, notlar ve Isabelle'in şaşırtıcı derecede kötü bir fotoğrafının olduğu ehliyeti. Oli el yazısı ile yazılmış notlara göz gezdirip Dean ile Isabelle'in birlikte çekilmiş diğer fotoğraflarını inceledi. Tarihler arkalarına yazılmıştı. Hatta Isabelle'den Dean'e bir de not vardı: *Sana sadece seni ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim!* İsminin üzerine minik bir kalp çizmişti. Sevgililer Günü, 2004. Oli ile Dean tanışmadan bir yıl önce.

Koridordan bir gıcırtı sesi yükseldi. Oli not defterini ayakta kutusuna bıraktığı gibi ayağa fırladı. Şöyle bir döndü. Hiçbir şey yoktu.

Birkaç saniye boyunca kıpırdamadan durdu. Aşağıdan gelen büyük saatin duvarlarda yankılanan tik-takları dışında ev tamamen sessizdi. Köşedeki alarm sisteminin ışığı yeşil yeşil parlıyordu. İkizler doğduktan sonra Isabelle güvenlik sisteminin yanı sıra, evin her odasına panik düğmeleri taktırmıştı. Oli bunun nedenini sorduğu zaman Dean ona, eski eşinin birinin eve girip ona ya da kızlara zarar vermesinden korktuğunu açıklamıştı. Kadın cinayet dedektifi olmasının bedelini kronik bir korku yaşayarak ödüyordu.

İçi ürperen Oli kutuları yerine koyup dolabın kapağını kapattı. Çalışma masasına gidip hemen bilgisayarının başına geçti. HH06-07 diye mavi mürekkeple etiketlenmiş olan doğru hafıza kartını bulup tarihi geçmiş makineye taktı. Ekranda beliren dosyaları ardı ardına sürükleyip açtı. Burada saatlerce sürecektik kadar çok iş vardı. wi-fi'ye bağlandı, gmail hesabına girdi ve tüm dosyaları kendine gönderdi.

Büyük saatin tanıdık melodisi evde yankılandı. Saat bir olmuştu.

Oli bilgisayarı kapatıp şarjı çekti. Bej rengi defteri aldı ve diğer eşyalarını kutuya geri koyup Isabelle'in dolaptaki elbiselerinin altına, güzel ayakkabılarının yanına gizledi. Sonra da hızla koridora çıkıp yatağına döndü.

ŞUBAT 2006

Bu kadar çok insanın nefret ettiği biri olmak çok garipti. Bu büyük bir baskıydı, görünmez bir ağırlık üzerine çökmüştü sanki. Alex çoğu günler bu ağırlığın altında boğulacakmış gibi uyanıyordu.

Fakat ne kadar acı veriyor olsa da bunun önüne geçmek istemiyordu. Zira bunu hak ediyordu.

Gelişmeleri bildirmesi ve hakkında çıkan her makaleyi getirmesi için Ruby'ye musallat oldu. Bunları bir kitaptaki karakterleri veya yabancı birilerini okur gibi okuyordu. Yaşamları olduğundan daha farklı görünüyordu. Gizemli. Ellerindeki güzelliğin farkında olmayan üç genç kadının yaşamı gibi. İşlerin ne denli sarpa saracağını bilmeyen üç genç kadın gibi.

Nefret ediliyor olmak ölü olmaktan daha iyiydi.

Nefret ediliyor olmak yok olmaktan daha iyiydi.

En azından Alex öyle olduğunu sanıyordu çünkü bu başkalarının durumlarıyla kıyaslayabileceği bir şey değildi.

Sadece nefret edilen biri değil, aynı zamanda ünlü biriydi de. Ama kötü bir şöhrete sahipti. Yüzü her yerdeydi.

Ruby'nin getirdiği gazetelerdeki tüm fotoğraflarını, elleri mürekkepten kapkara olana dek incelerdi.

Yemekhaneye indiğinde gece haberlerinde bir anda beliren yüzünü izlerdi. Basın ya üçünün birden Ren'de çektiirdikleri fotoğrafı ya da Matt'in Yeni Yıl Arifesindeki Partisinde çektiirdiklerini yayınlıyordu. Bir de Alex'in lise mezuniyetinde çekilmiş bir fotoğrafını. Grup fotoğraflarında başını yana eğmiş olan Evelyn

çok güzel görünüyordu. Alex gülüyor, en uzunları olan Nicole ise aralarında durmuş fotoğrafçı ona meydan okumuş gibi, doğrudan kameranin lensine bakıyordu. İlk zamanlarda yayınlanan bazı makalelerde yanlışlıkla kardeş oldukları yazılmıştı ama bunun nedenini anlamak çok da zor değildi.

Her iki resimde de Alex'in kahverengi saçları pırıl pırıl uçuşuyor, kız dostane bir şekilde gülümsüyordu. Çok mutlu, geleceği çok parlak bir genç kadın gibi görünüyordu.

Ama artık o fotoğraflar ona ait değildi. Hepsi de basının ulusa kiraladığı malları olmuştu. Milyon yıl geçse de yüzünün insanların evinde pat diye ortaya çıkacağını hayal etmezdi ya da küçük hayatının ülkedeki tüm gazetelerde yayınlanacağını.

Partideki o fotoğrafı kim çekmişti? Hatırlamaya çalıştı ama bulamadı. Beyni son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştu. Bir şeyler hatırlamaya başlıyor sonra birden silinip yok oluyordu.

Görevliye, "Lütfen ve teşekkür ederim," dedi ama sesi mesafeliydi. Gerçekten konuştuğu tek kişi Ruby'di ama onda bile sesini çok gür çıkartamıyordu. İleri gitme riskini göze alamıyordu.

Geceleri uyuyamadığında Evelyn ve Nicole ile konuştuğunu hayal ederdi. Onlara bu yeni maceradan ve kahramanlarından söz ederdi. Yemekten sonra sürekli bir köşede oturup TV programlarını ve kolunda Dumbo dövmesi olan kantindeki kıvrıcık saçlı şefi izleyen kızı anlatırdı.

Sonra yas başlardı. Alex karanlıkta öylece uzanıp nefes almaya çalışır, gözlerini tavana dikip dar yatağının kenarlarına sıkı sıkı yapışırdı. Uykunun yamacında gezinirken hayatını büyük bir örümcek ağı gibi düşünürdü. Çocukluğuna bakar, bir koruyucu aileden diğerine gidişini izler, ilkokula ve sonra ortaokula gittiği anları hayal ederdi. Her biri yeni bir başlangıç fırsattı. Evelyn ve Nicole ile tanıştığında yeni bir ağ oluşmuştu. Bu daha güçlü, daha kuvvetli bir ağ idi. Alex hayatında ilk defa kontrolün kendisinde olduğunu hissetmişti. Sonunda bir yerlere gidiyor olduğunu.

Gerçek bir ailesi olduğunu.

Ama yanıldın, hem de çok diye bağırdı yaralı beyni.

Alex onları özlüyordu. Aralarındaki o yoğun bağı, bir şeyin parçası olma hissini özlüyordu.

Onlar için yas tutuyordu, gerçekten öyle. Ama bir yanı da rahatlamıştı. Özgür kaldığı için rahatlamıştı.

B Ö L Ü M O N B İ R

9 EYLÜL 2015, ÇARŞAMBA

“Oli?” Dean’ın yeni tıraş edilmiş yüzü önünde belirdi. Adam endişeli görünüyordu. Kadın birkaç defa gözlerini kırptırdı. Baş dumanlı, göz kapakları ağırdı. Bir yalanın içinde yakalanmış olduğu hissi onu aniden vurdu. Isabelle’in elbiseleri, kutular dolusu kart ve defter, odanın köşesinde açık birer kanıt gibi duruyordu. Hızla öne doğru fırlayıp kendini toparladı.

Ama Isabelle’in odasında değildi. Yatağındaydı. Buz gibi bilgisayar kolunun altında duruyordu ve sabahlığının kuşağı kordon gibi beline dolanmıştı.

“Ah, affedersin.” Kadının derin sesi daha da kalın çıkıyordu. “Çalışırken uyuyakalmış olmalıyım.”

Yatağa geri geldiğini ve bir türlü uyuyamadığını hayal meyal hatırladı. Dean yanında horlarken o da (aklında iyi dileklerle dolu düğün kartları) e-postalarını kontrol edip cevap yazmıştı.

Dean kadının şifonyerin üzerinde duran telefonuna doğru uzanırken alnında çizgiler belirdi. “Alarmını da kapatmışsın. Hasta mısın yoksa?”

“Hayır, iyiyim” dedi ama kendini biraz bitkin hissediyordu. “Harrowitz olayıyla ilgili bir haber var mı?”

Adam başını iki yana sallayıp hafifçe yüzünü buruşturdu. “Haberlerde hiçbir şey yoktu.”

Bunun üzerine kadın rahatlayıp yastığa geri gömüldü.

Adam doğrulup ellerini ceplerine soktu. Oli kendini, adamın mis gibi ütülenmiş kıyafetinin tam tersi gibi hissediyordu. “Bir dakikaya çıkmam gerek.”

“Saat kaç?”

“Yediyi biraz geçiyor.” Etrafa bakındı. “Eğer uyuyamıyorsan o haplardan içmelisin. Çalışmak için gecenin bir yarısı uyanmaman gerek.”

“Biliyorum, güya bir şeyler okuyacaktım. Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyorum.”

Dean kadının saçlarını okşayarak kenara çekti ve nazikçe dudaklarından öptü. Parmakları kadının sarı saçlarında dolaşırken gözlerine baktı. “Kızları okula ben bırakıyorum. Bu akşam da ben alıp Mary’lere yemeğe götüreceğim. Sen dinlen, tamam mı? Eğer kendini iyi hissetmiyorsan belki bugünlük evden çalışırsın, ne de olsa mesai saati diye bir kavramın yok.”

“Bakarız,” diye mırıldandı Oli.

Mary, Isabelle’in annesiydi. Oli onunla iki kez karşılaşmış ve her iki seferinde de çok garip bir karşılaşma olmuştu. Oli’nin kadının evinde yemeğe gitmeye hiç niyeti yoktu, zaten kadın da onu davet etmemişti. Annesinin onu Isabelle ile kıyaslamasını düşünmek bile dayanılmazdı, oysa Oli kadının bir noktada buna alışacağını düşünmüştü. Mary iki Noeli diğer kızlarıyla birlikte geçirmişti ve bu yıl Melbourne’de kalmayı planlıyordu.

Dean kadını alnından öpmek için eğildiğinde göz bebekleri altın sarısı bir renkle parladı. “Seni seviyorum.” Doğruldu. Gü-lümsedi.

“Ben de,” dedi Oli.

Adamın ayak sesleri önce koridora sonra merdivenlere doğru uzandı. Boğuk bir sesle, “Amy! Kate!” diye seslendi.

Cevapları gürültülü vızıldamalar şeklinde geldi. Garaj kapısının açılıp kapanan sesi hafif bir şekilde duyuldu, hemen ardından da Dean’in aracının çıkışı.

Oli karanlıkta birkaç dakika daha uzandı. Beyninde eski makalelerden bazı alıntılar, eski vakaların tozlu detayları dönüyordu. Kızların arasındaki arkadaşlığın tuhaflığını unutmuştu, o ipuçlarının hiçbirini onu bir yere götürmemişti. O dönem olay yerinde Nicole'ün hamile olduğunu gösteren bir kanıt var mıydı diye merak etti. Bu konuda hiçbir şey duymamıştı ama belki de polisler bu konuda herhangi bir sır vermemişlerdi. Rusty'ye sorabilirdi, hatta daha da iyisini yapıp Bowman'ı yemlerdi. Bakalım adam yemi yutacak mıydı?

Aklı Isabelle'in elbiselerine ve o güzel ayakkabılarına gitti. Kadının eşyalarını bu şekilde karıştırmamalıydı ama şimdi tek yapmak istediği şey, günün geri kalanını diğer kutuları açarak geçirmektir. Isabelle ile Dean'in birlikte geçirdikleri hayatın her detayını kurcalamak istiyordu. Ama bu sağlıklı bir şey değildi ve Oli sağ solu böyle karıştıran bir insanın bulmak istemeyeceği şeyler bulabileceğini de çok iyi bilirdi.

Telefonu titreyince aklı tekrar içinde bulunduğu âna geri döndü.

Cooper'dan mesaj gelmişti: *Alex hâlâ mesajımı okumadı ama biz yine de buluşsak mı? Yayın konusunda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Röportaj notları mı okudun mu?*

Bu çocuk ısrarcı bir tipten başka bir şey değildi. Alex olmadan yayın da olmayacağını farkında değil miydi?

TJ'den gelen mesajı okurken Oli gözlerini devirdi. *O'Brien'in karısı kendini aştı.*

Oli kendini duşa atıp saçlarını olimpik bir spor yaparcasına yıkadı. Havluya sarılmış bir halde üzerine giymek için yatak odasında bir şeyler ararken üzerinden damlayan sular halıyı ıslattı. Yün bir elbise giyip büyük bir hızla yüzüne fondöten, kirpiklerine de maskara sürdü. Çantasındaki yeni defterinin yanına eski defterini koyup

ıslak saçlarını fırçalayarak merdivenlerden aşağıya koştu ve holdeki askıdan kabanını alarak alarmı kurdu. Dün büyük bir gündü ama bugün deli bir gün olacaktı. İki hikâye de yayınlanacak ve birkaç gün sonraki manşetler için kıyasıya rekabet edecekti. Popülerlikleri konuya dahil olan kişilerin öngörülemez doğaları ve polisin basının önüne attığı bilgilerin kalitesine bağlıydı.

Garaj kapısı yukarıya doğru açılırken Oli de e-postalarına göz attı. Basında yayınlanan son dakika haberleri yağıyordu. Editör toplantısı saat dokuza ertelenmişti çünkü O'Brien'in avukatları saat sekizde basın toplantısı yapacaktı. Her ne kadar tüm basın muhabirleri orada bulunacak da olsa, polis henüz Crystalbrook'taki olay yeri hakkında herhangi bir bilgi sunmamıştı. Oli bu sessizliğin ne anlama geldiğini düşündü. Evie Maslan'ı çoktan bulmuş olabilirlerdi. Aklına geceyi ağaçların arasında üşüyerek geçiren küçük bir kız geldi ya da küçük kızın sığ bir mezara gömülmüş cansız bedeni.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Hızla işyerine gitti. Işıklarda *Melbourne Today*'in internet sitesini açtı ve etrafta polis olmaması için dua ederek bir yola, bir ekrana bakar vaziyette araba kullandı. Yazısı hâlâ anasayfadaki ilk makaleydi ama montajlanmıştı. Çabucak okudu ve bazı detayların değiştirilmiş olduğunu gördü. Nicole'ün bir çocuğu olabileceği ile ilgili ima gitmişti, bazı yerlerde dil de biraz yumuşatılmıştı. Neydi şimdi bu?

Öfkeyle anasayfayı tekrar tıkladı. Haberler çoktan yenilenmişti bile. Şu anda Evelyn Stanley'in resminin üzerinde Julie O'Brien'in gülen suratı vardı. Tj'in attığı başlık “Mahkemede Trajik Son” şeklindeydi. Julie çok şık ve asil görünüyor, boğazında inciler, dostane mavi gözleri gülerek parlıyordu. Işıklar değişti ve Oli gözlerini ekrandan ayırmadan frene bastı. Evelyn zayıftı ve Julie ile kıyaslandığında açık kahve saçlarının kökleri daha zayıftı. Başını yana eğmişti, ağır makyajlı gözlerinde rahat ve alaycı bir gülümseme vardı.

Oli bu resmi binlerce kez görmüştü zira 2005'te de bu resmi kullanmışlardı. Buldukları diğer fotoğraflar hikâyeye pek yakışmamıştı ama buradaki kıyafetler ve siyah göz makyajı öldürülen genç kadına dikkat çekici bir hava veriyordu. Ayrıca sanki üç ev arkadaşı beklenmedik bir şeyin pençesine takılmak üzereymiş hissini de uyandırıyordu.

Julie O'Brien ve Evelyn Stanley: Haber döngüsünün bir araya getirdiği iki yabancı.

Oli, Julie O'Brien'in 2005 yılında ne yaptığını düşündü. Herhalde kocasıyla birlikte televizyon izliyor, üç kızı birden yargılıyor ve kendi mükemmel ailesinin asla böyle bir skandala karışmayacağına sanıyordu.

Oli otoparkta bir yandan sigara içerken bir yandan da Twitter'a baktı. Klavye dedektifleri onaylanmamış haberleri iyice yayılsın diye başlarına *hashtag*ler koyarak siber dünyaya bir sürü fikir ateşliyordu.

Yarısına dek yanan sigarasını bir direğe basıp söndürdü. Bir nane şekeri buldu ve karmakarışık değil de tarzmış gibi görünmesini ümit ettiği nemli saçlarını hafifçe sallayarak savurdu.

Ofiste tam bir karmaşa hakimdi. Neredeyse herkes telefonla konuşuyordu. Oli masasına gitmek için köşeyi dönerken bir kameraman onu itecekmiş gibi hızla yanından geçip gitti. Çekinerek Dawn'un ofisine girdi, eşarbını çıkarttı. Bunu yaparken neredeyse boğulacaktı. Oturdu.

Dawn'un uzun vücudu papatya desenli, mavi bir elbiseyle kaplanmıştı. "Umurumda değil, umurumda bile değil. Bana *he-men* o fotoğrafları getir." Cep telefonunu masasına bıraktı ve bir bardak dolusu suyu içti. Bu sırada gözleri deli gibi etrafı kolluyordu. Ağzının sol kenarından bir damla su aktı. "Burada olman çok iyi. Hemen toplantı odasına git. Bronwyn çoktan geldi. Ben Pia'yı bulayım da öğlene dek yapacaklarımızı planlayalım. *Sun*'ın elinde özel bir O'Brien haberi varmış."

"Neden makalemdaki çocuğa ait göndermeyi kaldırttın?"

“Yönetim ekibi öyle bir tavsiyede bulundu.”

“Joosten mı?”

“Evet, o ve diğerleri.”

“Ama ben bundan rahatsız oldum. O özel bir bilgiydi ve şu an diğer siteler de o bilgiyi veriyor.”

“Evet, şey görünüşe bakılırsa *Sun* bu sabah da elini O’Brien’in baldızına atmış, artık TJ ile ikiniz birlikte çarpışsınız.”

Dawn’un ofisine telefonla konuşarak giren Pia elindeki kâğıtları kadına uzattı.

“Ben yine de...” dedi Oli.

“Şimdi olmaz, Oli. Tanrı aşkına artık işe koyulalım.”

Kapı eşiğinde kocaman gözlerle Gwen ile Brent belirdi. İkisi de aynı anda içeri girmeye çalışırken neredeyse birbirlerini ezeceklerdi.

Dawn elini saçlarında gezdirip tavana baktı. “Tamam, burada buluşalım.” Masasının yanında duran halının üzerinde volta atmaya başladı. “O’Brien’in basın toplantısı beş dakika içinde başlıyor, o yüzden bir saatten daha kısa bir sürede toplantının bir kopyasına ve ölmüş eşin görüntülerinin de dahil olduğu kısa bir tanıtım videosuna ihtiyacımız var. Oli polisle nasıl gidiyor? Horowitz konusunda neden bu kadar sessizler? Hiçbir şey duymuyorum da.”

“Ben de,” diye itiraf etti Oli. “Bu sabah basını ararlar diye tahmin ediyorum. Belki de anne ve babasının yerini bulamamışlardır.”

“Yeni bir bilgi gelmezse bu intihar olayını ancak birkaç gün daha uzatabiliriz ama çocuk konusunu saklarsak daha sonra da girebiliriz.”

“Zaten o yüzden makaleden çıkartılmamalıydı,” dedi Oli.

“Sana bunu açıkladım, Oli,” dedi Dawn. “Sağlam bir şeyler bulursan manşetten yayınlarız, ayrıca haberi ilk veren kişinin sen olduğunu da söyleriz. Tamam mı?”

Oli başını salladı, daha fazla tartışacak hali yoktu.

“Arka plan kopyalamalarını buradan yapabiliriz, sen sadece bize yeni bilgiler ver, olur mu?” Oli başını salladı. “Ayrıca Riboni röportajının da peşini bırakma. Ona ihtiyacımız var.” Dawn kadının gözlerinin içine baktı. “Haberle ilgili makalenin bir ya da iki gün sonra girmek istiyorum. Yapabilir misin?”

“Bilemiyorum. O zamana kadar yeterince insanla konuşamayabilirim ve senin de dediğin gibi yeni bilgilere ihtiyacımız var. Alex’in söyleyeceği her şeyi doğrulamamız lazım. Ayrıca Bowman’dan da bir yorum almaya çalışıyorum.”

Dawn kollarını göğsünde birleştirdi. “Tamam, olur.” Suratını asıp düşündü. “Bugün sadece son gelişmeleri ilk bizim verdiğimizden emin olalım. Bölgenin haritalarını ve yerel halkın söylentilerini yayınlamak istiyorum. Ayrıca bir zaman çizelgesi de istiyorum. Pia, bize grafikler çizmesi için sanat bölümüne konuyu özetleyebilir misin? Bu iş çok karmaşık bir hal aldı, dün yaptıklarımız berbattı. Cooper denen çocuğun çektiği fotoğrafları tekrar kullanın, çok iyilerdi.”

Oli’nin midesi guruladı.

Dawn, Pia’nın daha evvel kendisine verdiği çıktıları verdi. “Beyinlerinizi kullanmayı unutmayın. Şu an aleyhimize bir dava ile uğraşacak ne vaktimiz ne de paramız var.”

Oli, Pia’ya döndü. “Mülk sahiplerine ulaşabildin mi?”

“Evet. Tanzanyalı Rachel ve Will Tiernan.” Pia başını kaldırmadan konuşmaya devam etti. “Onlarla yaklaşık yarım saat önce konuştum. İyi insanlar. Mülke bir kez bile adım atmamış olmalarına rağmen, evde ölen birini duyunca dehşete düştüler. Belli ki bize hiçbir faydaları olmayacak. Orada yaşayan birilerinin olduğundan bile habersizlermiş, bir ara geldiklerinde mülkü satmayı planlıyorlarmış. Paraya çok da ihtiyaçları yok gibi geldi.”

“Nicole ya da diğer kızlarla bir bağlantıları yok mu yani?”

“Bildikleri kadarıyla yok.” Pia’nın parmakları telefonunun üzerinde dans etti.

Oli kamburunu çıkartarak, “Eğer Nicole Crystalbrook’ta yaşamaya dört yıl önce başladıysa, ondan evvel neredeymiş? Hem ne diye saklanmış? Alex hiçbir zaman onun Evelyn’i öldürdüğünü söylemedi ve Alex hapse girdikten sonra kız rahatça evine geri dönebilirdi, değil mi?”

“Tanık koruma programında mıydı acaba?” dedi Brent. “Belki de polisler o yüzden detayları doğrulamak için bu kadar ağır hareket ediyorlardır.”

“Her ne kadar bu Nancy Drew role-play’inizden hoşlansam da bunu ofisimden başka bir yerde yapmanızı tercih ederim.” Sağ kasını havaya kaldırmış olan Dawn telefonundan bir şey okuyordu.

Kadının ofisinden çıkarken birbirlerine baktılar.

“Melissa Warren, Nicole’ün anne ve babasıyla röportaj yapacaktı,” diye seslendi Dawn son derece sakin bir şekilde arkalarından. “O yüzden Alex Riboni’ye bizden önce hiç kimsenin yaklaşmamasını sağlayın.”

Cooper, Oli’nin masasına oturmuş dizüstü bilgisayarından bir şey izliyordu. Sol ayağındaki kocaman, beyaz spor pabucunun topuğuyla yere vuran çocuğun kulaklarında mor kulaklıklar takılıydı.

“Sana yardımcı olabilir miyim?” diye dalga geçer gibi sordu Oli ve bilgisayarının çocuğunun yanına koydu. Uzanıp kahve fincanını aldı. Ne yapması ve kiminle irtibata geçmesi gerektiği ile ilgili notlar alıyordu. Hikâye kafasında oluşmaya başlamıştı. Biraz daha toparlaması, doğru dürüst bir çerçeveye oturtması gerekiyordu. Crystalbrook’un bu kadar uzakta olması işini hiç kolaylaştırmıyordu, ihtiyacı olan en son şey iki saatlik bir gidiş geliştirdi. Bu da yetmezmiş gibi kendisine bile ait olmayan bir röportajı garantiye alma görevi de işini hiç kolaylaştırmayan bir şeydi.

“Ah, hey Groves!” Cooper kulaklıklarını çıkarttı, parmaklarını çıtlattı ve kadına bakıp cam bir şişeden bir şey içti. Tişörtünün

önünde büyük siyah harflerle “İnsanlıktan Çıkma” yazıyordu. “Hazır mısın?”

“Dev bir kahve dışında hiçbir şeye hazır değilim. Sana söyleyen olmadı herhalde ama bugün de büyük haber peşinde koşma günü. O yüzden oturup sohbet edecek vaktim yok.”

“Ama röportaj sorularımın üzerinden geçmeliyiz,” diye tatlı gözlerini kırıştırdı çocuk.

“Tanrı aşkına, Cooper,” diye tısladı Oli. “Bir röportaj filan olacağı yok! Daha Alex’ten haber almadın bile.” Aklına bir şey geldi. “Konuştuğun kişinin Alex olduğundan emin misin?”

Çocuk alınmış gibiydi. “Elbette.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Başlangıç olarak sesi aynıydı ve eskiden olanlar hakkında her şeyi biliyordu.”

“Numara yapmak çok kolay,” diye surat astı Oli. Tanrım, eğer biri Cooper’ı kandırıdıysa tüm bu internet yayını saçmalığı büyük bir zaman kaybı olacaktı. “Öyle olsa da olmasa da şu an röportaj şansımız büyük riske girmiş durumda. O yüzden hemen yeni bir plan yapalım çünkü bu yayın herkes için çok önemli.”

“Yapalım mı?” dedi Cooper umut dolu bir bakışla.

“Sen yap yani,” diye düzeltti Oli. “Benim yapacak başka işlerim var.”

“Peki,” dedi bozulan çocuk.

Oli çenesini sıktı. Cooper’ın bu ergen tavırlarını çekmektense Dawn’un kendisine yüklediği işleri yapmayı tercih ederdi. “Daha sonra konuşuruz ve eğer Alex’ten haber alırsan aynı kurallar geçerli, her şeyi bırak ve benimle temasa geç.” Mutfağa doğru giderken telefonunu alıp Google’dan Crystalbrook ve çevresindeki hastanelerin yerlerine baktı.

Cooper da bilgisayarını alıp kadının peşinden gitti. “Kylie yayının içeriğini değiştirmemi önerdi. Senin hikâyemle uysun diye gerçek zamanlı bir araştırma gibi yapmamı söyledi. Sence bu işe yarar mı? Böylece Alex işi gerçek değilse, bize de bir çıkış yolu sağlamış olur.”

Oli su ısıtıcısını doldururken çocuğa keskin bir bakış attı. Bu arada diğer eliyle de arama sonuçlarını indiriyordu. “Sonra Cooper,” dedi sertçe.

“Bana mantıklı geldi.” Çocuk düşünceli görünüyordu. “Yeni haberler düştükçe insanlar bizi takip eder. Bunu gerçekten bir *dizi* haline getirebiliriz.”

“Yükseği hedeflemekte hiçbir sakınca yoktur,” diye mırıldandı Oli ve Crystalbrook çevresinde hizmet veren üç kliniğin iletişim bilgilerinin ekran görüntülerini aldı. Su kaynadı ve Oli içindeki kahve granülleri erisin diye buharı tüten suyu fincanına döktü. Süt ekledi.

“Hem senin makalene faydası olur hem de çifte reklam yaparız. Bilirsin işte karşılıklı atışma gibi. Satış ekibi buna bayılır.” Cooper’ın yüzü heyecandan kıpkırmızı oldu.

“Zaten satış ekibini mutlu etmek daima ilk önceliği olmuştur.” Oli kahvesinden bir yudum aldı. Kaşık aradı ama bulamadı. Kahverengi sıvıyı bir bıçakla karıştırdı.

Cooper sonunda ağzındaki baklayı çıkarttı. “Aslında bir ekip olsak çok iyi olur.”

Kadın iç çekti. “Bak Cooper, kabalaşmak istemiyorum ama ben tek başıma gerçekten daha iyi çalışırım. Ama sana röportajında yardım ederim, sorularını gözden geçirmek ve seninle bazı fikirlerimi paylaşmaktan da mutluluk duyarım. Fakat internet yayını benim alanım değil. Ben...” Dawn’un yaklaştığını gören Oli durdu.

“Ah, iyi, ikiniz de buradasınız. Planlar değişti. Aslında değişmedi de yenileri eklendi.” Dawn çocuğa döndü. “e-postan hakkında ez evvel Joosten ile konuştum. Makale ve yayın için ikinizin birlikte çalışmanızı daha faydalı bulduk. Duyduğumuza göre *Sun* da O’Brien davası ile ilgili bir internet seri yayını hazırlıyormuş. Kurbanların sesi olacaklarmış.” Dawn hem çok etkilenmiş hem de bu fikirden tiksinişmiş gibi görünüyordu. “Aa bence ‘Ev Arkadaşı Hikâyesi’ bizi ön plana çıkartabilir. Genç dinleyiciler

sayesinde çok daha fazla reyting alabiliriz. Şu an tam da buna ihtiyacımız var.”

Oli çocuğa baktı. Çocuk kadının bakışlarından kaçmak için tezgâhın üzerindeki birkaç kırıntıyı parmağıyla süpürüp lavaboya attı.

Dawn konuşmaya devam etti: “Bugün öğleden sonra hem internet yayını hem de gazete kapağı için tanıtım girmeye başlıyoruz. Birkaç TV reklamı alma şansımız da doğdu. Çok özel röportajlar yapacağımızın sözünü vereceğiz. İkiniz birlikte yapacaksınız. O yüzden o röportajları mutlaka ayarlayın.”

Cooper heyecandan bir çığlık attı.

“Oli,” diye bağırdı Dawn.

Oli kahvesinde bir yudum daha alırken sakın olmaya çalışıyordu. Bu kahve çok sert olmuştu, süt ise yüzeyde kalmıştı. Kahveyi lavaboya döktü. Beyazımsı sıvının tanelerinin lavaboda birikmesini izledi. “Evet?”

“Bu olayın tamamında editör rolünü sen üstleniyorsun, her şeyi toparla. Ben de gidip satış birimiyle görüşeyim. Abonelik işlemlerini organize etmemiz gerekiyor.” Kadın ellerini çırpınca Oli ile Cooper yerlerinden fırladı. “Peki, sizce insanlar böyle bir şeye para öder mi?”

“Ben olsam öderdim,” dedi Cooper. “Ben bir sürü yayın dinledim, yüzlercesini dinlemişimdir. Çalışırken ya da tenis oynarken sürekli dinlerim. Hatta banyo yaparken bile.”

Dawn çocuğa, ayakkabısına yapışmış bir sakıza bakar gibi baktı. “Bu sadece retorik bir soruydu ama yine de öngörün için sağ ol. Sakın bu işi berbat etmeyin, tamam mı?”

Oli araya girdi. “Merak etme, Dawn.”

Dawn’un telefonu çalmaya başlayınca kadın uzaklaştı.

Yanlarına gelen Pia elindeki kirli tabağı lavaboya bıraktı. “Bowman saat ikide Emniyet Müdürlüğü’nde Nicole Horowitz ile ilgili bir basın toplantısı yapacakmış.”

“Teşekkürler.” Oli kendini sarhoş gibi hissediyordu.

“Dram filan yok. Ha, bir de dolaptaki hiçbir şeyi kullanmayın. Termostatı kırılmış ve içindeki her şey bozulmuş. Birinin üzerine yazması lazım.”

“Üzgünüm.” Cooper kadının peşinden masasına kadar gitti. Ama hiç de üzgün değildi, kendini beğenmiş küçük pislik gayet mutlu görünüyordu.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye çıkıştı Oli. “Benden habersiz, arkamdan benim de dahil olduğum işler çevirmen hiç hoşuma gitmedi. Bu şey benim *işim* Cooper. Oyun filan değil yani.”

“Üzgünüm,” dedi çocuk bir kez daha. “Ama Dawn’un bu fikri sevmesi iyi bir şey, değil mi?”

Oli gözlerini sımsıkı kapattı. Zaten kendisini çoktan günün ağırlığı altında ezilmiş hissediyordu ve şimdi de aylardır yazamadığı tarzda bir makale yazmaya çalışacak, bir yandan da Cooper ile uğraşacaktı. Bir de bir internet yayınına hayata geçirecekti. Artı Dean ve kızlarla uğraşacaktı.

Cooper ses efektleri gibi bir şeylerle uğraşmaya başlayınca Oli onu susturmak ister gibi elini kaldırdı. “Yayın için elindekileri toparla ve yirmi dakika sonra benimle Breakers’ta buluş.”

Çocuk hızla çıktı. Oli de e-postalarını kontrol etti. Nicole ya da çocuğuyla ilgili hâlâ yeni bir gelişme yoktu. TV ekranlarına baktı. Haberlerin hepsinde O’Brien’in Albert Park’taki evine girip çıkan dedektiflerin görüntüleri yayınlanıyordu. Ciddi görünümlü muhabirler içtenlikle kameraya konuşuyordu.

Eşyalarını toplayıp dışarıya çıktı. Binanın etrafından dolanıp Breakers Kafe’ye doğru giderken Crystalbrook’taki iki kliniği aradı. Sarah Finlayson kimliğine bürünüp elinden gelenin en iyisini yaptı. İkisi de Evie Maslan diye bir hastalarının olup olmadığını doğrulamadılar ama Oli her ikisinin de kayıtlarını kontrol ettiklerini anlamıştı. Belli ki Nicole kızını buralara götürmekten

kaçınmıştı ama yine de denemeye değer bir araştırmaydı. Nicole'ün bütün bu süre boyunca Natalie Maslan ismini kullanıp kullanmadığını ve ne tip bir kimlik taşıdığını merak etti. Tabii ki bunların sahtesini yapmak her zaman mümkündü. Oli geçen yıl çalıntı kimlikler hakkında bir hikâye üzerinde çalışmıştı. Bu iş, insanların sandığından çok daha sık oluyordu.

Yerde birikmiş bir yığın yaprağı tekmeleyerek yoluna devam etti. Belki de Evie, Nicole'ün kızı değildi, yeğeni, kuzeni ya da başka bir şeyi olabilirdi. İyi de o zaman niçin Nicole ile yaşıyordu? Oli iç çekti. Bu küçük kız kime ait olursa olsun, henüz ortaya çıkmamış olması hiç de iyiye işaret değildi.

Breakers'a giren Oli en sevdiği masaya oturup kendisine kahve yapmaya başlayan Col'u başıyla selamladı. Aklından makalesi için irtibata geçeceği kişilerin listesini yapmayı başladı. Miles Wu. Eveleyn'in babası Mitchell Stanley. Tanya ve Roy çifti. Eveleyn'in arkadaşı Amber.

Col kadının kahvesini getirdi. "Bu hafta senin için Noel haftası gibi yoğun, değil mi?" Oli'nin yanındaki masanın üzerinde duran gazetenin ön sayfasını işaret etti.

"Onun gibi bir şey," dedi Oli.

"O O'Brien denen pislikten hep nefret etmişimdir," dedi omzuna bir çay havlusu atan Col. "Mahkeme ne derse desin o bir pislik. Ama o kızın da bunca yıl sonra ortaya çıkmasına inanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Onca zaman sonra gizem çözüldü, ha?"

Keşke konu bu kadarla kalsaydı, diye düşündü Oli eski defterine bakarak. Hikâye her zamankinden daha karmaşık görünüyordu. Her ne kadar tek başına huzurla kahve içmek çok hoşuna gitse de, Cooper'ın nerede kaldığını merak etti. Birkaç dakika boyunca notlarına odaklandı.

Kapı ardına dek açıldı ve içeriye kalabalık bir grup girdi. Birkaç dakika daha geçmişti ve Cooper'dan hâlâ bir iz yoktu. Oli onu asla aramayacaktı. Aklına arayabileceği diğer insanlar geldi: Nicole'ün ailesi, McCrae, kapı komşuları Ren ve Matt, Bowman.

Garsonlardan biri mutfakta çatal bıçakları yere düşürdü ve gürültü kafedeki bütün sohbeti böldü. Ama sohbet yavaş yavaş yine başladı ve kahve ile süt makinesinin tatlı gürültüsüyle karıştı. Oli normalde gürültülü yerlerde çalışmayı severdi -gürültü onun zihnini odaklanmaya zorlardı- ama bugün değil. Çıkan her ses bir bıçak gibi beynine saplanıyordu.

İçeriye daha çok insan girdi. Cooper hâlâ yoktu. Neredeyse otuz dakika olmuştu.

“Bu çok saçma.” Tam eşyalarını toplayıp ayağa kalkmıştı ki Cooper içeriye daldı.

Gözleri çakmak çakmaktı, kadına doğru hızla yaklaştı.

“Sen saate bakmaz mısın?” dedi kadın sert bir ifadeyle.

Çocuğun göğsü inip kalkıyordu. Elleriyle saçını düzeltti. “Nicole değil.”

Kadın boş gözlerle çocuğa baktı. Biri masasına gitmek için yanından geçerken omzuna çarpınca Oli yalpaladı ve dengesini bulmak için sandalyeye tutundu. Masada duran telefonu titremeye başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ölen kadın,” dedi Cooper oflaya puflaya. “Nicole değil, Alex’miş.”

BÖLÜM ON İKİ

Arabalar ve tramvaylar geçiyor, kaldırım taşlarının arasında kalabalığın düşürdüğü kırıntıları bulmaya uğraşan serçeler uçuşuyordu. Oli her yeri uyuşmuş bir halde Breakers'ın önünde durmaktaydı. Beyni, aldığı bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu.

Cooper son derece stresli adımlarla önden gidiyordu. “Henüz diğerini okumamış olmasına rağmen bu sabah Alex’e yine mesaj attım. Eğer mesajın geldiğini duyarsa belki cevap verir diye düşündüm ama kadın onca zamandır ölüymüş!” Çocuğun yüzünde renk kalmamıştı. “Lanet olsun, Oli. Kadın ölmüş!”

“Bu bilgi doğrulandı mı?”

Çocuk başıyla onayladı. “Evet, az evvel haber masasına geldi. Ben de duyar duymaz buraya koştum. Alex’in avukatı cesedi teşhis ettikten sonra Twitter’a yazmış. Tek yakını oymuş, ne kadar üzücü. Bak, resmileşti.”

Ekrana göz atan Oli yazan mesajı hızla okudu ve Alex’in duruşmasında gördüğü Ruby Yeoh’u hemen tanıdı. “Tamam.” Gözlerini kısarak biraz sakinleşmek için gökyüzüne baktı. “Kameran nerede?”

“Ha?” Cooper boş gözlerle kadına baktı.

“Dün çektiklerin, o fotoğrafa bakmak istiyorum.”

“Kameradan sildim,” diye mırıldandı çocuk. “Ama silmeden önce kendime göndermiştim.” Birkaç kez telefon ekranına basıp kadına uzattı.

Fotoğrafi büyüten Oli detaylara zumladıkça dehşete düştü. Tıpkı dün Nicole'ü gördüğü gibi şimdi de Alex'i görüyordu. Üç kız da birbirine çok benziyordu: Aynı vücut yapısında ve aynı boydaydılar. Saçlarını boyayıp farklı bir şekil vermeleri ise çok kolaydı. Oli'nin gözünde Alex ile Nicole tek kişi oldu. "Lanet olsun." Oli telefonu Cooper'a geri verdi.

Bir korna çaldı. İkişi birden sıçradılar. Küçük bir kız ağlamaya başlayınca babası hemen onu omzuna aldı. Kız da babasının kel kafasına tutunarak elindeki şekeri yalamaya başladı.

Yolunu kaybetmiş gibi hisseden Cooper yutkundu. "şimdi ne yapacağız?"

"Dur bir de Rusty ile görüşeyim."

"Dünkü polis mi?"

Oli başını salladı, Dawn'dan gelen cevapsız çağrıyı görmezden gelip Rusty'nin numarasını çevirdi. "Tanrım," dedi, "neler oluyor böyle?"

Adam alçak sesle cevap verdi. "Diğer kızmış. Alex Riboni. Sanırım dün gece onu getirdiklerinde bunu fark ettiler. Ama sabah avukatı gelene kadar beklemeleri gerekiyordu. Bu tam bir kâbus çünkü Nicole'ün ailesiyle çoktan irtibata geçmiştik. Tabii onlar da berbat haldeler. Her neyse şu an otopsi yapılıyor ama bir sürpriz çıkacağını sanmam. Onu bulmamızdan bir gün önce buraya otobüsle geldiğini düşünuyoruz."

"Ama orası Nicole'ün evi?"

"Biz de öyle sanıyoruz. Burada Nicole'e benzeyen bir kadın çocuğıyla yaşıyormuş. Bu kesin. Yani burada yaşayan kişi Alex değil, o, şehirde yaşıyor."

"O zaman Nicole'ü görmek için mi Crystalbrook'a gitmiş?"

"Hiçbir fikrim yok ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bu arada Bowman makalene çok sinirlendi. Galiba gazetendeki birini aradı."

"Her neyse, boş bir hamle olmuş. Zira yazdığım şeyler yasal ipuçlarıydı."

“Ben sadece iletiyorum, Ol.”

“Peki, ya yangın?”

“O konuda yeni bir şey duymadım. Dün söylenene göre yangın ana odada başlayıp gaz deposuna kadar yayılmış ama bugün oraya yeni bir ekip gitti. Yani gün içinde yeni bilgiler alırsınız.”

Arka planda bazı sesler duyuldu. Rusty konuşanların yanından uzaklaşınca sesler de kesildi.

“Alex ile Nicole bunca zamandır irtibat halinde miymiş?” diye sordu Oli.

“Bilmiyorum. Nicole’ü bulana kadar da daha fazlasını öğrenebileceğimizden şüpheliyim.”

Oli birden çok sinirlendi. “Dün ne haltlar oldu öyle, Rusty? Ağaçtakinin Nicole olduğundan neden herkes bu kadar emindi?”

“Tam bir rezaletti,” diye itiraf etti adam. Adli tabiple ilgili bir sorun yüzünden cesedi saatlerce ağaçtan indiremediler, olay yerinde Nicole Horowitz’in eski kimliği de bulunmuştu. Belli ki biri bunu sızdırdı. Başka biri olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yoktu, kızlar birbirine çok benziyordu ve yıllardır onları gören olmamıştı.”

Oli, Cooper’a bakıp sesini alçaltarak, “Ya bahsettiğin diğer şey? Mektup,” dedi.

“Ondan sana hiç söz etmemeliydim, Ol. Onu basamazsın, tamam mı? Zira daha o konuda başka bir şey duymadım.”

“Alex mi yoksa Nicole mü yazmış?”

Cooper artık onu dinliyormuş gibi bile yapmıyordu.

“Oli. Lütfen biraz âdil ol.” Adamın sabrı taşmak üzereydi.

“Tamam, tamam. Tanrım, Rusty, bu büyük bir olay ama.”

“Çok çılgınca,” diye onayladı yeniden sakinleşen adam. “Ölüm tehdidi demişken şu O’Brien olayı da bayağı alevlendi. Adama koruma vermek zorundayız. Karısı yüzünden insanların hepsi kan istiyor.”

“Kaynaklarınızı ne güzel kullanacaksınız ama” diye dalga geçti Oli.

“Farkındayım. Pislik herif.”

Rusty doğru tarafta olan yanlışlar için iyimser bir tutkuyla dolu polislerden biriydi ve kadın onun bunu başarmaktan -bir sivil olarak- hiç olmadığı kadar uzakta olduğundan endişe etti.

“Teşekkürler, Rusty,” dedi içtenlikle. “Benimle konuştuğun için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Zaten bugün hepsi haberlerde yer alacak.” Sesi normal çıksa da duygularını gizleyemiyordu ve Oli onu bir kaynak gibi sağlamak için delirse de adamı aradığına üzüldü.

“Gerçekten,” dedi. “Çok teşekkürler. Bu iş biraz zor ilerleyecek gibi görünüyor çünkü.”

“Hiç şüphem yok.” Telefonu kapattı.

Oli tekrar enerjiyle dolmuş bir şekilde telefonunu cebine soktu.

Cooper, Alex’in ölümünün şokunu atlatmış gibi görünüyor, gözleri heyecanla parlıyordu. “Bundan daha önce söz etmedim ama bende işimize yarayacak bir şey var.”

Oli bilgisayarını kucakladı. “Neymiş o?”

“Alex ile iki kez telefona konuşmuştum. Geçen hafta ve ondan önceki hafta.”

“Evet, bunu zaten anlatmıştın.” Oli peşinden gelsin diye çocuğa başıyla işaret edip ofise doğru yürümeye başladı.

Çocuk da yalpalayarak kadının arkasından gitti. “İlk konuşmamız gerçekten çok kısaydı. Hızlı bir sohbet gibi.”

“Tam,” dedi Oli yarım yamalak dinleyerek. Zira dün gördüğü cesedin Alex’e ait olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Üzerlerinde köpek montu olan iki sosis köpeğin yanından geçtiler.

“Ama ikincisi daha çok röportaja hazırlanmak gibiydi. Alex ona neler soracağımı öğrenmek istedi. Tabii ben de daha önce böyle bir şey yapmadığım için çok heyecanlıydım.”

“Ve?”

“Ve bu konuşmayı kaydetmiş olabilirim.”

Oli durdu. Çocuğa baktı.

Çocuk tereddütlü bir ifadeyle gülümsedi.

“Şu an seni öpebilirim,” dedi Oli.

Oli ile Cooper ofise yangın çıkışından merdivenleri ikişer ikişer atlayarak gittiler. Cooper'ın stüdyosuna gidiyorlardı ve ikisi de görünmek istemiyordu.

“Bunu bana neden dün söylemedin?”

“Alex'in öldüğünü bilmiyordum ki. Hem konuşmayı kaydetmek için ondan tam olarak izin de almamıştım.”

“Tam olarak derken?”

“Hiç almadım.” Çocuk başını geriye doğru attı, dördüncü kata geldiklerinde Oli nefes nefeseydi. “Haydi,” diye seslendi Cooper.

Beşinci kata vardıklarında çocuk ağır kapıyı iterek açtı ve kadının girmesi için tuttu. Duvarlar tamamen boş, yerdeki eski halı tertemizdi.

“Burada stüdyo dışında başka ne var?” diye puflayan Oli çocuğun peşinden binaya uzanan koridoru takip etti. Bu sırada çantasındaki telefonu da çılgınlar gibi titriyordu.

“Hiçbir şey. Aslında buraya çıkmamalıydık bile. Bir süre önce herkesin buraya taşınmasıyla ilgili bazı planlar vardı ama yenilemelerle ilgili bir sorun çıktığı için buranın sahipleri kendilerine başka bir kiracı bakmaya başladılar.”

“Biz neden buraya taşınacaktık?” diye sordu kafası karışan Oli.

“Alt katlardan daha ucuz da ondan ve gazete para kaybediyor. Alt katları başka bir iş için kullanacaktık.” Kapalı bir kapının önünde durup sırt çantasını indirdi ve elini içine daldırıp bir süre karıştırdıktan sonra birkaç anahtarın asılı durduğu bir anahtarlık çıkarttı. “Bir satış olacağını biliyorsun herhalde?”

“Burada çalışmaya başladığımdan beri bu söylentiler devam ediyor,” dedi Oli çocuk kapıyı açarken. “Ama hiçbir sonuç çıkmıyor.”

Her yeri siyah halıyla kaplı küçük bir odaya girdiler. Duvarın önündeki bir masada bir Apple Mac, yanında birkaç hoparlör ve diğer elektronik aletler vardı. Odanın tam ortasında üzeri çiziklerle dolu yuvarlak bir masa, iki sandalye ve masanın tam ortasında da iki mikrofon duruyordu. Dizüstü bilgisayarını çıkartan Cooper aletin yan tarafına birkaç kablo taktı.

“Vay canına,” dedi Oli. “Ne prodüksiyon ama.”

“Evet.” Çocuk doğruldu ve ellerini beline koyup etrafa şöyle bir baktı. “Çok hızlı bir şekilde yaptığımız düşünülürse hiç de fena sayılmaz. Ses kalitesi şaşırtıcı derecede iyi.” Kapı kapanınca çocuğun siyah saçları ve giysileri duvardaki siyah halılarla karıştı. Solgun yüzü karanlıkta sanki havada süzülüyor gibiydi. “Ben dosyaları yükleyeyim, birkaç dakika sürer.”

Masaya oturan Oli dizüstü bilgisayarını açtı. Tuşlara vurdukları çıkan ses odada boğuk bir şekilde yok oluyordu. Haber masasının curcunasından uzak bu odada garip bir huzur vardı.

“Çalışmak için sık sık buraya gelirim,” dedi Cooper birkaç dakika sonra. “Bu bilgisayarı kurmama IT’deki çocuklardan biri yardım etti. Ama wi-fi ağını farklı bir şekilde organize etmek zorunda kaldım. Çok temiz denemez ama çalışıyor. Şifre Coops-Scoops100, her kelimenin baş harfi büyük ve sonunda *hashtag* var.”

“Tabii ki var,” dedi yazdıklarının üzerinden geçen Oli alay eder gibi. Kopyasını göndermek için yeteri kadar iyi bir yazı olmuştu. wi-fi’ye bağlanıp Dawn’a yolladı.

“Tamam, hazır mısın?” diye sordu doğrulan Cooper ve Oli’ye baktı.

Kadın bilgisayarı kapattı. “Evet.”

Çocuk dev ekrandaki bir dosyayı çift tıkladı ve boşluk çubuğuna bastı. Odayı bir uğultu kapladı. Derken Cooper’in boğuk sesi geldi. Normalde olduğundan daha ciddi çıkıyordu: “Bugün sadece ısınacağız ki gerçek röportajı yaparken ikimiz de rahat olalım. Tamam mı?”

Oli sadece yumuşak bir nefes sesi duydu.

“Tamam.” Cooper’ın kayıttaki sesi gerginleşmeye başlamıştı. “Şimdi sana gerçek röportajı yaparken soracağım sorulara benzer şeyler soracağım. Lütfen cevaplamak istemediğin bir şey olursa söyle.” Bir sayfanın çevrildiği duyuldu. “Evet, Alex ilk olarak sana hikâyeni neden şimdi paylaşmaya karar verdiğini soracağım.”

Biri keskin bir şekilde nefes aldı ve Alex Riboni’nin sesi odayı doldurdu.

Oli’nin fena halde tuvalete gitmesi gerekiyordu ama Alex’in hayatının mahvolup sonrasında bir paryaya dönüştüğü geceyi anlatan dokunaklı sesine kilitlenmişti. Kızın sesi sakin ve kendinden emin çıkıyordu. On yıl evvel sonsuza dek hücreye tıklamak üzere tutuklanmış, spot ışıklarının altındaki o korku dolu kızıdan eser yoktu.

“Sesimi duyuramamaktan yoruldum.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ama artık her şey değişti.”

“Nasıl değişti?”

“Artık büyüdüm ve korkmuyorum. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.” Bir sessizlik daha oldu. “Arkadaşımin öldüğü geceye dair bazı şeyler hatırlamaya başladım.”

“Ve herkese hatırladıklarını anlatmaya hazırsın?”

“Evet, hazırım.”

Cooper’ın röportaj tarzı şaşırtıcı derecede iyiydi. Çok saygılı, çok kibar davranan çocuk kızı rahatsız etmeden zorluyordu. Bu özenli soruları soran kişi hiç de o kendini dizginleyemeyen çocuğa benzemiyordu doğrusu. “Beraat etmene rağmen pek çok Avustralyalı hâlâ senin Eveleyn Stanley’i öldürdüğünü düşünüyor. Bu işten paçayı sıyırdığına inanan bir sürü Facebook grubu

var. Hikâyeti şimdi anlatarak bu spekülasyonları tekrar gündeme getirmekten korkmuyor musun?”

“İnsanların düşüncelerine engel olamam ama arkadaşımın ölmesini istemediğimi çok iyi biliyorum.”

Oli, Alex’in duruşmadaki halini düşündü ve bir anda aklına dün ağaçta sallanan kadının görüntüsü geldi.

“Alex, sence Nicole Horrowitz’e ne oldu?”

“Bence kaçtı.”

“Gecenin bir yarısı her şeyini bırakarak mı?”

Alex tereddüt etmiş gibiydi. “Evet.”

“Peki, sence neyden kaçtı?”

“Her şeyden.”

Oli, Cooper’a baktı. “Bu ne demek oluyor?”

“Bilmem, detay vermedi. Ben de bu konuyu gerçek röportajda açmayı düşünüyordum.”

Çocuğun kayıttaki sesi konuşmaya devam etti. “Üçünüz belli ki çok yakındınız. Ama o dönem sizi tanıyan herkes o geceki partiden önce aranızda bazı sorunlar olduğunu söyledi. Bana bundan bahsedebilir misin?”

Alex’in nefesi minik vızıltılar gibi odayı doldurmaya başladı. “Biz sadece... İşler biraz karıştı. Hepimiz çok gençtik ve ben onları kaybetmekten korkuyordum. Sonra...” Kız yutkundu, hıçkırır gibi oldu. “Sonra zaten ikisini de kaybettim.”

“O geceden sonra Nicole’ü bir daha gördün mü? Nerede olduğunu biliyor musun?”

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki Oli teybin bozulduğunu sandı.

“Hayır, o geceden beri Nicole’ü hiç görmedim.”

Oli ile Cooper birbirlerine baktılar.

“Sorunun ikinci kısmını gerçek anlamda cevaplamamış, değil mi?” dedi Cooper.

“Hayır, cevaplamamış.”

Oli, Alex ile yaptığı telefon görüşmesini yazıya dökmesi için Cooper'ı stüdyoda bıraktı. Ayrıl ve istila et tarzı akıllıca bir plan yaptılar. Çocuk, kadına stüdyonun anahtarlarını, kadın da çocuğa, Crystalbrook'a gidip kendisine Natalie Maslan diyen kadınla ilgili biraz daha araştırma yapsın diye Audi'nin anahtarlarını verdi. Oli şehirde kalıp Bowman'ın basın toplantısından evvel Alex ile Nicole'ün ailesi ve arkadaşlarıyla irtibata geçmeye çalışacaktı.

Cooper'ın defterinin ilk sayfasına Rusty'nin numarasını yazdı. "Eğer başın sıkışırsa onu ara," dedi.

"Ne tip bir sıkışmadan söz ediyoruz?" diye gergin bir şekilde sordu Cooper.

"Gazetecilikle ilgili bir sıkışma."

Oli şu an hikâyenin ağırlığı göğsüne oturmuş bir vaziyette telaşla koridordan indi. Baskıyı yok etmeye çalışır gibi parmaklarını köprücük kemiklerinin arasına bastırdı. Zihninde bir sürü düşünce dönüyordu. Alex neden Cooper ile konuşmaya karar vermişti ve tam olarak neyi açıklamayı planlıyordu? Çocuğun kaydı kesinlikle bomba bir olaydı ama Alex'in sesinde güçlü, sakin bir ifade vardı. Oli birinin sesinden zincirlerini kırmak üzere olduğunu anlayabilecek kadar çok röportaj yapmıştı, doğruyu anlatacak özgür kalacağı hissini anlayabilecek kadar. Bu durum Alex'in intiharından sadece dört gün önce gerçekleşmişti. Ne olmuştu da kız birdenbire böyle bir çaresizliğe sürüklenmişti?

Oli köşeyi dönüp asansöre gitti. Kapılarının açıldığını duyunca durdu. İçeriden Dawn, arkasından da TJ çıktı. Oli eğildi ama onun olduğu tarafa bakmadılar bile. Boş ofislerin olduğu koridora yöneldiler, başları öndeydi ve mırıltıları boş duvarlarda yankılanıyordu. Tam kapılar kapanırken Oli boş asansöre yetişti, hemen içeriye girip kapıları kapatan düğmeye bastı. Gözleri giderek uzaklaşan Dawn ile TJ'deydi.

TJ kadına Joosten hakkında bir şeyler anlatıyordu. Şimdi de ikisi bir olmuş gizli toplantılar mı yapıyorlardı?

Ama Oli şu an bunu düşünemezdi, hikâyeye odaklanması gerekiyordu. Gittikçe sabırsızlanmaya başlıyordu. Tüm bilgiyi derhal istiyor, hepsine ulaşmak için sihirli bir şifre olmasını umut ediyordu ama yıllara dayanan tecrübesi sayesinde bunun hiç de kolay olmayacağını farkındaydı. Telefonlar açacak, e-postalar atacaktı. İnsanları kovalayacaktı. Bekleyecekti. Ne kadar teknoloji ile sarıp sarmalansa da gazeteciliğin yüreği ve ruhu hep aynıydı.

Elektronik bir bipleme birinci kata geldiğini duyurdu. Oli, Pia ile Brent'i bulmak umuduyla asansörden indi. Bütün TV kanalları Bowman'ın dün Crystalbrook'taki görüntülerini yayınlıyordu. Oli fotoğraflardan birinde Rusty'nin kızıl saçlarını fark etti.

Pia ile Brent yönetim kurulu odasının hemen yanındaki toplantı odasındaydılar. "Nicole Horowitz ile ilgili bir gelişme var mı?" diyerek içeriye girdi Oli.

Önlerindeki masanın üzerinde birkaç sayfa kâğıt ve hepsi de silaha benzeyen birkaç alet duruyordu.

"Emin değiliz," dedi Brent. "Onun adına açılmış birkaç sosyal medya hesabı var ama hiçbirinin o olmadığından eminiz."

"Natalie Maslan ya da Evie Maslan'dan ne haber?"

Hafifçe geçiren Brent şişesinden bir yudum su içti. Başını öne doğru salladı. "Bunların onlar olabileceğini düşünüyoruz." Kadına bir kâğıt uzattı. Bu yerel bir konseyin düzenlediği çevre programı hikâyesi ile ilgili bir gazete makalesinin kopyasıydı. "Crystalbrook İklim Değişikliğine Destek Olmak İstiyor" diye yazıyordu başlıkta. Fotoğrafta birkaç ebeveyn birtakım yerel ağaçlar dikiyordu. Herhangi bir isim listelenmemişti ama Oli kadınlardan birinin Nicole Horowitz olabileceğini düşündü. Kalp şeklindeki yüzünü örten bir güneş şapkası takmıştı ama bu gözler... Bu gözler onun gözleriydi. Oli bundan emindi. Birkaç öğrencinin fotoğrafı da vardı. *Evie, Rosie ve Max bahçede çalışmaya bayılıyorlar.* Oli gülümseyen küçük kızın belirsiz fotoğrafına baktı.

“Çocuklar, bu harika.” Yayın tarihini okudu. “Bir dakika. Bu üç hafta önce yayınlanmış?”

Brent ile Pia başlarını salladılar.

Bu zamanlamanın bir anlamı olmalıydı. Cooper’ın Alex’in bir çevre koruma şirketindeki çalıştığını söylediğini hatırladı, sürdürülebilirlikle ilgili bir programda görev alıyordu. Belki de bu fotoğrafı görmüştü. Hatta bu işi o bile planlamış olabilirdi.

“Duffy’in Facebook ile Google’da yüz tanıma programıyla bir şeyler bulmasını bekliyoruz,” dedi Brent. “Ama güvenilir olduğundan emin değilim. Zaten Nicole’ün bütün fotoğrafları on yıl öncesine ait.”

“Alex’in nerede çalıştığını bulun,” dedi Oli. “İşi sebebiyle Crystalbrook’a gitmiş olabilir. Bana da haber verin. Ben birkaç röportaj yapmak için çıkıyorum.”

Pia arkasından seslendi: “Baskıya inecek misin yoksa benim gitmemi mi istersin?”

“Ben giderim.” Oli çekmecesindeki yarım paket M&M şekerini alıp çantasındaki bej rengi defteri çıkarttı. Eski el yazısının üzerinde parmağını gezdirerek yazdıklarını okudu ve sonunda bazı cep numaralarıyla adreslerin olduğu listeyi buldu. Bir şeker daha yiyip parmağını tanıdık isimlerin üzerinde gezdirdi. Miles Wu için yazdığı numarayı çevirdi ama bir otomatik mesaj bu numaranın bağlanamadığını söyledi. Nicole’ün ebeveynleriyle irtibata geçmesinin bir anlamı yoktu zira Rusty’nin söylediğine göre onlar hâlâ polisin yanında olmalıydı.

Oli, Geraldine Stanley’in isminin yanında yazan numarayı çevirdi. Telefon çalmadı, telesekreter de çıkmadı. Saat on biri çoktan geçmişti, vakti azalıyordu. Son birkaç ismi de taradı.

Cara Horowitz, Nicole’ün ablası. Oli numarayı girip arama tuşuna bastı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Brunswick Sokağı'na yaptığı yirmi dakikalık yolculuk ona çok daha uzun geldi. Taksi sigara kokuyor, hoparlörlerden yükselen reggae müziğinin sesi vites boştayken aracı hafifçe zıplatıyordu.

Cara, Oli'nin telefonunu gardını almış ama konuşmaya istekli bir şekilde cevaplamıştı. Oli kadının evine gitmeyi önermiş ama Cara bir kafede buluşmak istemişti. Oli, Cara hakkında bildiklerini düşündü ama çok fazla şey bilmiyordu. Nicole doğmadan üç yıl önce evlatlık alınmıştı. Kızlar çocukken ve gençken çok yakındı ama Nicole taşındıktan sonra kopmuşlardı. Cara üniversiteye gitmemişti, kardeşi kaybolduğunda bir perakendecide çalışıyordu. Nicole'un aksine Cara yirmili yaşlarına kadar ailesinin yanında kalmıştı.

"Şurası!" dedi Oli kafenin önünden hızla geçerlerken. Taksi şoförü şehrin trafik durumuna uygun bir yerde durdu ama Oli bunu umursamadı, sadece parasını ödeyip fişini almak için bekledi.

Kafeye girdikten sonra gözlerinin ortama alışması birkaç saniye sürdü. Küçük masaların üzerinde et yemekleri vardı. Birkaç tek başına oturan ve sütlü kahvelerini yudumlayan müşterilerin önünde dizüstü bilgisayarlar açıktı. Kafenin tam ortasında üç küçük çocuğuna hakim olmaya çalışan genç bir kadın vardı, gelişigüzel toplanmış saçları dağılmıştı ve ses tonu biraz yüksekti. Küçük bir bebek masanın karşısındaki mama sandalyesinde oturuyor, ağzındaki sütü etkileyici bir şekilde etrafa püskürtüyordu.

Arka köşede oturan esmer tenli bir kadın Oli'yi izliyordu. Cara.

Oli başını kadını selamlar gibi kaldırıp masaya yaklaştı. Cara'nın kafasında renkli bir eşarp bağlıydı. Sol burun deliğinde belirsiz bir delik vardı, kulaklarından altın halka küpeler sarkıyordu. Kadının kaşları Oli'nin şimdiye dek gördüğü en biçimli kaşlardı.

Tokalaştıktan sonra kadın, "Muhabirlerden nefret ederim," dedi.

Oli çantasını omzundan indirdi ve Cara'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ben de onları gün geçtikçe daha az sevmeye başladım," diye politik bir cevap verdi.

Cara öfke nöbeti geçiren bebeklerden birini boş gözlerle izledi. "Konuşmadan önce bir kahve içmem lazım." Geniş omuzlarını geriye doğru çevirip esnedi. "Üzgünüm, biraz uykusuzum da. Çocuğum daha altı aylık ve hâlâ uyku sanatında ustalaşmadı. Bu aralar kafein almadan kendime gelemiyorum."

"Benim de ikiz üvey kızlarım var," dedi Oli aralarında bir bağ oluşturma çabasıyla ama Kate ve Amy'den bu şekilde bahsettiği için çok garip hissetti. Sohbeti devam ettirmeye hevesli bir şekilde gülümsedi. "Bu sabah oğlunuzu eşinize mi bıraktınız?"

Cara suratını buruşturdu. "Ben tekim. Eşim yok." Belli ki bu işi kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Oli bastırdı. "Tamam, nasıl bir kahve alırsınız?"

Tezgâha gidip iki küçük, sade kahve söyledi ve kredi kartını uzattı. Dönüp masaya baktı. Cara kaşlarını çatıp kamburunu çıkartmış, telefonuna bakıyordu. Oli soruşturma sürerken onunla hiç konuşmamıştı ama Jo'nun konuştuğunu hatırlıyordu. O zaman Cara yirmi dört yaşındaydı, yani Oli'den sadece birkaç yaş küçüktü. Jo kadının çok huysuz bir cadaloz olduğunu söylemişti ama bunun pek bir anlamı yoktu çünkü Jo hiç kimseyi sevmezdi.

"Beni neden aradın?" dedi Cara kadın masaya dönünce. "Ben bu işin içinde değilim ki."

“Numaranızı eski defterimde buldum,” diye dürüstçe cevap verdi Oli. “2005 yılında başka bir gazetede çalışırken bu davayı araştırıyordum.”

“Ve annemle babamın bugün polisin yanında olduğunu öğrendiniz?”

Oli gülümsedi. “Aklımdan geçmedi değil.”

Kahveler geldi. Cara üç dikişte kahvesini bitirdi. Peçeteyle ağzını sildi ve dudaklarına biraz parlaticı sürdü. “Kız kardeşim ailemin ilgisini isterdi.”

“Ne açıdan?” diye sordu içeceğinden bir yudum alan Oli.

“Her açıdan. Nicole insanın vaktini ve enerjisini emen türde insanlardan biridir. Sanırım buna güçlü bir doğası varmış diyeceksiniz. Annemle babam ona çok ilgi gösterirdi.”

Oli kadının sesindeki acıyı duyunca şaşırdı. “Bu sizin için çok zor olmalı.”

“Alıştım. Hem sadece onlar değildi ki. Nicole’ü herkes severdi. Bence...” Cara durdu ve lafı dolandırıp, “Polislerin onun nerede olduğu hakkında bir fikri var mı?” dedi. “Benimle bu yüzden mi konuşmak istedin?”

“Bilmiyorum. Polis bize henüz yeni bir bilgi vermedi ama bu onun nerede olduğunu bilmedikleri anlamına gelmez. Gün içinde bir basın toplantısı yapacaklar, belki o zaman biraz daha bilgi verirler.”

“Neden herkes dün evdeki cesedin Nicole olduğunu sandı?” diye sordu Cara. “Annemle babam çok üzüldü.”

“Olay yerindeki bir kanıt öyle olduğunu düşünmelerine yol açtı. Bu çok kötü bir şey ama oluyor işte.”

“Aileler için berbat bir durum,” diye homurdandı Cara.

“Tüm bunların çok zor olduğunun farkındayım,” dedi Oli. “Ama ben kardeşinizin o evde yaşadığını düşünüyorum. Sanırım Alex Riboni de bu yüzden oraya gitti.”

“Bunu bilemem,” dedi kadın kaba bir ifadeyle.

“Kaybolduktan sonra Nicole’den hiç haber almadınız mı?”

“Hayır.” Kadın peçetesini buruşturdu. “Onun öldüğünü sanıyordum. Peki, o ölen kadının Alex olduğundan emin misiniz? Belki polisler yine yanlış tahminde bulunmuştur.”

“Emin olmasalardı isim vermezlerdi.”

“Onca zaman hapis yat, sonra git kendini as.” Cara bir kavgaya hazırlanır gibi konuşuyordu.

“Evet. Gazetem Alex ile röportaj yapmak üzereydi. Bize bazı yeni bilgiler verecekti.”

“Serseri,” dedi Cara sertçe.

Oli kadının bu alaycı tavrını görmezden gelmeyi tercih etti. “Bugün ailenizin yanında olmak istemediniz mi?”

“Hayır, istemedim.”

Oli cevap vermedi, sadece kadına bakıp birkaç saniye bekledi.

“Dün onlarla Titus doğduğundan beri ilk kez konuştuk,” dedi kadın.

“Yakın değil misiniz?”

“Ara sıra telefonlaşır ve Noel’de görüşürüz,” diye cevap verdi. “Ama bu bana kendimi hep berbat hissettirir, o yüzden...” Omuz silkti ve bluzunun koluyla burnunu sildi. “Bu aralar biyolojik babamla görüşüyorum. Annem öldü. Eroinden.”

“Çok üzüldüm.”

“Sorun değil, zaten onu hiç tanımadım.” Cara şeker kaşığını hafifçe masaya vurdu. “Ve Nicole şimdi yine ortadan kayboldu, ha?” Geriye doğru yaslandı. “Tanrım, bu iş hiç bitmiyor.”

“Onunla konuştunuz mu?”

Cara tuzluğu alıp salladı ve dramatik bir film repliği okur gibi, “2005’teki o korkunç günden beri hayır,” diye cevap verdi.

Oli öfkesini gizlemeye çalıştı. Cara’yı anlamak zordu ve alaycı tavrı zehirli bir sıvı gibi insanın içine işliyordu. Oli kadının ilginç ve enerjik bir kişiliği olduğunu tahmin etti.

Cara iç çekti. “Telefonda da söylediğim gibi işinize yarayacağımı sanmıyorum.”

“Yine de buradayız ama.” Oli beklenti dolu gözlerle kadına baktı.

“Ha?”

“Konuşma teklifime hayır demediniz. Bu da bana söylemek istediğiniz bir şeyler olduğunu gösterir.”

Cara kollarını göğsünde birleştirdi. Gözlerini devirdi. “Merak etmiştim sadece.”

“Merak?” dedi Oli şüpheyle.

“Ne yani? Herkes bu saçmalıkla ilgili bir şeyler merak ederken ben edemez miyim?”

“Cara, ben seni üzmeye çalışmıyorum.”

Kadın sessizce bir şeyler mırıldandı. Oli bir an Cara’nın ağlayacağını sandı. Fakat kadın kollarını havaya kaldırıp, “Benden ne istiyorsun? Çocukluğumuzdan birkaç anekdot mu? Kardeş rekabeti anıları mı?”

Oli’nin yanakları yanmaya başladı. Cara onu, artık onu iyice sinirlendiriyordu. “Ne mi istiyorum? O gece ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Genç kadınlar sebepsiz yere birbirlerini bıçaklamazlar ve ben mantıksız hikâyeleri hiç sevmem. Bence Evelyn Stanley bir şey biliyordu ya da birini tehdit etti veya bir şey yaptı. Bence Alex onu bıçakladı ve bu işin altında daha fazlası da var. Kardeşinin de bunun anahtarı olduğundan kesinlikle eminim.” Nefes almak için durdu.

Cara’nın siyah gözleri parladı. “Haklı olsan bile sana yardım edemem çünkü hiçbir şey bilmiyorum.”

“İkiniz yakındınız.” Oli’nin sesi bu defa daha yumuşaktı. “Nicole taşınana kadar aynı odada kalıyordunuz ve görüşmeyi hiç kesmediniz. Eveleyn’in öldüğü gece sen de o evdeydin. Belki de ne bildiğinin farkında bile değilsindir.”

Cara’nın az evvelki cesur ifadesi yerini tereddüt dolu bakışlara bıraktı. Uzun parmaklarıyla boynunda asılı duran boncukları çekiştirdi. “Ben partide değildim. Davet edilmemiştim.”

Oli kadının kıskançlığını görmezden gelip bastırmaya devam etti. “Biliyorum ama sabah o evde olduğunu hatırlıyorum, oradaydın değil mi? O dönem herkes ailelerle konuştu ama aileler çocuklarını olmalarını *istedikleri* gibi görür, gerçek resmi görebilen sadece kardeşlerdir. Bana kızların ruh hallerini anlat. Nicole’ün halini.”

“Büyürken yakın olduğumuz doğru.” Cara itiraz etsin diye kıskırtmak ister gibi Oli’ye baktı. “Gerçekten yakındık. Ama bence Nicole’ün gerçek yüzünü hiç kimse göremedi.”

“Nasıl yani?”

Cara’nın gözleri duvara kilitlendi, göz bebekleri büyüdü. “Nicole farklıydı. Bunu açıklamak zor. Çok dışa dönüktü, bir sürü arkadaşı vardı. Öte yandan iç dünyasına hiç kimseyi almazdı. Çok bencil olabiliyordu.”

“Gönüllü çalışmıyor muydu?” diye sordu Oli başını kaldırarak. “Galiba engelli çocuklarla filan çalıştığını söylemişlerdi.”

“Evet, evet. Orada burada biraz çalışmışlığı oldu. Birkaç bağış kampanyasında görev yaptı. Okulda bu anlamda çok tutkulu konuşmalara bile imza attı. Tam bir azizdi.”

Oli ellerini kaldırdı. “Ben Nicole ile hiç tanışmadım, o yüzden ona karşı belirli bir bakış açım yok. Onu senin ağzından dinlemek istiyorum.”

Cara kollarını serbest bırakıp masanın kenarlarına tutundu. “Tamam. Bak, ben kardeşimi severdim ama bu her hareketinden hoşlandığım anlamına gelmez. O inanılmaz derecede benmerkezci biriydi. Aşırı derecede manipülatifti. Çok paramız olmamasına rağmen, annemle babam onu çok şımartırdı.” Cara ağlamak ister gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı sonra suratını asıp konuşmaya devam etti. “Nicole onların prensesiydi. Bu iğrenç bir şeydi ve evet...” Gözlerini devirdi. “Ben de onu kıskanırdım. Yani ben evlatlıktım. Üç yıl sonra ise hep hayalini kurdukları o bebek bir anda ortaya çıkmıştı. Bu benim için asla iyi bir şey olmayacaktı ama Nicole’ün kişiliği de bu durumu pekiştirdi.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum işte. Kız sanki suyu şaraba dönüştürebiliyordu. Şanslıydı ama bundan daha fazlası vardı.” Cara bir anda kafası karışmış gibi baktı. “İnsan kendini hep onun için bir şeyler yaparken bulurdu hatta yapmak istemediğinde bile. Hani aslında kötü bir fikir olduğunu bilirsin ama yapmadan duramazsın ya? Onun gibi işte. Nicole bu şekilde hep istediğini elde ederdi.”

“Becerikliydi yani?”

“Evet, üstelik çok da çekici bir kızdı, hep bir yolunu bulurdu. İnsanları neyin heyecanlandıracağını bilir, onları oraya doğru çeker ve iyi hissetmelerini sağlardı. Onları dinler, insanlar da bunun için onu takdir ederdi. Kendilerini ona borçlu hissederlerdi.” Cara parmaklarını gözlerine soktu, burun delikleri açılıp kapandı. “Aslında aramız iyi değildi, hem de hiç, ama ona bakarak bunu anlamanız imkânsızdı. Taşındıktan sonra nasıl bir şeye bulaştığını hiç bilmiyorum. O giysileri nasıl aldı? Belki arkadaşları verdi ama bakıcılık yaparak almadığı kesin.”

“Sence yasadışı bir şeye mi bulaştı?”

Cara sol kaşını havaya kaldırdı. “Olabilir. Evden ayrıldıktan sonra ne haltlar karıştırdığını inan bilmiyorum.” İç çekti. “Okulu bitirdikten sonra bana eskisi gibi güvenmiyordu. İşlerini yaptırmak için kendine yeni arkadaşlar buldu. Bize üniversitenin onun için taze bir başlangıç olduğunu söylemişti ama sonra bizi hepten unuttu. Her ne kadar itiraf etmeseler de tavırları annemle babamı çok incitiyordu. Nicole onlara pisliklermiş gibi davranıyor ve parçalarını toplamayı bana bırakıyordu.”

Bu kadın Oli’nin aklına, sevgilisinin hatalarını gördüğü halde başka biriyle olmak yerine bu zehirli ilişkiyi sürdürmeyi tercih eden kırılmış eski sevgilileri getirdi.

“*Aile Bağları* isimli şu programı hatırlar mısınız?” dedi Cara. Oli başıyla onayladı. “Nicole oradaki Michael J Fox karakteri gibiydi işte. Her gün nasıl para kazanacağını planlardı. Daha küçük bir

çocukken bile hep bir planı olurdu. Annemle ve babamla pazarlık yapardı. Arkadaşlarıyla, hatta öğretmenleriyle bile.”

“Zengin mi olmak istiyordu?”

“Bir şey elde etmek için beklemeyi sevmezdi, o yüzden galiba servetin getirdiği özgürlüğü seviyordu.”

“Ya sen? Seninle de pazarlık etmeye çalıştı mı?”

Kadın, Oli’nin gözlerine bakıp hayır der gibi bir ses çıkarttı. “Ben ona bağımlı değildim. Ayrıca o benim kardeşimdi. Sadece ikimiz vardık.”

“Bana Alex Riboni ve Evelyn Stanley’den bahset.”

Cara omuz silktilti. “İyi kızlardı. Onlarla birkaç kez görüştüm, ikisi de çok cana yakındı ya da başlangıçta öylelerdi.” Kadın kaşlarını çatı. “Nicole’ün böyle içten dostluklar kurmasına şaşırdığımı hatırlıyorum. Ama bir süre sonra aralarında bir sorun oldu. Onları en son gördüğümde Evelyn çok moralsiz, kaba ve inatçıydı.”

“Ama sorunun ne olduğu hakkında bir fikrin yok?”

“Hayır. Eve tam yemekten önce Nicole’ün annemden istediği fondü setini bırakmak için uğramıştım. Oraya gittiğimde üçü tartışıyor. Kapıyı çaldığımda bağırışıklarını duydum.”

“O zaman öfkeli olan tek kişi Evelyn’di?”

Cara geçmişini düşünürken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, gözlerini tavana kaydır. “Genelde Evelyn’di ama Nicole de sinirlenmişe benziyordu ve aralarında çok büyük bir gerginlik vardı. Mutfakta öylece dururken kendimi çok garip hissettiğimi hatırlıyorum.” Kaşlarını yine çatı. “Konu bir bilgisayarla ilgiliydi.”

Bu cümle Oli’nin ilgisini çekti. “Bilgisayar mı?”

“Evet, sanırım öyleydi... Evelyn bir bilgisayarla ilgili bir şey söyledi.” Kadın dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. “Detaylardan emin değilim ama böyle söylediğini çok net hatırlıyorum.”

“Peki ya Miles Wu?” Oli öfkesini gizlemeye çalıştı. “Bana ondan söz et.”

“Miles? O tam bir yavru köpekti. Alex’in peşinde nasıl dolaştığını görmeliydin. Çok zavallı görünüyordu. Ama hakikaten

samimi ve iyi bir çocuğa benziyordu. Birazcık da inekti, anlarsın ya? Millet onun Evelyn ile yattığını söylediği zaman kulaklarıma inanmamıştım.”

“Bu da aralarındaki gerginliği açıklıyor, öyle değil mi? Yani Miles Evelyn’e âşık olduysa?”

“Evet. Ama öfkeli olan Evelyn ve Nicole’dü. Alex değil... Gerçi o biraz sessiz bir kızdı. Üstelik o gün bana hiç de Miles hakkında kavga ediyorlarmış gibi gelmedi.”

“Nasıl yani?”

“Bir erkek için birbirlerine girmiş gibi değillerdi. Nicole kötü bir şey olacağını söylemek istiyormuş gibi endişeliydi. Hatalarını kapatmaya çalışıyor, ortamı yumuşatmaya uğraşıyordu.” Cara’nın alt dudağı hafifçe dışarıya doğru uzandı ve çenesi tavanı gösterir gibi kalktı.

Oli de kadına çaktırmadan beden dilini taklit etti. Bu genelde çok işe yarayan bir röportaj taktiği idi.

“Gerçekten,” dedi Cara birkaç saniye sonra. “Eğer onları birlikte görseydin ne demeye çalıştığımı anlardın. Konunun Miles olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam.” Oli sorularını sıralamaya başladı. “Sence o gece evde ne oldu?”

Cara direkt olarak Oli’nin yüzüne baktı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Bilim yalan söylemez. Alex’in DNA’sı silahın her yerine bulaşmıştı.” Omuz silkti. “Dava kapandı. Katilin kardeşim olduğunu sanmıyorum.”

“Ama nedenini bilmiyorsun?”

Boş kahve fincanında parmağını gezdiren kadın bir anda aklına bir şey gelmiş gibi öne doğru eğildi. “O evde bir şeyler oluyordu. Bunu hissedebiliyordum, sanırım üçü de altından kalkanadıkları bir şeye bulaşmışlardı. Ki bence bu çok tuhaf çünkü Nicole genelde her şeyin altından kalkar.”

BÖLÜM ON DÖRT

Oli güneşin altında ısıldayan eşarbyla sokağın aşağısına doğru yürüyerek uzaklaşan Cara Saunter'in arkasından baktı. Kardeşi hakkındaki değerlendirmeleri doğru, karmaşık duyguları biraz otantik görünüyor ve duyduğunu iddia ettiği tartışma çok önemli bir ipucuna benziyordu. Daha önce bu konuda bazı tanıkların da ifadeleri olmuş ama hiçbiri herhangi bir açıklama getirmemiş, bu sözler sadece söylentiden ibaret kalmıştı. Her ne kadar kızların tüm eşyaları evden alınmış olsa da, Oli, Alex'in davasında herhangi bir bilgisayardan söz edildiğini de hatırlamıyordu. Duruşma sırasında Alex iki ev arkadaşıyla da tartıştıklarını doğrulamış ama aralarındaki bu gerilimin sadece okul stresinden kaynaklandığını söylemiş, konunun detaylarına hiç girmemişti.

Oli ıslak kaldırımında durup bunları düşündü. Alex'in kayıttaki sesi zihninde yankılanıp duruyordu. *Arkadaşımdın öldüğü gece ile ilgili bazı şeyler hatırlamaya başladım.*

Oli bir yandan küçük bir parkta gördüğü banka doğru yürürken bir yandan da güneş gözlüklerini bulmak için çantasını karıştırdı. Küçük bir kız üç tekerlekli bisikletiyle ağır ağır önünden geçti. Kaskı o kadar büyük geliyordu ki kızın gözleri neredeyse tamamen kapanmıştı.

"Bu taraftan tatlım, bu taraftan." Biraz yaşlı, kot ve kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş bir kadın, kızın arkasından hızlı adımlarla yürüyordu. Bir yandan da bunu yaparak kızı tehlikelerden koruyabilecekmiş gibi ellerini öne doğru uzatıyordu.

Alex cidden bir şeyler hatırlamaya mı başlamıştı yoksa artık gerçeği gizlemekten yorulmuş muydu? Cinayet sabahı yaptığı duygusal itiraf haricinde Alex arkadaşının ölümüyle ilgili halka hiç konuşmamış, hafızasında bazı boşluklar olduğunu iddia etmişti. Ta ki bu röportaja kadar.

Oli bir anda kendini çok yalnız hissetti. Dean'i aradı ama adam açmadı. Lily geri aramamıştı, Oli onu aramayı düşündü ama şu an kardeşiyle konuşacak enerjisinin olmadığına karar verdi.

En sonunda Dawn'u aradı.

"Oli lanet olsun başardık!"

"Neyi?"

"TJ, O'Brien'in komşusu sayesinde tam on ikiden vurdu. Kadın Julie O'Brien'in anlattıklarına benzer bir sürü şey anlattı. O piç daha neler neler yapıyormuş bir bilsen; uyuşturucular, fahişeler hatta reşit olmayan kızlar bile var."

"Ne?" Oli düşüncelerini işgal etmeye hazır eski hatıraları anımsar gibi oldu ve midesi bulandı. "Emin misin?"

"Belli ki bu Julie için bardağı taşıran son damla olmuş," dedi Dawn heyecanla. "Fahişelerden biri onu on yedi yaşındayken çektiirdiği fotoğrafları basına vermekle tehdit etmiş."

"Tanrım, bu çok kötü."

"Biliyorum ama boş ver, haberi önce biz bulduk. Birazdan yayına gireceğiz ve *Sun* denen o gazetenin elinde ne varsa hepsini bok edeceğiz."

Oli biraz kıskandı. "Bu harika."

"Aynen. Şimdi, söyle bakalım sen 'Ev Arkadaşı Hikâyesi'nin neresindesin? Polislerin bu şekilde saçmaladıklarını hakikaten inanamıyorum."

Oli kadına Cara ile olan görüşmesini anlattı.

"Bilgisayarda ne olduğunu düşünüyor?" diye sordu Dawn. "Çıplak fotoğraflar mı?"

"Ya da belki bir çeşit delil. Biraz araştırıp bu konuda bir şey bilen var mı diye bakacağım."

“Kızlardan biriyle ilgili bir şey olsa harika olurdu ama kanıtın yani fotoğrafla belgeli kanıtın olmadığı sürece bu haber pek işimize yaramaz.”

“Doğru,” dedi morali bozulan Oli. “Ama bunu öğrendiğim iyi oldu. Eğer Cara haklıysa ve kızlar yasadışı bir şeye karışmışsa insanlar on yıl önce yapmadıklarını yapıp öne çıkmaya daha istekli olabilir. Belki polislere baskı yapıp o dönem Paradise Sokağı’ndaki evde bulunan şeylerin üzerinde bir kez daha geçmelerini sağlayabilirim.”

“Denemeye değer,” dedi Dawn başka bir şeyle meşgulmüş gibi.

Oli durdu, Rusty’nin ona Crystalbrook’ta söylediği şeyi anlatıp anlatmamayı düşündü. Dawn da bir şeyler duymuş olabilir diye sormaya karar verdi. “Evde cesedin yanında bulunan bir mektupla ilgili herhangi bir şey duydun mu?”

“İntihar notu mu demek istiyorsun?”

“Hayır, tehdit mektubu gibi bir şey?”

“Bu konuda hiçbir şey duymadım. Neden, elinde ne var?”

“Henüz bir şey yok.”

Oli kadının sinirlendiğini anladı çünkü TJ’in hep taklidini yaptığı şekilde ağır ağır nefes alıp vermeye başlamıştı. “Orada mutlaka agresif davran. Eğer yeni bir şey öğrenmek için birkaç kapıyı tekmelemen gerekiyorsa tekmele gitsin.”

“Bu o kadar kolay değil, kaynaklarımın hepsi eski.”

“Yenilerini buluruz,” diye homurdandı Dawn. “Ayrıca internet yayını için mümkün olan en kısa sürede yeni bir plan bekliyorum. Reklam verecek bir şirketle anlaşmaya çalışıyoruz ama imza atmadan önce yayınlanacak ilk röportaja bakmak istiyorlar.”

Dawn bunu söyleyip görüşmeyi sonlandırdı. Oli gözlerini kapattı ve banka yaslandı. Reklam veren şirketler onun düşünmesi gereken kişiler değildi.

Bir anda aklına Isabelle’in odasında bulduğu kutular geldi. Dean’in kızları için bazı hatıraları saklamak istemesini anlıyordu

ama Oli adamın galiba eski eşinin eşyalarını atmaktan korktuğunu düşünmeye başladı.

Sonra da o tanıdık suçluluk duygusunu hissetti. Dean'ın nasıl yas tutacağını o kim oluyordu da yargılıyordu? Kendisi daha önce, bırak kocasını, hiçbir sevgilisini yitirmemişti. Üstelik şu an Dean'ın yanında olan kendisiydi, Isabelle artık ona bir tehdit oluşturamazdı. Peki, o zaman neden bu kadar rahatsız oluyordu? Yoksa derinlerde bir yerlerde karmanın ona oyun oynamasından mı çekiniyordu? İç çekti. Isabelle'in ruhunun peşinde dolaşmak gittikçe daha zor oluyordu. Kadının ölümünün şoku hâlâ tazeydi. Oli şu an bunu düşündüğünde bile kasları geriliyor, nabızı hızlanıyordu.

O sabah Oli, Rusty'nin evinde uyanmıştı. İki de hafta sonu çalışmıyor olduğundan geç kahvaltı etmeyi, belki de bir film izlemeyi planlamışlardı. Adam yatakta uzanıp bilgisayarında maç izlerken Oli de duşa girdi. Daha sonra adam da ona katıldı. Şarkılar söyleyip kadını yıkadı, hatta gözüne sabuna kaçırdı. Adamın ucuz havlularından birine sarıyan Oli sisli aynaya bakıp sızlayan gözünün nazikçe ovuştururken radyodaki haberi duydu.

“Dedektifin bu sabah saat altıyı biraz geçte spor salonundan eve giderken vurulduğu düşünülüyor. Şoförün olay yerinde durmadığı ve dedektifin cesedinin ambulansı çağıran bir mahalleli tarafından bulunduğu söyleniyor.”

Oli bunun Isabelle olduğunu anlamıştı. Anlamıştı işte. Hemen salona koşup tek gözüyle kanepede uzaktan kumandayı aradı. 7/24 haber kanalını bulana kadar sabırsızlık içinde bağırarak düğmelere bastı. Banliyö yolundaki kalabalık insan topluluğunun görüntülerini veriyorlardı. Ekranda Isabelle'in fotoğrafları belirdi.

Rusty şarkı söyleyerek içeriye girdiğinde Oli yere yığılmıştı. Adamın bakışları Oli'den TV ekranına kaydı. “Tanrım, bu da ne böyle?”

Oli cevap vermedi. Gözünü bile kırpmadı, kendisine saatler gibi gelen bir süre boyunca sadece TV'ye baktı. Isabelle'in basın

konferanslarındaki fotoğrafları gelip geçiyordu, hatta Dean ve kızlarla olan bir fotoğrafı bile yayınlandı. Adı ekranın altında yazıyordu. Oli bu sahneyi defalarca kez hayal etti. Isabelle'in cesedini yolda yatarken düşündü ve acaba uykusunda bunu kendisi mi yaptı diye endişelendi.

Rusty şok içindeki meslektaşlarından bilgi alırken Oli'nin aklında sadece Dean vardı. Adamın nasıl olduğunu ve bir daha birlikte olma şansları olup olmadığını düşünüyordu. Rusty'nin Dean ile olan geçmişinden haberi yoktu ve Oli adamın onlar ayrıldıktan birkaç ay sonra Dean ile birlikte olduğunu öğrendiğinde neler hissedeceğini merak etti.

Küçük kız, bisikletini yoldan saptırınca ihtiyar kadın, "Ah seni aptal şey," diye haykırdı.

Kadının bisikleti düzeltmesini izlerken Oli çantasından bir çikolata çıkartıp yemeye başladı. Bir yandan da Cara ile sohbetini ve bilgisayar hakkında tartıştıklarını söylediğini düşündü. Konu ne olabilirdi? Belki kızlardan biri suçlayıcı bir e-posta bulmuştu. Miles'ın Alex'i Eveleyn ile aldatması hakkında olabilir miydi? Belki de Nicole bunu öğrenmiş ve Alex'e anlatmış, o da mümkün olabilecek en kötü şekilde tepki vermişti. Kendini suçlu hissedenden Nicole de paniğe kapılıp kaçmıştı. Ya da belki kızlardan biri McCrae'nin bir öğrenciyle ilişkisi olduğunu öğrenmişti ve adama şantaj yapıyorlardı? Ama lisede değillerdi ki, bu o kadar skandal bir olay mıydı?

Oli'nin Miles Wu ile konuşması gerekiyordu. Bir de Matt ve Ran isimli komşularla. Bir de Profesör MacCae ile ve o gece partideki diğer konuklarla.

Tanya ve Roy'la başladı. Facebook profilleri artık birlikte olmadıklarını apaçık belli ediyordu ama şu an her ikisi de deniz aşırı yerlerde yaşamaktaydı. Profillerini özel hesap yapmışlardı. İkisini de hızla bir mesaj atıp kendileriyle konuşmak istediğini söyledi. Amber'ı ise ne Facebook ne de LinkedIn de bulamadı.

Daha sonra Matt ve Ran'in ceplerini aradı fakat iki numara da artık kullanılmıyordu. Facebook'u taradı ve duvarında tarihi geçmiş bir sürü taziye mesajıyla dolu olan Mate'in profiline ulaştı. Adam birkaç yıl önce bir kazada ölmüştü. Bu beklenmedik habere üzülen Oli adamın arkadaş listesine göz attı. Ren'i buldu ama o da yıllardır Facebook'a girmemişti. Profil fotoğrafında bir köpek resmi vardı. Ona hemen bir mesaj gönderdi ama daha sonra eski defterindeki cep telefonu numarasının altında başka bir numara daha yazdığını anımsadı. O numarayı aradı. Araması doğrudan telesekretere düştü, kayıtlı bir sesli mesaj bile yoktu. Oli de kendini tanıtip onu geri aramasını rica etti.

Facebook'a Miles'in ismini girdi ama karşısına kolayca bulamayacağı aynı isimle bir sürü hesap çıktı. Google'ı açıp arama motoruna "Melbourne" ekleyerek tıkladı. Yüzlerce makale ve çocuğun resmi olan bir tane de LinkedIn profiliyle karşılaştı. Onu ciddi yüzü ve kısa, siyah saçlarından hemen tanıdı. Profili-nin güncel olduğunu düşünerek Stawell&Finch adlı bir firmada muhasebeci olduğunu gördü. Şirketi arattı ve telefonunu buldu.

Oli ile Jo 2005 yılında Miles ile konuştuklarında çocuk tuhaf ve biraz da soğuk bir tipti. Ama âdil olmak gerekirse hiç kimse bu denli zalim bir şekilde bir anda kendini spot ışıklarının altında bulmaya ya da gazete sayfaları ve TV ekranlarında yüzünün belirmesine alışkın olamazdı. İki yıllık kız arkadaşının cinayete suçlanmasına da.

Oli numarayı çevirdi, tatlı bir şekilde adeta şakıyan ve güçlü bir İngiliz aksanıyla konuşan Bridie ile görüştü. "Miles bu aralar çok popüler!" dedi kız heyecanla. "Ama şu an burada değil. Sizi geri aratayım mı?"

"Sizce yarın gelir mi?" diye normal bir ses tonuyla sordu Oli.

"Olabilir. Kendisi biraz hasta ama ciddi bir şey değil. Nereden arıyorum demiştiniz?"

"Vergi dairesinden Sarah Finlayson."

Bridie kadının numarasını aldı. "Sizi mümkün olan en kısa sürede aramasını sağlayacağım," dedi içtenlikle.

“Harika, teşekkür ederim!”

Oli çocuğun bu ani hastalığını geçmişinin bir anda tekrar gündeme gelmesine bağladı ama Bridie’nin haklı olmasını umut edip Miles’in yarın işyerine gelmesini diledi. Oli’nin yeni bir şeyler bulması, eski gerçeklerin ötesinde başka bir ipucu yakalaması gerekiyordu.

Eski notlarının arasında McCrae’nin numarası yoktu, sadece e-posta adresi vardı. Psikoloji profesörünün son bilgileri hakkında bir şeyler bulabilmek için interneti aradı ama yine sadece bir e-posta adresi buldu. Ama ona mesaj atarsa cevap alamayacağından emindi. Belki Dean ona bu konuda yardımcı olabilirdi. Gerçi bundan pek hoşlanmayacaktı.

Çabucak Twitter’a baktı. Ofisten ayrıldığından beri herhangi yeni bir gelişme yok gibi görünüyordu ama Kanal Yedi, Geraldine Stanley ile yapacakları yeni röportajın tanıtımlarını girmeye başlamıştı. Dawn buna çok kızmış olmalıydı.

Oli tekrar telefonundan Facebook’a girdi. Bir Mitchell Stanley hesabı vardı. Profil resmini büyüüttü ama bu çok eski, ta futbol günlerinden kalan bir resimdi. Adam bu resimde bronz ve sağlıklı görünüyordu. Bembeyaz dişleri, ıslıl ıslıl parlayan masmavi gözleri ile Alex Riboni’nin duruşmasında rezalet çıkartan o sarhoştan çok çok daha farklı bir adam gibi duruyordu. Oli ona kim olduğunu açıklayan ve kendisini aramasını rica eden bir mesaj attı.

Görünüşe bakılırsa o geceki partiye gelenlerin hiçbirinin Facebook hesabı yoktu. Oli, Cara Horowitz’in Instagram hesabını buldu ama bu da özel hesaptı. Profil resminde kadının kucığında bir bebek vardı.

Oli, Cooper’ın sözünü ettiği “Ev Arkadaşı Cinayeti” gruplarını araştırdı. Yorumları okurken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bu dünyada saatlerce kaybolabilirdi, sayfalar dolusu spekülasyon ve olanlarla ilgili temeli olmayan argümanlar ortaya atılmıştı. Bazı gönderilerin ekran görüntüsünü aldı. Belki Cooper ile birlikte internet yayınında bunları kullanabilirlerdi. Twitter’da Alex’e sempati duyan bir avuç insan buldu ama çoğunluk onun

suçlu olduğunu düşünüyordu. Hem “Ev Arkadaşı Cinayeti” hem O’Brien davası gündemde olduğundan yeni tweetler o kadar hızlı akmaktaydı ki Oli hepsine yetişmekte zorlandı.

O dönem Jo’nun konuşmak için acele ettiği başka kimler vardı? Aileler, arkadaşlar. Üniversite grubu. Oli’nin zihninde hepsinin yüzü belirmeye başladı.

Lygon Sokağı’na döndü ve 7-Eleven’den bir çörek alıp ön taraftaki banka oturdu. Kendisini çok huzursuz hissediyordu. Çöreğini yerken e-postalarını okudu. Basın toplantısına hâlâ doksan dakika vardı. Cooper’ı aradı.

“Oli, selam. Bekle.” Boğuk bir ses geldi. “Seni hoparlöre aldım. Alo, beni duyabiliyor musun? Lanet olsun Oli bu arabayı sürmek müthiş bir şey bu arada. Sanırım artık birbirimizi anlıyoruz.”

Kadın gülümsedi. “Hoşuna gitmesine sevindim. Ama sigorta poliçemi bozmamaya dikkat et. Nicole’ün ablası Cara Horowitz’le konuştum.”

“Öyle mi? Bu harika! Bunu nasıl becerdin?”

“Telefon numarası hâlâ aynı. Onu aradım ve benimle buluşmayı kabul etti.”

“Oh?”

“Hımm,” dedi Cooper, kadın ona Cara ile yaptığı görüşmeyi anlattıktan sonra. “Tek çocuk olduğum için bu konuda uzman sayılmam ama sence de kıskanç bir kardeş gibi davranıyor olamaz mı? Cara evlatlık olduğu için aralarında garip bir dinamik gelişmiş olabilir.”

Oli son kalan çöreği de ağzına tıktı. Çocuğun bu yorumu onu sinirlendirmişti. “Bence söylediği birkaç şeyin peşine düşmeye değer, özellikle de Nicole’ün herkesin sandığı gibi mükemmel biri olmadığı hakkında söylediklerinin.”

“Sanırım haklısın.”

“Her neyse, benim asıl ilgimi çeken şey bilgisayarla ilgili yorumu oldu. Bu konunun daha önce gündeme geldiğini hatırlamıyorum ve eğer Cara duyduğu tartışma hakkında yanılmıyorsa bunun bir anlamı olabilir.”

“Evet, orasını uydurmuş olamaz.”

“Umarım Miles’a ulaşıp neler bildiğini öğreniriz.”

“Sence Cara yayına çıkar mı?”

“Gazetecilerden nefret ettiğini söyledi ama sonrasında bayağı bir konuştu. Hâlâ Nicole’ü çözmeye çalışır gibiydi.”

“Ben onunla konuşurum. Numarasını yollar mısın?”

Oli çocuğu duymazdan geldi. “Alex’in işi ve Crystalbrook arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırmalıyız.” Brent ile Pia’nın buldukları haberdan söz etti. “Senden ne haber? Şansın yaver gitti mi?”

“Sanırım.” Cooper’ın sesine kontrollü bir heyecan doldu. “Her yer polis kaynıyor, o yüzden ben de ortalıkta dolaşmamaya çalışıyorum ama benimle konuşmak isteyen birini buldum. Benzin istasyonunda çalışıyor. Benny. Nicole’ü tanıdığını, ama kadının artık çok farklı görüldüğünü söyledi, ki bu da süpermarketteki o yaşlı kadının bize anlattıklarıyla örtüşüyor. Benny bir de bana Nicole’ü Nat olarak tanıdığını söyledi.”

“Geçimini nasıl sağladığı hakkında bir fikri var mıymış?”

“Emin değildi. Nicole’ün bir sanatçı, bir hippie gibi takıldığını söyledi.”

“Çok yardımcı olmuş.”

“Gerçekten de oldu,” dedi Cooper büyük bir içtenlikle. “Nicole pazartesi gecesini deposunu doldurmuş.”

“Model?”

“A 2011 Subaru Forester. Deniz mavisi.” Çocuk sesindeki gururu saklama gereği duymadı. Oli bu güzel ipucu üzerine onu hem biraz takdir etti hem de ona biraz sinir oldu.

“Ya çocuk?”

“Evet,” dedi Cooper derin bir nefes alıp. “Genelde Evie’nin hep yanında olduğunu söyledi. Pazartesi günü de birlikteymiş. Nicole, Benny’e erkek arkadaşı ile ayrıldığını ve Crystalbrook’tan ayrılmayı planladığını söylemiş.”

BÖLÜM ON BEŞ

Oli, hemen oracıkta bankın üzerinde dizüstü bilgisayarını açıp yazmaya başladı: *Ev Arkadaşı Cinayeti, Horowitzz firarda*. Her şeyi yazdı: Evie'yi, Cooper'ın Benny ile yaptığı görüşmeyi, arabanın tarifini ve yakın zamandaki muhtemel ayrılığı. Hatta olay yerinde bulunan tehdit mektubundan bile söz etti. Dawn'a göndermeden önce son dakikada yazının altına kendi ismiyle beraber Cooper'inkini de ekledi.

Sonra Cooper'ı geri aradı. "Crystalbrook'ta kal. Seninle başka kimlerin konuşacağına bak. Bir de şu erkek arkadaşı bulmaya çalış, tabii eğer öyle biri varsa."

"Çoktan başladım bile," dedi çocuk sevinçle. "Bir sürü soru soruyorum ve pek çok kişi benimle seve seve konuşuyor."

"Güzel. Polislerle de konuşmaya çalış. Eğer elinde yeni bir bilgi olduğunu düşünürlerse seninle takas etmek isteyeceklerdir."

"Tamam, polislerle konuş. Sorun değil." Cooper'ın sesi bu kez daha güvensiz çıktı.

"İnternet yayını hakkında da görüşmemiz lazım. Bence ilk bölümde o gece Paradise Sokağı'nda olanların detaylarıyla başlayabiliriz. Evelyn'in cesedinin bulunduğu sabah o evde olmak nasıl bir şeydi diye anlatabilirim, o yüzden herhangi bir röportaj aramamıza gerek kalmaz. Bu da bize zaman kazandırır."

"Bunu sevdim. Evet, bu iyi olur." Cooper'ın sesi bu defa heyecan doluydu.

“Ayrıca Alex’le yaptığın telefon görüşmesinden kesitler yayınlayıp yayınlamayacağımız hakkında hukuk bölümüyle de görüşelim. Eğer tanıtımlarda onun sesini yayınlayabilirsek sponsor bulma konusunda endişe etmemize de gerek kalacağını sanmam.”

“Lanet olsun, sen ciddi misin?”

“Elbette. Külçe altının üzerinde oturuyoruz ama onu biraz parlatmamız lazım, hepsi bu.”

“Tamam, ben onları ararım.”

“Sonra görüşürüz.” Oli bilgisayarını kapattı. Nereden çıktığı belli olmayan ani bir rüzgâr o anki ruh haline tam uyuyordu. Ağaçların dalları park etmiş araçlara tehlikeli bir şekilde çarparken yerdeki kuru yapraklar döne döne uçmaya başladı. Şehre dönmek için bir taksi çağırdı ve tam William Sokağı’na geldiğinde yağmur çiselemeye başladı. Yanından dar, kalem etek giymiş bir kadın geçti. Ceketıyla saçlarını yağmurdan koruyan kadın elindeki telefona bir şeyler bağırarak konuşuyordu.

Oli duvara yanaştı, böylece saçığının altına girip yağmurdan korunabilecekti. Telefonu bipleli. Mitchell Stanley’den bir Facebook mesajı gelmişti. *Seni yarın arayacağım.*

“Evet,” diye fısıldadı. Sonunda birinin izini bulmuştu.

Hemen adama cevap yazdı. *Harika, teşekkürler. Söyleyeceklerinizi duymak için sabırsızlanıyorum. Eğer dilerseniz yüz yüze görüşmekten mutluluk duyarım.*

Dean’i aradı.

“Julie O’Brein hakkındaki haberlere inanamıyorum,” dedi adam soluk soluğa. “Yani tamam, John’un bir pislik olduğunu biliyordum ama bu yine de berbat bir şey.”

“Evet, oldukça üzücü.”

“Her neyse, sen nasıl hissediyorsun? Tavsiyeme uyup evden çalışmadın, değil mi?”

“Hayır. Nereden bildin?”

“Evdeki tek araştırmacı gazeteci sen değilsin,” diye dalga geçti adam. “Dışarıda olduğunu seslerden anladım, bahçedeymişsin gibi gelmeyen seslerden.”

Oli etrafına bakındı. Kaldırım insanla dolmuştu. “Yapacak çok iş vardı. Ofise gelmem gerekiyordu.”

“Haberleri dinledim. Crystalbrook’taki kızın diğer kız olduğuna inanamıyorum. Bu çılgınlık.”

“Sorma. Birazdan basın toplantısına gideceğim.”

“Karakolda mısın?”

“Evet.”

“Ben de tam köşedeyim.” Sesini alçalttı. “Keşke seni görmek için sıvışabilseydim. Eskiden yaptığımız gibi.”

Kadın heyecanlandığını hissetti. Dean genelde geçmişten çok söz etmezdi, gecenin bir yarısı ya da gün içinde gizlice buluşarak geçirdikleri o garip on altı aydan yani. Sabah erkenden dairesine geldiğinde bir saat kalıp giderdi. Kadın hem heyecanlı hem de onu bir daha görüp göremeyeceğinden emin olmayan bir halde kalakalırdı.

On sekiz ay sonra adam onu yeniden aradığında, önceki tutkulu yakınlıkları tanıdık bir ritimle, kaldığı yerden devam etmişti. Ama önlerindeki engelin kalkması ve eskisi gibi tedbirli davranmamaları sanki yeni bir şey yaşıyorlarmış hissini uyandırıyor. Oli onu dilediği zaman görebiliyor, arayabiliyor, ona dokunabiliyordu. İlişkilerinde büyük bir özgürlük hakimdi. Ama Oli adamın evine taşındıktan sonra işler değişti. Dean değişti.

Bir araba camından yansımasını fark etti, kaşlarının arasında beliren endişe çizgilerini gördü. “Bu çok hoşuma giderdi,” dedi. Gözlerine yaşlar doldu.

“Bunu düşünmemeye çalışıyorum,” diye cevap verdi adam. “Zira bugün çok işim var ve dikkatimin dağılmaması lazım.”

“Dean, sence beni Julian McCrae ile görüştürme şansın olur mu?” diye pat diye söyledi kadın. O ânı fena halde sabote ettiğinin farkındaydı ama yeni bir bilgi almak için her şeyi yapardı.

“Julian McCrae mi?”

“Evet, ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ndeki partide o da vardı. Melbourne Üniversitesi’nde görev yapıyor. Onunla konuşmayı gerçekten çok istiyorum.”

“Onun kim olduğunu biliyorum Ol ama adamın peşine takılmamanı tercih ederim. Kendisi çok saygın biridir ve üniversitenin adının bir skandala daha karışmasını istemiyorum. Şimdilik bir tane yeter de artar zaten, başka bir şey daha patlarsa Nath kafayı yer. Zaten yeterince endişeli.”

“McCrae’yi hiçbir şeyle suçlamıyorum ki. Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum.”

“Üzgünüm Ol. Eğer onunla gerçekten konuşman gerekiyorsa bunun başka bir yolunu bulmalısın. Ama bence keşke konuşmasan. Adam zaten aklanmıştı, yenidendeşmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bak, benim gitmem lazım. Çok çalışma, olur mu?”

Olduğu yerde bir süre öylece kalan Oli daha sona Pia’yı arayıp ondan McCrae’nin ev numarasını bulmasını istedi. “Rehberde adı olmayabilir, o yüzden eşinin ismiyle ara” diye önerdi.

Baristanın dik dik bakışına aldırış etmeden karakolun yanındaki kafeden içeriye girip tuvalete gitti. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkayıp kuruladı, saçlarını fırçaladı ve makyajını tazeledi. Polislerin olduğu bölgeye gidip güvenlikten geçti. Medya ordusunu yara yara ilerlerken kulağına ve kaburgasına birer dirsek yedi. Biri ismini söyleyince arkasına dönüp baktı ama kimseyi göremedi. Medya duvarından yaklaşık on metre ileride bir yer bulup TV muhabirlerinin spreyle kabartılmış saçlarının arkasına yerleşti. Arkada *Melbourne Today*’den bir fotoğrafçı vardı. Boyunda dövmeleri olan Zack. Oli adama el salladı, o da kadına başparmağını havaya kaldırıp selam verdi.

Rusty kalabalığın tam önünde basınla yüz yüzeydi. Oli adamın dikkatini çekmeye çalıştı ama Rusty o sırada başka bir polisle derin bir sohbeta dalmıştı.

Sahneye birkaç kişi toplandı. Şık takım elbiseli, tazı gibi ince bir kadın, elinde bir dosya tutuyordu. Manikürlü parmağıyla telefonuna bastı ve kalabalığa bakıp bir şeyler konuştu. Ses sistemin-den sorumlu biri mikrofonu kontrol etti ve kulaklık takmış olan,

saçları uzun örgülü bir başka kadın Victoria Polisi bantlarının önünde durdu.

Bowman geldi ve hemen sahneye çıktı. Adam önemli bir maçın son on dakikasından zorla çıkartılmış gibi öfkeli görünüyordu. Mikrofona hafifçe vurdu ve PR sorumlusu kadına başını salladı. Kadın da ona başını birkaç kez deli gibi sallayarak karşılık verdi.

“Bayanlar, baylar. Haydi, gösteri başlasın.” Bowman’ın sesi salonda yankılandı.

Saçı örgülü kadın bir şeyler imzalarken salonda kamera ve diğer aletlerin sesleri yankılanmaya başladı.

“Crystalbrook’taki arazide dün bulunan cesedin Alex Riboni’ye ait olduğunu şu âna dek hepinizin öğrendiğinden eminim,” dedi Bowman. “Bu sabah saatlerinde sizinle bu bilgiyi paylaşmıştık. Otopsi bulgularına da dayanarak ölümünün şüpheli *olmadığını* doğrulayabilirim.”

İzleyiciler arasında bir tepki dalgası oluştu ve ABC’den bir kadın Nicole Horowitz’le ilgili bir şeyler söyledi.

“Bayan Riboni’nin akıl hastalığından muzdarip olduğuna inanıyoruz,” diye devam etti Bowman. “Şu an son gittiği yerleri ve cesedi bulunduktan sonra mülkte çıkan yangının oluşma şartlarını araştırıyoruz. Yangının kasten ve Bayan Riboni’nin ölümünü takiben gelen acil durum personeline zarar vermek amacıyla çıkartıldığına inanıyoruz.”

Odada boğuk konuşma sesleri yükselince Bowman biraz bekledi. “Mülkte yaşayan kişilerle ilgili ciddi bir spekülasyon oluştuğunun farkındayım, bizler de bu erken safhada tüm olasılıkları araştırmaya devam ediyoruz. Bu davayla ilgili herhangi bir yayın söz konusu olduğunda gerekli hassasiyeti gösterdiğinizden emin olmanızı tavsiye ederim. Orada yaşayan kadının kimliği bir yana, bazı akıl sağlığı sorunlarıyla boğuşan hassas bir kadınla uğraştığımızdan şüphelendiğimizi de bilmenizi isterim. Bu noktada tek istediğimiz onunla konuşup iyi olduğundan emin olmak.”

PR görevlisi tazı büyük bir özgüvenle bir adım öne çıktı. “Başkomiser sadece üç soru cevaplayacak ve bugünlük toplantı burada bitecek.”

Kalabalık grup okul çocukları gibi parmak kaldırarak öne doğru çullandı.

“Evet, Melissa.”

Oli gözlerini devirdi. Lanet olası Melissa Warren.

“Evde yaşayan şahsın Nicole Horowitz olduğu ve Evie isimli küçük bir kızla birlikte yaşadığı yazıldı.” Kadın elini öfkeli bir şekilde oynattı, bu ipucunun Oli’nin gazetesi tarafından verilmiş olması belli ki onu sinirlendirmişti. “Alex Riboni’nin oraya ya Nicole ile yüzleşmeye ya da başka bir şey için görüşmeye gittiği düşünülebilir. İki kadının hâlâ görüştüklerini biliyor muydunuz?”

“Pek çok şey düşünülebilir Melissa ama benim bölümüm sadece gerçeklerle ilgilenir. Yorum yok, sıradaki soru.”

Oli sırtıttı. O an Rusty ile göz göze geldiler. Adam da ona gülümseyip bakışlarını yere çevirdi. Oli’nin Melissa’dan ne çok nefret ettiğini bilirdi.

Eller yine havaya fırladı.

“Stacey.”

“Başkomiser Bowman, yani siz, Bayan Riboni’nin o eve gidecek bir bomba yerleştirdiğini ve sonra da kendini öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?” diye sordu ABC’den Rachael Brown.

“Hâlâ araştırıyoruz ama evde bir aletin olduğu ve patlamak için ayarlandığı belli gibi görünüyor, evet.”

Oli tekrar Rusty’ye baktı ama adam karşıya bakıyordu.

“Bill.”

Kanal On’dan Bill Ferguson başıyla Bowman’ı selamladı. “Nicole Horowitz’in sağ olduğunu ne zaman anladınız ve polis, kadının yerini tespit edebildi mi?”

Bowman’ın dudakları ince bir çizgi gibi gerildi. “Bu iki soru eder Bill. Ekibim on yıl önce elinden gelenin en iyisini yaparak Eveleyn Stanley cinayetini araştırdı. Bir kişi mahkûm edildi ama

sonra serbest bırakıldı. İlk araştırmamızın son derece doğru ve geçerli olduğuna inanıyorum.”

“Saygısızlık etmek istemem ama bu, sorumun cevabı değil...”

“O dönem Bayan Horowitz soruşturmaya dahil değildi, şimdi de değil” dedi Bowman büyük bir ciddiyetle. “Eğer yerini bulursak onunla konuşmayı çok isteriz.” Rahatsız olmuş gibi ayak değiştirerek kıpırdanan Bill Fergusan’a dik dik baktı. “Sanırım bu cevap iki sorunu da yanıtlamadı ama sana söyleyebileceklerim bu kadar.”

Öfkeli görünen tazı mikrofonu kapattı. “Teşekkürler millet, bu kadar. Lütfen tüm sorularınızı medya ekibimize yöneltin. Gerrektikçe size yeni bilgiler göndereceğiz.”

Bowman odadan çıkarken tatmin olmayan kalabalıktan boğuk sesler yükseldi.

Oli baskıya gidip ne yapacağından tam olarak emin değildi. Bowman belli ki önceki soruşturmasıyla ilgili biraz gurur yapıyor ve Isabelle’in anısına leke sürmek istemiyordu ama Nicole Horowitz’in şüpheli listesine alınmaması hiç mantıklı değildi. Tabii eğer adam henüz kamuya açıklamadığı bir şey biliyorsa.

Kalabalık dağılırken Oli, Rusty’nin inip kalkan kafasını takip etti. Kızıl saçları darmadağınktı, jöle sürmeyi unutmuş olmalıydı.

Ona bir mesaj attı. *Biraz konuşmak için vaktin var mı? Yangın hakkında konuşmak istiyorum.*

Adam cebinden telefonunu çıkarttı, mesajı okudu ve kalabalığın arasından Oli’ye bakıp başını hayır der gibi iki yana salladı. Telefonunu tekrar cebine koydu ve koridorda gözden kayboldu.

Sinirlenen Oli, Zach’e hoşça kal demek için el salladı. Adam da yine ona yanı şekilde başparmağını havaya kaldırarak cevap verdi. Güvenlik noktasının yanında duran sert koltuklara doğru ilerlerken tanıdığı birkaç gazeteciyle selamlaştı. Geniş odaya bakarken ayakkabısını gevşetti ve bileklerini ovuşturdu. Bu karakol sadece birkaç yıllıktı, Cinayet Ekibi eskiden çalıştığı Kida Yolu’ndaki binadan buraya taşınmıştı. Isabelle ölümünden evvel bu binada sadece iki ay çalışabilmişti.

Oli kadının öldürülmesinin ardından oluşan paniği, polis kuvvetlerinin hissettiği korkuyu anımsadı. Belli ki biri polisleri hedef alıyor ve onları resmen sokakta öldürüyordu. Ama üç hafta sonra zanlı tutuklandı ve herkes rahat bir nefes aldı. Adam öldürme suçundan altı yıl hapis yatıp şartlı tahliye ile çıkan Theo Bouris suçlamaları inkâr etti. Adam Isabelle'in ifadesiyle hapse tıklmıştı, olay yerine ilk gelen ve adamı ölen kurbanın üzerinden çekip alan Isabelle'di. Bunun üzerine adam da kadına kin beslemeye başlamış, daha da fenası Isabelle'den nefret etmişti. Zaten bıçak zoruyla bir dükkânda hırsızlık yaparak şartlı tahliyesini çoktan ihlal etmiş olan adam, o dönem yakalandığında da ailesine bakacak parası olmadığı için böyle bir şey yaptığını iddia etmişti. Özgürlüğünün yakında sona ereceğini bildiği için dışarıdaki son birkaç haftasını bir araba kiralayıp Isabelle'in peşine düşerek geçirmişti. Kadını bir hayvan gibi avlamış, kendi hayatını mahvettiğine inandığı gibi o da Isabelle'in hayatını mahvetmişti.

Bu karanlık düşüncelerden sıyrılıp silkelenen Oli, Pia'ya mesaj atıp yazısına Bowman'ın basın toplantısında söylediği kilit sözlerin de eklenmesini istedi. Birkaç dakika boyunca TV kamermanlarının sabırla binanın dışına konuşlanmalarını ve muhabirlerin rujlarını tazelemelerini izledi. Melissa Warren, parlak Victoria Polisi tabelasının altındaki en güzel yere yerleşmiş, filme alınırken çok ciddi görünüyor, siyah ve kabarık saçlarına rüzgâr işlemiyordu. İşlerini bitirdikten sonra hepsi de beyaz dişlerini göstererek sırttı ama sonra havaya lanetler yağdırarak kaşlarını çattılar. Çekimler bir an evvel montajlanmalı ve gün içinde yayına hazır hale getirilmeliydi.

Oli iç çekti. Basılı yayını severdi ama bazen, özellikle de uzun yayın saatleri olduğu için TV ekranının o süslü görüntüsü onu cezbederdi.

Ana haber sitelerine girdi. Hiç kimsenin elinde yeni bir bilgi yoktu. *The Guardian*'da yazan Jan Swee, Paradise Sokağı'nda kızların komşusu olan bir çiftle konuşmayı başarmıştı ama diyaloglar boş, yazılar oldukça zayıftı.

Bu sırada TJ'in ön sayfaya çıkan O'Brien haberi, deyim yerindeyse, yanıyordu. Oli yazıyı hayranlık ve kıskançlıkla okudu. TJ iyi görüldüğü zaman o kötü ya da en azından TJ'den daha az iyi görünürdü. İkisinin de başarısı belirli bir gol atmaktan ziyade rekabete dayalıydı ve tek güvenceleri haber döngüsünün podyum bitişlerinin sürekli hareket halinde olmasını sağlamasıydı.

Oli bacaklarını uzatıp Twitter'a baktı. Donald Trump'ın kampanya etkinliğinde söylediği bir şey yüzünden ortalık ayağa kalkmıştı. Yorumları kaydırırken içinden boşa vakit harcadığını kendine itiraf etti.

Yan taraftaki kafeye geri döndü ve demin kendisine pis pis bakan çocuğa bir kahve sipariş edip elli sent bahşış verdi. Yazısının üzerinde çalıştı, birkaç yere birkaç güzel cümle serpiştirdi. Ama yine de yazı ona boş geldi. O da vazgeçti ve internet yayını için bir çerçeve yazmaya başladı. Kısa sürede morali düzeldi.

Hâlâ sessizde olan telefonu tanımadığı bir numaradan gelen aramayla yanıp sönmeye başladı.

"Oli Groves."

"Basın toplantısını gördün mü?" Bu sesi çıkartamadı. Bir erkek sesiydi ve öfkeliydi. "Saçmalığın daniskası."

"Affedersiniz, kiminle görüşüyorum?"

"Mitch Stanley. Sen benimle irtibata geçen gazetecisin, değil mi? Tanrım, bunun hâlâ devam ettiğine inanmıyorum."

"Bay Stanley, evet. Bugün aramanızı beklemiyordum."

"Az evvel Bowman'ın standart saçmalıklarını izleyince seni aramaya karar verdim."

Hatta belli belirsiz elektronik sesler çıkınca Oli gerildi. Yoksa onu kumarhaneden filan mı arıyordu? Aklına, babasının annesini arayıp eve geç geleceğini söylediği o telefon görüşmeleri geldi.

Defterini açıp kalemını hazırlarken, "Aramanıza sevindim," dedi. "Ben polisin elindeki tüm bilgiyi verdiğiğine inanmıyorum. Ne eskiden ne de şimdi."

“Eskiden de bir bok yapmamışlardı,” dedi adam öfkeyle. “Tıpkı şimdi de yapmayacakları gibi.”

“O dönem cezaya epeyce ses çıkarttığınızı hatırlıyorum,” dedi Oli, adamı ne kadar zorlayabileceğini anlamaya çalışarak. “Alex Riboni’nin intiharı için ne hissediyorsunuz?”

“Dürüst olmam gerekirse o kız umurumda bile değil. O benim yavrumu bıçakladı, eğer şansım olsaydı, onu kendi ellerimle öldürürdüm.” Adamın sesi alçalıp yükseliyordu. “Çocuğunu bu şekilde kaybetmek insanı mahvediyor. Benim bütün hayatım mahvoldu. Annesininki de.”

“Bunu gerçekten hayal bile edemiyorum.”

“Evet, maalesef.” Adam burnunu çekti. “Ama artık elimden bir şey gelmez.”

Tezgâhın arkasındaki görevli bir anda bir kahkaha patlatınca Oli telefonunu eliyle kapatıp, gürültü gitmesin diye sandalyenin ucuna kadar geldi. “Polise neden bu kadar kızgın olduğunuz hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misiniz?”

“Onlar işe yaramaz bir avuç morondan başka bir şey değil. Beni rezil ettiler, her türlü şeyle suçladılar ama ben evladına asla zarar vermedim. Hepsi büyük bir zaman kaybıydı. Ben onlara neler olup bittiğini anlattım! Ama bu konuda hiçbir şey yapmadılar. Peki sonra ne oldu? Alex Riboni aleyhine palavradan bir dosya oluşturup, birkaç sene sonra hapisten çıkmasına sebep oldular. Şaka gibi.”

Not almayı bırakan Oli adamın mantığını anlamaya çalıştı. “Mitchell, seni anlamama yardım et. Az evvel Alex Riboni’nin kızını öldürdüğüne inandığını söyledin, doğru mu?”

“Evet.”

“Tamam. Yani Alex’in ölümüyle konu senin için kapanmış mı oldu?”

“Hayır, hem de hiç. Bence ona kızımı öldürmesi için para verildi ve ben bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

BÖLÜM ON ALTI

Oli'nin beyni çınliyordu. Mitchell'i doğru mu duymuştu? Adam Alex'in, Eveleyn'i öldürmek için para aldığını mı düşünüyordu? Dudağını ısırdı ve adamın on yıl önceki o histerik tavırlarını anımsadı. "Dur bakalım anlamış mıyım," dedi yavaşça. "Sen birinin Alex'e, kızını öldürmesi için *para verdiği*ne mi inanıyorsun?"

"Evet." Adam gürültüyle burnunu çekti. "Onu mahkemede gördün, hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi yapıyordu. Palavra! Neler olduğunu gayet iyi hatırlıyordu aslında. Evelyn'i öldürüp bir sürü para kaldırdı."

"Bunun için bir kanıtın var mı?" Oli ölçülü bir ses tonu ile adamı yargılar gibi konuşmamaya özen gösterdi. "Alex bu yüzden birkaç sene hapis yattı."

"O zaman parayı çıktıktan sonra vermişlerdir. Hatta muhtemelen çıkması için ödeme bile yapmışlardır, bunu da bir kontrol etmelisin bence."

Oli'nin heyecanı kırıldı. "Bay Stanley, acaba yüz yüze mi görüşsek? Bunu tercih ederim doğrusu çünkü söyledikleriniz son derece önemli şeyler."

"Olmaz," dedi adam. "Birkaç gündür hastanedeyim."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm," dedi şüpheleri iyice yoğunlaşan Oli.

"Evet. Tüm sistemim bozulmuş. Doktorlar daha fazla içmememi söylüyorlar ama bu pek de mümkün görünmüyor." Adam horlar gibi güldü. "Bu aralar durmadan hastaneye girip çıkıyorum."

Oli adama karşı kabalaşmamaya çalışarak iyi dileklerini mırıldandı ama bu adam ona babasını hatırlatıyordu. Derin bir nefes aldı. “Şu an sizi dinliyorum ve neler olduğunu düşündüğünüzü öğrenmek istiyorum.”

“Bana bunu Evelyn anlattı.”

“Ne?”

“Evet,” dedi adam büyük bir ciddiyetle.

“Kızınız size Alex’in kendisini öldürmek için para aldığını mı söyledi?” Oli adama yetismeye çalışıyordu ama bu duydukları karşısında afallamıştı. “Üzgünüm ama anlamıyorum.”

“Ben ondan bayağı yüklü bir miktar borç almıştım.”

“Evelyn’den mi?”

“Evet. Başım kumar yüzünden biraz belaya girmişti. Birikimlerimizi eritmiştim. Her neyse, sonbaharda Evelyn’e işlerin ne denli kötüleştiğini anlattım ve bundan annesine söz etmemesini istedim. İşleri yoluna koyana dek bana biraz borç verip veremeyeceğini sordum. Gerçi evet demesini beklemiyordum ama verebileceğini söyledi.”

Oli defterinde yeni bir sayfa açtı. “Ne kadar paradan bahsediyoruz?”

“Bana beş bin dolar verdi.”

Oli’nin kaşları bir anda havaya kalktı. “Beş bin dolar.” Rakamı hızla deftere geçirdi.

“Nakit.”

“Bu evinden ayrı yaşayan bir öğrenci için oldukça büyük bir miktar.”

“Kesinlikle,” dedi adam zafer kazanmış gibi bir sesle. “Bu kadar parayı bebek bakıcılığından kazanmıyordu tabii ki.”

Uyusturucu ya da fahişelik, diye düşündü Oli. Ama Mitchell’a tek söylediği, “Nereden bulduğunu sormadınız mı?” demek oldu.

“Hayır, aslında sormam gerekirdi ama o paraya ihtiyacım vardı. Ona borcumu geri ödeyeceğimi söyledim ve konu kapandı.

Bak, aslında bunun bir sus payı olduğunu biliyordum ama o an konuyu açmak istemedim işte.”

“Peki, o parayı nereden buldu sizce?”

“Uyuşturucu,” dedi adam burnunu çekerek.

“Neden böyle düşündünüz?”

“Evelyn o yıl farklıydı. Benden biraz uzaklaşmıştı. Gerry’den de. Karım her ne kadar gururu yüzünden bunu itiraf etmese de çok üzülmüştü. Ama bir şeyler oluyordu. Evelyn’i birkaç kez gördüğüm zaman uyuşturucu almış olduğunu fark etmiştim ama bir şey söylemedim. Haddim değildi.” Adam iç çekti. “Bana parayı verdikten sonra onu sadece iki kez gördüm. Ona borcumu ödemek için para toplamaya çalışıyordum ama işlerim hiç de iyi gitmiyordu.”

Oli adamın sesinden kendisiyle savaştığını hissetti, kendi zavallı seçimlerinden pişmanlık duyuyor ve daha iyi biri olmak için çabalıyor gibiydi.

“Ölmeden önceki gece onunla yemek yedik, eminim bunu biliyorsunuzdur. Nedense herkes bunun çok önemli olduğunu düşündü. Her neyse o gece çok da iyi olmadığını gördüm.”

“Fiziksel olarak mı?”

“En iyi halinde değildi ama ben bunu kastetmiyorum. O her zaman çok tatlıydı -fotoğraflarını görmüş olmalısın- ama o gece moralsizdi. Üstelik çok da zayıflamıştı.”

“Para konusundan o gece mi bahsetti?” diye bastırdı Oli. “Ya da Nicole ve Alex’le ilgili bir şey mi söyledi?”

“Çok üzgündü. Ona işlerimin iyi gitmediğini anlatınca bana tekrar yardımcı olmayı çok istediğini ama işlerin değiştiğini ve parasının tükenmeye başladığını söyledi. Ona olan borcumu ödemi istedi, ben de mümkün olan en kısa sürede ödeyeceğimi söyledim. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ve birden ağlamaya başladı. Erkek arkadaşı ile ilgili bir sorun mu var dedigimdeyse ‘Konu bu değil,’ dedi.”

“Size neden üzgün olduğu hakkında bir şey söyledi mi?”

“Evde işlerin kötü gittiğini söyledi. Ben de kızlarla kavga ettiği hissine kapıldım.”

Oli’nin sabırsızlığı iyice su yüzüne çıktı. “Net olmam gerek, Bay Stanley. Kızınız o gece size Alex’in kendisini tehdit ettiğini ya da ona zarar vermesi için para aldığını söyledi mi?”

“Kelimelerle değil,” diye itiraf etti adam. “Ama uçurumun kenarındaydı diyorum size. O kızlardan korkuyordu ve olanların sebebi sadece buydu demiyorum.”

“Ama nedenini söylemedi?”

“Polis gibi konuştun,” diye homurdandı adam. “Bak, bunu kelimeler ağzından çıkmadı ama ben kızımı tanırım. Bir şeyi vardı.”

“Ertesi gece verecekleri parti hakkında bir şey söyledi mi?”

“Evet. Bana Nicole’ün o profesörü de davet ettiğini söyledi. Birinin o adamı araştırması lazım, sağlam pabuç olmadığını duydum. Belki de adam ona para veriyordu.”

Oli parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Peki, sizce kavgalı bir durumdalarken neden insanları evlerine davet ettiler?”

“Ben nereden bileyim?” Belli ki Mitchell’in de sabrı tükeniyordu. “Sanırım aralarını düzeltmeye çalışıyorlardı.”

“Tamam, tamam.” Oli düşünmeye çalıştı. “Evelyn’in bir genelevde çalışarak para kazandığına dair bazı haberler çıktı. Size parasının bittiğini söylediğini biliyorum ama ne iş yaptığından hiç bahsetti mi?”

“Benim kızım fahişe değildi. Hatta çok az erkek arkadaşı olmuştur. O Kalamiti Jane hikâyesi palavradan başka bir şey değil.”

“Tabii ki,” dedi Oli. Bir babanın, kızının parayla seks yaptığını kabullenmesi mümkün değildi.

“Oyunculuğa odaklanacaktı. Sydney’de bir rol teklifi almıştı. Onu değerlendiriyordu, bence üniversiteyi bırakıp oraya gitmeyi planlıyordu. Bunu Gerry’e anlattığımda delirdi. Zira eşim kızımızın üniversite diploması almasını her şeyden çok isterdi.”

“Karınıza Evelyn ile sohbetinizden bahsettiniz yani?”

“Hı hı. Onu ertesi gün, yani cuma günü aradım. Dediğim gibi, endişelenmiştim çünkü Evelyn kendinde değil gibiydi.”

“Geraldine de endişelendi mi?”

“Sanırım abarttığımı sandı. Zaten zor bir dönemden geçiyorduk.”

Oli’nin aklına Geraldine’in acı dolu çığlıkları geldi, kadın Paradise Sokağı’ndaki ölü kızına giderken düşmüş ve Mitchell da onu yerden kaldırmaya çalışmıştı.

“Her şey için beni suçladı.” Adamın sesi üzgün değil, bıkkın çıkıyordu.

“Ona Evelyn’in size borç verdiğini söylediniz mi?”

“Elbette ama bana inandı mı bilmem. Belki de Evelyn için kötü düşünmek istemedi. Zira borç verecek beş bin doları olamayacağını biliyordu.”

“Ve bana anlattıklarınızın hepsini polislerle de anlattınız?”

“Evet ama umursamadılar bile. Şüphelilerini yakalamışlardı, başka hiçbir şeyle ilgilenmediler. Bu konu bir an evvel kapansın istediler, böylece diğer dosyalara geçebileceklerdi. Fakat o tembel piçler asıl katilin sadece yarısını yakaladılar bence. Ben kızımı çok severdim ama o mükemmel biri değildi. Bir yerlerden yüklü miktarda nakit bulmuştu ve bence aynı kişi kızıma zarar vermesi için Alex’e de ödeme yapmıştı.”

Arka planda bir kadın konuşmaya başladı. Adama soru soran bir hemşire olabilir miydi? Adam cevaben bir şeyler mırıldandı.

Oli aldığı notlara baktı. Başını dönüyordu. “Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim Bay Stanley. Daha sonra tekrar konuşabilir miyiz?”

“Eğer o domuzların işlerini yapmasını sağlayacaksa sizinle her lanet gün konuşurum,” dedi adam kaba bir şekilde telefonu kapatmadan önce.

Oli her yeri uyuşmuş bir vaziyette orada öylece oturup kaldı. Adam eğer doğruyu söylüyorsa Evelyn çok kötü bir işe bulaşmış

demekti. Ama neye? Hiç kimse yasadışı bir olayın içinde yer aldığı itiraf ederek öne çıkmazdı.

Sırayla gitmeliydi: Eğer Oli, Mitchell'ın polislere paradan söz ettiğini doğrulatabilirse bu durum iddialarında bir tutarlılık olduğunu gösterirdi. Belki Rusty ona bu konuda yardımcı olabilirdi. Adamın kendisini aradığı numaraya hızlı bir mesaj yazıp basından birileriyle konuşup konuşmadığını sordu. Soğumuş kahvesinin son yudumunu da içip aldığı bilgileri zihninde birleştirmeye çalıştı.

Tam gitmek için ayağa kalktığı anda kapının önünde Bowman'ı gördü. Sandalyesini geriye itip adama doğru giderken masanın üzerindeki kahve fincanı titredi. "Başkomiser!"

Adam donup kaldı. Döndü. Kadını baştan aşağı süzdü. Yanında duran takım elbiseli adama bir şeyler fısıldayıp kadına yaklaştı. Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Mavi gözleri sulanmış, kâğıt gibi teninde birkaç güneş kızarıklığı ve ince damarlar belirmişti.

Kadın özgüvenle konuştu. "Sizinle 'Ev Arkadaşı Dosyası' hakkında konuşmak istiyorum."

"Söyleyin bakalım, Bayan Grove, ikizler nasıl?"

"Ah." Oli afalladı, içini büyük bir tedirginlik kapladı. "İyiler, teşekkürler."

Adam başını öne doğru salladı. Ellerini ceplerine soktu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kadın gergin bir şekilde, "Yazdığım makale için sizden birkaç cümle almak isterim," dedi.

"Ama çocukla ilgili hikâyeyi yayınladın," diye sözünü keser gibi atladı adam.

"Evet." Çenesini hafifçe kaldıran Oli cesur görünmeye çalıştı ama o an hiç de öyle hissetmiyordu.

Adamın yüz ifadesi değişmedi ama gözlerine farklı bir enerji doldu. "Bu beni çok etkilemedi. Ya da gazetenizin bugünkü ön sayfasında yer alan O'Brien haberi."

“Beni de az evvelki basın toplantınız pek etkilemedi.”

Adam gülünce Oli şaşırđı. “O zaman eşitiz desenize.”

“Elimde bazı bilgiler var,” dedi Oli. “Bir de sizin için birkaç soru.”

Adamın yüzünde rahatsızlık veya saygı arası bir ifade belirdi. “Teorilerinizi dinlemekten memnuniyet duyarım ama az evvelki etkisiz basın toplantımda da belirttiğim gibi, bu işin bir dosyaya dönüşme ihtimali olmayabilir. Her şey hikâye değildir.”

Kadın, adamın iğneleyici sözlerini duymazdan geldi. “Şu an konuşabilir miyiz? Paradise Sokağı’ndaki evde bir bilgisayar bulup bulmadığınızı bilmek istiyorum. Davayla bir ilgisi olabilir.”

Adam burnundan solur gibi bir vaziyette boğazını temizleyerek, “Ne gibi?” diye sordu.

“Bunu bana sizin anlatmanızı umuyordum.”

Adam küçük saatlerin daha büyük bir saatin içine yerleştirildiği eski moda kol saatine baktı. “Elbette evde birkaç bilgisayar bulduk ama içlerinde ilginizi çekecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Kadın hiç bozuntuya vermeden devam etti. “Az evvel Mitchell Stanley ile konuştum. Kızı ve arkadaşlarıyla ilgili birtakım ilginç şeyler söyledi. Ekibinizin asla araştırmadığından emin olduğum şeyler.”

Bowman suratını astı ve tekrar saatine baktı. “Birazdan bir toplantıya gitmem lazım ve konuşmacı ben olduğum için geç kalma şansım yok. Yarın gece konuşuruz, tabii herkesin haddini bileceğini varsayıyorum. Lion&Ox Fuarı’nda. Beş buçukta orada olacağım.”

Oli, “Yarın gece gelemem,” derken içinden ikizlerin yüzme karnavalına küfretti. “Cumaya ne dersiniz?”

Adam eğlenmiş gibi görünerek başını salladı. “Bu önemli konuşma kesinlikle cumaya kadar bekleyebilir.”

“Aslında şu an konuşmayı tercih ederim. Lafı uzatmayacağımdan emin olun.”

“Korkarım mümkün değil.” Bowman parmaklarını trenkotunun kemerine geçirdi, telefona baktı ve kaşlarını çattı. “Cuma diyelim.”

“Teşekkürler, Başkomiser.”

Ama Bowman geniş omuzlarını düşürmüş ve çoktan Oli’nin yanından uzaklaşmıştı bile.

Ters yöne yürüyen Oli’nin kalp atışları normale döndü. Nasıl geçtiğinden emin değildi ama görüşme görüşmeydi. Telefonu tekrar çaldı: Cooper. “Şansın yaver gitti mi?” diye sordu kadın.

“Oli.” Sesi her zamanki gibi canlı değil, biraz daha durgun çıkıyordu.

“Ne var? Ne oldu?”

“Bir sürü insanla konuştum ama şu an polislerle birlikteyim. Az evvel Warrandyte’da bir Subaru bulunduğunun bilgisini aldılar.”

“Atılmış mı?”

“Yarra Nehri’nin dibindeymiş.”

BÖLÜM ON YEDİ

Oli ofise geri döndüğünde herkes sarhoş olmak üzereydi. Brent'in masasında oturan TJ etrafındaki küçük gruba röportajından bahsederken oldukça keyifli görünüyordu. TJ, O'Brien'in eski komşularından biriyle röportaj yapmış ve kadın, adamın eşi evde yokken pek çok fahişenin sık sık eve girip çıktığını gördüğünü söylemişti. Oli'ye de bir bira verdiler ama geri çevirdi. Çok da istekli olmamakla beraber sohbete dahil oldu. Kendisini etrafında dolaşp heyecanla sohbet eden diğer meslektaşlarından kopuk hissediyordu. Bir kritik görevin daha üstesinden başarıyla gelmişti. Ofisteki insanların çoğu çalışmak yerine içtiği için biri bara gitmeyi teklif etti. Bunun üzerine herkes hevesle ceketlerini giyip eşyalarını topladı. Oli nezaketle davet tekliflerini geri çevirdi ve işinin başına geri döndü.

Pia pembe yanaklarıyla yanına gelip kadının eline yapışkan bir not kâğıdı tutuşturdu. "Julian McCrae'nin cep telefonunu bulamadım ama bu ev telefonu olabilir. Karısı eskiden çömlek sattığı bir internet sitesinde yayınlamış. Evi Doğu Melbourne'de, kadının kendi adına kayıtlı olan telefonu da eşleştirdim. Numarayı aradım, sesli mesaj kaydında isimlerini söylemedi ama ses yaşlı bir kadın sesi gibiydi. En kötü ihtimalle kampüse gidip adamın peşine düşersin ama sanırım bunu pek tercih etmiyorsun."

"Hayır, onu telefonda sıkıştırmayı tercih ederim," diye espri yaptı Oli.

"Uzmanlık alanındır," dedi Pia gülümseyerek.

“Sağ ol, Pia. Efsanesin.”

“Bir şey değil ama birazdan sarhoş bir efsane olacağım.”

“İyi eğlenceler.”

“Sen gelmiyor musun?”

“Hayır, burada bitirmem gereken birkaç iş var.”

Pia omuz silkti, Oli’nin içki içmeyi sevmediğini bilirdi. “Yarın görüşürüz.”

Otomatik makineden bir paket cips alan Oli notlarının üzerinden geçerken cipsini yedi. Yaklaşık iki saat sonra Cooper geldi ve ona Warrandyte’teki olay yeriyle ilgili son bilgileri verdi. Tam o sırada haber TV kanallarında da yayınlanmaya başladı. Subaru’nun içinde hiç kimse yoktu ama gölde ceset olmamasını uman dalgıçlar hâlâ bölgeyi arıyordu. Oli arkasındaki nehri işaret eden Kanal Dokuz muhabirinin karanlık çekimlerini izledi.

Cooper tereddütlü bir ifadeyle yere baktı. “Dalgıçlardan birinin kapıların açık olduğunu söylediğini duydum. Bunun ne anlam geldiğinden emin değilim.”

Çocuk Oli’nin uzattığı cipsten bir avuç aldı. Ofisteki otomat uğulduyor, TV ekranı hikâyeden hikâyeye atlarken cızırdıyordu. Oli çocuğun sarsılmış olduğunu fark etti.

“Tanrım, ortam çok gergindi,” dedi Cooper. “Sudan bir çocuk çıkartılarsa ne yaparım diye düşünüp durdum.”

“İşini yapardın,” dedi Oli.

“Sanırım haklısın.”

“Yapardın,” dedi ısrarla kadın. “Tıpkı dün yaptığın gibi vitesi beşe takar ve yoluna devam ederdin.”

Çocuk başını sallasa da ikna olmuş görünmüyordu.

“Sence yarın Warrandyte’a geri dönmene değer mi?”

Çocuk bu soruya çok şaşırdı. “Belki. Ama ben Nicole’ün o bölgeyle bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum. Üstelik arabada geçireceğim vakti daha işe yarar bir şekilde değerlendirmem iyi olur.”

Onayını almak için Oli’ye baktı. Kadın başını evet der gibi salladı ve sonra çocuğa Mitchell Stanley ile yaptığı konuşmayı anlattı.

“Evelyn uyuşturucu mu satıyormuş?” dedi çocuk Oli anlatmayı bitirince.

“Öyle görünüyor.”

“Sence hepsi işin içinde miydi?”

Oli ortak bir evin içindeki uyumu hayal etti, kızlar iç içe yaşıyor, birbirlerinin giysilerini ödünç alıp birbirlerine makyaj yapıyorlardı. “Hepsinin uyuşturucu aldığını biliyoruz zaten.”

Çocuk yorum yapmadı. Gün içinde yaşanan olaylar her zamanki heyecanlı tavrını resme alıp götürmüştü.

“Neden fotoğraflarını düzenlemiyorsun?” dedi Oli otoriter bir sesle. “Ben de onlara uygun birkaç şey yazarım. Eğer saat 8’e kadar her şeyi hazırlarsak sabah baskısına yetiştiririz.”

Sessizce çalıştılar. “En güzeli bu,” dedi Cooper sonunda.

Oli fotoğrafa baktı. Subaru nehirden vinçle çıkartılıyordu, nehir kenarına bir grup acil yardım ekibi toplanmıştı. Başını salladı. “Gönder.”

Fotoğrafa uygun bir yazı yazan Oli kollarını gerip esnedi. Lanet olası Nicole Horowitz’in nerede olduğunu merak ediyordu.

“Ben de yoruldum,” dedi kadının esnediğini gören Cooper. “Şimdi ne yapıyoruz? Eve mi?”

Oli, Dean’in boş evine gidip Isabelle’in eşyalarını atmayı çok istedi. “Bir planın var mı?” deyiverdi.

“Ne, şimdi mi?” Cooper irkilmişe benziyordu. “Yo, hayır. Anem yemeğimi hazırlamıştır, çarşambaları daima köri soslu tavuk yapar ama sanırım ben...”

Oli ayağa kalkıp kabanını aldı. “Haydi, Paradise Sokağı’na gidelim.”

St. Kilda yolunda sessizce ilerlediler. Gökyüzünü kaplayan bulutlar yıldızları gizliyor ve kendisini bir tepsi gibi ortaya çıkartmak

isteyen ayı engelliyordu. Cooper'ın bisikletini fosforlu yeşil iplerle arabanın arkasına bağlamışlardı. Oli dikiz aynasından bisikletin saplarını görebiliyordu.

“Hep gazeteci mi olmak istemiştin?” diye sordu Cooper. Birine emoji dolu bir mesaj atıyordu. Oli acaba sevgilisi mi var diye merak etti. İkisi de birer aziz gibi sabırlı olmalıydı.

“Sayılır. Yazı yazmayı hep çok sevdim ama olaya oradan başlamadım. Liseden sonra üç yıllığına deniz aşırı ülkelere gittim. Yirmili yaşlarıma başına dek üniversiteye gitmedim.”

“Nasıl olur?”

“Buradan uzaklaşmak istedim.”

“Neden?” Çocuk kadına ilgiyle baktı.

“Ben sadece... Açıklaması zor.”

Cooper bile o an bu konunun tartışmaya müsait bir konu olmadığını anladı. “Olabilir. Peki, döndüğünde ne yaptın? Ben sadece Asya'ya gittim, o da yalnızca birkaç haftalığına. Annem beni Singapur'daki akrabalarımla tanıştırmaya götürdü. Avustralya'dan üç yıl uzak kalmayı hayal bile edemiyorum, ben gerçek bir memleket sevdalısıyım.”

“Oysa ben sizin neslinizin hep deniz aşırı ülkelere gitmek istediğini sanırdım?”

“Ben değil,” dedi çocuk neşeyle. “Ben kariyerimi Melbourne'de yapmak istiyorum. Bence burası harika bir şehir, neden olmasın ki?”

Oli eskiden barlarda çalıştığı o günlere gitti. Garsonluk yapıyordu. Oraya buraya bir şeyler yazıyor, karşılaştığı insanların tasvirini çıkartıyor, gördüğü şeyleri not ediyordu. Geride bıraktığı her şeyin aksine rüya gibi muhteşem birkaç yıl geçirmiş ama yaşayacağı dram henüz başlamamıştı. Onca kalabalığın içinde tek başına olmanın tadını çıkarttığı yıllardı. Ot, uyuşturucu ve hapla haşır neşir olduğu, yabancılarla saatlerce dans edip evine tek başına döndüğü yıllar.

“Bunu düşünmelisin,” dedi. “Bir yıl filan ara vermeyi yani. Ben bayılmıştım. Çoğunlukla barlarda çalıştım ama yazmaya devam ettim, Avrupa’da gezen bir Avustralyalı olarak gördüklerimi kaleme aldım. Makalelerimin çoğu burada ve İngiltere’de yayınlandı. Hatta okulu bitirdikten sonra iş bulmama bile yardımcı oldu.”

“Gazetecilik mi okudun?”

“Sanat. Aslında hukukla başladım ama bir yıl sonra fikrimi değiştirdim. Yazmak istedim. Tabii gazetecilik o günden bugüne çok değişti. Belki bu aralar farklı bir seçim yapabilirim.”

“Benim üniversitede gördüğüm derslerin yarısı sosyal medyanın gazetecilik üzerindeki etkileriyle alakalı.”

“Evet, bir de o var. Şu an işin yüzeysel kısmıyla daha çok uğraşılıyor, haber döngüsü artık eskisinden çok daha hızlı hareket ediyor.” Ne dediğinin farkında olan bir tavırla güldü. “Sanırım ihtiyarlar gibi konuştum.”

Çocuk başını sallayıp camdan dışarıya baktı.

Oli gözlerini devirdi. “Her neyse,” dedi neşeyle. “Böyle bir hikâye o yüzden ilginç hale geliyor işte. Konu sadece haberi iletmekten ibaret değil; biraz irdeleme, insanları konuşmaya zorlama durumu da var. Bir günlük bir iş değil. Derinliği olan bir iş.”

Kırmızı ışıktaki durdular. Tam yanlarında genç bir kadın eski bir telefon kulübesine dayanmış, ağır makyajlı gözleri yarı kapalı halde duruyordu. Üzerindeki şişkin kabanın altından ince, çıplak ve soluk tenli bacakları görünüyordu. Beyaz bir araba yanına yanaştı. Genç kadın hemen doğruldu ve gülümseyerek yolcu koltuğunun camına doğru eğildi.

“Sokak fahişeliğinin yasadışı olduğunu sanıyordum?”

Cooper’ın sorusu o kadar saf gelmişti ki Oli kendini tutamayıp güldü. “Sanırım polis payını alıp susuyor. Tıpkı hepimiz gibi.”

Çocuk sesini çıkartmadan kadının araca binişini izledi.

Grey Sokağı’nın köşesindeki bar bir Noel ağacı gibi ışıltıyordu. Ön tarafta üç sırt çantalı gezgin oturmuş sigara içiyor, bann

önündeki sıra bir yılan gibi kıvrılarak köşeden taşıyordu. Oli sağ tarafta kalan Barkly Sokağı'na doğru döndü, içkili lokantaların ve şarap evlerinin önünden geçip sıkışık apartmanların arasına konuşlanmış güzel ve eski evlerle kaplı sokağa girdiler.

Arka sokaklardan ilerlemeye devam ederlerken Oli çocuğa, “Nerede oturuyorsun?” diye sordu.

Çocuk bu soruyu aile geçmişini anlatma teklifi olarak kabul etmiş olacak ki, “Box Hill’de oturuyoruz. Babamın ağabeyi de orada oturuyor, bizden birkaç sokak ileride,” diye cevapladı.

“Ne güzel.”

“Ben tek çocuğum.”

“Daha önce söylemiştin.”

“Gerçi bir sürü kuzenim var.”

“Evet.”

“Hep bir kedim olsun istemişimdir ama annemin alerjisi var.”

Oli cevap vermedi.

Sokak keskin bir dönüşle Paradise Sokağı'na bağlandı.

“İşte geldik,” dedi Oli, annesini alerjisini tarif eden Cooper’ın sözünü keserek.

Çocuk öne doğru eğilince emniyet kemeri göğsünü sıktı. “Yirmi sekiz numaraydı, değil mi?”

Oli başıyla onayladı. Sokak lambaları birkaç metre arayla sarı ışıklarını saçıyordu. Bazı evlerin verandalarındaki lamba yanıyordu, çoğu tamamen karanlıktı. “Biraz daha aşağıda.” Arabanın sesi hafif bir uğultu halinde çıkmaktaydı. “İşte orada.” Oli arabayı durdurdu ve farları kapattı. Ön bahçe kapısının yanına “Kiralık” tabelası konmuştu. Hemen karşısında siyah boyayla çizilmiş olan bir duvar resmi surat asar gibi duruyordu.

Oli dejavu yaşadığını hissetti. Çimenlerin solundaki yeni çiçek yatağı ve ön çitlerdeki güller dışında ev neredeyse aynı görünüyordu.

“Haberin patladığı âni çok iyi hatırlıyorum,” diye fısıldadı Cooper. “Evde çizgi film izliyor, Weet-Bix yiyordum, Coco Pops da

olabilir, her neyse, mutfaktan radyoda çalan şarkıyı duydum. Haber spikeri St. Kilda'da bir kadının öldürüldüğünü söyledi. Biz de bir hafta önce o bölgede bulunan lunaparka gitmiştik. O yüzden çok korktum. O gece haberleri kanepenin altına gizlenerek izledim. Annemle babam konuşuyorlardı, bilirsin, dedektiflik oynuyorlardı işte. Annem kızların belalı tiplere benzediklerini söyledi ama annem tutucu biridir.”

“Ben de tam buradaydım,” dedi Oli. “Bundan biraz daha ucuz bir arabanın içinde.” Eski Mazda'sını özlemle andı. O arabayı çok severdi.

Cooper geriye doğru yaslandı. “Bu tekrar başa dönmek gibi bir şey!”

Oli çocuğu buraya getirdiğine pişman olmaya başlıyordu. Bu evi tekrar görünce buraya gelmenin aptallık olduğunu düşündü. Ne bekliyordu ki? Bir anda bir ilham gelmesini mi? Bir ipucu?

“Cidden,” dedi çocuk. “Şu an sanki eski izlerini takip ediyor ve yeni ipuçları arıyor gibi bir halin var.”

Ön bahçe çitlerindeki taze çiçekler dikkatini çekti, gül ve papatyalar vardı. Alex'in ölümüyle ev yine o eski, yaşlı haline dönmüştü. İnsanlar üzüntülerini gösteren sembolleri nereye koyacaklarını bilememiş, o yüzden orijinal suç mekânına geri dönmüşlerdi.

“Birinin bu şekilde öldüğü bir evde yaşadığını hayal etsene,” dedi Cooper suratını buruşturarak. “İğrenç.”

“Belki de o yüzden kiralıktır. Cinayet işlenen bir evi kimse satın almak istemez.”

Çocuk telefonunu alıp ekranına bir şeyler yazmaya başladı. “Vay canına, sanırım Evelyn öldüğünden bu yana satılıkmış. Herhalde sahipleri kiralamanın daha kolay olacağını ancak farkına varmış.”

“Gidelim,” dedi Oli. Göğsüne bir ağırlık oturmaya başlıyordu. “Seni eve bırakırım.”

“Ama yolunun üzeri değil.”

“Olsun.”

“O zaman harika.” Çocuk bacaklarını esnetti. “Bu arabada ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar iyi. Uber’den birkaç defa BMW söylemiştim. Şimdiye dek bindiğim herhalde en iyi araba oydu ama en fazla on dakika seyahat ettim.”

Oli arabayı çalıştırdı, Evelyn ölmeden birkaç hafta önce dövülerek öldürülen bir fahişe cesedinin bulunduğu bölgeden geçtiler. Jo o sabah Oli’yi olay yerine davet etmemişti, onun yerine TJ’i almıştı.

Çılgın gibi geçen birkaç haftaydı: İkinci fahişe cinayeti, yatak odasından kaçırılan Carter’ların çocuğu, Oli’nin Dean ile gizli gizli buluşması. Çok tatlı bir yorgunluk yaşıyordu, çılgınca ilerleyen haber döngüsünün içinde Dean’in aşkından başı dönmüş bir vaziyette yoğun bir tempodaydı.

Cooper içindekileri dışarıya vurmaya çok hevesliydi. “Yarın yine büyük bir gün olacak, ha? Umarım bu gece uyuyabilirim, bazen uyumakta zorluk çekiyorum ama bir kere uyudum mu da tam uyuyorum. Ben de biraz gevşeyip uykuya dalana kadar öylece yatıyorum. Sana kullandığım şu uygulamadan bahsettim, değil mi?”

Çocuk teybin sesini açarken Oli onu duymazdan gelip hızla sağa döndü. Bu sırada Paradise Sokağı’ndaki evi düşünüyordu. Mitchell Stanley’in iddiaları zihninde yankılandı. *O tembel pislikler katilin sadece yarısını yakaladı.*

BÖLÜM ON SEKİZ

Oli, çocuk arabadan çıktıktan sonra, dikiz aynasından aracın arkasındaki bisikletini almasını izledi. Bu karanlıkta evi net şekilde göremese de ön bahçedeki limon ağacını fark etti. Pencereleden birinden bahçeye hafif bir ışık yansıyor, en alt basamağın yanındaki heykeli aydınlatıyordu.

Cooper ön kapıdan girip gözden kaybolunca Oli gaza bastı. Banliyö caddelerinde amaçsızca ilerlerken bir de sigara yaktı. Camları indirdi, soğuk rüzgâr ciğerlerine işliyor ve Oli kaybolduğu için çok mutlu hissediyordu. Bir 7-Eleven'in önüne çekip kendisine bir çikolata aldı. Eve gitmekten kaçındığının farkındaydı ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Çikolatasının son lokmasını çiğnerken, kendi kendine araba kullanırken daha iyi düşündüğünü söyleyip mantıklı bir bahane üretti.

Tam artık eve gitmeye karar vermişken Lily aradı. "Çalışıyormusun?"

"Merhaba, Lily," diye cevap verdi otobana dönen Oli. "Nasılsın?"

"Shaun Sidney'de ve ben canım çok sıkılıyor."

"Kadere bak, senin evinden beş dakika uzaktayım," dedi Oli tereddütlü bir sesle.

"Bu çok garip."

"Çok. Gelmemi ister misin?"

"Yoksa beni mi gözetliyorsun?"

“Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun, Lily?”

“Tabii ki istiyorum. İnsan tek başına içemiyor.”

Kardeşi telefonu kapatınca Oli’nin gerginliği omuzlarına vurdu. “Belki de iyi bir fikir değildi,” diye mırıldandı.

Lily ile Shaun fena halde tadilata ihtiyacı olan geniş bir California tarzı bungalovda yaşıyordu. Üç banyosu vardı ve hepsi de bir önceki sahibi Bayan Monroe’nun yumurtlama günlerini işaretlediği kalem izleriyle doluydu. Boş odalar öyle bir sorun olmaya başlamıştı ki Shaun hepsinin kapısına kilidi vurdu.

“Çocuğunun olmaması onun suçu değil,” dedi Lily birkaç dakika sonra Oli’yi ahşap panellerle kaplı holde karşılarken. Boya kutuları ve fırçalarının üzerinden geçmek için ayaklarını kaldırdılar. “Şarap?” Lily’nin elinde bir şarap şişesi vardı.

“Sadece bir kadeh.”

Oli mutfağa şöyle bir baktı. Eski püskü olmasına rağmen, eşyalar moderndi. Lily’nin kokteylden müsliye kadar her şeyi yapmak için kullandığını söylediği bir Termomiks mutfaktaki yerinde gururla duruyordu. Buzdolabının üzeri fotoğraflarla kaplıydı. Lily ile Shaun’un pek çok egzotik yerde çekilmiş fotoğrafları ve Lily’nin -Oli’nin tanımadığı bir kadınla- yarışlarda şık elbiselerle çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Lily kadına dolu dolu bir kadeh şarap uzattı. Oli kadehi yudumlamadan önce tereddüt etti.

“Demek hamile değilsin?” Lily bu durumu onaylamıyormuş gibi kollarını göğsünde birleştirdi.

Gözlerini kırıştıran Oli tekrar elindeki kadehe baktı. “Ne? Hayır. Tanrım, Lily.”

“Daha fazla beklemesen iyi edersin, Ol. Genç değilsin ve hâlâ sana çok âşıkken Dean’in dizginlerini eline alsan fena olmaz.”

“İkizler bize zaten yetiyor.” Oli kadehi öyle sıkı tuttu ki kırılacağından korktu. “Herhalde farkında değilsin.”

Lily bir paket kraker açmaya çalışırken hepsini tezgâha düşürdü. “Doğru, ne de olsa ben çocuksuz bir cahilim.”

“Haydi ama, Lily. Onu demek istemedim.”

“Ama öyle gibi geldi,” diye homurdandı Lily. “Ama bu sözü-mü dikkate al. Tecrübe konuşuyor. Eğer bu senin için önemliyse yap. Aslında Shaun da bebek fikrine çok soğuk bakmıyordu ama Rebecca ile yaşadığı sorunlardan sonra bu fikrin onu çok korkuttuğunu fark ettim. Artık ilgilenmiyor bile.” Sarı saçları güzel yüzünün etrafında savrulan Lily boşboğazlık ediyordu. Ama Oli bunun altında yatan gerilimi ve şaşkınlığı hemen fark etti.

“Benim için o kadar da önemli olduğundan emin değilim,” dedi sessizce.

Şarabından koca bir yudum alan Lily, kadına dik dik baktı. “Bekârlığa veda partimde böyle demiyordun ama.”

Oli yüzünü buruşturdu. Ne berbat bir geceydi o. Galonlarca votka içtikten sonra durmadan kusmuştu. Kendisini, kardeşi Lily’yi bile çok az tanıyan, tamamen farklı biri gibi hissetmişti. Tanımadığı pek çok insanla arka arkaya tanışmış, hepsi de ona Lily’nin muhteşem bir arkadaş olduğunu söylemişti. Ortama ayak uydurmaya çalışan Oli de, kendisine hiç uygun olmayan bir şey yapıp içtikçe içti. Yerel bir barda Lily’nin arkadaşlarıyla sohbet edip güldüğünü hatırladı, sonra da Lily’nin mutfağında ve salonunda onlarla derin sohbetlere daldığını. Gece, arka bahçede ateş yakıp, hayallerini yazıp ve gökyüzüne haykırdıktan sonra ateşe fırlatan kadınlarla beraber karmik bir dilek partisi yaparmış gibi bitmişti.

“İşler değişti,” dedi Oli.

Lily kaşını kaldırdı. “İşler bir yıldan bile daha kısa süre önce değişmişti zaten.”

Oli’nin yanakları kızardı. “İyi de, ben de senin çocuk konusu ortadan kalkar kalkmaz yurt dışına gideceğinizi söylediğini hatırlıyorum.”

Lily bakışlarını tezgâha odakladı. Konuşmadı. Oli kadının ağlayacağından korktu. “Ben hâlâ Avrupa’da yaşamayı istiyorum ama Shaun’un işleri çok iyi gidiyor. O yüzden şimdilik buradayız. Sanırım evlilik böyle bir şey, öyle değil mi? Uzlaşmak gerekiyor.” Lily’nin sesindeki ironiyi fark etmemek imkânsızdı.

“Lil...”

“Sorun değil. Nerede durduğum konusunda kendime karşı dürüstüm. Shaun’la bu konuyu konuştuk. Bir köpek ve bir de kedi alacağız.”

“Tamam. Bu kulağa harika geliyor.”

“Haydi ama, konuş benimle. Bir bebeğin olmasını istediğini biliyorum. Sorun Dean mi? Başka çocuk istemiyor mu?”

Oli gözlerini kapattı ve ikizleri hayal etti. Yüzleri annelerinininkine çok benziyordu. “Konu o değil. Biraz karmaşık aslında. Kızlar çok şey yaşadı ve daha birbirimize yeni yeni alışıyoruz. Hayatlarına dahil olmam o kadar da kolay değil.”

Lily suratını astı. “Hiçbir şey kolay değil, Oli.” Bir kraker daha yedi. “Annem senin için endişeleniyor. Onu dışladığını düşünüyor.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Oli. “Sadece çok meşgulüm, o kadar.”

“Bazen tam bir kâbus olabiliyor, farkındayım ama onu ararsan sevinirim. Hatta daha da iyisi, bir ara kızları anneme götür ve birkaç saatliğine de olsa büyükanne rolü oynamasına izin ver. Onu lütfen başımdan al.”

“Tamam, ararım.”

“Terapistim aniden bir aileye sahip olduğun için onlara yoğunlaşmanın normal olduğunu söyledi.”

“Ne?” Oli gözlerini devirdi. “Terapistin ne diye benim hakkımda konuşuyor?”

“Bazen ben kendi sorunlarımdan bahsetmek istemediğimde senin hakkında konuşuyoruz.”

“Keşke bunu yapmasanız.”

Lily omuz silkti. “Sen de terapiye gidip benim hakkımda konuşabilirsin.”

“Git başımdan, Lily.”

“Hey.” Kadın ellerini havaya kaldırdı. “Terapiye gitmen gerek ve sen de bunun farkındasın. Babamla olanları hâlâ içine atıyorsun. Onlarla hiç yüzleşmedin. Hatta Rusty ile birlikte olman,

sonrasında Dean ile aceleci bir şekilde ilişkiye başlaman konusuy-
la da hiç yüzleşmedin.”

“Dean’ın babamla bir alakası yok!”

Lily kollarını göğsünde birleştirince beyaz tişörtünün yakasın-
dan köprücük kemikleri göründü.

Oli kardeşinin suratına bir tokat patlatmak istedi. “Terapiye
gittim. Hem de birkaç kere. Ama bundan söz etmeye gerek duy-
madım.” Psikoloğun odasında geçirdiği o tuhaf saatleri hatırladı.

Lily kadehine biraz daha şarap doldurdu. Bilekleri çok gü-
zel, parmakları ince ve uzundu. Oli büyüdükçe Lily küçülüyordu
sanki. Babasının o eski şarkısı kulaklarında çınladı: *Güzel Lily,
neşeli Oli*. Adam onda, Lily’de olmayan bir zayıflığı fark etmişti.
O zayıflık hâlâ orada mıydı? Etrafta dolanıp herkesi kendisinden
faydalanmaya davet mi ediyordu?

Lily başını dikip şarabını içti. Ağzının etrafında oluşan ince
çizgiler, annesine benzemesine yol açıyordu. “Her neyse. İşin na-
sıl gidiyor?”

Oli şaşkınlık içinde kadına baktı.

“Makalelerini okuyorum. Hepsini.”

“İyi gidiyor, yoğun.”

“Kız acaba nerede? Ev arkadaşını kastediyorum. Nicole
Horowitz’i.”

“Bilmiyorum. Herhalde bildiği en iyi şeyi yapıyor, kaçıyor.”

“Belki saklanmasına yardım eden biri vardır. Bir kaçağa ya-
taklık etmekten mutluluk duyan bir sürü psikopat olabilir. İnsan-
lar heyecan arıyor.”

“Terapinde bu konuyu da gündeme getirsene.”

“Ben ciddiyim! Bir çocuğu olduğunun farkındasın değil mi?
Belki de baba ile birlikte dirler. Ya da belki Nicole adama ken-
disine yardım etsin diye şantaj yapıyordur. Kabul etmezse onu
çocuğun hayatıyla tehdit ediyordur? Ne de olsa psikopatın teki.”

“Lily, neden söz ettiğini sen bile bilmiyorsun. Bu geceki
haberleri gördün mü? İkisi de Yarra Nehri’nin dibinde ölmüş
olabilir!”

“Hayır, o araba sadece bir yemdi. Ben baştan beri onun suçlu olduğundan eminim.”

Oli kadehleri sudan geçirip lavaboya koydu. “Maalesef ben sadece gerçeklerle ilgileniyorum.”

“Senin sorunun da bu zaten.” Lily güldü. Sesi, Oli gibi derin değildi ama kahkahasını dinlemek her zaman çok hoştu. “Ama ciddi söylüyorum, o kızlarla ilgili tuhaf bir şeyler dönüyor.”

Kardeşinin yine amatör dedektif rolüne bürünmeye başladığını hisseden Oli, “Gitmem lazım Lil. İçki için sağ ol,” dedi.

Holden sessizce kapıya doğru yürüdüler. Lily kapıyı açtı ve başını eşiğe dayadı. “Seninle kavga etmek istemiyorum, Oli. Keşke benimle konuşsan.”

“Bir saattir konuşuyoruz ya!”

Lily dudaklarını büktü.

“Ben gerçekten iyiyim.” Oli kocaman gülümseyip kız kardeşini kucakladı. Çok tanıdık kokuyordu. Yağmur ve gül gibi. “Gerçekten.”

Ayrıldılar. Lily üzgün görünüyordu. “İyi geceler, Oli.”

Oli ön kapıyı hafifçe araladı ve ayakkabılarını çıkarttı. Alt kattaki banyoda yüzünü yıkayıp üst kata çıktı.

“Geciktin.” Dean’in sesi karanlıkta yankılandı. Hiç uykusu olmadığı çok belliydi.

“Uyandırdığım için affedersin.” Oli üzerini çıkartıp yatağa girdi.

“Uyumuyordum. Seni bekliyordum.”

Kadın yüzünü adama döndü. Loş ışıktaki gözlerinin ışıldadığını fark etti. “Aramadın.”

“Çalıştığını düşündüm. Rahatsız etmek istemedim, bundan hoşlanmadığını biliyorum.” Kadını öptü. Oli’nin bedeni heyecanla titredi. “Bu gece ofiste miydin?”

Bir an için ona Lily'yi gördüğünü söylemeyi düşündü ama neler konuştuklarını anlatmak istemiyordu. "Evet. Çok uzun bir gün oldu."

"Bahse girerim öyledir." Sinirlenmiş gibiydi. "Yalnız mıydın yoksa şu baş belası iş arkadaşınla beraber mi çalıştın?"

Oli arkasını döndü ve bedenini adamınkine yasladı. "Yalnızdım."

Adam hiç kıpırdamadan kadının kolunu okşadı.

"Kızlar nasıl?" diye sordu Oli.

"İyiler. Güzel bir yemek yedik."

"Harika." Geceyi Mary'lerde geçirdiklerini düşününce biraz kışkırdı. Isabelle'den bahsetmiş olduklarından hiç şüphesi yoktu.

Adam kollarını kadının beline dolayıp onu kendine doğru çekti. Sonra bacağına Oli'nin bacaklarının arasına geçirdi ve kadını çarşafa yapıştırdı.

"Yarın sabah erken çıkmam gerek zira yine çılgın bir gün olacak," dedi Oli.

Adam yine gerildi. "Ama yüzme karnavalı var? Nathan ile birlikte yönetim kurulu toplantısına katılacağımı biliyorsun."

Oli'nin başı zonklamaya başladı. "O yüzden erken kalkacağım ya işte. Böylece ofisten de erken çıkarım."

"Keşke bize biraz daha fazla vakit ayırabilsen." Adam kadına iyice yapışıp göğüslerini avuçladı.

Oli adamın nefesini boğazında hissediyordu. Onu çok istiyordu, tıpkı eskiden olduğu gibi yalnızca ikisi olsun istiyordu. "Biliyorum ama şu sıralar ofisteki baskı çok fazla. Ben de iyi bir iş çıkartmak istiyorum."

Kadının sırtüstü çeviren adam, üzerine çıktı. Çenesini avucuna alıp saçlarını okşadı. Oli şu an tamamen uyanıktı, zihninde o günün olayları adeta yarışıyordu. Ama hepsini görmezden geldi. Tek istediği şey buydu.

"Burada olmaman hoşuma gitmiyor, Oli," dedi adam. "Ben seni hep yanımda istiyorum."

BÖLÜM ON DOKUZ

PERŞEMBE, 10 EYLÜL 2015

Arabanın konsolunda ne olduğu anlaşılmayan bir kablo duruyordu. Oli garaj kapısının açılmasını beklerken kabloyu inceledi. Ona ait değildi, kesinlikle Cooper'ın olmalıydı. Çocuk her seferinde üzerinde en az kabloyla dolaşıyordu. Fotoğrafını çekip Cooper'a gönderdi. *Umarım bu önemli bir şey değildir?*

Ekranada cevap belirdi. *Yok değil, bende daha bir sürü var.*

Sessiz sokağa doğru indi, trafik lambalarından geçti ve ofise doğru yola çıktı. Gri gökyüzü yağmuru işaret ediyordu. Saat altıyı daha biraz geçmişti. Demek ki Cooper da çok erken kalkıyordu. Oli işe ilk başladığında şafak vaktinde kalkmak onu öldürürdü. Editör toplantılarında uyumamak için kendini zor tutar, gece TV izlerken kanepede sızıp kalırdı. Ama Cooper kesinlikle farklı bir gençti, o yataktan hızla fırlayan tiplerden biriydi. Hem eskiden Oli'nin çok sık yaptığı gibi, partileyen birine de benzemiyordu, o daha çok eline bir fincan çay alıp yatağa erken giren tipte bir çocuktu.

Işık kırmızıya dönünce yavaşladı. Etrafta hiç araba yoktu, Oli tek başına öylece duruyordu. Lily dün gece çok doğru bir şeye parmak basmıştı, Oli'nin aylardır yok saydığı bir şeye. Beyninin mantıklı kısmı bunun bilincindeydi çünkü Dean ile uzun süreli

bir birliktelik yaşamış, onun sevgisine çok uzun süre hasret kalmıştı. Ama Isabelle'in ölümüyle birlikte artık Dean onun için bir olasılık haline gelmişti ki bu Oli için saplantı haline getirdiği bir durumdu. Her ne kadar adamın peşinden koşmasa da sekiz yıllık süreçte Dean'i bir türlü unutamamış ve Rusty'ye karşı hisleri de epey hasar görmüştü.

Oli nefes alıp zihnine yuvalanmaya başlayan o iğrenç, küçük düşünceyle yüzleşti. *Hiç de beklediğin gibi olmadı.*

Sonra da olanlar olmuştu işte. Tek başına dertsiz ve tasasız yaşadığı bir hayattan bir anda büyük baskı ve sorumlulukla yüklü bir hayata, güya hayalini kurduğu gelecek için son sürat dalıvermişti. Dean bir olmak istiyor, daha önceki hatalarını tekrar etmeyi hiç istemiyordu. Öte yandan aralarında fedakârlık yapması gereken tek kişinin Oli olduğuna da inanıyordu. Kadın onun zengin yaşam tarzını takdir etmeliydi belki ama Oli bundan ziyade kendisini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Saçma derecede büyük bir evin içinde, saçma bir arabanın koltuğunda öfkeyle oturup kariyerinin bir anda elinden alınmasını bekler gibi bir hali vardı. Zaten Kate ile Amy de ona tuhaf şeyler hissettiriyordu. Kendini yetersiz ve -selefi Isabelle ile kıyaslayınca- çok kalitesiz hissediyordu.

O evdeki varlığı gizli bir âşığın kokusu gibi belirsizdi ama kadının ölümü hepsinde hâlâ bir tokat yemiş etkisi yaratabiliyordu. Eğer Isabelle yaşıyor olsaydı, Dean ile evlilikleri sürerdi. Zaten herkes de böyle düşünüyor olmalıydı ama bu konu Oli'nin Dean ile konuşabileceği bir şey değildi. Bir hayaletle yarışıyor hissine kapıldığını açıklamak imkânsızdı.

Şakaklarını ovdu. Peki ya kendisi? Rusty ile birlikteliği sürer miydi? Kahvaltıda, öğlen ve akşam yemeklerinde mısır gevreği yemekten mutluluk duyan tatlı ve basit Rusty ile. Her gün burç falını okuyan ve sanki erkeksi bir sınavdan geçiyormuş gibi devriye arabasını kullanan Rusty ile. Dean'in aksine Rusty her duruma hazırlıklı biri değildi ama çok tatlıydı. Sabırlıydı. Problemleri

özme yaklaşımı biraz “bam-bamca” da olsa, neşeliydi. Oli’ye alan tanır ve işinin önceliğı olduğunu bilirdi. Ne iyi ne de kötü anlamda, Oli’yi asla çıldırtmazdı.

Dikiz aynasına baktığında ne kadar uykusuz görüldüğünü fark edip telaşlandı. Bu hikâye o eski enerjisini biraz emmiş, içinde bacaklarını ve zihnini sürekli canlı tutmasını gerektirecek bir şarj olma hissi yaratmıştı.

Ayağını gaz pedalına koydu. Birkaç yüz metre ileride kocaman bir kamyon yolu tıkıyor ve kısa boylu, tıknaz bir kadın elindeki tabelayı Oli’ye sallayıp sağa dönmesini işaret ediyordu. Oli küfrederek aracını tanımadığı yollara doğru sürdü ve tabelaları takip etti. Myer Sokağı’ndaki bir T kavşağına geldi ve hemen şehre doğru, sağa döndü. Bir ilkokulla bir toplum merkezinin önünden geçti. Alçaktan uçan bir saksakağan neredeyse ön cama çarpacak şekilde önünden geçince istemsiz bir şekilde başını eğdi. Ayağını yere koydu ve araba aniden durdu.

O zaman Oli’nin aklına gelen şey başına bir tuğla düşmüş gibi hissetmesine yol açtı. Isabelle burada ölmüştü. Toplum merkezinin birkaç metre ilerisindeki benzin istasyonunun önünde. O minik bedeniyle altmış dakika kardiyo yaptığı spor salonundan çıkmış, dört kilometre ötedeki evine koşarak gitmek için yola konulmuştu. Keskin zihni endorfinle, birkaç gün sonra yapacakları aile aktiviteleriyle ve son uğraştığı dosya ile dolu olmalıydı. Oli de işyerinde olanları düşünmek konusunda zorlanır, onları bir yere kaldırıp koyamazdı ama çözölmeyen cinayet davalarında basının gözünün önünde olan Isabelle kadar kötü durumda değildi herhalde. Oli, Rusty’nin mesai sonrası zihnindeki her şeyi işyerinde bırakma huyuna hayran olurdu. Adam tüm o korkunç sahneleri, olay yeri görüntülerini veya konuşmaları beynindeki gizli bir kutuya kilitleyip mühürlerdi. Ama Oli, Isabelle’in kendine benzediğini hissediyordu. Gördüğü şeyler, tanık olduğu zalimce olaylar ona tüm insan ırkını sorgulatıyor ve kimseye güvenebilir miyim diye merak etmesine yol açıyordu.

Bunu sorgulamakta haklıydı da. Sonunda o karanlık düşünceler, kadını alıp yok etmişti işte. Isabelle Yardley sapasağlam bir şekilde koşarken bir anda bedeni naylon bir poşet gibi havalanıp caddeye fırlamıştı. Olayın trajedisi Oli'yi bir kez daha sarstı. Isabelle çok etkileyici, çok akli başında ve güçlü biriydi. Oli uzun zaman onu idealize etmiş ve onu takıntı haline getirmişti. Kadının ani ölümüyle hâlâ hesaplaşamıyordu.

Isabelle öldürüldüğünde Dean ile kızlar evde uyuyordu. Cumartesi sabahı gözleme yiyecekleri bir kahvaltıya uyanıp yüzme derslerine gideceklerdi. Oli'nin elleri titremeye başladı. O sabah haberlerde gördüğü olay yerine baktı. Üzerinde eşofmanı, atkuyruğu yaptığı uzun, siyah saçlarıyla Isabelle'i bu sessiz yolda koşarken hayal etmek çok kolaydı.

Arabanın geldiğini görmüş müydü? O kısacık sürede öleceğini anlamış mıydı?

Oli o sabah hakkında Dean ile hiç konuşmamıştı ama ön kapıyı açıp dünyasını paramparça edecek kötü haberi vermeye gelen polislerle karşılaştığını hayal edebiliyordu. Durumu Kate ile Amy'e hemen söylemiş miydi, yoksa birkaç saat beklemiş miydi? Buraya gelip Isabelle'in yol kenarındaki cesedini görmüş müydü? Morgta kadının kırıklarla dolu bedenini tanımlarken dünyası altüst olmuş muydu?

Öldüğünde ona âşık mıydı?

Hem Theo Bouris kadının burada olacağını nereden bilmişti? Mahkemede onu günlerdir izlediğini söylemişti. Oli'nin içi ürperdi. Adam hapiste de olsa evlerinin yerini biliyor olması onu korkuttu.

Yanına yanaşan beyaz bir araç fark etti. Yanından geçerken şoför ona meraklı gözlerle baktı. Yolu bir kez daha baştan başa inceledikten sonra Oli aracını, dikiz aynasına bile bakmadan, hızla ofise sürdü.

Cooper yine onun masasındaydı. Oli gerildi, kızacağına sanıyordu ama aksine rahatlamıştı. Zaten aklındaki düşüncelerden bunaldığı için Cooper onun dikkatini dağıtırdı.

Yanına doğru yaklaşırken çocuk mor kulaklıklarını çıkartıp neşyle, “Günaydın!” dedi.

“Erkencisin.”

Cooper ofiste sadece kendisinin olduğunu daha yeni fark etmiş gibi etrafına baktı. “Aslında ergenken bile hep erkenci kuş olmuştumdur. Bazı sabahlar beş gibi kalkar ve videoları montajlarım ve bir de...”

Oli onu susturmak için elini kaldırdı. “Nicole’dan haber var mı?”

“Hiç yok. Az evvel dün tanıştığım polise mesaj attım, gerçekten iyi biri. Dalgıçlar gece boyunca arama yapmış ama hiçbir şey bulamamışlar. Bugün yine arayacaklarmış ama adamım herhangi bir şey bulacaklarını düşünmüyor. Aracın görüntülerini bulmak için sokak kameralarına da bakmışlar ama şu ana kadar bir şey çıkmamış.”

“Şimdiden bu denli sağlam bir kaynak edinmiş olman çok etkileyici.”

Cooper omuz silkti. “Ona bir ara yayında kendisiyle röportaj yapabileceğimizi söyledim, bilirsin işte, çağımızın polislerinin bakış açısını öğrenmek için.”

“Güzel oyun.”

Cooper gururlandı. “Her neyse, Nicole’dan haber yok.”

“Tanrım, bu kadın resmen Houdini gibi.” Oli, Lily’nin söylediklerini düşündü. “Belki de benzincideki çocuğa yalan söylemiştir. Evie ile ikisinin saklanması yardım eden bir erkek arkadaşı olabilir.”

“Olabilir. Hey, ilk bölümü düşünüyordum da. Önerin çok mantıklı, eğer ev partisine odaklanıp ertesi gün olanların üzerinden geçeceksek ne bekliyoruz?”

“Tamam.” Oli yayına çıkacağını düşününce gerildi.

“Buradaki dolap hâlâ bozuk ama üçüncü kattakini kontrol ettim. Kahvene süt lazımsa oradan alabiliriz.”

Oli çantasını çocuğun ayakkabısının dibine bıraktı. Cooper’ın ayakkabıları cırt cırtlıydı ve gökkuşağı gibi rengârenk, saçma bir deriden yapılmıştı. “Bir fikrim var. Ben yayın için bazı notlar alırken neden sen de üçüncü kata çıkıp bize güzel birer kahve getirmiyorsun?”

“Tamamdır.” Ayağa kalktı, sırt çantasını aldı ama sonra masanın etrafına bakıp dudağını ısırıldı. “Bozuk paralarını sakladığın kabin nerede? Benimki burada.” Sırt çantasını sıvazladı.

Oli çocuğa dik dik baktı ama çocuk gözlerini kaçırmadı. Ge-yik yavrusu. Bambi gibi kirpiklerini kırptırdı. Kadın cüzdanını çıkartıp kredi kartını çocuğa uzattı. “Evde bırakmışım. Kahveyle beraber bir tane de bozuk para fincanı alsana.”

Kartı inceleyen Cooper onu dikkatle cüzdanına yerleştirdi.

Çocuk gittikten sonra Oli, “Ev Arkadaşı Cinayeti” hikâyesinin ilk iki günüyle ilgili yazdıklarını tekrar gözden geçirdi. İnsanlar ofisi doldurmaya başladı ama Oli geçmişte takılıp kalmıştı, kelimeler beyninden doğruca parmaklarına iniyordu. Birkaç kez O’Brien’in isminin geçtiğini duyar gibi oldu, herkes TJ’in o özel haberinden ötürü çok heyecanlıydı.

Cooper zafer kazanmış gibi bir edayla elinde kahve fincanıyla birlikte geri döndü. “İşte,” dedi fincanı kadının önüne koyarak.

“Teşekkürler.” Oli kahveden bir yudum alıp çocuğa baktı. “Ne var?”

Çocuk sıska göğsünü kabarttı. “Miles Wu’dan e-posta geldi. Alex geçen hafta onunla irtibata geçmiş ve benimle yapacağı röportajdan söz etmiş. Adam şimdi benimle konuşmak istiyor.”

Dawn, Pia’nın önüne bir sayfa kâğıdı fırlatırken fuşya renkli gömleğinin fırırları hışırdadı. “Bunu bir an evvel internete koy. Bak bakalım adam ya da onu tanıyan biri bizimle konuşacak mı?”

Pia kapıdan geçebilsin diye Oli hafifçe geri çekildi.

“Şu an giriyoruz.” Dawn ekranı gösterdi. “Az evvel TJ haber verdi.”

Oli arkasına baktı. Haber odası alışılmadık derecede sessizdi. Cooper hâlâ onun masasında elleri klavyenin üzerinde, gözleri TV ekranına kilitlenmiş vaziyette oturuyordu. Yirmi yedi yaşındaki bir adam, John O’Brien’in gençken kendisini taciz ettiğini söylüyordu. Oli patronunun kapısını kapatıp masasının köşesine ilişti ve TV’yi izlemeye başladı. Süslü bir avukat Collins Caddesi’nin köşesindeki taksiden inerken bir sürü basın mensubu başına üşüştü. Öfkeli görünen adam kaldırımında durdu ve müvekkilinin iddialarının kilit noktalarını doğruladı. Şu an aile babası bir esnaf olan müvekkilinin, on üç yaşındayken O’Brien’in evindeki bahçe işlerini yapan babasına yaz tatilinde yardıma gittiğini söylüyordu. Çimleri biçmek, çitleri onarmak, etrafı süpürmek gibi görevleri vardı. Mesai bitiminde O’Brien çocuğu ısrarla evinin havuzunda yüzmeye davet etmişti. Ona eskiden oğluna ait olan bir mayo vermiş ve çocuk banyoda üzerini değiştirirken ona cinsel tacizde bulunmuştu. O sırada çocuğun babası dışarıda işçileriyle birlikte bira içiyordu ve hiçbir şey fark etmemişti. Sonrasında O’Brien çocuğa eğer ağzından bir şey kaçırırsa, babasının işini mahvedeceğini söylemişti. O dönem O’Brien henüz siyasete atılmamıştı. Çok önemli bir kurumsal firmada danışman olarak görev yapıyordu.

Oli, avukatın her “taciz” kelimesini kullanışında irkildi. Adamın çene hattının hemen altında pörtlemiş duran koyu mor renkli sivilceye odaklandı.

TJ de kalabalığın tam ortasında duruyordu. Medya ordusu konuşmayı bitirip ofisine gitmeye çalışan avukatla beraber bir dalga gibi hareket ederken o da uzun boyu ve sarı saçlarıyla insanın dikkatini çekiyordu.

Dawn aniden dönüp, “İnternet yayını ile ilgili neredeyiz?” diye sordu. “Ayrıca unutma yarın senden bu yayını neden yaptığımız ve bir sonraki bölümde insanların neler beklemesi gerektiği ile ilgili güzel bir açıklama ve tanıtım yazısı bekliyorum.”

“Bundan daha önce söz etmemiştin. Sence gerçekten gerekli mi?” dedi Oli.

“Evet,” diye bağırdı Dawn. “İçerik içeriği getirir. Haydi ama, Oli. İnsanların durmadan aynı şeyi tüketmeyi sevdiklerini biliyorsun. Her bir lokmasını yalayıp yutmadan, çiğneyip tükürmeden rahat etmiyorlar. Programları izliyor sonra da izledikleri programlarla alakalı başka programları izleyip duruyorlar.” Dawn alaycı bir ses çıkarttı. “Her bir hikâyeyi ne kadar çok sağarsak, o kadar iyi.”

Cam panelden bir stajyerin Oli’nin masasının yanındaki duvarı tablosundaki parlak bir posterle uğraştığını gördüler. Posterde *The Bachelor* programının yeni sezonu tanıtılıyordu; kozmetik harikası olan kadınlar, insana at yarışlarını hatırlatan bir şekilde yan yana dizilmişlerdi. Stajyer elindeki kalemle kadınlardan birine dikkatle komik bir surat çizdi.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Dawn. Bu aptallığı durdurmaya çalışır gibi parmaklarını açıp kafatasını kavrayarak başına bastırdı.

Oli de kadının bu kırılgan ânından faydalanmak için bir hamle yaptı. “O tanıtım yazısının gerçekten yazmalı mıyım sence? Belki başka biri yazsa daha iyi olur, daha objektif olur.”

“Hayır, sen yazacaksın. Belli bir okuyucu kitlen var, bu şekilde onların yayını dinlemesini de sağlarız.”

Oli kollarını göğsünde birleştirip yere baktı. “İyi.” Bu yayında olması tanıtım için miydi yoksa onun adına yeni bir dönemin başlangıcı mıydı, bilemedi.

“İşe koyulsan iyi edersin,” dedi Dawn. “Şu haberi bir an evvel yayınlayalım da yönetim kurulu kendilerine başka bir mastürbasyon konusu bulsun.”

“İlk bölümü bu sabah kaydediyoruz, ikinci bölüm için de çalışmalara çoktan başladık.”

Dawn biraz sakinleşir gibi oldu. “Başka?”

“Birkaç röportaj ayarladık,” dedi Oli ve tam isimleri açıklayacaktı ki vazgeçti. “Hepsi kontrolüm altında.”

“Tamam, tamam.” Dawn’un gözleri tekrar TV’ye kaydı.

“Bowman da yarın gece benimle buluşmayı kabul etti.”

Kadın başını bir anda havaya dikti. “Öyle mi?”

“Evet.” Oli’nin derin sesi çatladı.

Dawn ona bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra vazgeçip başını iki yana salladı.

Oli de bunun üzerine dişlerinde bir şey var sanıp, dilini üzerlerinde gezdirdi. “Ne var?”

“Senin hep iyi bir gazeteci olduğunu düşünmüşümdür.”

Başının döndüğünü hissetti.

“Buralarda işler hiç de kolaylaşacakmış gibi görünmüyor,” diye devam etti Dawn. “Aslında sana bunu söylememem lazım.”

“Hayır,” dedi Oli tereddütle.

“Eski yöntem artık kimseyi kesmiyor.” Kadının sesi savunmaya geçmiş gibi çıkıyordu. “Farklı şeyler talep ediliyor. İnternet yayını buna güzel bir örnek. Joosten işin bu kısmının gazete basımından çok daha kârlı olacağını düşünüyor.”

Oli suratını buruşturdu. “Ben de bu işi iyi yapmak istiyorum tabii ki ama çok da hırslı olmak hoşuma gitmiyor.”

Dawn klavyesinin yanında duran losyon şişesini alıp mücevherlerle dolu ellerine boşalttı. “Yönetim kurulunun birkaç internet yayını ile ilgili planları var, Oli. Kendimi gerçekten içlerinde boğuluyor gibi hissediyorum. İlk yayını yapacağın için şanslısın.” Dawn kadına imalı bir bakış attı sonra eteğindeki tiftikleri silkeleyip kapıyı açtı. “Editör toplantısı vakti.”

Diğerleri küçük ofise doluşurken Oli olduğu yerde kaldı. Hiç kimse bunun bir uyarı mı, yoksa bir hazırlık konuşması mı olduğundan emin değildi.

Dawn dilini aşırı büyük dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Geliyor musun, gelmiyor musun?” dedi eşikte dolanan Cooper’a lazer bakışlarını fırlatarak.

Dawn masasına geçip görev dağılımı ve çeşitli yorumlar yaparken Oli onu neredeyse hiç dinlemiyordu.

“Bu benim ilk editör toplantımdı,” diye fısıldadı Cooper otuz dakika sonra, birlikte Oli’nin masasına geri dönerlerken. “Tanrım, haberleri ne kadar da havalı bir şekilde ayarlıyor.”

“Evet.” Oli arakaya dönüp nemli parmaklarını dalgalı saçlarına geçirmiş bir vaziyette telefonla konuşan Dawn’a baktı.

“Hımm.” Cooper da önce Dawn’a sonra Oli’ye baktı. “O halde sanırım biz...”

“Haydi, şu lanet şeyi kaydedelim.”

“Sesin *harika* geliyor.” Cooper kulaklıklarını çıkarttı. “Sesin kesinlikle bu iş için yaratılmış. Çok alçak ve kısık. Radyo yayını için çok ama çok uygun.”

Oli de kulaklıklarını çıkarttı. Geçmişe yaptığı yolculuk biraz dikkatini dağıtmıştı. Teoriden teoriye atlarken endişeleri tazelenmiş, bitkinlik ve çaresizlik hissetmişti. Kelimelerini mantıklı bir sırayla dizmek onu yordu.

“Cidden diyorum, bence çok güçlü bir sesin var.” Cooper arkasındaki bilgisayarı açmak için kalktı, sonra hızla geri döndü. “Şu an yanındayken kendimi gün ortasında parti veriyor gibi hissediyorum. Polislerin sana bağırımları, holde Evelyn’in cesedini görmek. Bunlar harika detaylar.”

“O gün uyuşturucu almış bir uçurtma gibiydim.”

“Ne?”

Oli gülmeye başladı. “Doğru söylüyorum. Editörüm beni arayıp olay yerine gitmem gerektiğini söylediğinde yoğun bir partiden çıkmış ve taksiye binmiştim.”

Çocuk birkaç kez gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten mi? Ama çok kendinden emin bir şekildeymişsin gibi anlattın.”

“O zamanlar akşamdan kalmalığımı işe yansıtma konusunda çok daha iyiydim.” Esnedi. “Şimdi öyle değilim. Gece çok iyi uyusam bile öğleden sonra hiç halim kalmıyor.”

“Ben uyuşturucu almaya hep çok korkmuşumdur. Hem zaten üzerimde herhangi bir ağırlık da olmadığı için bir bira bile doğruca beynime gidiyor.”

“Ben bu aralar onu da yapmıyorum.” Küçük stüdyoya şöyle bir baktı. Burası artık ona tanıdık gelmeye başlıyordu, duvarları kaplayan malzemelere rağmen hiç de klostrofobik hissettirmiyordu. Masanın arkasındaki duvara yapıştırılmış olan film afişlerini fark etti.

“Film kulübü,” dedi afişlere heyecanla bakan Cooper. “Haftada bir sinemaya gidip izlediğimiz filmi tartışıyoruz. Bir gün sen de gel, gerçekten çok eğlenceli.”

“Olabilir,” dedi bir film kulübüne katılmanın güzel olacağını düşünen Oli. “Hey, Miles’a kendisiyle 11.30’da buluşacağını söyledin, değil mi?”

“Evet, gitsem iyi olur.”

Kulaklıkları Cooper’a uzattı. “Sanırım ben de geleceğim.”

Çocuk tereddüt etti. “Tamam, olur. Arabanı alalım mı yoksa taksi mi çevirelim?”

“Hayır,” dedi eşyalarını toplayan Oli. “Bence Miles ile röportajı *ben* yapmalıyım.”

“Tek başına mı?”

Kadın başıyla onayladı. Çocukla göz göze bakiştılar.

Cooper’ın moralinin bozulduğu her halinden belliydi. “Ama Miles, Alex’in *benimle* irtibat halinde olduğunu biliyordu. Zaten o yüzden beni aradı.”

Oli ayağa kalktı. “Biliyorum ama senin burada işlerin var ve Miles röportajı da çok önemli. Bize yeni bir şeyler anlatmasına ihtiyacımız var. Ters gitme riskini göze alamayız.” Sabah Dawn ile yaptığı garip sohbeti hatırladı. “Olay biraz karışık ve ben bu tip durumlarda senden daha tecrübeliyim.”

Cooper mikrofonla bir şeyler yapıyormuş gibi kadını dinledi. “Tamam, ben de kaydı montajlarım o zaman. Alex’in yorumlarından bazılarını keser, araya Evelyn’in bulunduğu gece yayınlanan haberlerden alıntılar koyarım.”

“Bu harika olur. Dünkü polis kontağınla görüşmeye devam et, Nicole’ün erkek arkadaşından ayrıldığı konusunda doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmeye çalış. Resmî bir şey çıkarsa Pia bize bildirir zaten. Miles’a giderken yolda McCrae ile de bir görüşme ayarlamaya çalışacağım. Bu öğleden sonra birkaç saat yoğun olabilirim ama bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atman yeter.”

“Tamam,” dedi Cooper somurtarak.

Oli kapıda durup çocuğu izledi. Bütün yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. “Şu yayın işini hallettikten sonra,” dedi. “Yarına hazırlanınız.”

“Yarına mı?” Çocuk kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bowman ile görüşmeme. Sen de gelmelisin.”

Karmaşık duygularla boğuşan Cooper’ı stüdyoda bırakıp otoparka inmek için asansöre bindi. Tam Audi’nin yanına geldiğinde TJ seslendi.

Adam koşarak yanına gelirken Oli de kapıyı açıp bekledi. TJ’in üzerinde bu sabahki çekimde giydiği kıyafet vardı. Son derece şık ve güvenilir görünüyordu. Gazeteyi bırakıp kesinlikle TV’ye geçmeliydi, bir servet kazanabilirdi. Geçen yıl bir haber programında panelist olmuş sonrasında bir sürü kadından ofise çiçek ve telefonlar yağmıştı.

“O’Brien’in komşusu çok iyi işti,” dedi Oli. “Böylece diğer adamın da konuşmasına vesile oldu.”

“Teşekkürler! Bugün bedelini ödedim sayılır ama iyi toparladık. Suçlamalar oldukça ağır.” TJ hiç de bedel ödemiş gibi görünmüyordu. Jilet gibi tertemizdi. Ken bebeğin gazeteci versiyonu gibi görünüyordu.

“Öyle.” Oli adamın kendisine ayaküstü sohbet için seslenmediğini hissetti. “Ben de şimdi Alex Riboni’nin eski sevgilisiyle görüşmeye gidiyordum.”

Adam etkilenmiş gibi görünüyordu. Başını salladı. “İyi şanslar.”

“Teşekkürler.” Oli arabaya binmek için döndü.

“Oli, bir şey oluyor.”

Kadın başını çevirdi. “Nasıl yani?”

“Burada bir şey oluyor,” deyip parmağıyla binayı işaret etti.

“Sanırım bu kez gerçekten satacaklar. Muhtemelen TV kanallarından birine.” Elini saçlarında gezdirdi. “Şu internet yayını sadece bir başlangıç. Artık gerçek haberleri unutabilirsin, realite TV tadında yeni bir şeye hizmet etmeye başlamamız yakındır.”

Oli gözlerini kıstı. Yoksa TJ, Joosten’in projesine dahil olduğu için ona kızmış mıydı? “İnternet yayını bugün başlıyor. Üzerine iyi bir araştırma yaptım.” Bunu söylerken aslında doğru olduğunu fark etti. Cooper ile kaydettiği şey çok iyiydi ve bir sonraki bölüm için heyecanlanıyordu. Yayın yapmak, yazı yazmaktan çok da farklı sayılmazdı. Hikâye anlatmak için gereken unsurlar aynıydı.

TJ omuz silkti. “Bu ciddi bir şey Oli.”

“Sen bunları nereden biliyorsun peki?”

“Biliyorum işte.”

“Dawn mu söyledi? Yoksa Joosten mı?”

TJ birkaç saniye cevap vermedi. “Oli, ben Dawn’un güvenilir olduğundan emin değilim.”

“Gerçekten mi?” Oli kollarını göğsünde birleştirdi. “Zira geçen gün bana onun çok iyi iş çıkarttığını düşündüğünden söz etmiştin.”

Adam kızdı. “Burası çok karmaşık bir yer, Oli. Ama beni endişelendiren birkaç şey var.”

“Ne gibi?”

Adam dudaklarını birbirine bastırdı ve hiç cevap vermedi.

“TJ, ben...”

Adam omuzlarını tutunca Oli bu ani hareketten ötürü irkildi. “Önemli değil. Dinle, bence onların önüne geçme konusunu düşünelim. Belki kendi kendimize devam ederiz. Kendi tarzımızda

ilerleriz. Sürekli zaman kısıtlaması olan editörlerle uğraşmayı bırakırız.”

Oli omzunu geri çekti. “Dawn’dan mı söz ediyorsun?”

“Herkesten söz ediyorum.” Gözlerini ovuşturdu. “Buralar işgal edilecek ve bizim sonumuzun ne olacağı da belirsiz. Çok az maaş alıyor olsak da bizi masraf kapısı olarak görüyorlar.”

“Yönetimle gizli toplantılar yapan sensin,” dedi Oli sertçe. “Ben başımı önüme eğip işimi yapmayı tercih ederim. Politikayla ilgilenmiyorum.”

“Tanrım, ben sana...” TJ yanaklarını şişirip homurdanarak yarım daire çizer gibi yürüdü. “Bak, söylediklerimi düşün. Şu an işler senin için farklı, öyle değil mi? Dean seni destekliyor. Güveneceğimiz bir şeylerimizin olması bizi yolumuzu bulana dek birkaç ay idare eder. Birkaç şey dener sonra da odaklanmak istediğimiz içeriğin ne olduğunu buluruz.”

Oli yüzünün yandığını hissetti. “Saçmalıyorsun. Kişisel durum hakkında hiçbir fikrin yok.”

Bakışlarını Audi’ye, sonra tekrar kadına çevirdi. “Pratik düşünmeye çalışıyorum sadece. Cara ile konuştum. Kenarda bizi bir süre idare edecek kadar paramız var. Bence istemediğimiz bir şeyin parçası olmadan ya da ikimiz de kovulmadan önce birlikte özel bir şey yaratıp çalışabiliriz.”

TJ’in her yerinden karizma akıyordu. Oli birden yumuşadığını hissetti. Ama sonra içinde şüphe kıvılcımları çaktı. Bunu daha önce binlerce kez görmüştü. TJ karşısındaki ile bağ kurar sonra da dilediğini alırdı. Oyuna geldiğini hissederek bozuldu. TJ onu deniyor olabilirdi. Gazeteye olan bağlılığında bir eksiklik varsa, bu durum aleyhine kullanılabilirdi.

“Teklifine teşekkür ederim TJ ama ben hiçbir şey olmayacağından eminim. Endişeli değilim, bu işlere alışkınım. Yazmam gereken harika bir makalem var ve şu internet yayını da olabildiğince mükemmel bir şekilde halletmek istiyorum.”

Adamın yüzünde sevimsiz bir ifade belirdi. “Tek söylediğim kendimizi sağlama almamız gerektiği. Kulağa hoş gelmediyse üzgünüm.”

Oli arabaya bindi. “Eğer endişe ettiğin buysa arkandan iş çevirmeyeceğim. Emin ol hiç kimse benimle gizli toplantılar yapmıyor.”

“Sakin ol, Oli, anladım” diyerek yenik bir vaziyette geri çekildi TJ. “Ama politikadan uzak durabileceğini sanma sakın. Bir noktada başka seçeneğin kalmayacak çünkü.”

“Sonra konuşuruz, tamam mı?” Arabayı çalıştırıp gitti.

Kadın otoparktan çıkarken TJ de arkasından gönülsüzce el salladı. Neler oluyordu böyle? Önce Dawn, şimdi TJ. Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. Gazete satılırsa çok üzülürdü. Burası onun zayıf karnıydı, tanımlaması kolay olmayan bir öneme sahipti. Dünyada ya da hayatında ne olursa olsun, gazete hep yanındaydı.

Gözyaşlarına engel olmaya çalışarak Flinders Sokağı'na döndü. Nefes aldı. Pia'nın verdiği ve McCrae'ye ait olduğunu söylediği telefon numarasını aradı.

İkinci çalışta bir kadın açtı. “Alo, ben Diana.”

“Diana McCrae?”

“Evet, siz kimsiniz?” Kadının sesi hoş ve sıcak çıkıyordu.

“Adım Oli Groves. Eğer müsaitse eşinizle konuşmak istiyorum, lütfen.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Ne için?”

“Ben Alexandra Riboni'nin intihar haberini araştıran bir gazeteciyim. Profesör McCrae'nin yıllar evvel onun öğretmeni olduğunu biliyorum, kendisiyle görüşmek istediğim birkaç şey var. Bence Evelyn Stanley'in ölümünde, Alex'in duruşmasında söylenenlerden çok daha fazlası var. Eşinizin bakış açısını da öğrenmek isterim.”

“Bu ne *cüret*.” Diana'nın sesindeki sıcaklık yok oldu.

“Affedersiniz,” dedi Oli sabırla. “Sizi kızdırmak istemedim, ben sadece Profesör McCrae ile konuşmak istiyorum. Lütfen kendisine benimle konuşmak ister mi diye sorar mısınız?”

“Hayır, istemiyor!” Diana öfkeliydi. “O kızlarla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyor.”

Kadın telefonu çat diye kapattı, ev telefonundan konuşmanın faydalarından biri de buydu işte. Çat diye kapatabiliyordunuz.

B Ö L Ü M Y İ R M İ

Oli aracının burnunu bir Mercedes'in önüne, şoförüne öfkeyle el sallayarak soktu. Gazeteciliğin en nefret ettiği yanı buydu, az evvel Diana McCrae ile yaptığı tesadüfi konuşmadan sonra hissettiği şey. İnsanların ondan en kötüsünü beklermiş gibi, empati yeteneği yokmuş gibi konuşmasından hiç hoşlanmıyordu. Biriyle konuşmak istemesi herkesin onu düşman gibi algılamasına yol açıyordu. TJ söylediklerinde haklıydı. Gazetecilik artık kahramanca bir meslek olarak değil, daha önemsiz bir şeymiş gibi görülüyordu; hatta Oli gibi insanlara bile utanmaz, hayatları mahvetmeye hevesli, manşetleri ele geçirmek için özel alanı hiç sayan biri gözüyle bakılıyordu.

Daha önce de suratına telefon kapatıldığı ya da sözel olarak taciz edildiği, hatta kovulduğu bile olmuştu ama nedense bu defa aşırı derecede huzursuz hissediyordu. Dean'le konuşması lazımdı ama buna vakti yoktu. Miles'in Diana'dan daha güler yüzlü olmasını umdu, gerçi o da kendisini değil Cooper'ı bekliyordu.

Oli iki şeridin arasından hızla geçip Stawell&Finch Muhasebe tabelasına doğru saparken biri korna çaldı. Aracını misafir otoparkına bırakıp hemen resepsiyona daldı. Oflayıp puflamaya özen göstererek, "Merhaba," diye karşısındakini selamladı.

Kulaklık takmış ve çok sıkılmış gibi görünen bir adam klavye ile bir şeyler yazıyordu. "Evet?"

"Miles Wu ile görüşmek için *Melbourne Today*'den geliyorum. Kendisi beni bekliyor."

Adamın gözleri ekrandan Oli'ye kaydı. "Siz Cooper Ng misiniz?"

"Evet," dedi adamın gözlerine bakarak ve çenesini hafifçe kaldırdı.

"Tamam," dedi adam. "Her neyse. Burada bekleyin, lütfen." Pas rengi bir kumaşla kaplı iki koltukla bir uzay aracına benzeyen sehpayı gösterdi.

Oli koltuklara doğru giderken gözü *Sun* gazetesine takıldı.

Ding sesiyle birlikte asansör geldi ve içinden Miles Wu indi. Adamın vücudu her ne kadar değişmiş ve üçgen omuzlu, ince belli bir yüzücüye benzemişse de, Oli onu görür görmez tanıdı. Etrafa bakınan adam Oli'yi görünce biraz tereddüt etti. Oli elini uzatarak adamın yanına yaklaştı. "Merhaba Miles. Ben *Melbourne Today*'den Oli Groves."

Adam elini uzatmadı. "Sanırım bir yanlışlık oldu."

"Yanlışlık olmadı. Cooper gelemedi ama ben onun yöneticisiyim. Hatta 2005'te 'Ev Arkadaşı Cinayeti' haberini ben yapmıştım. Evelyn'in öldüğü sabah Paradise Sokağı'ndaydım."

Miles başını iki yana salladı. "Alex, Cooper'la konuşmayı kabul etmişti. Ben de o yüzden kendisini aradım."

"Anlıyorum ama biz onunla ortak sayılırız. Birlikte çalışıyoruz."

"Kimliğiniz yanınızda mı?" Miles kollarını göğsünde birleştirip, kendilerini dinleyen resepsiyon görevlisine dik dik baktı.

"Evet." Oli cüzdanından *Melbourne Today* basın kartını çıkartıp gösterdi.

"Tamam." Adam elleriyle ağzını kapatıp bir nefes aldı ve başını salladı. "Haydi, yapalım şunu."

Otomatik kapılar iki yana açıldı ve içeriye Cooper girdi. "Üzgünüm, geciktim! Buraya taksiyle geldim ve yolun bu kadar uzayacağını tahmin edemedim."

Miles'in alnında kırıışıklar belirdi.

"Miles, merhaba. Ben Cooper. Geciktiğim için çok özür dilirim."

Miles bir ona, bir kadına baktı. “Gelmiyorsun sanmıştım?”

“Planlarda bir değişiklik oldu. *Benimle* konuşmak için irtibata geçmene o kadar sevindim ki sırf sana yetişmek adına birkaç işi sonraya bıraktım.”

Oli çocuğun kaburgalarına dirsek atmamak için kendini zor tutuyordu. “Konuşacak bir yer bulalım mı, Miles?”

“Evet, şey, üst kata çıkalım. Orada küçük bir kafemiz var. Süslü bir yer sayılmaz ama idare eder. Dilediğiniz her tür süt mevcuttur. Badem sütü vs., ne isterseniz.” Miles saçmalıyordu.

Oli rahat olmasını ister gibi gülümsedi. “Harika.”

Cooper ile birlikte adamın peşinden kıvrımlı merdivenlere doğru yürüdüler. Cooper çirkin dekorla ilgili heyecanlı yorumlar yapıp Miles’a işi hakkında saçma sapan sorular sorarken Oli çocuğu neredeyse bıçaklayacaktı. Kafede bir düzine masa ve sandalye ile bir kahve makinesinin etrafına dizilmiş, birbiriyle alakasız sahte çiçekler ve cıvıl cıvıl bir garson kız vardı. Kahvelerini almak isteyen bir dizi insan gözleri telefonlarında sırada bekliyor ve takım elbiseli bir grup insan da toplantı yapıyordu. Ama kafenin diğer tarafında birkaç boş masa vardı.

“Cooper, neden bize içecek bir şeyler almıyorsun?” dedi Oli yüksek sesle. “Benimki küçük filtre kahve olsun, lütfen. Miles, sen ne içersin?”

“Ah, şey, yeşil çay, lütfen.”

“Sağ ol, Cooper.” Oli çocuğun cevabını beklemeden Miles’ı tezgâhtan en uzak boş masaya götürüp karşısına oturdu.

Adamın otuz bir yaşında olduğunu biliyordu ama Miles daha genç gösteriyordu. Pürüzsüz bir cildi ve tek bir gri teli bile olmayan koyu renk saçları vardı. Üzerine bir hırka giymişti. Gömlek cebinde ironik sayılabilecek şekilde bir kalem duruyordu. Huzursuz bir şekilde oturup önce masaya sonra da geriye doğru yaslandı.

“İyi misin, Miles?”

“Evet.” Öne doğru eğilip kadına içtenlikle baktı. Sonra bakışlarını çevirdi. “Sayılıyım. Bu olayı unutmak için on yıl harcadım ama şimdi hepsi geri geldi.” Acı acı güldü.

“Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Bir karım, bir de çocuğum var. Bu sabah nasıl olduysa evimin önünde bekleyen bir kamera gördüm. Karım resmen çıldırdı. O benim gibi buna alışık değil ya da benim olduğum gibi...”

“Bu sefer eskisi gibi olacağını sanmam. Artık hikâyelerin ömrü çok kısa oluyor.”

Miles başıyla onayladı. “Umarım, çünkü aynı şeyleri yeniden yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Yanlarına gelen Cooper, kadını görmezden gelip Miles’in yanına oturdu. “İçecekler geliyor.”

“Sağ ol,” diye mırıldandı Miles. Ellerini yanaklarına götürüp birkaç saniye öyle durdu.

“Eee Miles,” diye devam etti Oli.

“Tanrım,” dedi adam gözlerini sıkıca kapatarak. “Tamam, konu şu ki, o zaman tam olarak gerçeği söylemedim.”

Oli heyecandan yanıp tutuşarak adamı izledi. Garson kız masalarına geldi, içeceklerini dağıtırken bir süre sustular.

Tekrar baş başa kaldıklarında, “Ne demek istiyorsun, Miles?” diye devam etti Oli.

“Gördüğüm ve bildiğim şeyler vardı.” Çenesi titredi. “Hiç kimseye anlatmadığım bazı olaylar.” Adam ellerini indirince Oli kafasında daha önce fark etmediği kepek taneciklerini fark etti.

Bu konuşmayı yapmaya on yıl sonra karar verdiğini bildiği ve onu anladığı için Oli adamın konuşmasını bekledi. Kahverengi bir kakayı andıran içeceğine ağzını yapıştırmış olan Cooper’a baktı. “Buraya seni yargılamaya değil dinlemeye geldik,” dedi çocuk.

Bu ince bir çizgiydi ama işe yaramışa benziyordu. Miles başını kaldırdı ve garip bir kahkaha attı. Gözlerinde histerik bir ışıltı vardı, hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydi. Tuzlukla oynamaya, bir bırakıp bir almaya başladı. “Sizinle neden konuştuğumu bile bilmiyorum.” Tekrar güldü. “Gerçekten bilmiyorum. Ama kanım bunu içimden atmamı söyledi ve ben de bunu Alex’e borçlu olduğumu hissediyorum.” Öne doğru eğilip Cooper’a, “Sana beni aradığını söylemiştim. Geçen hafta,” dedi.

Oli de öne doğru eğildi. “Onunla konuştun mu?”

Adam başını evet der gibi salladı. “Çalışıyordum, birdenbire beni aradı.”

“Onunla en son ne zaman konuşmuştun?” diye sordu Oli.

“Evdeki o gecedен sonra hiç konuşmadım.”

“Eveleyn’in öldüğü geceyi mi kastediyorsun?” diye bastırdı Oli.

Yüzünde suçlu bir ifade beliren adam başıyla onayladı. “Aslında onunla konuşmak istedim, bunu pek çok kez düşündüm ama bilmiyorum, açıklaması zor. Her şey çok garipti. Hayatımın o bölümü başka birinin başına gelmiş gibiydi. Yani haberlerde bir şeyler görürsünüz ama o insanların gerçek olduklarını düşünmezsiniz bile. Ama sonra aynı şey bir anda benim başıma geldi, bütün haber kanallarında yüzüm belirdi. Çok çılgıncaydı. Ailem delirdi ve ben de Alex’e ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun da bana ne söyleyeceğini bilmiyordum. Sanırım bir yanım tüm bu olanlardan ve Alex’ten uzaklaşmak istedi.”

Oli adam gözlerini çekene dek Miles’in gözlerine baktı. “İşe yaradı mı peki?”

“Hayır, pek sayılmaz. Çok iyi uyuyamıyorum.” Kadın anlayışla başını salladı. Miles derin bir iç çekti. “Bir şey oluyor ve insan her şeyi sorgulamaya başlıyor. İnsanları yargılama kabiliyetimin olmadığına inanmaya başladım. Geriye dönüp bakınca Alex’i hiç tanımamışım diyorum.”

“Ama şimdi de ona bir şey borçluymuşsun gibi hissediyorsun?” dedi Oli.

Adam hafifçe başını sallarken yüzünde bir pişmanlık belirdi. “Sayılır.”

“Bize geçen haftaki konuşmanızı anlat,” dedi Oli.

“Alex kamuya bazı yeni bilgiler açıklayacağını ama önce benimle konuşmak istediğini söyledi. Onunla bugün buluşacaktık.” Şekerle oynadı. Masanın üzerinde duran telefonu gelen e-posta ve mesajlar sebebiyle titredi. Miles telefonu alıp kaşlarını çatarak ekrana baktıktan sonra ters çevirip tekrar masaya koydu.

“Peki, neden şimdi?” diye merak etti Oli. “Alex neden sana şimdi geldi?”

“O gece gerçekten neler olduğunu hatırlamaya başladığını ve konuşmak istediğini söyledi.” Çayından bir yudum alıp ağzını sildi. “Gazetenize röportaj vereceğini, böylece polislerin onu susturamayacağını söyledi.” Miles, Cooper’a baktı. “Bana seninle konuşup bir röportaj kaydı yapacağınızı söyledi. Sanırım kendi adına konuşma fikri, sözlerinin çarpıtılmayacak veya basılıp değiştirilmeyecek olması hoşuna gitti. Ama asla TV’ye çıkmayacaktı çünkü bunu yapamayacak kadar utangaç biriydi.” Adamın bakışları hâlâ Cooper’ın üzerindeydi. “Bence sana güvendi. Ben de bu nedenle seni aradım. Başına gelenlerden sonra bence Alex de bunu yapmamı isterdi.”

Oli’nin tüyleri diken diken oldu. Alex’in intiharı giderek daha mantıksız bir hal alıyordu. Eğer Evelyn’in cinayeti ile ilgili rolü hakkında daha çok bilgi vermek için röportaj yapmaya niyetliyse, Oli o zaman belki bu durumu anlardı zira bu ona fazla ağır gelmiş olabilirdi. Ama Alex bu kadar ileriye gitmezdi. Geçen hafta Miles’ı aramasıyla, sırlarını mezara kadar götürmeye karar verip intihar etmiş olduğu gün arasında başına ne gelmiş olabilirdi? Hem neden Crystalbrook’a gitmişti? Onu oraya Nicole mü çekmişti?

“Alex sana ne hatırladığını anlattı mı?” diye sordu.

Miles başını iki yana salladı. “Hayır, sadece gerçeği söylemek istediğinden söz etti. İnsanların ondan olduğundan daha çok nefret etmelerini umursamadığını, artık aklanma vaktinin geldiğini söyledi. Gerçekten çok gergindi. Dürüst olmak gerekirse galiba uyuşturucu almıştı.” Adam omuz silkti. “Olabilir, çünkü intihar etmesinden de belli ki, ruhsal dengesi çok da yerinde değilmiş.”

Oli adamın bir suçluluk sarmalına düşmesini engellemek istedi. Zira oraya doğru giderse bu konuşma bir röportajdan ziyade bir terapiye dönecekti ve bunun için vakit yoktu. “Miles, ben de duruşmadaydım ve her saniye olanları izledim. Olaylar hakkında çok fazla spekülasyon olduğunu biliyorum. Evelyn’i

Alex'in öldürüp öldürmediği veya sebebiyle ilgili önceden mi tasarlanmış yoksa anlık gelişen bir olay mıymış gibi şeyler söylendi."

Miles'in yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Ben bunu Alex'in yaptığından bir an bile şüphe duymadım," diye devam etti Oli. "Tüm kanıtlar bunu gösteriyordu. Meşru müdafaa savunması ile birkaç sene sonra çıkması, Alex'in Evelyn'in hayatına son verdiği gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Biliyorum," dedi Miles sessizce.

"O sarhoş haline rağmen, kalkıp dostlarıyla daha da çok sarhoş olmak için yan eve gitmenin senin açısından bir şans olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Miles başını eğmeye devam etti.

"Gerçekten tüm gece onlarla mıydın?"

"Evet." Sesi çok ciddiye. "Bu doğru, Alex'le kavga ettikten sonra kızların evinden ayrıldım. Çocuklarla beraber önce bir şeyler almaya sonra da onların dairesine gittik. Bütün gece orada kaldım. Ertesi sabah sokakta polisleri ve muhabirleri görene kadar olanlar hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Olay yerinde miydin?"

"Alex götürülene kadar değildim." Miles koyun gibi görünüyordu. "Bir sürü uyuşturucu almıştık ve dairede hâlâ uyuşturucu vardı. Her yer polis kaynıyordu." Adam başını eğip ellerine baktı. "Ne yapacağımızı bilemedik, biz de elimizden geldiğince temizlendik. Matt evdeki her şeyi gizlice arka kapıdan çıkartıp attı."

"Kız arkadaşın için endişelenmedin mi?"

"Hem kendime gelip kusmamakla uğraşıyordum hem de etrafı temizlemekle ama evet, endişelendim tabii. En kötüsünü hayal ettiğim için çok paniğe kapıldım. Alex'i birkaç kez aradım. Sonra Evelyn'i ve Nic'i aradım ama hiçbiri cevap vermedi. Sonunda ön tarafa gittim ve kanlar içinde bir battaniyeye sarılmış olan Alex'in götürüldüğünü gördüm. Sonra da bir dedektif bana Evelyn öldüğü için Alex'in sorguya götürüldüğünü açıkladı. Benim de karakola gelmemi istediler. Sanırım uzun süre şok geçirmiş olmalıyım."

Oli, Cooper'ın bacaklarını salladığını gördü. Fincanı tamamen boşalmış olan çocuk transa geçmiş gibi Miles'a kilitlenmişti. Oli çevrelerindeki diğer konuşmaları fark etmeye başladı. Bütçeler, tıkanan borular, hafta sonu planları. Yandaki masalardan tabak ve çatal-kaşıklar toplanıyor, her köşeden pop şarkılarının sesi yükseliyordu. Derin bir nefes alıp dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve kalan kahve kalıntılarını temizledi. "Miles."

Adam yerinden sıçradı.

"Bize ne anlatmak istiyordun?"

Miles derin bir nefes alıp verdi. "Tanrım, açıklayamıyorum bile. O gece baştan sona garipti. Kızlar haftalardır tuhaf davranıyordu ve sanırım aralarındaki buzlar erisin diye o akşamki yemeği Nic organize etmişti ama işe yaramadı. Yan komşular Ren ve Matt de geldi, iki diğer arkadaşımız Tanya ve Roy'un da geldiklerini hatırlıyorum. Bir tatile mi ne gideceklermiş, o yüzden aralarında İspanyolca konuşuyorlardı çünkü o gün öğleden sonra dil kursundan çıkmışlardı. Bir süre sonra ortam iyice gerildi. Evde başka bir kız daha vardı -Evelyn'in yeni bir arkadaşı, sanırım ismi Amber'dı- ama çok kısa süreliğine kaldı. Olaylar hızla tepetaklak oldu. Ren yemekten önce mutfak zeminine bir şişe şarap düşürdü. Her yer cam ve şarap oldu. Evelyn çok kızmıştı. Sonra şu profesör herif geldi. Çok tuhaf ve çok gergindi. Evelyn'in adamın gelişine çok kızdığını anlamıştım."

"Julian McCrae," dedi Cooper.

"Evet."

"Onun kimin davet ettiğini biliyor musun?" diye sordu Oli.

"Emin değilim. Tüm kızların ondan hoşlandıklarını biliyordum çünkü arada ondan söz ettikleri olurdu. Alex onu getirdiği zaman çok kızardım ama sanırım o adama yakın olan kişi Nicole'dü. Edebiyata çok düşküncü ve o herif de edebiyat dersleri veriyordu. Ama neden bilmiyorum, Evelyn o gece adamın orada olmasını hiç istemiyormuş gibiydi. Hatta Alex ve Nicole bile biraz kızmışlardı." Miles durdu. "Söylediğim gibi gece en başından

beri garipti. Matt ve Ren de o herifin gelmesine çok kızmışlardı. Herhalde adamın yanında uyuşturucu içemeyeceğimizi, profesörün belki polise haber vereceğini filan düşünüp kızdılar.” Miles gergin bir kahkaha attı. “Boktan bir parti olacak gibi görünüyordu.”

“McCrae’nin o eve daha önce de gelmiş olabileceğini hissettin mi?” diye sordu Oli.

Miles gözlerini kısıp düşündü. “Sanmıyorum. Dediğim gibi adam çok tuhaf görünüyordu, mecburen oradaymış gibi. O herif hakkında bir sürü tuhaf söylenti dolaşırdı ama kalitesiz birine benzemiyordu. Birinin babası gibi duruyordu. Herkesi etkilemek istermiş gibi yanında iki şişe pahalı şarap getirmişti.”

“Alex adamın orada olmasıyla ilgili ne söyledi?”

“Bu konuda konuştuk sayılmaz. Zaten o dönem pek fazla konuşmazdık.”

“O konuya geleceğiz,” dedi Oli çabucak, zira adamın hızını kaybetmesini istemiyordu. “Yemekten sonra ne oldu?”

“Herkes bahçeye çıktı. Ya da sanırım çıktı. Belki Tan ve Roy çıkmamış olabilir... Nic de... Emin değilim, çoktan sarhoş olmuştum çünkü. Ama Alex ile Evelyn’in kesinlikle o an kavga etmeye başladıklarından eminim.”

Oli zaten tüm bunları duruşmadan biliyordu, yeni bir şeyler vermesi için adamı kaşımaya başladı. “Ama hep ne konuda kavga ettiklerini bilmediğini söylemiştin,” dedi. “Bu doğru mu?”

“Hiçbir fikrim yok!” Miles savunmaya geçti. “Zaten haftalardır araları kötüydü. Birbirlerine trip atıyorlar, laf sokuyorlardı. Yine aynı şey oldu ama bu defa sarhoş oldukları için olay büyüdü.”

“Senin için kavga etmiş olma ihtimalleri var mı?”

“Hayır, asla. Ama Alex gerçekten çok huysuzdu, en ufak şeyde bile beni tersliyordu. Ona ne zaman neyin var diye sorsam içine kapanırdı.” Miles’ın yüzünde duygulu bir ifade belirdi. “Çok sinir bozucuydu. Onunla ayrılmama ramak kalmıştı. Çok farklı birine dönüşmüştü, hepsi öyleydi. Çok gizemli ve mesafeliydiler.”

“Demek iki kız dışarıda kavgaya tutuştu,” dedi adamı gerçeklere geri döndürmeye çalışan Oli.

“Evet. Bahçenin bir köşesinde birbirlerini bencil olmakla suçlayıp bağrışıyorlardı. Epeyce çirkinleştiler.”

“Nicole orada değil miydi?”

Miles yüzünü kaşdı. “Onu hatırlamıyorum ama Ren sigara içmek için dairesine girip çıkıyordu, kızların evinin arkasındaki evde de bir parti vardı ve çok gürültülüydü. Tan ile Roy’un sigara içmek için dışarıya çıktıklarını hatırlıyorum ama galiba Nicole ile profesör içerdelerdi.”

Oli’nin zihninde alarm zilleri çaldı. Duruşmada hiç kimse bundan söz etmemişti. “McCrae, Nicole ile baş başa mıydı?”

“Sanırım ama belki gitmiş de olabilir.” Miles beyninin çok uzak köşesindeki bir yerden anılarını çıkartmaya çalışıyor gibi görünüyordu. “Aslında hayır, Tanya herkese yaptığı içecekten içirmeye çalışırken hâlâ evdeydi. Bunu hatırlıyorum çünkü çileğe alerjisi olduğunu söyleyip içmek istememişti. Gerçekten çok tuhaf davranıyordu. Hatta Matt’in onunla ilgili bir espri yaptığını da hatırlıyorum. Ondan sonra hemen çıkıp gitti, ben de kendisini bir daha hiç görmedim.”

“Daha sonra ne oldu?” Cooper resmen sandalyenin ucunda oturuyordu.

“Evelyn’i arka bahçede bırakan Alex fırtına gibi içeriye daldı. Onunla konuşmaya çalıştım ama beni başından attı. Çok öfkeli ve üzgündü. Herkes müzik dinleyip Tanya’nın uydurduğu aptal bir oyunu oynamak için içeriye girdi. Ama ben sigara içmek istedim. Çok kızmıştım çünkü.”

Oli adamı destekler gibi başını salladı. “O zaman dışarıda kaldın?”

“Evet, içeriden sigaramı aldım ve evin yanına dolandım. Birkaç boş sandık vardı, birinin üzerine oturup sigaramı içtim. Sanırım Evelyn de içeriye girdi. Diğerleri benim nerede olduğumun farkında mıydı bilmiyorum ama çamaşır odasının camından hepsinin gülüp konuştuklarını duyabiliyordum.”

“Alex de dahil mi?”

“Galiba o ot içti. Ne zaman ot içse çılgınlaşıp deli gibi davranırdı.” Adam suçluluk hissediyor gibiydi. “İkimizin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşündüm.”

“Tamam, demek ki evin yan tarafındaydın,” diye devam etmesi için bastırdı Oli.

Yutkunan adamın gözlerine panik dolu bir ifade geldi. “Önce Nicole’ün çamaşır odasında biriyle konuştuğunu duydum. Kim olduğunu bilmiyorum. Çok gürültü olduğu için doğru dürüst duymadım ama Nicole’ün sesini tanıdım. Sonra tekrar dışarıya geldi.”

“Nicole dışarıya mı çıktı?” diye doğrulattı Oli.

Miles başıyla onayladı. “Beni görmedi.”

Oli’nin ağzı şaşkınlıktan açıldı çünkü bildiği kadarıyla bu yeni bir haberdi. Adam duruşmada bundan hiç söz etmemişti.

“Öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Arka çitlerin etrafında volta atıp duruyordu. Hatta bir ara çite tırmanıp komşunun evindeki partiye bile baktı. Galiba birine mesaj attı.” Adamın gözleri Oli ve elleri arasında gidip geldi. “Yani benim durduğum yerden öyle görünüyordu ama herhalde aramızda on metre vardı. Sonra da...” Doğrulup omuzlarını dikleştirirken sesi titredi. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Sonra da bahçenin köşesindeki kulübeye doğru gidip içeriden Billy’i çıkarttı. Onun karanlıkta öylece durup Billy’i tuttuğunu gördüm sonra da...” Miles oflaya pufлая nefes alıp veriyordu. “Sonra da gözlerinde garip bir ifadeyle onu fırlattı. Onu çitlere fırlattı.”

Miles bileğindeki saatin metal kemerini dramatik bir şekilde itip tenini kaşımaya başladı. O kadar sert kaşıyordu ki Oli bakışlarını çevirmek zorunda kaldı.

Yandaki masada garson kız yaşlıca bir adamla flört ediyor ve halinden son derece memnun görünen adamın gür kahkahası kafede yankılanıyordu.

Cooper gözlerini Miles’tan hiç ayırmadan adama bakmayı sürdürdü.

“Bense hiçbir şey yapmadım,” dedi sonunda Miles. “Korkak bir pislik gibi orada gizlendim.”

“Miles, Billy kimdi?” diye yavaşça sordu Oli.

“Eveleyn’in tavşanı. Onu çok severdi. Günün yarısında onu serbest bırakıp kendi odasına alırdı.”

“Tavşan öldü mü peki?” Oli adamın az evvel tarif ettiği sahneyi gözünde canlandırarak yutkundu. “Nicole onu çitlere fırlattıktan sonra öldü mü?”

Adam başını hızla öne doğru salladı. “O ses. Hayatımda hiç böyle bir şey duymamıştım. Müzik çalıyor olmasına rağmen...” Yanaklarını şişirdi. “Evet, öldü.”

Garson kız masalarına yanaştı. “Başka bir şey isteyen?”

“Hayır, teşekkürler,” diye fısıldadı Cooper. Miles da başını iki yana salladı.

“Tamamdır.” Kız tabakları toplayıp gitti.

“Sonra ne oldu?” dedi Oli.

Miles bu büyük itirafın ardından iyice çözüldü. “Nicole, Billy’e bakmadı bile. Doğruca içeriye girdi. Bense orada titremeye başladığımı hatırlıyorum. Bunu açıklamak çok zor ama sanki annenizi uyuşturucu içerken ya da birini döverken görmüşsünüz gibi hissettim. Yani hiç ona yakışmayan ve çok ama çok garip bir davranıştı. Artı çok da sarhoştum.” Acı acı güldü.

“Bir an bunu uydurduğumu düşündüm ama çitlerin yanına gidince yerde yatan Billy’i gördüm.”

“Diğerlerine bir şey söyledin mi?”

“Hayır. Ren ve Matt, sonunda McCrae evine gittiği için kendi dairelerinden uyuşturucu getirmeye gitmişlerdi. Kızların hepsi salonda dans ediyordu. Nicole de dahil.” Miles tereddüt etti. “Artık kavga etmiyorlardı ama gerginlik hâlâ devam ediyordu. Eveleyn’in arkadaşı olan diğer kız zaten gitmişti. Ben de kanepede Tan ve Roy’un yanına oturup her şey yolundaymış gibi davrandım. Alex’le konuşmaya çalıştım ama o bana defolup gitmemi söyledi.” Miles bir eliyle diğer elini kavradı. “Bir süre sonra Tan

ve Roy gittiler. Nicole ile Evelyn hâlâ dans ediyordu, Alex fena uçmuştu. Ben de kanepede yanıma uzansın diye biraz uğraştım.”

“Uzandı mı?” diye sordu Oli.

“Sayılır. Biraz oturdu ama benimle konuşmadı. Sonra Matt biraz daha sigara almak için bakkala gitmek istediğini söyledi, ben de ona kendisine eşlik edebileceğimi söyledim. Evden çıkmak istiyordum. Evelyn’in bahçeye çıkıp Billy’i bulacağını düşünmek bile istemedim.” Öksürdü. “Tıpkı bir pislik gibi konuştuğumun farkındayım ama böyle bir durumda onun çıldıracağını bildiğim için orada olup onu bu şekilde görmek istemedim.”

Oli gözünün önünde Miles’in gençliğini canlandırdı. Mahkeme salonunda kravatını çekiştirerek gece sigara almaya çıktıklarını anlatışını düşündü. “Duruşmada bakkala Matt ve Ran ile birlikte gittiğini söylemiştin sonra da yirmi sekiz numaralı eve geri dönmediğinizi anlatmıştın. Bu doğru mu?”

“Evet. Fitzroy Sokağı’ndaki 7-Eleven’a yürüdük. Oradan sigarayla cips aldık sonra biraz etrafta dolandık. Adamın biri sokaktaki bir bankta oturmuş gitar çalıyordu, Ren de ondan bize bir şeyler çalmasını istedi. Alex’e mesaj attım fakat o bana geri dönmedi. Biz de hep birlikte Ren ile Matt’in evine gittik. Biraz daha ot içtik. Sonra ben de yerde TV’nin önünde sızıp kalmışım.”

Oli dudaklarını büzerek bir sonraki sorusunu düşündü.

Ama Miles hızla şunları ekledi: “Sanırım bahçede gördüğüm şeyi unutmayı seçmiştim. Onu hiç görmemiş olmayı istedim.” Şu an bile o görüntüyü kafasından atmak istermiş gibi parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Ertesi sabah olanları öğrenince tek düşünebildiğim Alex’ti. Evelyn’i gerçekten öldürdü mü diye düşündüm. Kendimi paralel evrene geçiş yapmış gibi hissettim. Kız arkadaşım cinayet suçlamasıyla mahkemede idi. Bu çok...” bir Oli’ye, bir Cooper’a baktı. “Çok gerçek üstüydü. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemedim.”

“Alex’in suçlu olduğunu mu düşündün?” dedi Oli pat diye.

Adam tüm ağırlığını sandalyesine verip geriye doğru yaslandı. “Sanırım evet, çünkü az evvel sizin de söylediğiniz gibi, tüm

kanıtlar onu gösteriyordu. Başka bir izahı yoktu ve kızlar o gece o kadar tuhaf davranmıştı ki her şeyin mümkün olabileceğini düşündüm. Annemle babam Alex'in suçlu olduğundan emindi, ki onu sevmelerine rağmen böyle düşünüyorlardı. Büyükanнем neredeyse utançtan ölecekti." Adam dudaklarını ısırdı. "Sanırım zaten bu yüzden öldü."

"Peki ya şimdi?" diye bastırdı Oli. "Şimdi ne düşünüyorsun?"

Miles doğruldu. Değişik bir telaşla konuşmaya başladı. "Emin değilim ama o kızların arasında bir şeyler dönüyordu. Doğru olmayan bir şey vardı."

"Ne demek istediğini açıkla lütfen."

"Üçü birbirine hep yakındı ama son aylarda sanki bir tarıkata filan katılmış gibilerdi. Ben yanlarına gelince konuşmayı kesiyorlardı. Önceden Alex hiç huysuz biri değilken son zamanlarda bana en ufak şeyde bile kan kusturur oldu. Ayrıca muhtaç gibi davranmaya başlamış ve sürekli onu önemseydiğimi söylemem ve göstermem gerektiğini ister olmuştu. Bana daha önce hiç bahsetmediği büyük planlarından konuşmaya başladı. Hatta hepsi aynısını yaptı." Miles'in koyu renk gözleri Oli'nin gözleriyle buluştu. "Çok güzel şeyler almaya başladılar. Bir keresinde, Evelyn'in ölümünden iki ya da üç hafta önce Alex ile yemeğe çıkarken şifonyerinin çekmecesinden para aldığını gördüm. Ertesi sabah o duştayken çekmeceyi açtım ve içinde elli dolarlık banknotlar halinde, en az iki bin dolar para olduğunu gördüm."

Aralarındaki gerginliği bir an için unutan Oli ile Cooper birbirlerine baktılar. Bu cümle Mitchell Stanley'in kızı hakkında söylediklerini hatırlatıyordu.

"Birikimleri miydi?" diye sordu Oli.

Miles omuz silkti. "Olabilir ama hiç sanmıyorum. Alex devlet yardımı alıyor ve hafta sonları bakıcılık yaparak geçiniyordu. Yani bu kadar birikim yapmış olamaz. Dahası üçü de bir anda para saçmaya başladılar. Yeni giysiler alıyor, yurtdışına gitmeyi konuşuyorlardı. Alex'e bu konu hakkında sorular sorduğumda çok kızdı ve beni başından savdı."

Oli hızlıca düşündü, bu hikâyenin birkaç gün daha gündemde kalmasını sağlayacak kadar iyi bir malzemeydi. “Yayına çıkmak ister misin?”

“Bu işin bir an evvel bitmesini isterim sadece.” Kendini kap-tırmışa benzeyen Miles, koyu renk gözlerinde vahşi bir ifadeyle masada duran telefonuna bakmadan onu cebine attı. “On lanet yılı bunu merak ederek geçirdim. Karım bu olayın peşini bırak-mam gerektiğini düşünüyor, ben de Alex’in bunu yapabileceğini umuyordum. Eğer faydası olacağını düşünüyorsanız sizinle seve seve konuşurum.”

Oli adama kartvizitini verip neler yapacaklarını adım adım anlattı. Miles kartı da telefonuyla birlikte cebine koydu.

“Detayları benden daha iyi öğrenmişsin,” dedi Cooper.

Oli onu duymazdan geldi. “Miles, son bir şey daha. Alex’in bir bilgisayarı var mıydı?”

Adam başını salladı. “Hem kendi bilgisayarı hem de evde üni-versite için ortak kullandıkları bir bilgisayar daha vardı. Galiba Nicole onu kendi evinden getirmişti. Aslına bakarsanız bu da ga-rip olan bir başka şeydi.”

“Ne?” dedi Oli.

“Tüm bunlar olmadan bir yıl önce evdeki internet bağlantısını kesmişlerdi.”

“Kesmek mi? Neden?”

“Bilmiyorum ama o zaman bunun çok garip olduğunu düşün-düğümü hatırlıyorum. Yani o zamanlar şimdiki gibi değildi. Pek çok kişinin evlerinde internet yoktu, hele ki ev kiralıksa. İnsanla-rın tek kullandığı şey e-postaydı.”

Oli’nin beyninde bir sürü şey dönmeye başladı. “Bu konuda bir şey söylediler mi?”

“Nicole internetin sürekli kesildiğini, Alex de masraf etmek istemedikleri için üniversitenin internetini kullanmayı tercih et-tiklerini söyledi. Ama yeteri kadar parası vardı, o yüzden bence başka bir sebebi olmalı.”

DURUŞMANIN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ, 2006

Alex havaya hayalî bir bozuk para fırlatıp, Miles'in söyleyecekleri hakkında bahse girdi. Tura gelirse konuşacak, yazı gelirse susacaktı. Ama hayalinde canlandığı halde paranın hangi yüzünün üste geldiğini göremedi. Bu aralar kararsızlıkla boğuşuyordu.

Miles'in son zamanlarda davranışlarından şüphelendiğinin farkındaydı. Sürekli para hakkında sorular soruyor, neden bu kadar çok harcama yaptığını ve bu paranın nereden geldiğini sorguluyordu. Nicole ve Evelyn ile olan ilişkisi hakkında da sorular sormaya başlamıştı. O gece Miles'a neler anlattığından tam olarak emin değildi ama onunla tartıştığını belli belirsiz de olsa hatırlıyordu. Boyunu aşan bir işe karıştığını itiraf etmişti. Partinin olduğu gecedен bu yana Miles'ı iki kez görmüştü. Olayın olduğu gecenin ertesi sabahı battaniyeye sarılmış bir halde polis arabasında otururken Miles bir gece önceki kıyafetleriyle Matt ve Ren'in evinden çıkıp gelmişti. Ona şimdiye dek gördüğü en garip ifadeyle bakmış, kendisiyle konuşmaya bile çalışmamış, Evelyn'in cesedi götürülürken sokakta öylece durup izlemişti sadece.

Alex ertesi gün tutuklandığında Miles'ı yine gördü. Ya da gördüğünü sandı. Kalabalığın içinde yüzünü görmüştü. Ağzı hiç kıpırdamıyordu. Oysa kalabalıktaki diğer tüm ağızlar çirkin bir şekil almış, Alex'in adını bağıryorlardı ama Alex bir et parçası gibi çekiştirilip götürülürken Miles hiç kıpırdamadan öylece duruyordu.

Aslında onu üçüncü kez de gördü, bir hafta sonra haberlerde. Çocuk Evelyn'in cenazesine gitmişti ve kızın ailesi ile birlikte en önde duruyordu.

Her ne kadar ikisi de aynı trajediden sağ kurtulmuş olsalar da artık diğerleri yoktu ve bu cenaze bile Miles ile ikisini bir araya getirememişti.

Miles'in bir mazereti vardı. Alex ise bir katildi.

Miles masumdu. Alex suçluydu.

Miles normal hayatına devam etmekte özgürdü. Ama Alex'in geleceği, her ne olursa olsun, mahvolmuştu.

Ve Miles'in tek istediği şey normal bir hayattı. Ortalama biri olmaya can atar, asla daha fazlasına göz dikmezdi. O hep daha fazlasını hayal etmeye cüret eden, açgözlü Alex gibi değildi. Bir fırsat yakalamak için kendini parçalayan Alex gibi değildi.

Miles onun bu durumunu hiçbir zaman anlamadı. Neden hiçbir şeyden tatmin olmadığını, neden daima sahip olduğundan fazlasını istediğini anlamadı. Ama bunun sebebi, Miles'in çok az şeye sahip olmanın ne demek olduğunu bilmemesiydi.

İlk çıkmaya başladıklarında onun insanların işlerini kolaylaştırmasına hayran kalmıştı. Ne kadar da düşünceli biriydi. Ama bu nezaketi bile kısa sürdü. Ev karanlığa gömüldükçe Miles'in iyiliği de giderek sarsıldı. Alex onun ne hale geldiğini görmesinden endişeleniyor, çocuğun onu yargılamasından korkuyordu. Bu nedenle onu kendinden uzaklaştırdı. Hayal kırıklığına uğrayıp şok geçirmesindense, ona kızması daha iyiydi. Kendisini ona kadar dibe battığını açıklamaya çalışırken hayal etti ama bu imkânsızdı. Yapmış oldukları şey imkânsızdı.

Miles prensipli biriydi. Muhtemelen yalan söylemezdi ama eve hâkim olan o garip havayı açıklayamayacağını hissediyor olabilirdi. Kız arkadaşını ele geçiren o sessiz şeytanı. Ama Alex onu suçlayamazdı zira bunu nasıl açıklayacağını kendisi de bilmiyordu.

Herkesin onun bunu hatırlamasını istemesi ne komikti. Oysa onun tek istediği şey unutmaktı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Oli ana yola dönmeye çalışırken araba nehrinin içinde sıkışıp kaldı. Miles'in anlattıklarını konuşmak, Nicole'ün Evelyn'in tavşanına yaptıklarını anlatırken ne demek istediğini açmak istiyordu ama Cooper'ın az evvelki davranışını onayladığını düşünmesine kesinlikle izin veremezdi. Tekrar öfkелendi, ilk konuşanın Cooper olmasını istiyordu. Böylece çocuğun yaptığı şeyin farkında olup olmadığını anlayacaktı. Ama Cooper konuşmak yerine suratını asmış oturuyordu. Oli gaza bastı ve trafik yoğunluğunda bir boşluğa daldı. Birkaç dakika sonra pes etti. “Bana o yaptığının ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Çocuk cevap vermedi, inatla camdan bakmayı sürdürdü.

Eski Mazda'sındakinden on kat daha etkili ısıtıcıyı açtı. Ter içinde kalmıştı, gömleği sırtına yapışuyordu. Cooper ne cüretle böyle küstah davranıyordu? Eğer kendisi böyle davranacak olsa, Jo onu öldürürdü. “Sana Miles ile *ben* konuşacağım dedim. Senin ofiste kalıp yayınlı ilgili çalışman gerekiyordu. Sözümü dinlememeni geçtim, sayende ikimiz de hiç profesyonel bir görüntü çizmedik.”

Cooper'ın göğsü hızla kabarıp indi. “O *benim* röportajımdı. Miles *beni* aradı.”

Oli direksiyona bir yumruk attı. “Birlikte çalışmamızı ayarlayan sendin! Bu benim fikrim değildi ama eğer benimle çalışmak istiyorsan sana güvenmem gerek ve az evvelki o çocuksu performansının buna hiç katkısı olmadığını da bil.”

Çocuk dudaklarını şişirdi. “İpuçlarımı çalarsan sana güvenemem.”

“Bak,” dedi Oli parmaklarını şakaklarına bastırarak. “Bu işlerde daha yeni olduğun için nasıl yürüdüğünü bilmiyor olmanı anlıyorum ama ben çok uzun süredir bu işi yapıyorum. Eğer bu hikâye üzerinde birlikte çalışacak ve o lanet yayını beraber yaparsak, bir takım gibi hareket etmeliyiz.”

Cooper kadına baktı. Bakışları Oli’nin yüzünü adeta yakıyordu. “Palavra.” Kulaklıklarını takıp başını çevirdi.

Brent haber odasının duvarındaki TV’den gözünü ayırmadan sunuyu içerken plastik şişeden gürültülü bir ses yükseldi. Şişe eski şeklini alırken çıtırdadı.

Ekranda koyu renk güneş gözlükleri takmış olan John O’Brien vardı ve elindeki gazeteyi adeta kalkan gibi tutuyordu. Asistanıyla birlikte Albert Park’taki evinin önünde duran koyu renk bir arabaya doğru kalabalığı yararak giderken, “Yorum yok,” diyordu.

“Seni lanet sapık!” diye bağırdı kamerada görünmeyen biri.

O’Brien durdu. Takım elbiseli asistanı da durdu. “Şahsıma yapılan tüm suçlamaları reddediyorum, hepsiyle gönülden saygı duyduğum adalet önünde savaşacağım. Maalesef bu dava, ‘Şu demiş, bu demiş,’ tarzı bir davaya dönüştü ama ben gerçeğin kazanacağına tüm kalbimle inanıyorum. Şimdi izniniz olursa, karım için yas tutmaya devam etmek istiyorum.”

Öfkeli bağırıışların arasında biri kameraya kâğıt fırlattı.

Oli ofise geri döndüklerinden beri Cooper’ı görmemişti. Çocuk tek kelime etmeden arabadan inip merdivenlerde kayboldu. “Yarın Bowman ile görüşeceğim,” diye seslendi Oli arkasından. Sesi beton duvarlara çarptı. “Tek başıma,” diye de gereksiz bir ekleme yaptı. Çocuğun onu da kendisi gibi çocukça davranmaya zorlamasına sinirlendi.

Cooper kesin stüdyoda yayınla ilgili son hazırlıkları bitiriyor olmalıydı. Tüm olanlara rağmen, Oli çok heyecanlandığını hissetti. Ayırt edici ses tonu yüzünden hep radyoculuk yapma konusunda tereddütlüydü, hatta sesli mesaj bırakmaktan bile nefret ederdi ama ses kaydı yapmayı sandığından daha çok sevmişti. Sesinin oldukça ilgi uyandıracığından emindi. Cooper'ın bu tavrının bitmiş işi etkilememesini umut etti.

Notlarına baktı. Roy kendisine hiç cevap vermemiş, Tanya da Evelyn'in ölümünden sonra verdiği ifadeden farklı bir şey eklemeyeceğini açıklayan bir mesaj yazmıştı. Bu sinir bozucu olsa da Oli zaten ikisinin de hikâye ile ilgili daha çok şey bildiği beklentisine girmemişti zira mahkemedeki ifadeleri de olaya ışık tutacak şekilde değildi. Belli ki kızlarla yüzeysel bir arkadaşlıkları vardı. Nicole'den de, çocuktan da hâlâ yeni bir haber yoktu. Aramanın genişletileceğiyle ilgili bir bilgi de gelmemişti. Polisler kayıp ikili hakkında endişelendiklerini açıklasa da spesifik detaylara girmemişlerdi.

Oli yaklaşık bir saat boyunca internet yayını için çalıştı, kelimeleri düzene soktu ve Evelyn Stanley'in on yaşına giren cinayetiyle Alex Riboni'nin taze ölümünü bağdaştıran cümleler ekledi. Tabii yayını neleri araştıracağını da açıkladı. Birinci tekil şahıs ağzıyla yazmak ona garip gelmişti ama bunun insanı psikolojik olarak rahatlatan bir yanı da vardı. Telefonu çaldığında tamamen havaya girmiş, parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu. "Oli Groves."

"Oğlumu aramışsınız," dedi küstah bir ses.

Oli telefonu hafifçe başından uzaklaştırıp numaraya baktı. "Bayan Neroli?"

"Evet, adım Marion." Ses tonuna rağmen, kadın kibardı. Sıcaktı. "Gazetedsiniz, değil mi?"

"Evet, ben bir gazeteciyim. Paradise Sokağı'ndaki cinayete ilgili hikâye üzerinde çalışıyorum. Ren'le konuşmayı gerçekten çok isterim. Kendisi orada mı?"

Marion heyecanlı bir ses çıkartınca Oli telefonu tekrar ku-
lağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. “Arkadaşlarıma daima
Ren’in ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ndeki kızları tanıdığını söylerim.
Sürekli onların evine giderdi. Şimdi de diğeri ‘ölmüş! Ben kayıp
olanla tanışmıştım, bilirsiniz. Ayaküstü olsa da, konuşmuştuk.
Tabii on yıl önceden söz ediyorum. İyi bir kıza benziyordu. Hep-
si de çok güzeldi zaten, öyle değil mi? Ren’e hep onlarla ilgili
dertlenirdim ama o bana hiçbir şey olmadığını söylerdi.”

Oli, Miles’in söylediklerini düşündü; Nicole’un tavşanı çitlere
fırlatışını yani, kızın hiç de sanıldığı gibi iyi biri olmadığına karar
verdi.

“Ren benimle konuşmak için müsait mi?” diye sordu.

“Hayır, şu an burada değil ama sizinle seve seve konuşacağı-
nı söyledi. Bu sabah beni bir arkadaşından aradı. Şu an telefonu
yok, ödemeye ilgili bir sorun oldu da. İşsizlik maaşı yatmamış.
İnsanı bu durumda bırakmaları korkunç bir şey.”

“Anlıyorum,” dedi Oli kibarca.

“Ama istersen sen gidip onu görebilirsin. Dediğim gibi, se-
ninle seve seve konuşur. Adresini vereyim mi?”

“Evet, lütfen, Bayan Neroli. Bu çok iyi olur.”

Oli adresi yazdı: Bulleen. Hafta içi trafiğinde yarım saatlik
mesafedeydi. “Bugün gidemem ama yarın ilk iş oradayım.”

“Pek dışarıya çıkmaz,” dedi Marion. “Şu an bir işi yok. Şu
internet oyunlarına bayılıyor. Bence evde olur.”

Telefonu kapattıktan sonra Oli sandalyesine yaslandı. Bu gü-
zel bir şeydi zira Miles’in anlattıkları o geceye dair farklı bir bakış
açısı getirmişti ve şimdi de eğer isterse Ren’i yayına alabilirlerdi.

Eşyalarını toplayıp asansörle beşinci kata çıktı ve sessiz kori-
dordan geçip stüdyoya gitti. Cooper kulaklıklarını takmıştı, Oli
içeriye girdiğinde başını kaldırıp bakmadı ama kulaklarını çıkarttı.

“Ren Neroli’nin izini buldum.”

“Güzel.” Cooper mouse’u sola oynatıp klavyede birkaç düğ-
meye bastı.

“Şimdi çıkmam lazım ama yarın onunla buluşacağım. Bakalım yayına çıkmak isteyecek mi? Yeni bölümler için röportajları sıralamaya başlasak iyi olur. O gece ile ilgili farklı bakış açıları sunmalıyız, kızları farklı açılardan tanıyan kişileri yayına çıkartmalıyız.”

“Aynen.” Çocuk sonunda Oli’ye baktı. “Mitchell röportaj yapmayı kabul etti. Ona ben giderim diye düşünüyorum. Hastanede özel odada yatıyormuş, o yüzden orada kayıt yapabilirim.”

Oli başını havaya kaldırdı. “Ben konuştuktan sonra Mitchell Stanley’i mi aradın?”

“Evet.”

Kollarını göğsünde birleştirip öfkeyle küfretti. “Bu olaya nasıl yaklaşacağımızı konuşmamız lazım. Bu hikâyeyi ne şekilde anlatmak istediğimizi iyi düşünmeliyiz. Sadece röportaj hizmeti sunamayız. Hikâyenin bir anlatıcısı da olmalı.”

“Ama dün fırsatı kaçırıp ondan yayına çıkmasını istememişsin?” Cooper kolunu kaldırıncı kulaklığının bilgisayara bağlı olan kablosu yanlışlıkla çıktı. Çocuk bilgisayarın sesini kısana kadar içeriye çılgin bir müzik sesi doldu. “Şimdilik şu montajı bitirmeye odaklandım,” dedi resmî bir ses tonuyla. “Birkaç saate sana göndermiş olurum. Ofiste olmayacaksın ama öğleden sonra dinleyip Dawn’a göndermeme izin verebilir misin?”

Oli’nin göğsü sıkıştı. “Evet, tabii ki. Bu benim için öncelikli bir konu.”

Çocuk başını hafifçe sallayıp kulaklıklarını tekrar taktı. Parmakları klavyenin üzerinde adeta uçuyordu.

Oli biraz durup çocuğu izledi. “Tamam, sonra görüşürüz.”

Cooper gözlerini ekrandan ayırmadan elini kaldırıp kadını selamladı.

Oli asansörde biraz düşündü. Sınırı aşan kişi Cooper’dı. Hatta, eğer kendisiyle çalışmak istemiyorsa, Oli’nin artık onun için endişelenmesine hiç gerek yoktu. İçini yakan öfkeyle mücadele etti. Belki ilk bölümden sonra çocuk yine eski haline dönerdi. Ne

derse desin Oli onun yayın için gerildiğinin farkındaydı, belki de o yüzden böyle çocuksu davranıyordu. Çok yazık olmuştu çünkü nihayet bir ritim yakalamayı başarmışlardı. Ama konuşmadan çalışmaları mümkün değildi ve bu ilk bölüm en kolay olanıydı. Sesinin tüm dünyaya sunulacağını düşününce gerildi. Makale yayınlamak onu hiç böyle rahatsız etmezdi, hatta o an içinden tekrar yukarıya çıkıp Cooper'a bu işten vazgeçtiğini söylemek bile geldi.

Stüdyonun sessizliği ile kıyaslanınca haber odası tam tımarhane gibiydi. Bir gözleri ekrandaki haberlerde olan iş arkadaşları çılgınlar gibi çalışıyorlardı. İşçi tulumuna benzer bir kıyafet giyip, kravat takmış olan bir stajyer, yazıcının başında durmuş, daha yere değmeden çıkan kâğıtları topluyordu.

"Yazın olsa da olmasa da haberi yayınlıyoruz," dedi yanından geçen Brent sert bir sesle cep telefonuna. "Bana geri dönmen için sana saat dörde kadar süre tanıyorum." Telefonu kapatırken gözlerini ürkek bir kedi yavrusu gibi açmıştı. Crystalbrook'ten geri dönen Pia'nın yanakları telefonuna bir mesaj yazarken kıpkırmızı oldu.

TJ'in boş masasında doğum günü pastasının kalıntıları duruyordu ve yanında bir bıçak vardı. Oli onunla otoparkta yaptığı garip konuşmayı hatırlayınca göğsünün sıkıştığını hissetti. Doğru düzgün konuşup, zırvalamayı kesmelilerdi ama tüm bunlar Oli'ye çok sıkıcı geliyordu.

Politikadan nefret ederdi, hep nefret etmişti ama oyunu sert oynamayı reddetmesi kaybetmesine yol açabilirdi. Bunun farkındaydı. Oysa TJ tam da bu işlerin adamıydı.

TV'de Bowman'ın karakoldan çıkan görüntüsü belirdi. Adamın yüzüne bir sürü mikrofon ve telefon tutulmuştu. Rahatsızlığını gizlemeye zahmet bile etmeden basın mensuplarını başından savdı. Haber odası büyük bir sessizliğe gömüldü. İnsanlar görevlerinin ortasında veya telefon konuşmalarının yarısında adeta donup kalmış gibilerdi.

“İşiniz kolaylaştırayım.” Bowman’ın sesi öfkeli ama net geliyordu. “John O’Brien’a karşı yöneltilen suçlamalarla ilgili yorum yapmayacağım, hepsi size gerekli kanallar aracılığıyla zaten ulaştırılacaktır. Eğer bir tutuklama olursa hiçbirinizin gazetecilik kurallarını ihlal etmeyeceğinizden eminim. Alexandra Riboni’nin ölümüyle ilgili olaraksa, son zamanlarda kurbanın akıl sağlığı ile ilgili bazı sıkıntılar yaşadığını resmî kanallardan teyit etmiş olduğumuzu söylemek isterim. Yine de o eve, kendi hayatına son vermeden evvel diğer arkadaşına zarar vermek maksadıyla gittiğine inanıyoruz. Bu olayın genç kadının kaybolmasıyla ilgili olaylar zincirini de tetiklediğini düşünüyoruz.” Küt parmaklarını birleştirdi ve etrafına konu tartışmaya kapalı der gibi bir ifadeyle baktı. “Bu kadar, çocuklar, şimdi katılmam gereken bir toplantı var.”

Adam ilerlerken birkaç cılız ses arkasından bağırdı. Haber yayını tekrar stüdyoya döndü, spiker, “Bir Başka O’Brien Kurbanı Daha mı?” başlıklı bir grafiği okuyordu. Sonra da ekrana söz konusu kişinin avukatının bir dizi basın mensubu eşliğinde mahkeme binasına girerken çekilmiş eski görüntüleri yansıdı.

Oli az kalsın Cooper ile Bowman’ın teorisini konuşmak için stüdyoya gidecekti. Adam haklı mıydı? Akıl sağlığı yerinde olmayan Alex Riboni, on yıl önce yarım bıraktığı işi tamamlamak için eski arkadaşının peşinden Crystalbrook’a mı gitmişti? Eveleyn’e olanlar yüzünden Nicole’ü sorumlu tutuyor, hapiste geçirdiği yıllar için onu mu suçluyordu? O zaman Alex neden kendi yaşamına son vermişti? Belki de Nicole’e cesedini bularak bir ceza vermek istemişti? Peki ya yangın? Kasten mi çıkartılmıştı?

Oli yorgun gözlerini dinlendirmek için birkaç kez kırıştırdı. Bugün Cooper’ı bir kez daha rahatsız etmesinin bir anlamı yoktu ama yarın ateşkes imzalamak zorundaydılar. Saatine baktı. Yüzme karnavalına iki saat kalmıştı. Uzun saçlarını savurarak asansöre bindi ve otoparka gitti.

Oli çantasını mutfak sandalyelerinden birine astı. Pencere pervazına konan bir güvercin, gagasını uzatıp minik adımlarla yürümeye çalışıyordu. Mutfak eşyaları pırıl pırıl, mermer tezgâh tertemizdi. Tabii ya, bugün perşembeydi. Yani temizlik günü. Yabancı birinin evlerine girip her yere dokunması ve hayatlarını yargılaması ne kadar garipti. Babası annesine hep evin dağınıklığı için bağırır ama kendisi temizlemek için hiçbir çaba göstermezdi.

Oli makineden aldığı bir bardağın içine su koyup ağır ağır içti. Bazen hayatının on iki ay öncesine kıyasla ne kadar farklı olduğunu düşünürdü ama bu çok yorucuydu. Bazen bu yeni hayata uyum sağlayamadığını hissederdi. Tek değişmeyen şey işiydi ama o bile artık elinden kayacakmış gibi görünüyordu.

Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra annesiyle üvey babasını eve davet etmişti. Sally Grove'un her bir odaya girişinde gözlerini kocaman açmasından nefret etti. Evi içine çeker gibi inceleyişinden, başını sallamasından da. Kanepede Max'ın yanına oturup Dean'ın ısrarla açtığı pahalı şarabı büzüştürdüğü rujlu dudaklarına doğru götürürken, "Çok şanslısın, Olive," dedi. "Bu ev gerçekten harika. Dean'ın kızları da çok tatlı."

Oli o gece annesinin gitmesini dört gözle bekledi. Zira Sally her şeye bakıyordu. Oli kadının bu kadar *bariz* bir şekilde davranmasının bir an evvel son bulmasını istedi.

Bardağını hızla tezgâha bırakınca camın mermere değen sesi evde yankılandı. Kemerli kırısten penceredeki perdelerin havalandığını gördü. Düzeltilmesi gerekiyordu.

Ev ikizler doğmadan hemen önce tadilattan geçmişti. Dean bir keresinde son kat boyanın tam vaktinde vurulduğundan söz etmişti. Yeni bir mutfak ve banyo yapılmış, üst katın tamamına tekrar şekil verilmişti. Her odaya ses ve güvenlik sistemi gibi teknolojik donanımlar kurulmuştu. Oli ufak tefek dedektifin gizlice odalara girişini, ürkek bir kedi gibi merdivenlerden

bakışını gözünde canlandırabiliyordu. Dean bir süre önce eğer kendini daha rahat hissedecekse Oli'nin de bazı değişiklikler yaptırabileceğini söylemiş ama Oli kendi rahat ve bohem tarzının bu belirgin hatlar ve düz renklerle nasıl uyum sağlayacağından pek de emin olamamıştı.

Eski saat vurmaya başladı. Oli huzursuzlandı. Bu evin yüksek tavanları ve genişliği ona kendisini savunmasız hissettiriyordu. Her ne kadar eski dairesinde yalnız yaşasa da orada kendisini hep güvende hissedirdi. Yan dairedaki ihtiyar çift durmadan didişir, birinci kattaki köpek her geçene havlar ve beş numaradaki üç genç çocuk sürekli arkadaşlarını davet ederdi. Dairesi bir mutfak masasının bile zar zor sığabileceği büyüklükteydi ama fazlasına da ihtiyacı yoktu zaten.

Gariptir ki, bu evde en sevdiği oda Isabelle'in eski çalışma odasıydı.

Oli doğruldu ve sessizliğe kulak kabarttı. Çabucak Dean'a mesaj attı. *Hey, hâlâ işte misin?*

Ekranında bir mesaj belirdi. *Elbette isteyim, neden? Sen evde misin?*

Üst kattaki dolapta asılı duran gelinliği düşündü. *Ofisteki birkaç işi tamamlıyorum, birazdan kızları almak için çıkarım.*

Merdivenlerden ikişer ikişer çıkarken bacaklarının yandığını hissetti. Sondan ikinci basamak çok gıcırdayınca boğazı düğümlendi. Uzanıp tırabzana tutundu. Tam tepesindeki tavandan Alex Riboni'nin cansız bedeni sallanıyordu. Oli'nin başı döndü ve hafifçe öne doğru yalpaladı. Bugün neredeyse hiçbir şey yememişti. Karanlık koridorun ilerisinde, yerde koyu renk bir şey durduğunu fark etti. Neydi bu? İçeriye bir müzik sesi doldu. Kate piyano mu çalıyordu? Bu ses aklına pek çok hatırayı getirdi. Bir şeyler almak için gizlice eve girişini, annesini görmek istemeyişini, başka bir kötü sahneyle karşılaşmaktan kaçışını hatırladı. O gün de evde müzik çalıyordu. Isabelle'in fotoğrafının yanından geçti. Dedektifin mükemmel yüzüne kendi görüntüsü yansdı.

Oli kendini yatak odasına attı. Nefes nefese bir vaziyette üzerine değiştirdi. *Dur Oli, nefes al.*

Müzik hâlâ devam ediyordu. Bunu hayal ettiğinin farkındaydı ama sesi duyuyor, *hissediyor*, zeminde yankılanışını görebiliyordu. O eski şaşkınlığı, son derece taze ve gerçekçi bir şekilde adeta onu bıçaklarken, Oli ellerini uzatıp yatağı tutundu. Güneş kapalı perdelerin arasından içeriye sızmaya çalışıyordu. Hap kutusu, kapağı açık duran cin şişesi. Kusmuk ve parfüm kokusunun iğrenç karışımı. Bir yerlerden duyulan müzik sesi. Annesinin hareketsiz eli, tavana doğru kıvrılmış parmakları. Devrilmiş gözlerinin parlak, beyaz kısmı. Uçlarından duman süzülerek yanan ve şifonyerin üzerine konmuş mumlar.

Oli dizlerinin üzerine çöküp Sally Groves'un üzerine kapandı. "Anne? Anne! Hayır. Hayır." On yedi yaşındaki Oli gözleri kapalı annesinin hareketsiz vücudunu kucağına alıp Sally'nin yüzüne düşen pis, sarı saçlarını geri itti. "Anne!" Hıçkırmaya başlayan Oli nefes almakta zorlanıyordu. Sally inleyince Oli'nin içine umutlu bir sevinç doldu. Annesini önce kibarca, sonra sert bir şekilde sarsmaya başladı. "Anne, lütfen. Haydi. Sana yardım getireceğim, söz veriyorum."

Oli yatağın diğer yanındaki yani yıllardır boş olan ve babasının yattığı taraftaki telefonu kaptı. Birkaç kitapla bir kalem görünce şaşırdı. Hiç kimse bu adamın eşyalarından kurtulamıyordu. Babaları hâlâ yanlarında, hâlâ onlara acı çektiriyordu.

Üç sıfırı aradı. "Ambulans!" dedi adresi verdikten sonra acil durum ekibine. "Lütfen acele edin. O benim annem."

Oli telefonu yere atıp Sally'ye döndü. Kadını sarsıp onunla konuşuyor ve yaşaması için yalvarıyordu. Bu sırada halıda açık duran bir defter fark etti. Satırları Oli'nin temiz el yazısının doldurduğu ve kızın en derin sırlarını anlattığı eski günlüklerinden biriydi bu. "Aman Tanrım, anne, hayır. Sen ne yaptın?" Annesinin boynunda nabız ararken gözyaşları yanaklarından akmaya başladı. "Anne, lütfen." Oli defteri kapatıp ayağıyla yatağın altına itti.

Hiçbir şey hissedemiyordu. Sally'yi yere yatırıp kalp masajı yapmaya başladı. *Bir, iki, üç, dört. İçeri, dışarı. Dua et. Bir, iki, üç, dört. İçeri, dışarı. Dua et.*

Oli ayağa kalktı. Yaşadığı dehşet yavaş yavaş kayboluyordu. Mum ışığı yok oldu ama kadının elleri hâlâ boğazındaydı. Hıçkır-maya başladı ve hızla gözyaşlarını sildi. Birden ne olmuştu öyle? O korkunç âni yeniden yaşamının hiçbir anlamı yoktu.

Yalpalayarak gün ışığında beliren tozların havada uçuştugu Isabelle'in çalışma odasına gitti. Oli elbiseleri denemek istiyordu ama bu çılgınlık olurdu. Hem zaten ona olmazlardı.

Aniden gelen mesaj sesiyle irkilen kadın neredeyse telefonunu düşürecekti.

Umarım işlerin yolundadır. Kızlara iyi şanslar dilediğimi söyle. Havuza gelip gelemeyeceğim belli değil ama elimden geleni yapacağım. İyi eğlenceler. Öptüm.

Oli derin bir nefes alıp verdi. *Sakin ol*, diye emretti kendine. Dean hâlâ isteydi, onun da ofiste olduğunu sanıyordu. Telefonu-nu kanepeye koyup dolabı açtı. Durdu. Üçüncü elbise torbasının fermuarını açıp zarif kumaşa dokundu.

Sonra gülmeye başladı. İyice saçmalıyordu.

Torbanın fermuarını kapattı ve kutuları incelemeye koyuldu. Gözleri üst raflardaki diğer kutulara ve birkaç elbise torbasına daha kayd. Dean ve Isabelle'in ortak hikâyelerine ait daha fazla şey bul-muştu. Acaba Dean eski hayatını ne sıklıkla düşünüyordu? Onu sü-rekli Isabelle ile kıyaslıyor olmalıydı. Bunu yapmaması imkânsızdı.

Oli kanepenin üzerine çıktı ve dikkatle üst raftaki kutularla iki elbise torbasını çekip aldı. Kutu kart ve karneyle doluydu. Oli kartları okudu, çoğu Isabelle'in yirmi birinci doğum gününden kalan kartlardı. İlk torbada da kartpostallar vardı, bunun yanı sıra katlanmış kâğıtlar ve yüzlerce fotoğraf da. Dean'in 2003 yılında kadına Tayland'dan gönderdiği kartı okudu. El yazısı o zaman da tıpkı şimdiki gibi bozuktu. İkisinin bir düğünde ve bir yerde kayak yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Isabelle'in güzel yüzü gülümsüyordu.

Son çantada da birkaç fotoğraf ve defter vardı. Fotoğraflar Isabelle küçükken bir jimnastik yarışmasında çekilenlerden ibaretti. O da ikizler gibi ürkütücü görünüyordu. Oli fotoğrafları kenara koyup ilk defteri açtı. Bu altın sarısı kapağı olan A5 büyüklüğünde bir defterdi. İçinde bir sürü yapılacaklar ve alışveriş listesi vardı.

Diğer üç defterin kapağı hâki yeşiliydi. Biri 2005, biri 2006, biri de 2011'den kalmaydı. Sağ aşağıdaki köşelerde Victoria Polisi'nin rütbe işareti duruyordu.

Oli yutkundu zira Isabelle öldüğünde bu defterlerin hepsinin etiketlenip polis arşivlerine gönderilmesi gerekirdi. Burada olmamalıydı.

Titreyen ellerle 2005 yılına ait günlüğü açıp sayfaları karıştırdı. İçi Isabelle'in el yazısıyla doluydu. Günlük planlama sayfalarına randevular kaydedilmiş, sonrasında sayfalarca notlar alınmıştı. Oli farkında olmadan yanağından aşağıya bir damla gözyaşı indiğini hissetti ve eliyle çabucak sildi. Bu yaptığı büyük bir ihanetti, sanki kelimelerle ifade edilmeyen bir şifreyi kırıyor, öte yandan kadınla arasında yoğun bir bağ da hissediyordu. Belki de Isabelle bu odada, hatta bu kanepenin üzerinde oturmuş ve Dean koridorun diğer ucundaki odada uyurken bu deftere notlar almıştı.

Sayfaları çevirip Isabelle'in yazdıklarına şöyle bir göz attı. Dosyalarla ilgili kısaltmalar kullanılmıştı. Eski haber hikâyelerinden tanıdık gelen birkaç isimle karşılaştı ama bu sayfaların çoğunda dedektifin düşünceleri yazıyordu. Isabelle her sayfayı bir dizi soru ile özetlemişti: *Tramvayla Willis arasındaki bağlantı? Reçetenin doktor randevusuyla bir ilgisi var mı? 1992 silah lisansı. Çiftlikte yaşayan oğlu. Bir bağ var mı?*

Oli saatine baktı, gitmesi gerekiyordu. Günlükleri çalışma masasına, kutularla torbaları da dolaptaki yerlerine geri koydu. İçini bir korku kapladı. Hemen yatak odasına koşup bir alışveriş çantası aldı ve defterleri o çantanın içine gizledi. Çantayı güzelce düğümleyip kendi çantasının içine attı. Kalbi güm güm atarken ikizleri almak için aceleyle aşağıya indi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Klor gözlerine batıyor, tenini ısıyor, saçlarına yapışıyor. Tiz düdük sesini suya atlayan yüzücülerin sesleri ve tezahüratlar izledi. Oli siyah mayoları ve incecik bacaklarıyla suda yüzen Kate ve Amy'nin izini kaybetti. Seyircilerin çoğu ayağa fırlamış, yumruklarını sıkıp heyecanla bağırıyordu. Babalardan biri öyle bir bağırды ki yüzü kıpkırmızı oldu. Oli adamın kalp krizi geçireceğini sanıp korktu. Havuzun diğer ucuna ulaşan yüzücüler suyun altında ters takla atıp diğer duvara birkaç metre kala yine suyun yüzeyinde belirdiler. Hava almak için ağızlarını açıyor, deniz gözlükleri bir inip bir kalkıyordu.

Oli evde yaşadığı o kriz ânından ve günlükleri keşfinden sonra kendisini çok bitkin hissediyordu. Havuza sahte bir ilgiyle bakarken omuzlarını çevirip rahatlamaya çalıştı. Kanında hâlâ biraz adrenalin dolaşıyor ve Isabelle'in keşfedilmeyi bekleyen sayfalar dolusu notlarını düşündükçe kalp atışları daha da hızlanıyordu.

Telefonu biyledi. Havuza geldiklerinde Cooper'ın göndermeye başladığı ses dosyası nihayet yüklenmişti. Çocuk bağlantıya sadece şifreyi yazmış, herhangi bir mesaj eklememişti. Belli ki Oli'ye hâlâ kızgındı. Kulaklarını takan kadın oynat tuşuna bastı ve derin sesi karnavalın gürültüsünü bastırdı.

Birkaç dakika dinledi. Kulağa gayet iyi geliyordu. Hem de çok iyi. Konuyu ele alışı güzeldi, duygu ve gerçek dengesini son derece başarılı bir şekilde kurmuştu. Cooper'ın eklediği eski haber

anonslarıysa muhteşem bir montajlama eseriydi doğrusu. Bu kayıttta inkâr edilemeyecek bir kimya söz konusuydu. Kulağa hem orijinal hem tanıdık geliyordu. Çocuğun kibarca sorduğu sorulara Oli'nin derin sesiyle verdiği yanıtlar çok iyiydi. Kayıt yirmi sekiz dakikalıktı ama diğer bölümler muhtemelen daha uzun olacaktı. Oli insanların bunu seveceklerinden emindi. Paradise Sokağı'nda o sabah yaşanan tuhaflık son derece başarılı bir şekilde ele alınmıştı.

Oli ilk kez bu yayın tutarsa neler olabileceğini merak etti. Ofisteki statüsü için bu ne anlama gelecekti? İçinde anlamlandıramadığı bir heyecan hissetti. TJ onun da kendisinin peşinden uçuruma yuvarlanacağını tahmin ederek belki biraz aceleci davranmış olabilirdi. Adamın otoparkta söylediklerini düşündü. Dawn'un yönetim kuruluyla başının dertte olduğunu öğrenmiş olmalıydı ve şimdi de kadının şef editör rolüne soyunuyordu. Bu aslında mantıklıydı, dürüst olmak gerekirse TJ iyi bir adaydı. Ama TJ'e hesap vermek istemiyordu. Öte yandan belki de adam onun sadakatini test ediyor ve Joosten'a raporluyordu. Dawn'u sırtından vurup vurmayacağını görmek istiyordu belki. Ya da belki Oli iyice paranoyaklaşmıştı.

Oli kulaklarını çıkartınca salondaki gürültü onu oldukça sersemletti. Bütün ebeveynler bir büyüünün etkisi altındalarmış gibi dikkatlerini tamamen havuza vermişlerdi. Cooper'a bir e-posta gönderip kaydı aldığına çok sevindiğini ve Dawn'un onayına sunabileceğini belirtti.

Ağır ağır nefes alıp verirken bakışları çantasına kaydı. Yolda gelirlerken Amy su istemiş ve Oli de çantasında bir şişe olduğunu söylemişti. Sonra da aklına defterler gelmiş ve "Ben alırım!" diye bağırıp çantayı Amy'nin elinden kaptığı gibi yolcu koltuğuna fırlatmıştı. Kızlar defterlerin ne olduğunu anlasalar bile bu yaptığı çok saçma bir hareketti aslında.

Oli şu an öne doğru eğilmiş, evde açtığı defterin üzerine kapanmış duruyordu. Çantadan çıkartıp kucağına koyduğu defteri

hızla açtı ve ekim sayfasını çevirdi. Bir ipucu bulma umuduyla satırları taradı.

Yaklaşık bir metre ötesindeki annelerden biri -adı Belinda mıydı yoksa Linda mı?- telefonda muhtemelen şu an uçakta olan kocasına havuzdaki durumu heyecanlı bir sesle anlatıyordu. Oli adamla tanıştığını hatırlar gibiydi. Kendini bir şey zanneden adam ona 2020 yılında artık hiç kimsenin gazete okumadığını keyifle söylemişti. Belinda-Linda ona tuhaf bir şekilde bakıp gülümseyerek havuzu işaret etti. Tezahüratlar artmaya başlamıştı. Oli ayağa kalkıp bitiş çizgisine baktı. İki kız aynı anda çizgiye geldi ve gözlüklerini çıkartıp umut dolu bakışlarla çevrelerini süzdüler. İkizlerden biri çizgiye ulaştı. Üçüncü mü olmuştu? Oli, Kate'i izlerken gururlandığını fark edip şaşırdı -bunun Kate olduğundan oldukça emindi- kız arkadaşlarının tebriklerini kabul ettikten sonra havuzda çıktı. Oli ona el salladı ama Kate kadını fark etmedi. Üzerine bir havlu sarıp banka oturdu. Bonesi hâlâ başındaydı. Havuzdaki diğer çocuklar bitiş çizgisine tutunarak puan tablosuna baktılar.

Oli yerine oturdu. Bir Kate'e, bir Amy'e bakıyordu. Amy hariç diğer yüzücülerin hepsi havuzdan çıkmıştı. Oli durumu anlamaya çalıştı. Kız üzgün müydü? Oli inip onunla konuşmalı mıydı? Oysa yolda gelirken bu yüzme yarışını hiç önemseymiymiş gibi görünüyordu ama belki kız, Kate ondan daha iyi yüzdüğü için utanmış olabilirdi. Oli ikizlerin hayat dinamiğini anlıyormuş gibi rol yapacak değildi ama ilk kez tıpatıp aynı olan kız kardeşin diğerini geçmesinin nasıl bir his olduğunu merak etti. Mesela Lily'nin çok popüler bir kız olması da Oli için yeterince zor olmuştu.

Öğretmenlerden biri havuzun kenarına eğilip Amy ile konuştu. Kız sudan çıkıp bankta oturan kardeşine katıldı. Belinda-Linda, Oli'ye sempatik bir gülümseme ile baktıktan sonra çığınca kendi çocuğuna el sallamaya başladı. Bir yandan da bir şeyler söylüyordu ama bu mesafeden ne söylediğini anlamak mümkün değildi.

Oli kendisini sinemadaki bir film arasındaymış gibi hissetti. Konuşulanları duyabiliyordu. İnşaatçılarla yaşanan problemler, işyerinde yaşanan problemler, yeni çıkmış çevre dostu bir deterjan, birinin kocasının birinin karısını için terk etmesiyle ilgili konuşmalar işitti. Çevresindeki insanlardan bazılarını, sabah kızları okula bıraktığında görmüştü ama hiçbiriyle sohbet etmek istemiyordu. Zira kendisinin zengin bir dulun nişanlısı konumunda olduğunun farkındaydı ve bu durumu sosyal ilişkilerine garip bir hava katıyordu. Bu insanların Isabelle'i sevdiklerinden hiç şüphesi yoktu. İçi buruldu. Bu paranoyanın ne kadarının kendi güvensizliğinden kaynaklandığını, ne kadarının gerçek olduğunu çözemiyor olmasından nefret etti.

İkizler bir sonraki yarışa katılmayıp biraz övgü, biraz da yiyecek almak için koltuklardaki ebeveynlerinin yanına koşan diğer çocuklarla birlikte geldiler. Gerilen Oli günlüğü kapatıp çantasına geri koydu. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Selam kızlar! Harikaydınız."

"Kate üçüncü oldu," dedi Amy.

"Gördüm! Aferin." Oli elini Kate'in ıslak omzuna koydu.

"Yanında yiyecek var mı?" Önünde duran Kate'in üzerinden sular damlıyor, yüzünde az evvel taktığı gözlüklerin kırmızı izi parlıyordu.

"Çikolata var ama yeniden yüzmeden önce yemek yemeniz doğru olur mu sizce?"

İkizler hemen kadının çantasına daldılar.

"Kızlar!" Oli'nin sesi umduğundan sert çıktı. Kızların ikisi de hemen geri çekildiler. "Alın bakalım." Onlara birer çikolata uzattı. Nemli ellerini kotuna sildi. Kızlar çikolatalarını yerken, "Eskiden ben de sürekli yüzerdim," dedi. "Yüzmeye bayılırım. Belki bir ara sadece üçümüz buraya geliriz. Ne dersiniz?"

Uzun, siyah, nemli saçların arasından iki çift açık mavi göz Oli'ye baktı. Bu kızların onun çocukları olmadığını herkes anlardı.

“Anneniz yüzmeyi sever miydi?”

Amy ile Kate biraz telaşlanınca Oli kendine çok kızdı. Bu soru da nereden çıkmıştı şimdi?

“Sanırım severdi,” dedi Kate tereddüt ederek. “Ama sadece okyanusta.”

“Çok güzel,” diye geveledi Oli. “Okyanusta yüzmek de harikadır.” İçinden bir anda kızlara Isabelle’in nasıl bir anne olduğunu, sabahları ya da Noel’de neler yaptığını sormak geldi. Dean onunlayken daha mı farklıydı diye sormak istedi. Daha mı çok, yoksa daha mı az sevgi doluydu? Kızların hayalî cevapları zihninde ona işkence eder gibi yankılandı. Bunları öğrenmesi iyi bir şey miydi? Sesini bozmamaya çalışarak, “Anneniz başka neler severdi?” dedi.

“Köpek alabilir miyiz?” diye araya giren Kate beklenti dolu gözlerle Oli’ye baktı.

“Ah, emin değilim. Bakarız.”

“Sen bize taşınmadan önce bir köpek alacaktık,” diye ekledi Amy. “Ya da bir kedi. Babam öyle söylemişti.”

“Bunu bilmiyordum,” diye kekeledi Oli.

“Doğru ama,” dedi dar omuzlarını silken Amy. Havuza bakıp kardeşine yaklaştı. Elleri birbirine değiyordu. “Gitmemiz lazım.”

“Tabii tabii,” dedi Oli başıyla havuzu işaret ederek. “Haydi, gidin bakalım. İyi şanslar!”

Kızlar omuzlarını dikip aşağıya indiler.

Yerine oturan Oli biraz rahatlamıştı. Telefonuna baktı. Günlüğü tekrar alıp ekim ayını açtı. Eveleyn’in öldüğü cumartesi günü Isabelle’in çalışmıyor olmalıydı çünkü o iki günün üzerine tatil diye yazmıştı. Dean kadının yoğun iş temposundan nefret ediyor olmalıydı, onun işi Oli’ninkinden bile daha tahmin edilemez ve çok daha stresli bir işti. Rusty bazen işten eve ölüm kokusu getirdiğini söyleyip şaka yapardı ama bu doğrudu; bazen trajedi ve kötülük bir sis gibi adamın çevresinde döner, evdeki ya da arabadaki havayı çürük et kokusu gibi kokuturdu. Isabelle için de aynısı, hatta daha kötüsü geçerli olmalıydı.

Oli hızla havuz kenarındaki kızları kontrol etti. Kate banka oturmuş sırasını bekliyor, Amy de bir grup kızla beraber havuzun sol tarafında sohbet ediyordu.

Oli 12 Ekim sayfasını çevirdi, yani Eveleyn'in ölümünden bir hafta sonrasını. Evelyn'in anne ve babasıyla Miles Wu, Julian ve Diana McCrae de dahil olmak üzere birkaç tanıdık isim listelenmişti. Oli diğer önemli hikâyelerdeki referansları hatırlıyordu. Bir sonraki hafta iki duruşma, Michael ve April Carter ile bir görüşme vardı. Bunlar kaçırılan küçük kızın ailesiydi.

Bir düdük sesi uğultuyu kesti. Kate ve rakipleri suya daldılar ama kız çok kuvvetli diğer iki yüzücünün hemen ardından üçüncü olarak devam etti. Poposu sert yüzeylere alışkın olmayan Oli tahta bankın üzerinde biraz döndü, diğer ebeveynler gibi yanında yastık getirmeyi akıl edememişti.

2005 defterinin kalanına göz attı. AR'nin Alex olduğunu tahmin etti. Zira Eveleyn'in ölümünden sonraki haftalarda hep bu kısaltma geçiyordu. Bazı sayfaların en altında birtakım sorular, Nicole'ün olay yerinden alınan DNA sonuçları, Miles'ın banka hesap dökümleri vardı ama göze çarpan herhangi bir şey yoktu.

Sinirlenen Oli dikkatini tekrar havuza yöneltti. Yarış bitmişti, Kate sudan çıkıyordu. Oli kızın başka bir kızla çarpışıp sendelemesini, sonra da ilk sırayı kaplayan birkaç ailenin yanına gidip oturmasını izledi. Oli kızın derece alıp almadığını bilmiyor, Kate'in yüzünden de hiçbir şey okunmuyordu. Parlak pembe bir eşofman üstü giymiş olan kadının biri kıza kocaman gülümseyip yiyecek bir şeyler ikram etti.

Oli tekrar günlüğünün notlar kısmını açtı. Güzel bir el yazısı ile yazılmış birkaç paragrafı taradı. Bazı bölümler daha organize görünüyordu, konulara göre gruplandırılmıştı. Ama bazıları sorğu özetlerini içeren karalamalar şeklindeydi. Baştan başlayıp her kelimeyi okumak için kendini zorladı. Üçüncü sayfaya gelene kadar "Ev Arkadaşı Cinayeti"ne ait hiçbir şey göremedi. Ama sonra nefesini tuttu. Mitchell Stanley ile yapılan görüşmelerden sonra

alınan ve son derece temiz yazılmış birkaç satır not gördü ama bunlar Eveleyn'in ergenlik dönemindeki detaylardan ibaretti. Lisedeki erkek arkadaşı ve Coles'taki yarı zamanlı işi gibi şeylerden. Dosyayla alakası olmayan birkaç telefon numarası ve yanlarında kısaltmalarla yazılmış isimler vardı. Gözünü bile kırpmadan okumaya devam eden Oli'nin gözleri yandı. Hiçbir şeyi atlamak ya da kaçırmak istemiyordu. Isabelle sonraki iki sayfaya Eveleyn'in ölmeden bir akşam önce saat kaçta, neler yaptığını yazmıştı. Oli kadını, asil el hareketleriyle bu sayfaları doldururken hayal etti. Kanıtlarla ilgili yazdığı birkaç yorumun hepsi de Alex'i işaret ediyordu. Sonra Eveleyn ile ilgili sayfalarca not vardı. Öldüğü gün neler yaptığı, son aramaları, bebek bakıcılığı işi, okuldaki notları yazılmıştı. "Tavşan" kelimesinin üzerine bir soru işareti çizilmiş ve kelime yuvarlak içine alıp şu soruya doğru okla işaret edilmişti: *Asla bahçeye çıkartılmazdı, o halde nerede?* Oli bunu biraz düşündü. Isabelle'in tavşandan haberi var mıydı? Nicole evden ayrılmadan önce tavşandan kurtulmuş muydu?

Oli bir sonraki sayfayı çevirdi ve Louise Carter ile ilgili notları parmağıyla takip ederek okumaya başladı. Küçük kızın amcası ve bir telekomünikasyon teknikeri olan Jason Carter'ın, küçük yeğeni kaybolduktan birkaç hafta sonra tecavüz suçu ile tutuklandığını tamamen unutmuştu. Basın bu gerçeğe diş ve tırnaklarını geçirmiş, "iddiaya göre" cümlesine sığınıp konu hakkında sayfalar dolusu yorum ve haber yayınlamıştı. Ama bu olaydan hiçbir şey çıkmadı. Jason birkaç yıl hapis yattıktan sonra yeniden halkın arasına karıştı ve kendisinden bir daha hiç haber alınmadı.

Oli çevresindeki kalabalığın farkına varmaya başlıyor, geçmişten şimdiki âna gelirken kulaklarında insan korosunun gürültüleri çınlıyordu. Birinin kendisini izlediği hissine kapıldı.

Başını kaldırıp bakınca boğazını tutup hafif bir çığlık attı. "Dean!" Adam durmuş Isabelle'in, Oli'nin kucağında duran defterine bakıyordu. Oli defteri hızla kapattı ve çantasına attı. Ellerini beline koyup tuhaf bir şekilde ayağa fırladı. "Burada ne işin var?"

Adam uzunca bir süre kadının gözlerine baktıktan sonra işaret parmağıyla Oli'nin çenesini havaya kaldırdı. Sonra onu öptü. Oli yan gözle Belinda-Linda ve bir çiftin daha kendilerini izlediğini fark etti.

“Tahminimden daha erken bitirdik,” dedi Dean. “Ben de gelip kızlarımı göreyim dedim.” Kadının elini sıktı ve gülümseyerek havuza doğru baktı. “Hâlâ yarışıyorlar mı?”

“Şey.” Oli'nin yanakları yanmaya başladı. “Amy yarıştı ama bir sonrakine katılma hakkı kazanamadı. Kate ikinci yarışında üçüncü geldi ama şimdiki yarışta bir derece aldı mı emin değilim çünkü takip edemedim.”

Dean birilerine el salladı, o birileri de Dean'e gülümsedi. Başka birine selam verdi. Yakası açık ve kolları sıvanmış gömleğinin fit fiziğini ortaya çıkarttığı adam, kurumsal kimliğinden çıkıp ayakları yere basan baba kimliğine sorunsuz bir şekilde bürünmüş gibiydi. Oli onun yanında dururken kendisini daha da çok ifşa edilmiş gibi hissetti, biçimsiz kazağı bir mumya gibi görünmesine yol açıyor ve etraftaki markalı spor kıyafetler giymiş gerçek ebeveynlere hiç benzemiyordu.

“Sanırım bu Kate,” dedi çaresizce. “Aşağıda.” Havuzun yanında havluya sarınmış duran bir grup kızı gösterdi. “Gördün mü?”

Dean kadına tuhaf bir şekilde baktı. “İneyim de geldiğimi görsünler.”

“Tamam, tabii ki in. Eşyalara ben göz kulak olurum.”

Başını sallayan adam kadının elini bir kez daha sıktı ve bankta duran telefonunu işaret etti çünkü demin çalmaya başlayan alet titreşimdeydi ve yavaş yavaş bankın ucuna doğru kayıyordu. Ek-randa “Cooper” yazıyordu. “Sanırım erkek arkadaşın arıyor,” diye dalga geçti Dean ve kızlarının yanına indi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Dean onu yemeğe çıkartıyordu. Sıcak yüzme havuzundan çıkıp da buz gibi soğuk hava suratlarına çarptığında adam yemek teklini söylemişti. Soğuk havaya bağırarak tepki veren ikizler önden yürüyordu.

“Buraya taksiyle geldim,” dedi Dean. “O yüzden sizinle döneceğim. Ben sürerim.” Oli’nin elini hafifçe sıktı. “Nina evde, kızları bırakıp yakınlarda bir yerlere gidebiliriz.”

“Tamam.” Oli başının belada olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Isabelle’in çantasındaki günlükleri kurşun gibi ağırdı ve o an tek yapmak istediği bir başına kalıp hepsini okumaktı. Farklı teoriler üretiyor, belki gözüne bir şey çarpar diye sürekli onları düşünüyordu.

İnternet yayını sabah dokuzla on arası bir saate canlı olarak yapılacaktı, tabii eğer gazete teknolojik ayarları vaktinde yapabilirse. Yepyeni sosyal medya hesapları açılana dek reklamları bekleteceklerdi. Cooper hâlâ öfkeliydi, telefonda onunla sadece iş konuşmuş ve herkesin montajı onayladığını söylemişti. Ama Samsung’un ana sponsor olarak imza attığını anlatırken kadın çocuğun sesindeki gururu hissetmişti.

Araba durdu. Oli başını kaldırıp bakınca şaşırdı. Neon tabelanın ışığında gözlerini kırptırdı.

Dean konsola doğru uzanıp, “Kızlara özel tatlı,” diye fısıldadı. Sonra ikizlere döndü. “Tatlı isteyen var mı benim yıldız yüzücülerim?”

Kate ile Amy sevinçle bağırarak kendilerini garip bir şekilde koltuğa attılar. Dean sırtarak arabadan indi ve lokantada gözden kayboldu.

“Saçım hâlâ ıslak,” dedi Amy. “Annem ıslak saçla uzun süre gezersen üşütürsün derdi.”

Oli gözlerini sıkıca kapattı. “Bence bu eski bir kocakarı hikâyesi. Doğru olmadığından eminim.” Aynadan kızların birbirlerine baktıklarını gördü. “Ciddiyim,” dedi kızlara dönerek. “İnsanların öylesine söylediği şeylerden biri ama bilimsel değil.”

Amy ile Kate bir kez daha bakıştı. “Peki,” dedi Kate.

“Yüzme karnavalı çok eğlenceliydi, değil mi?” dedi Oli heyecanla. “Yarın ilk dönemin bittiğine inanamıyorum! Gideceğiniz için heyecanlı mısınız?”

“Lakes Entrance’tayken annemi ziyaret edemeyeceğiz,” dedi Kate üzülerek.

Oli kıza boş boş baktı. “Ne?”

“Mezarlıkta ziyaretine gidemeyeceğiz,” diye konuyu açıklığa kavuşturdu Amy. “Bazen pazar günleri gidiyoruz da.”

“Öyle mi?” Oli pazarları ya arkadaşlarıyla buluşur ya da işe giderdi. Dean de genelde kızları dışarıya çıkartırdı. Ama Isabelle’in mezarına gittiklerinden hiç söz etmemişti. Oli başını kaldırıp lokantaya baktı, adam ortalıkta yoktu. “Babanızla mı gidiyorsunuz?”

Amy başını evet der gibi salladı. “Her pazar yemek vaktinde Büyükanne Mary de gidiyor.”

“Ne güzel,” demeyi becerdi Oli.

“Nina neden bu gece geldi?” diye araya girdi Kate.

“Şey, babanızla yemek çıkacağız da.”

“Herhalde seni Liane’e götürür.” Amy’nin soluk gözleri loş ışıkta pırıldadı.

Dean geri döndü, arabaya binerken soğuk hava içeriye doldu. Oli’ye kahverengi bir kese kâğıdı uzattı. “Lütfen şunu barbarlardan uzak tutar mısın?” Kızlara göz kırpıp ellerini ovuşturdu.

“Tamam. Haydi, sizi eve götürelim de üşümeden hemen banyo yapın.”

Liane küçük, sıcak bir yerdi ve beş dakikadan daha kısa bir mesafedeydi. Bembeyaz gömlekli, kırmızı önlüklü garsonlar çılgınlar gibi koşturuyor, masalara şarap ve yemek taşıyorlardı.

“Çok leziz kokuyor,” dedi ne kadar aç olduğunu fark eden Oli. “Buraya daha önce geldin mi?”

Ama Dean heyecanla başını sallayıp, görevlilerden birine işaret eden ağır makyajlı başgarsonla konuşuyordu. Kız ilgiyle Oli’ye baktı.

“Bu taraftan, bu taraftan” diye seslendi heyecanlı garson ve onları köşedeki bir masaya yönlendirdi. Kabanlarını aldıktan sonra ikisi de yerlerine oturdu. Dean bir şişe şampanya söyledi. İçecekleri anında masalarına geldi.

Oli esnemeyle karışık bir gülümsemeyle, “Olay nedir?” diye sordu.

Kadeh tokuşturdular. Adam şampanyasını yudumlarken Oli gözlerini ondan hiç ayırmadı.

“İlla olay mı lazım?” Eliyle kadının elini kavradı. Oli vücudunun zevkten titrediğini hissedebiliyordu. Tüm engellere rağmen, Dean yanındaydı. Hep olmasını istediği ama hep imkânsız görünen şeye artık sahipti. Adam parmaklarıyla kadının avucunu okşarken Oli daha da heyecanlandı. “Bunu daha sık yapmalıyız.”

Oli başıyla onayladı. Günün stresi yavaş yavaş kayboluyor, ikizlerin yanındayken hissettiği gerginlik ve Isabelle’in günlüğü konusundaki endişesi giderek azalıyordu. “Eski günlerdeki gibi.”

Dean elini çekip menüyü açtı. Yavaşça boğazını temizledi. “Bugün evde miydin?”

“Ne?” Kadının eli kolyesine gitti. Gergin bir şekilde kolyeyle oynamaya başladı. “Bu sabahtan sonra hayır. Neden?”

“Arabayı bıraktığımda ön kapı kilitli değildi de ondan sor-
dum.”

Başını iki yana sallayan Oli şampanyasından koca bir yudum
aldı. Kapıyı kesinlikle kilitlemişti, bunu gayet iyi hatırlıyordu.
“Ben değildim, ben işyerindeydim. Belki temizlikçidir?”

“Olabilir.” Adamın gözleri kadınıninkilerle buluştu. “Kızlar bu-
gün onları almana bayılmış.”

Oli tuttuğu nefesini rahatlamış bir şekilde bıraktı.

“Bir de yüzerken onları izlemene,” diye ekledi adam. “Çok
memnun olmuşlar. Ben de öyle. Artık baş başa özel vakit geçire-
biliriz.” Kadına bir kez daha gülümsedi.

Oli kızların onları karnavala götürmesini önemsediklerinden
pek emin değildi ama Dean’ın ses tonunu biraz küçümser buldu.
Sanki o çok iyi eğitilmiş bir köpekti de güzel bir mamayı hak et-
mişti. “Haydi, sipariş verelim,” dedi.

Dean somon, Oli de biftek seçti. Biraz daha şampanya içtiler.

“Toplantının iyi geçti mi?”

“Evet, iyiydi. Nath ve ekibinin şu aralar ellerinden tutmak
gerekıyor ama sanırım o çocuk üniversiteye açtığı davayı geri çe-
kip tekrar geldiği ülkeye geri dönecek. Bu da epey işimize yarar.”
Dean yanlarındaki masada telefon ekranına bakıp gülen üç çifte
baktı. “Senin hikâyen nasıl gidiyor?”

“Emin değilim. Eski şeyleri tekrar sunmaktan fazlasını yap-
mak istiyordum ama elimizde çok da yeni bir malzeme yok. Po-
lisler Crystalbrook’ta buldukları şeyler hakkında herhangi bir
bilgi vermiyor. Warrandyte’daki terk edilmiş arabadan da bir şey
çıkmadı. Ne Nicole ne de çocuktan eser yok.”

Yemekleri geldi. “Afiyet olsun!” dedi halinden son derece
memnun görünen garson.

“Alex Riboni’nin neden şimdi intihar ettiğini hiç anlamı-
yorum, bu hiç mantıklı değil,” dedi Oli birkaç lokma yedikten
sonra. “Olayın üzerinden durmadan geçiyorum. Gazetemize özel
bir röportaj verecek, geçmişini tamamen aklanacaktı. Sonra birden

kendini asmaya mı karar verdi yani?" Oli başını iki yana salladı. "Bu çok tuhaf."

Balığını küçük parçalara bölen Dean omuz silkti. "Belli ki sorunları varmış."

"Dün Evelyn Stanley'in babasıyla konuştum, bana kızının ölmeden birkaç ay önce kendisine yüklü bir miktar borç verdiğini söyledi." Oli çatalını bırakıp kalan şampanyasını içti. "Bence kızlar ciddi bir şeye bulaşmışlar."

Dean güldü. "Mitchell Stanley mi? Haydi ama Oli, adam kaçığın teki. Zamanında başına çok darbe yemiş olmalı. On yıl önce bitik haldeydi, duyduğuma göre son birkaç yıldır da rehabilitasyona girip çıkıyormuş. O dönem olan biteninin yarısını bile doğru dürüst hatırlamıyordur."

"Ben yine de adamın o evde garip bir şeyler döndüğü konusundaki fikrine katılıyorum," dedi çatalına bir parça biftek batıran Oli. "Bu konuyu elimden geldiğince zorlamak istiyorum. Eğer o eve nakit akışı varsa bunun uyuşturucu ya da fahişelik veya her ikisinden de kazanılan para olduğunu sanıyorum ve bu durumun Alex'in, Eveleyn'i öldürmesiyle bir bağlantısı olduğuna eminim."

Dean garsona işaret edip bir şişe kırmızı şarap siparişi verdi. Oli şaşırıyordu çünkü adam genelde bu kadar çok içmezdi, tabii kendisi de öyle. Ama Dean son zamanlarda epey stresli görünüyordu, belki de artık canına tak etmişti.

"Bu benim için çok önemli," dedi kadın yavaşça.

"Hey, biliyorum." Adam kadının elini tutup öptü. "Ne olursa olsun harika bir yazı yazacaksın, her zaman yazarsın. Tabii ben de zeki nişanlımla hava atacağım."

"Yarın mühim bir şey patlatıyoruz," diye ağzından kaçırdı Oli. Şarabı biraz yavaş içmeliydi çünkü çakırkeyif olmaya başlamıştı bile. "Ev Arkadaşı dosyası ile başlayacağımız çözülememiş davalar hakkında bir internet yayını. Kızları tanıyan kişilerle bir dizi röportaj yapacağız ve ilk bölümde ben varım. Yazılı basından tamamen farklı bir şey ama bence gayet iyi oldu."

“Vay canına.” Adamın gözleri mum ışığında parladı. “Dünyanın o seksi sesini dinlemesi konusunda ne diyeceğimden emin değilim çünkü o sesin sadece benim olması gerekir.”

Kadın elini sallayıp adamın yorumunu geçiştirdi. “Çok fazla insanın dinleyeceğinden emin değilim doğrusu.”

“Ben çok popüler olacağından eminim.”

“TJ gazetesinin yakında satılacağını düşünüyor,” derken buldu Oli kendini. “Ayrılıp başka bir şey yapma konusunda benimle konuşmaya çalıştı, yeni bir başlangıç gibi ama ben amacının ne olduğunu tam anlayamadım. Gazetenin satılacağını ve küçüleceğini söyledi.”

Dean peçeteyle ağzını sildi. “Ben de satılacağı ile ilgili söylentiler duydum ama henüz doğrulanmadı. Bence pek çok şirket kötü yatırımlarını satışla elden çıkartabilir.”

Oli adama baktı. Ne söyleyeceğini bilemedi.

“TJ’in bir ailesi yok,” diye devam etti Dean. “Onun için daha kolay. Bir sürü seçeneği var. TV’ye geçebilir ya da başka bir ülkeye gidebilir. Ama senin yeni bir başlangıç yapmana imkân yok. Tecrübe konuşuyor, inan bana bir sürü gereksiz işe boğulursun. Çok da stresli olur.”

“Bence de.” Oli’nin yüzü yanmaya başladı.

Kadının öfkелendiğini fark etmeyen Dean son lokmasını da ağzına koydu. “Tanrım, bu çok güzeldi.”

Oli fikrini değiştirmesine fırsat kalmadan konuşmak istedi, zira şarap yüzünden kendini her zamanki gibi frenleyemedi. “Isabelle sana ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ ile ilgili teorilerinden söz etmiş miydi?”

Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakan Dean kaşlarını çattı. “Hayır. Bu konuda hiç konuşmazdı çünkü biz işi eve taşımazdık.”

“Ama üzerinde çalıştığı büyük davalar hakkında illaki konuşmuşsunuzdur?” diye bastırdı Oli.

“Gerçekten konuşmadık.” Adam bir şey söyleyip söylememeyi düşünür gibi ellerini birleştirdi.

“Ne var?”

Acı çekiyormuş gibi bir hali vardı. “Isabelle istifa edecekti. Kazadan hemen önce bana görevinden ayrılıp kızlara odaklanmayı planladığından söz etmişti. Noel’e kadar çalışıp sonra fişi çekecekti.”

“Gerçekten mi?”

“Üzerindeki baskıdan hiç memnun değildi. Sanırım gözü açılmış ve gerçekleri görmeye başlamıştı.”

Oli rahatsız oldu zira bu bilgi onun Isabelle Yardley hakkındaki izlenimine hiç yakışmıyordu. Kadın hep hırslı ve kontrollü biri gibi görünürdü. “Peki, sen bu konuda ne hissettin?”

“Biraz yavaşlamasını ben de destekliyordum. Çok fazla çalıştığını ve bunun zihinsel sağlığını etkilediğini düşünüyordum. Biliyor musun, bazen çok tuhaf davranırdı. Davalar sanki içine nüfuz ederdi. Çok iyi bir iş çıkarttığından emin değilim aslında, evde de işler yolunda gitmiyordu zaten.”

Oli’nin çenesi kilitlendi. “Belki de ona biraz daha fazla yardım etmeliydin,” dedi sertçe. “İkizlerle birlikte kadının işi daha da zorlaşmış olmalı.”

“Yardım ettim,” dedi adam.

Isabelle istifa mı edecekti? Ev hanımlığını, dedektifliğe tercih mi edecekti? Oli, ölmüş kadın adına inanılmaz derecede sinirlendi.

“Her neyse, bunlar geçmişte kaldı,” dedi Dean. “Ama kontrolü kaybetmememiz için yaşananları hatırlamakta fayda var. Akıllıca çalışmak lazım. Mesela Isabelle hiçbir zaman can attığı o keyifli vakit geçirme fikrini yaşayamadı.”

“Tahmin edebilirim,” dedi kendisini iyice rahatsız hissetmeye başlayan Oli.

Geri dönen garson tabaklarını topladı. “Tatlı?”

“Kesinlikle,” dedi Dean. Menüü aldı ve arka sayfaya göz attı. “Çikolatalı pasta paylaşmak ister misin?”

“Yiyecek misin?”

“Evet, neden olmasın?” dedi adam gülerek.

“Yarın kızları Lake Entrance’a götürmeye hâlâ niyetli misin?”

“Evet, şehirden ayrılmayı iple çekiyorum.” Ellerin ovuşturdu.

“Hava da güzel olacağı benziyor.”

“Kızların buna bayılacaklarından eminim.”

“Gelemeyeceğinden emin misin peki?”

“Gerçekten yapamam. Şu makaleyi yazmam lazım ve yayının sonraki birkaç bölümünü de hazırlamamız gerekiyor.”

“Cooper’la birlikte mi?”

Oli konuyu uzatmadı. “Üstelik röportaj yapmak için alınmış randevularım var. Bowman benimle dosya hakkında konuşmayı kabul etti.”

Dean gözlerini önce şaşkınlık içinde açıp, sonra kıstı. “Greg Bowman pisliğin tekidir,” diye çıkıştı.

“Tamam, detay vermek ister misin?”

“O herife hiç güvenmiyorum. Sakın onun “sokakları pisliklerden arındırdım” laflarına kanma. Adamın tek işi politik davranmak ve oyun çevirmek.” Dean pis pis sırttı. “Burnu o kadar havada ki söylediklerine kendisi de inanıyor olmalı.”

“Bunu dikkate alacağım ama ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’ hakkında tüm bildiklerini öğrenmek istiyorum. Bu olayı halının altına süpürmeye bu kadar hevesli görünmesi çok tuhaf...”

“Oli, beni dinle.” Kadının bileğini yakalayan Dean parmaklarını Oli’nin tenine geçirdi. “Seni seviyorum, tamam mı? Benim önceliğim *sensin*. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Oli irkildi. “Evet, biliyorum.”

“İkimiz de çocuk yapmamaya ve ikizlerin yeterli olacağına karar vermiştik, bunun farkındayım ama gerçekten istediğin buysa, yapalım. Deneyelim. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum.”

Aralarında bir elektriklenme oldu. Diğer müşteriler bir yandan yemeklerini yiyor, bir yandan da gülümseyip sohbet ediyorlardı. Dean kadının elini bıraktı ve gözlerini Oli’den ayırmadan arkasına yaslandı. Yan masadan gelen kahkaha sesleri ve yüzünde

tatlı bir gülümseme, elinde bir doğum günü pastasıyla masalarına yaklaşan garsona rağmen de kadından gözlerini ayırmadı.

“Ben mutluyum,” dedi gözlerinde yaşlar biriken Oli. “Sadece bir anda alışmam gereken çok şey var, hepsi bu.”

“Ama bu hep istediğin şeydi, öyle değil mi?” diye ısrar etti Dean. “Benimle olmak yani?”

Oli dilinin ağzına fazla büyük geldiğini hissetti. “Evet,” diye fısıldadı. “Öyle.”

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

11 EYLÜL 2015, CUMA

Oli, Isabelle ile konuşuyordu. Hava güneşliydi. Sıcaktı. Oli piknikte olduklarını anca fark etti. Limonlu bir şey içiyordu. Cin tonik? Diğerlerini göremedi. Gerçi orada başka kimlerin olduğunu da net şekilde hatırlamıyordu. Belki de yalnızlardı? Ah, evet sadece ikisi vardı çünkü Isabelle ona bir şey anlatmak istemişti. Oli'nin odaklanması lazımdı. Dinlemesi. Parlak yeşil bir çite, omuzları neredeyse birbirlerine değecek kadar yakın bir şekilde yaslandılar. Derken Oli'nin görüşü bozuk bir videodan yansır gibi kaydı ve Isabelle'in bal gibi tatlı sesi kulaklarına girip çıkmaya başladı. Kadın öfkeli miydi? Telaşlı mı? Derken siyah saçlarının ucu bir kamçı gibi Oli'nin yüzüne çarptı ve Isabelle ortadan yok oldu.

Oli sırtüstü yatıp tavana baktı. Bedeninden dün geceki parfüm kokusuyla karışmış, kendi teninin kokusu yükseliyordu. Gece uyumuş da olsa kendisini dinlenmiş gibi değil, bilakis yorgun hissediyordu. Birkaç kez gözlerini kırıştırıp nabzını yoklamak için parmaklarını bileğine bastırdı. *Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört.*

Rüya yavaş yavaş silinmeye başladı. Oli duştan gelen suyun sesini işitti. Kolunu yatağın diğer tarafına uzattı. Çarşaf hâlâ sıcaktı. Dean'in yanında yatıp adamın eski karısını hayal etmesi ne kadar garipti.

Gözlerini saate çevirdi. Yıllardır uyumadığı kadar çok uyumuş ama bir o kadar da alkol almıştı.

Doğrulup yatağın kenarına oturdu ve ellerini tavana doğru uzattı. Isabelle'in yüzüne çarpan saçını hâlâ hissedebiliyordu. Dean'in kadının istifa edeceğiyle ilgili söylediklerini hatırlayınca, eski bir yarası kanar gibi acıdı. Bu söz Oli'nin kafasında, kavanoza girmeyi reddeden bir obje gibi, yer etmişti.

Kapalı kapıdan içeriye hafif bir müzik giriyordu. Duştaki su sesi kesildi. Bu kez hayal görmüyordu, Kate gerçekten piyano çalıyordu.

Oli çabucak telefonuna baktı. Lily'den mesaj gelmişti. *Haydi ama, Oli. Annemi ara. Bugün. Ayağa kalktı. Hem annesini hem de yaklaşık beş eski arkadaşını araması gerekiyordu. Mim'in bebeğinin yakında doğardı ve Shonnie'yi de aylardır görmemişti. İş, Dean ve ikizler derken hiç zamanı kalmıyordu.*

Banyodan havluya sarınmış bir vaziyette çıkan Dean onu görünce gülümsedi. Yatağın yanına diz çöküp kadını öptü. Parmaklarını gövdesinde ve göğüslerinde gezdirdi. Oli'nin bedeni kontrolsüz şekilde şarkı söylüyordu adeta, dün gece yaşadıkları o yoğun dakikalar ve gördüğü tuhaf rüya aklını başından iyice almıştı. Dean geri çekildi ve yüzünde pişmanlık dolu bir bakışla giyinmeye başladı.

Oli de sabahlığını giyip doğruldu ve adamı izlemeye koyuldu. Adam ıslak saçlarını havluyla silmek için öne doğru eğildi. Neşesi yerindeydi ve üzeri çıplak, altında sadece pantolonuyla mükemmel görünüyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. "Ölü gibiydin de."

Oli başını salladı. Çantası adamın ayaklarının dibinde duruyordu ama Isabelle'in defterleri güvendeydi. Oli adamın o defterleri bulduğunu öğrenirse neler olacağını düşündü ve yine paniğe kapıldı. Böyle bir durumda ona ne diyecekti? Herhalde havuzda gördüğü şeyi sıradan bir günlük sanmıştı, hem zaten Oli'nin bir deftere kapanmış vaziyette çalıştığını görmek çok da sıradışı bir

şey değildi. Muhtemelen onların dolapta olduğundan bile haberi yoktu. Isabelle öldükten sonra adamı, kederle kadının eşyalarını kaldırırken hayal etti.

“Demek bu gece dışarıda olacaksın, öyle mi?”

“Ne?”

Adam etrafına bakındı, çorap ve iç çamaşır alıp hepsini spor çantasına koydu. “Kızlar!” diye bağırdı. “Umarım çantalarınızı toplamışsınızdır ve umarım gitmeye hazırsınızdır.”

Alt kattan olumlu yanıtlar geldi.

“Nina’dan kahvaltıyı halletmesini istedim.” Adam havayı koklayıp şüpheli bir ifadeyle, “Mısır gevreği yapmış olabilir,” dedi.

Oli’nin zihninde bir sürü düşünce dönüp duruyordu. *Herkes ev arkadaşlarının çok yakın olduğunu söyledi ama o gecedен birkaç ay önce bir şeyler olmaya başlamıştı.*

Dean askıdan aldığı ceketini üzerine giydi. “Okuldan sonra direkt gideriz. Hava kararmadan orada olmak istiyorum.”

“Mantıklı,” dedi Oli başını sallayarak. “Sizi özleyeceğim.” Sesi düz, dikkati dağılmış gibi çıkıyordu. “Keşke...” Durdu çünkü bir an için yanlış bir şey söyleyeceğini düşündü.

“Bence ayağının altından çekilmemiz iyi bir şey. Zira ne kadar meşgul olduğunu görüyorum.” Bir adım geri çekilip, bir şey unutmuş mu diye etrafa şöyle bir baktı. “Havlu... Plaj havlusuna ihtiyacımız var.”

“Çamaşırlıktalar.”

Adam başını salladı. Çantayı omzuna attı. “Tamam, o zaman biz çıkıyoruz. Bu sabah yeni bir iş toplantım var, bir de Nath ve ekibiyle çözmem gereken son bir iki şey daha.”

“Tamam.” Oli ayağa kalkıp adamın önünde durdu. “Aşağı inip kızlarla vedalaşayım.”

Adam Oli’yi kendine doğru çekti, belini sıkıca kavradı ve ardından öptü. “Beni habersiz bırakma,” dedi. “Neler yaptığını bilmeyi çok isterim.”

İnternet yayının ilk bölümü gökyüzünden iner gibi başladı. Zaten kasvetli olan gün çaresiz bir griye dönüşürken, Oli otobanda yavaşlayan dev bir kamyonun altına girmemek için ayağını gazdan çekti. Hızla çalışan silecekler cama düşen yağmur damlalarını temizliyor ama cam hemen tekrar suyla kaplanıyordu.

Oli ışıklarda sayfayı yeniden indirdi. *Gerçek cinayet yayını hikâyelerimizin ilki olan, Ev Arkadaşı başlıyor. Birinci bölümü hemen indirin.* Grafik iyi görünüyordu, kızların kafaları karanlıkta süzülür gibi montajlanmıştı.

Arkadaki şoför kornaya bastı ve Oli frenden çektiği ayağıyla gaza bastı. Sabah bir kahve içmiş olmasına rağmen, kendini gergin hissediyordu. Haberleri dinledikten sonra radyoyu kapattı. Trafik artmaya, yağmur daha hızlı yağmaya başladı. Yağmurda araba kullanmaktan nefret ederdi. Annesi de öyle. Oli arka koltuktan kızlarını tutar gibi minik parmaklarıyla direksiyonu kavrayan Sally'i izlediğini hatırladı. Sileceklerin arasından yola bakmaya çalışan kadının omuzları hep dimdik ve gergin olurdu. Bu haliyle otuzlarının sonlarındaki genç bir kadından ziyade ihtiyar bir kadına benzerdi. Ailece tatile giderlerken arabayı hep Oli'nin babası kullanırdı. Ellerini direksiyondan çeker, aracı dizleriyle sürerdi. Gelen arabaların üzerine gider gibi yapardı. Böyle anlarda annesi gözlerini kapatıp bir şeyler mırıldanırken Oli de bileğini tutup nabzını sayardı.

Oli sakin olmaya çalışarak Nicholson Sokağı'nın köşesine geldi. Ren Neroli evde bile olmayabilir, bu yolculuk onun için büyük bir vakit kaybına dönüşebilirdi. Akıllı günlüklere gitti. Bugün onları okuma şansı neredeyse hiç yoktu. Isabelle'in kızların bir şeye bulaştığını düşündüğü açıktı. Rastgele bir yabancıнын peşine düşmemiş, onların hayatlarını araştırmaya başlamıştı. Oli bir anda öfkelenildiğini hissetti. Keşke Isabelle'e sorabilme şansı olsaydı.

Anılar zayıf radyo sinyalleri gibi zihninde belirdi. Isabelle yürüyerek uzaklaşıyordu, Oli arkasından seslendi. Kadın Oli'ye dönerken dolgun kalçaları hafifçe sallandı ve koyu siyah saçları rüzgârla savruldu. Kollarını göğsünde birleştirip Oli'yi baştan aşağıya süzen kadının kaşları hafifçe çatıldı. "Yardımcı olabilir miyim?" Sesi ihtiyatlı, bir parça da neşeliydi. Çok korkusuz, çok *kendinden emindi*.

"Sanırım olabilirsiniz." Oli o an ağzından çıkan sözcüklerin süslü değil, daha çok tuhaf görüldüğünü fark etti çünkü yanlış yerlere vurgu yapmıştı.

O eski utanç hissi bedenini sarmaya, kaburgalarını sıkıştırmaya başladı. Bu kadın onun istediği şeyi elde edememesinin sebebiydi. Dean'ın parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Artık dürtülerine göre hareket etmekten ziyade daha planlı olmaya, öpüşmelerindeki o açlık azalmaya başlamıştı. Dean'ın birkaç ay boyunca geçici olarak unuttuğu yükümlülüklerinin adama çekici gelmeye başladığını ve bu cazibenin giderek güçlendiğini hissedebiliyordu. Böylece Oli o ânı yeniden tasarlamış ve Isabelle'i aramıştı çünkü neden? Çünkü Dean için terk etmesi imkânsız bir şey karşısında kendisinin ne yapacağını görmek istedi. Isabelle'in gerçekten de kendisinden çok daha iyi olup olmadığını görmek ama bu hem asıl sebepti, hem de sebep bile değildi. Bu bir hataydı. Oli oradan bir an evvel kaçıp gitmek istemesine rağmen, sırtını dönüp koşamayacağını zaten gayet iyi biliyordu.

Isabelle'in karşısında durmak biraz kafa karıştırıcıydı. Birbirlerine hiç benzemeseler de aynaya bakmak gibi bir şeydi.

"Evet?" dedi giderek sabrını yitirmeye başladığı belli olan Isabelle.

"Neler hissediyorsunuz? Alex'in mahkûm edilmesi hakkında?"

Kadın kızdı. "Basına zaten gerekli yorumları yapmıştık."

"Araştırmamızın şekli için pek çok eleştiri yapıldı. Bir yorumunuz var mı?"

Isabelle'in sol gözü hafifçe seğirmeye başladı. "Pardon, konu nedir?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı özgüvenini hızla kaybeden konu.

Oli o an kadının Dean ile olan ilişkisini, ama Dean'in kendisini asla terk etmeyeceğini bildiğini ve bunun onu daha da güçlendirdiğini hissetti.

"Sanırım gitme vaktiniz geldi," dedi güzel sesi bir çan kadar net çıkan Isabelle. "Anladınız mı?"

Isabelle'in ona son bakışı acıma ve zafer karışımı, çok tuhaf bir ifadeye sahipti. Oli kendisini, rakibinin güçlü bir buldog olduğunu bilmeden dövüşe sokulup yaralanmış bir köpek gibi hissetti.

Telefonunda Pia'dan gelen bir mesaj belirdi, ardından bir sürü arama ve mesaj daha geldi. Halk yayını dinlemiş ve bir fikir oluşturmuştu. Oli tweetlerin yağmaya başladığını hissediyordu. Bir de yorumların. Bir sürü geri bildirim gelip duruyordu.

Cooper'ın o an yanında olmasını isterdi. Yağmur camlara vuruyor, Oli yavaş yavaş nefes alıp verirken içinden nabzını sayıyordu. Direksiyonu kavradı ve sürdü.

Ren'in evi yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Birkaç parmaklığın eksik olduğu ön çitin üzerinde soluk sarı bir inşaat izni asılıydı. Boşluklarda büyüyen yabancı otlar, tabandaki çürük kirşin etrafını sarmış ve çatlak betona gömülmüştü. Ev çimenlerin arasından gökyüzüne uzanan parlak turuncu tuğlalardan yapılmış tuvalete benziyordu. Her pencerede siyah panjurlar asılıydı.

Oli anahtarını çıkartıp çantasını kaptı. Yağmurda yürüdü, bahçe kapısının mandalını kaldırdı ve itip açtı. Kapı da ona cevap verir gibi gıcırdadı. Verandada bir dizi ayakkabı, çanta, spor malzemesi ve yiyecek artığı vardı. Evin içi sanki dışına çıkmıştı. Oli, Cooper'a bir fotoğraf atsam mı diye düşünürken ön kapı ardına dek açıldı.

“Selam!” Yağlı saçları omuzlarına kadar inen uzun bir adam elini uzatmış, karşısında duruyordu. “Hoş geldiniz ve günaydın!”

Tokalaşmak için Oli de elini uzattı. “Ren?”

“Evet!” dedi adam neşeyle. Uzun boyluydu, üzerinde soluk mavi bir tişört ve altında çıplak ayaklarını ortaya çıkartarak paçalarını kıvırdığı bol, gri bir yürüyüş pantolonu vardı. “Annem size adresimi verdiğini söyledi. Olivia, değil mi?”

“Oli.”

“Ah, güzel. Tamam. Vay canına, dışarıyı çok soğuk ha?” Ren şaşkın gözlerle gökyüzüne baktı. “İçeriye girin lütfen.” Oli içeriye girerken sigara kokusu aldı. Adam kapıyı çekip kapattı. “Bu taraftan,” dedi neşeyle ve bir evcil köpek gibi koridorda zıplayarak ilerlerdi.

Ev, üç tanesi loş koridorun diğer yanında olmak üzere, toplam altı odadan oluşuyor gibi görünüyordu. Ren ile birlikte duvar kâğıdının üzerine mavi bantlarla yapıştırılmış olan ve bilmediği bir filmin posterinin önünden -posterde karşılıklı durmuş, birbirlerine öfkeyle bakan iki adam vardı- geçtiler. Biraz daha ilerlediklerinde yerde boş bir çerçeve karşılarına çıktı. Oli karanlık odalardan birine şöyle bir göz attı. İçeride dağınık nevresimlerle döşeli bir yataktan başka bir şey yoktu.

“Buraya.” Ren sağdaki son odayı işaret etti. Sağ köşede bir lav gibi parlayan eski moda bir gaz sobası, düğmelerinden birinin yanındaki geniş delikten yayları fırlamış bir sandalyeye tehlikeli derecede yakın duruyordu. Dar bir masanın hemen yanında tek ampullü bir lamba vardı. Yarı soyulmuş ahşap yer döşemesinde bir şeyin lekesi kalmıştı -süt olabilir miydi?

Ren sandalyeyi çekti ve hemen karşısındaki ikili, pis kanepeyi gösterdi. Ren hiç utanmadan koltuğun kollarındaki tozu yere silerken Oli de isteksizce gösterilen yere oturdu. “Lanet olsun!” diye bağırdı adam.

Kadın yerinden fırladı. “Ne oldu?”

“Bir şey içmek ister misiniz?” Adam tekrar ayağa fırlayıp telaşla sallanmaya başladı. “Galiba biraz kola olacaktı.” Tereddütle etrafına bakındı. “Bir yerde olacaktı. Özür dilerim, görgü kurallarını sürekli çiğniyorum.”

“Hayır, hayır, ben gayet iyiyim. Gerçekten,” dedi Oli ısrarla.

“Tamam.” Adam sandalyeye gömüldü, ellerini birleştirip geriye doğru yaslandı. Gözleri bir süre odada dolaştıktan sonra Oli’ye kilitlendi. “Sen nesen? Gazeteci mi?”

“Evet, öyle,” dedi Oli defter ve kalemını çıkartırken.

“TV’de mi?” Gözlerini kısıp kadına şüpheyle baktı.

“Hayır, basılı yayın. Gazetede.”

“Gazete,” diye tekrarladı adam bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

“Ren, benimle konuşmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Evelyn Stanley’in başına gelenlerle ilgili bir hikâye üzerine çalışıyorum.”

“Evet, tabii ki.” Ren’in geniş alnında çizgiler belirdi. Adam hafifçe doğruldu. “Ben de tam bunu düşünüyordum, bilmiyorum, sanırım geçen haftaydı. Ne acayipti. Daha dün gibi geliyor.” Adamın bir türlü odaklanamayan bakışları bu kez sobaya kilitlendi.

“Ren, Alex Riboni’nin hafta başında ölü bulunduğundan haberin var, öyle değil mi?”

“Ah, evet.” Kemikli parmaklarını çıtlattı, gözleri hâlâ sobadaydı. “Annem söyledi. Ah, Alex. Onu çok severdim.”

Oli adamın uyuşturucu etkisi altında mı yoksa ağır kavrayan biri mi olduğunu anlayamadı ama beynindeki her türlü bilgiyi almaya kararlıydı. “Ren, Eveleyn’in öldüğü gece hatırladıklarını bana anlatabilir misin?”

“Evet, tabii. Sorun değil.” Kemikli dirseklerini dizlerine dayayıp dengesini bulmaya çalıştı. “Birlikte yemek yedik. Kızlar herkese yemek yapmak istediler.”

“Bunu sık sık yaparlarmıydı? Size yemek pişirirler miydi?”

“Matt öldü,” diye cevap verdi Ren heyecanla. “Bunu biliyor muydun? Birkaç yıl önce görevdeyken çatıdan düştü. Ne oldu bilmiyorum, bana da biri anlattı. Kimdi hatırlamıyorum. Annemle birlikte cenazesine gittik. Çok üzücüydü.”

“Evet, tahmin edebiliyorum ve çok üzuldüm,” dedi Oli içtenlikle.

Ren dirseğindeki yaranın kabuğunu koparttı. “Hayat işte. Bazen çok sıkıcı olabiliyor. Üstelik onu yıllardır görmüyordum. İnsanlarla bazen çok kısa süre arkadaşlık etmek ne garip, değil mi?”

Bu havadan sudan sohbet Oli’ye iyi gelmişti, adamın çocuksu tavırları hoşuna gitti. “Evelyn’in öldüğü gece onunla konuştun mu?”

“Evet, biraz.” Ren gözlerini kıstı. “Geldiğimizde mutfakta yemek yapıyordu. Bunu hatırlıyorum çünkü tenceredeki sostan tatmak istediğimde elindeki mutfak havlusuyla bana vurmuştu. Bayağı da acımişti aslında.” Acı hâlâ tazeymiş gibi kolunu ovuşturdu.

Oli başını salladı.

“Biz genelde Miles’la takılırdık. O gece ben de dahil erkeklerin hepsi epey sarhoştı. Sanırım o yüzden çok fazla şey hatırlamıyorum.”

“Miles’la ne sıklıkta görüşürdünüz?”

“Çok sık görüşürdük,” dedi Ren başını kaşıyarak. “Ama kanca gibi değil de kızların evinde yaşayan biri gibiydi. Biz kızlara gittiğimizde onu görürdük, bazen de o bize gelirdi. Miles akıllı çocuktı. Üniversitede işletme okuyordu.”

“O evde olmasa da kızlara gider miydiniz?”

“Evet, arkadaşlık sonuçta.”

“Arkadaşlıktan fazlası var mıydı?”

“Yo, öyle denemez.”

“Gerçekten mi?” diye bastırdı Oli. “Yan evde yaşayan üç güzel kız?”

Adam kıkırdadı. “Şey, evet aslında onlar hakkında biraz konuşurduk. Ama bilirsin, öylesine işte. Ama Miles’ı severdik, o

yüzden Alex'e hiç dokunmadık. Diğerlerini de bilmiyorum. İkisi de ders ve işle meşguldü. Onlar istediklerini elde eden tiplerdi. Bizim gibi değillerdi.”

Oli öne doğru eğildi. “Ne tip bir iş yapıyorlardı?”

Ren biraz düşündü. “Sadece çalışıyorlardı işte. Emin değilim. Evelyn bir süre St. Kilda'daki bir kafede çalıştı. Onlarla ilk tanıştığımızda bize ara sıra bedava kahve getirirdi. Ama sonrasında hepsi bakıcılık yapmaya başladı. Ama onlar çok... Nasıl denir... Hırslı kızlardı. Büyük planları vardı. Bazen seçmelere giderlerdi, yani aslında Evelyn giderdi. Ama sanırım Nicole de oyuncu olmak istiyordu.”

“Miles o gece bakkala gittiğinizi hatırlıyor. Sen hatırlıyor musun?”

“Bakkala mı gitmişiz?” Ren'in alnı önce kııştı sonra tekrar düzleşti. “Ah, evet gittik.”

“Eve geri döndüğünüzü hatırlıyor musun? Miles sana kızlarla ilgili bir şey söyledi mi?”

“Evet, sürekli Alex hakkında konuşuyordu. Matt ile ikimiz ona, Alex ile ertesi gün konuşmasını önerdik, gece ot içmek için bize gelmesini söyledik.”

“Bu kadar mı? Sonrasında hiçbiriniz evden çıkmadınız mı?”

“Çıkmadık. Hepimiz salonda uyuyakaldık. Miles tamamen uçuştı. Zaten alkol ona ağır gelirdi, bir de ot içince iyice kendinden geçti.” Ren burnunu, sonra da dirseğini kaşıdı. “Kediyi yanlışlıkla dışarıda bırakmışız. Sabah beş gibi ağlamaya başladığını duyunca kızdım. Onu içeriye almak için kalktığımda diğer ikisi horlayarak kanepede ölü gibi uyuyordu.”

Oli iç çekti. Başka bir şey istiyordu, farklı bir bakış açısından aynı hikâyeyi duymak değil. “Siz evden çıktığınızda kızlar ne yapıyordu?”

Ren bir süre düşündü. “Sanırım Evelyn salondaydı. Diğer ikisi yatak odalarının birindeydiler.” Başını kaldırıp omuzlarını dikletti. “Gerçi daha sonra onları köşede gördüğümü hatırlıyorum.”

Oli'nin kalem tutan parmakları gerildi. "Evden ayrıldıktan sonra Nicole ile Alex'i mi gördün?"

Ren başıyla onayladı. "Evet, sahile doğru yürüyorlardı."

"Siz bakkaldayken mi?"

"Evet ama Miles'a bir şey söylemedim çünkü zaten Alex'e çok kızgındı. O an konuşmalarının iyi olmayacağını düşündüm."

Oli'nin sinirleri iyice gerildi. "Nicole ile Alex konuşuyorlar mı, yoksa tartışıyorlar mıydı?"

Ren yüzünü sıvazladı. "Bilmem. Sadece birlikte yürüyorlardı. Alex bir sırt çantası takmıştı, ben de 24 saat açık bir içki dükkânına gittiklerini düşündüm."

Oli polislerin kızları gören dükkân sahipleri varsa kendilerine bilgi vermelerini istediğini hatırlıyordu. Hiç kimse bir şey söylememişti. Kızların ikisi de banka kartlarını kullanmamıştı ve Nicole'ün bütün eşyaları evdeydi. O dönem çok fazla güvenlik kamerası olmadığı için savunma makamı Alex'in ısrarla yürüdüklerini söylediğinin gerçek olup olmadığını ispatlayamamıştı.

"Bundan duruşmada hiç söz etmedin, Ren. Neden?"

Adam omuz silkti. "O zaman ne söylediğimi gerçekten hatırlamıyorum. Bahsetmişimdir herhalde."

Oli bahsetmediğini biliyordu ama uzatmadı. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştı. Alex ile Nicole, Evelyn'i birlikte mi öldürmüşlerdi? Eğer öyleyse kısa çöpü çeken neden Alex olmuştu? "Pek çok kişi Evelyn öldürülmeden önce kızların kavga ettiklerini söyledi. Sen bunu fark ettin mi?"

"Mahkemede söyledikleri gibi Evelyn'in arabayı boyadığını gördüm." Ren belli ki o hatıradan çok etkilenmişti. "Çok garipti."

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Hayır. Bağırıyorlardı... Matt'le ikimiz seslerini duyduğumuz için çok sinirlenmiştik ama ne dediklerini duyamadık. Sigara içmek için balkona çıktık, Evelyn arabanın yanında resim yapıyordu. Sanata düşkün bir kızdı, hep bir şeyler çizip boyardı. Sanırım

diğerleri içerdeydi ama Evelyn resim yaparken bir anda fırçasını yere atıp boya kutusunu Alex'in arabasının üzerine fırlattı."

"Alex ne yaptı?"

Ren bir süre gözlerini sıkıca kapattı. "Öylece durup arabasına baktı. Boya beyazdı, kırmızı arabanın üzerine kuş pislemiş gibi görünüyordu. Sonra öfkelenip eve geri girdi. Ardından boyayı yıkadı, zaten kalıcı bir boya değildi."

"Hep böyle kavga ederler miydi?"

"Hayır ama çok huysuz olabiliyorlardı. Bazen Matt ile beni bile sinirlendirirlerdi. Sanırım sürekli evlerine gitmemizden bıkmışlardı. Hatırlıyorum da, Alex bir keresinde sebepsiz yere üze-rime gelmişti."

"Ne yapıyordun?"

"Bilmem. Galiba kamerasını almıştım -bilirsin, fotoğraf çe-kiyormuş gibi yaptım- ve Alex delirdi. Bana evden gitmemi söyledi." Şöminenin kenarında duran telefon çalınca Ren telaşla irkildi. "Buna bakmam lazım." Başka bir odaya geçip şaşırtıcı de-recede iddialı bir sesle telefonda konuşmaya başladı.

Pencereden görünen kara bulutlar, yeni bir yağmura hazır-lanıyor gibiydi. Zaman durdu sanki. Oli ev arkadaşlarını, arala-rında yükselen gerginliği ve Alex'in patladığını, sonunda da her şeyin bittiğini düşündü. Bitmiş miydi? Yoksa aynı şeyler şimdi tekrar su yüzüne mi çıkmıştı?

"Pardon," dedi yüzüne renk gelen Ren. "Şey, birazdan gitmen gerekebilir." Gözleri odayı taradı. "Sorun olur mu?"

Oli adamın uyuşturucu satıcısıyla hiç ilgilenmiyordu. "Sorun yok. Birkaç soru daha sormak istiyorum ama elimi çabuk tutarım."

"Olur." Sandalyeye tekrar oturan adam bu kez daha çok se-ğirmeye başladı. Oli bunun bir satış taktiği olup olmadığını an-layamadı.

"Kızların çok çalıştığını, hedeflerinin olduğunu, seçmelerde ve bu tip şeylerde başarı göstermek istediklerini söyledin. Ama nasıldardı? Çılgınlık yaparlar mıydı? Çok içerler miydi?"

Ren biraz düşündü. “Sayılır. Bence normal miktarda içerlerdi. Bizim kadar kafayı bulmazlardı. Bahçede üstsüz güneşlenirlerdi ve banyo penceresini açtığınızda onları görürdünüz.” Oli bir şey söylemeyince adam sessizliği bozmak için hızla devam etti. “Ama ayakları yere basardı, bilirsin? Planları vardı. Mutfak duvarında kocaman bir günlük program asılıydı. Oraya okuldaki ödevlerini, seçmeleri ve bu tip şeyleri yazarlardı. Onlarla bu konuda çok dalga geçerdik. Tuhaf kuralları, küçük şifreleri ve yazdıklarının yanına iliştiirdikleri sayıları vardı. Bilmiyorum işte.” Dudağını ısırıldı. “Evelyn’in ölümü bizi mahvetti. Olanlara inanamadık.”

“Ne tür şifreler?” Oli doğru cevabı alana kadar adamın kafasını sallamamak için kendini zor tutuyordu.

Ren kadına deliymiş gibi baktı. “Bilmiyorum çünkü şifreydi. Mesela kızlardan biri bakıcılık yapacaksa, diğerleri kendi takvimlerine gününü işaretlerlerdi. Herhalde üçü de aynı arabayı paylaştıkları için.” Gözlerini yerdeki kirli halıya sabitledi. “Bazı günlere yıldız koyarlardı. Her ayın sonuna da rakam yazarlardı.” Tırnağını koparttı. “Bir keresinde bu bir tür astroloji şeyi falan mı diye sordum ama hepsi bana güldü.”

Oli’nin kasları gerildi, ayağı deri botunun içinde adeta sıkışır gibi oldu. “Başka neler hatırlıyorsun?”

“Gerçekten hiçbir şey. Ama evdeki o son gece duvardaki takvim yoktu, yerine bir poster asılmıştı. Onlara takvimi neden indirdiklerini sordum ama hepsi beni duymazdan geldi.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

İki kadın hızla köşeden döndü. Bir tanesi koyu renk saçlı, yuvarlak yüz hatlarına sahip, parlak kırmızı beyzbol şapkası takmış ve diğerinden otuz santim daha uzundu. Boş bir kola kutusuna tekme atıp gürültüyle diğer köşeye gönderdi. Kısa olan -sıska ve kafası tıraşlıydı- yer çekimine meydan okuyan bir kot giymişti, pantolon her hareketinde ayak bileklerine inecekmiş gibi görünüyordu. İkisi de ağır damlalar halinde yağan yağmurun farkında değil gibilerdi.

Oli, Ren'in evinin karşısındaki arabasının içine büzülmüş, ofise gitmeden önce yağmurun dinmesini beklemeli mi diye düşünüyordu.

Ren'in söylediklerini aklından geçirdi. Kızların şifreli bir takvimleri olduğu konusunda haklı mıydı? Aslında uyuşturucu satıyor ama bakıcılık yapıyormuş gibi gösteriyorlardı? Peki Nicole ile Alex o gece nereye gitmişti? Biriyle mi buluşacaklardı?

Oli aklında hâlâ dönen tüm bu düşüncelerle beraber hafifçe doğruldu, kramp giren bacağına öne doğru uzattı. Bugün Cooper'dan hiç haber alamamıştı. Demek ki çocuk ona hâlâ kızgındı, Cooper'ın neler yaptığını merak etti. Ya diğer bölümün üzerinde çalışmak için stüdyoda olmalı ya da röportaj yapmak için dışarı çıkmış olmalıydı. Oli dünkü davranışı yüzünden kendini suçlu hissetti. Tıpkı Jo'nun terfi etmek için onu kullandığı gibi davranmıştı. Dahası bunu yapacak enerjisi de yoktu.

Ren'in evine iki adam geldi, uzun boylu olan elini pantolonunun cebine sokup mahrem yerlerini düzeltti ve kapıyı çaldı. Oli gördüğü şeyden hiç hoşlanmadı. Ren kapıyı açtı ve az evvel Oli'yi karşılarken yaptığı gibi hevesli hareketlerle onları karşıladı. Hepsi birden eve girip gözden kayboldular. Oli birkaç dakika daha durup kapıya baktı ve içeride neler olduğunu merak etti.

İç çekip arabayı çalıştırdı. Dolu yağmaya başlamıştı. Sileceklerle vuran dolu tanelerini görünce irkildi. Motoru kapattı ama ısıtıcıyı açık bıraktı. Bu havada kesinlikle araba kullanacak değildi.

Kucağında Isabelle'in günlüğü gelen sesli mesajları dinlerken hava bembeyaz oldu. Joosten'in bıraktığı heyecanlı mesajı dinliyor, bir yandan da sayfaları çeviriyordu. Isabelle'in temiz notları Oli'nin aklındaki sorularla paraleldi. *O gece orada olduğuna dair DNA kanıtı bulabilmek için bütün evi ara. Hem içini hem dışını. Talep kapatıldı, ama neden? Açıklanamayan ziyaret. Cinsel ilişki çok büyük bir şeye benzemiyor.* Oli dedektifin ne anlatmaya çalıştığını anlamadı.

Dawn'dan yirmi dakika önce gelen sesli mesaj, yayınının şu âna dek iki bin kez indirildiğini ve internet sitesinin trafiğinin tavan yaptığını söyledi. Oli bunu duyunca çok keyiflendi ve sonra aklına bir şey geldi.

Olgun bir öğrenci olarak lisans eğitimini tamamladığı zaman öğretmeni ona TV'yi değerlendirmesini önermişti. Hatta sektördeki birkaç kişiyle görüşme bile ayarladı. Yöneticilerden biriyle bir öğleden sonra kahve içmek için bir otelin lobisinde buluştuğunda adam kendisiyle odaya çıkarsa işi kapacağını söyledi. Şişman, terli, kravat takmış olan bir diğer adam yeni yetenekler bulmak için çok uğraştığını söyledikten sonra Oli'ye tek bir soru bile sormadan yaklaşık bir saat boyunca sadece kendinden söz etmişti. Üçüncü ve son görüşme Collins Sokağı'ndaki pahalı bir lokantada yemek şeklinde gerçekleşti.

Ağzına bir risotto lokması daha atan yüksek düzeyli yönetici, "Sen İskandinavsın," dedi bilgiç bilgiç. "Mmm, evet, çok güzel,"

diye de ekledi. Parmaklarını yalarken gözlerini Oli'den bir an olsun ayırmadı.

İştahı kaçan Oli, "Aslında değilim," diye cevap verdi. "İskandinav soyundan gelen tek bir akrabam bile yok."

"Fark etmez. Dış görünüşün ve sesin sayesinde ülkedeki bütün erkekler arıların bala üşüştüğü gibi başına üşüşür."

Oli masada duran bıçağı alıp ucu aşağıya bakacak şekilde tuttu ama içinden bıçağı adamın o şişko bira göbeğine saplamak geliyordu.

Yönetici kendi kendine mırıldandı. "Hatta fazla gelmesin diye ses tonunu biraz daha azaltmanı bile isteyebiliriz. Sana önce bir PR yapar, insanların seni tanımalarını sağlarız." Oli'nin göğüs dekoltesine baktı. Birkaç dakika sonra ayağını kızın bacağına sürtmeye başlayınca Oli bir telefon geldiğini söyleyip lokantadan ayrıldı.

Gazetenin en güvenli yer olduğuna karar verdi. İnsan içine çıkmayacak, onun yerine kelimelerinin konuşmasını sağlayacaktı.

Tuhaftır ki, annesi ilk kez kariyeri ile ilgili fikrini belirtti. Bir aile yemeğinde Oli başına gelen tuhaflıkları anlatırken Sally ellerini birleştirip, Oli'nin sadece yazılı basını değerlendirmekle kendine yazık ettiğini, zira kızını TV'de görmenin hep çok güzel olacağını düşündüğünü söyledi. *Güzel Lily, neşeli Oli.*

Dolu, başladığı gibi aniden bitti. Yerini minik yağmur damlaları aldı. Oli telefonunu Bluetooth'a takıp annesini aradı.

"Olive?" Sally Groves ilk çalıştan sonra kötü haber almaya hazırmış gibi telefonu hemen açtı.

"Merhaba, anne." Oli'nin organları tek tek gerilmeye başladı.

"Ah, selam" dedi kadın, hem rahatlamış hem de endişeli bir sesle. "Nasılsın?"

"İyiym, anne. Meşgulüm. Bir sürü işim var."

"Evet, Lily söyledi."

İşte bu yüzden aramıyorum, diye düşündü Oli. *Çok yorucu çünkü.*

"Nasılsın anne? Max nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz. Önümüzdeki hafta beni alınacak."

“Doktor ne söyledi?” dedi Oli iç çekerek.

“Alınması gerektiğini.”

“Ama kötü huylu falan değilmiş, değil mi?”

“Hayır.”

“O zaman iyileşir.”

“Bence de.”

Oli, Sally’nin evdeki o korkunç geceden, yani Oli’nin günlüğünü bulduğu geceden bu yana daha da kötüleşip kötüleşmediğini, yoksa zaten hep böyle mi olup olmadığını hatırlayamıyordu. Günlük yaşama göre değerlendirildiğinde hayat Sally’yi önce yutmuş sonra tükürüp bırakmıştı. Kadın basit görevleri bile çok yorucu bulur ve bardağa dolu tarafından bakamazdı. Sally’nin melankolisi kocaman bir lavabo deliği misali, her konuştuklarında Oli’yi içine çekecekmiş gibiydi. Telefon konuşmasını çabuk bitiremiyordu.

“Kızlar nasıl?” diye sordu Sally.

“İyiler. Okulla ve müzik dersleriyle meşguller.”

“Çok üzgün olmalılar. Zavallıların annelerini o şekilde kaybetmeleri çok acı.”

Oli bir an için annesine, bir üvey anne olarak hayatının ne kadar keyifli gittiğini göstermek için yüzme karnavalından bahsetmeyi düşündü ama Sally’nin hassasiyetini fark edip ona saldırmamasından ve şüphelerini deşmesinden korktuğu için bunu yapmadı.

“Haftaya tatil başlıyor sanırım? Noel de göz açıp kapayıncaya kadar gelir. Neyse ki artık şu korkunç sıcak havalar olmayacak.”

Öfkelenen Oli ikisinden biri ölene kadar sohbetlerinin hep böyle mi olacağını merak etti. Hiç konuşmadıkları tek konunun etrafında tuhaf bir şekilde daireler çiziyorlardı. Oli’nin öfkesi ile Sally’nin suçluluk duygusu aralarında hızla büyüyen kara bir perde yaratmıştı.

“Evet, tatil yarın başlıyor. Aslında şu an ofise geri dönüyorum anne, o yüzden fazla konuşamayacağım.” Oli’nin ses tonu sertti.

“Tabii, haklısın.” Oli annesinin Max ile paylaştığı küçük dairede bir yerde oturduğunu biliyordu. Muhtemelen dizlerini

karnına kadar çekmiş, sırtını kamburlaştırmıştı, mümkün olduğunca az yer kaplıyor olmalıydı.

“Tamam, kendine iyi bak, anne.” Konuşmanın sona eriyor olması Oli’yi rahatlattı.

“Son bir şey, Oli.”

“Ne oldu anne?”

“Bu sabah yeni radyo programını dinledim. Şu korkunç cina-yetle ilgili olanı,” dedi Sally aceleyle. “Çok iyiydi.”

Oli ofise girer girmez ateşkes yapmak adına Cooper’ı bulmak için doğruca stüdyoya gitti ama çocuk orada değildi. Loş odayı tararken Cooper’ın numarasını çevirdi. Sesli mesaj bıraktı. Dünden sonra Cooper arkadaki duvara iki dev gibi not kâğıdı yapıştırmış ve içlerini Alex’in Crystalbrook’ta bulunduğundan bu yana yaptıkları şeylerle doldurmuştu. Üçüncü kâğıdın en tepesine *Bölüm 2* diye yazmış ve altına birkaç not almıştı. *7 Ekim Pazartesi günü ile 8 Ekim arasındaki haber başlıkları. Mitchell Stanley ve Miles’in röportajları. Nicole’ün anne ve babası? Oli polis baskınını anlatsın. Teorilerinden ve halkın o dönemki ruh halinden bahsetsin. Dosya şimdi daha mı farklı ele alınacak?*

Cooper sayfanın en altına *yeterince ilginç mi?* diye yazmıştı.

Kendi kendine gülümseyen Oli masaya koyduğu eşyalarını düzenledi. Tek istediği Isabelle’in defterlerini okumaya devam etmektir ama önce Ren’in iddialarını doğrulaması gerekiyordu. Haber makalelerinde kameradan bahsedilip bahsedilmediğine ve duruşma kayıtlarına baktı, sonra da eski notlarını kontrol etti. Partideki konuklardan biri, Tanya Dukov’un, Alex’in akşamın erken saatlerinde mutfakta fotoğraf çektiğini hatırladığına dair ifade verdiğini gördü ama başka bir şey yoktu.

Öfkelenen Oli saçlarını atkuyruğu yaptı. Kameraya ne olmuştu? Alex’in Ren’e bağırarak kamerayı çocuğun elinden kapıldığını

hayal etti. Kız, çocukların sürekli evlerine gelmelerinden sıkıldığı için mi, yoksa kamerada görmesini istemediği bir şey olduğu için mi böyle bir tepki vermişti? Cara da kızların bir bilgisayar yüzünden kavga ettiklerini söylemişti. Belki her iki ipucundan da bir şey çıkmayacaktı.

Stüdyonun sessizliği artmaya başladı, Oli'nin aklında Alex Riboni'nin ağaçtan sarkan cesedi vardı. Telefonunu alıp yayını bir daha dinledi, kendi sesini yazıya döküp bir sonraki bölüm için bir şeyler yazarken tarzlarının benzer kalmasını sağlamaya çalıştı. Konunun akışının buldukları kaynaklardan başlayarak Evelyn'in cinayetinden sonraki gün Isabelle'in yaptığı basın toplantısına, sıcağı sıcağına yapılan yayınlara, gerçeklere ve söylentilere ve Alex Riboni'nin tutuklanma haberi geldiğinde haber odasında yaşananlara doğru ilerlemesini sağladı.

Sonra biraz ara verdi ve geriye doğru yaslanıp omuzlarını gevşetti. İlk bölümü hâlâ devam ediyordu, sonunu yakalamak için sesi biraz daha açtı. Cooper özel bir e-posta adresi veriyor ve dosya ile ilgili bilgi sahibi olan herkesin bağlantıya geçmesini istiyordu. Oli işine geri döndü, Evelyn'in annesinin yıllar içinde verdiği çeşitli röportajlardan bazı notlar çıkarttı.

Dünyadan apayrı bir yer gibi olan stüdyodaki zaman algısı da garipti. Saatler hızla akıp geçiyordu. Saat neredeyse beş olmuştu ve Oli vaktin nasıl geçtiğini hiç anlamadı. Cooper neredeydi peki? Geri aramamıştı. Gurur yapmayı bırakıp çocuğa mesaj attı. Özür dileyip sabah buluşmalarını önerdi. Mesajın sonuna, *elimde yeni şeyler var* diye de ekledi. *Bir de İkinci Bölüm'ün senaryosu.*

Balık oltaya gelmişti. Ekranda bildirim ve Cooper'dan gelen mesaj belirdi. *Özrünü kabul ediyorum. Kulağa çok iyi geliyor. Benim de elimde yeni şeyler var. Ayrıca yayını dinleyen kişi sayısı çoktan altı bini geçti bile. Fena sayılmaz!*

Oli gülümsedi. Bu çocuk sandığından daha inatçıydı. Ayağa kalkınca kan basıncı arttığı için gözünün önünde beyaz noktalar belirdi. Bowman'la görüşme vakti neredeyse gelmişti.

TEMMUZ 2005

“Yangın var!” Matt’ın kafası çitin tepesinde belirdi. Arka tarafa atlayarak geçen çocuk ayağa fırladı. “Yangın siz çıkarttınız.” Çocuk teşekkür eder gibi baktı. “Lanet olası çılgın sürtükler sizi.”

“Ama bizi seviyorsun,” diye dalga geçti Nicole. Evelyn’in geçen ay bir bahçe satışından aldığı şezlongun üzerine kraliçe gibi uzanmış, omuzlarına yün bir battaniye sarmıştı.

Matt göz kırpıp yaktıkları ateşin başına koştı ve çevresinde kabile dansı gibi hareketler yaparak dönmeye başladı. Uçurtma gibi uçuyordu.

Alex de Nicole ile birlikte güldü ama aylardır içini kemiren o rahatsız histen bir türlü kurtulamıyordu. Bir sigara daha yakıp kabanına sıkıca sarındı. Hava buz gibiydi ve Alex ateşe yakın olmadığından ısınamıyordu.

Nicole bir şişe rom kaptı ve kızın kola içtiği bardağa biraz doldurdu.

“Evelyn nerede?” diye sordu Matt.

Alex de aynı şeyi merak ediyordu. Evelyn o günkü bebek bakıcılığı mesaisini bitirip eve erken gelmiş ve eşyalarını masaya bıraktığı gibi duşa girmişti. Sonrasında üzerinde yeni bir kıyafetle (kürk yakalı bir kaban ve çorap çizmeler) bahçeye gelmiş, bir sigara yakıp, içki içmişti. Her zamankinden daha rahat görünüyordu. Gelen bir telefonun ardından da dışarıya çıkmıştı.

Alex midesini kemiren o hissi yeniden yaşamaya başladı. Ahşap sandalyede huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Bileklerini ovuşturdu ve biraz daha doğruldu. Hava kararmıştı, saat 9 olmalıydı.

“Sanırım sinemaya gitti.” Nicole uzun saçlarını dağıtıp elindeki şişeyi çimenlere bıraktı. “Sonrasında da içki içmeye falan gitmiş olmalı.”

Başını sallayan Alex uzaklara baktı. Miles’tan gün boyunca hiç haber almamıştı. Çocuğun ona kızdığı belliydi. Geçen hafta Alex’i gizemli davranmakla suçlamıştı.

Bir bilseydi.

Evelyn’in eve gelmesini diledi. Bir arada olmamaları hoşuna gitmiyordu. Ne kadar sorun yaşarlarsa yaşasınlar, bu aralara ya sadece Evelyn veya Nicole ile birlikte oluyor ve bu canını daha da çok sıkıyordu.

Saçma dansını bitiren Matt yere oturdu ve boş gözlerle ateşi izledi.

Çitlerin tepesinde bu kez de Ren’in kafası belirdi. Çocuk hepsini komik bir şekilde selamladı. “Lanet olsun, ateş yakmışsınız!” dedi ve ev arkadaşlarının yaptığı gibi o da çitten atlayarak bahçeye girdi. “Hanımlar, merhaba.” Önce Alex’in sonra da Nicole’ün önünde eğilerek selam verdi. “Selam, dostum,” dedi Matt’e dönüp. Her zamanki gibi birkaç yumruk tokuşturma hareketinden oluşan o karmaşık tokalaşmalarını yaptılar.

Nicole gözlerini devirdi, fakat Alex gülümsedi. Ren tatlı ve sevimli bir çocuktu, onun havadan sudan sohbetini dinlemeyi seviyordu. Dikkatini dağıtmasına çok yardımcı oluyordu.

Nicole haklıydı, her şey yolundaydı. Şu âna kadar en ufak bir riskle karşılaşmamışlar ve her şey tıkırında gitmişti. Zaten kimse incineceği bir durum filan da yoktu.

Alex neredeyse kendisini yaptıklarının iyi bir şey olduğuna ikna edecekti.

Ren bacakları güneşten hafifçe yamulmuş plastik sandalyelerden birine oturdu. “Hanımlar buraya doğru dürüst mobilya almanız lazım. Kendinize biraz çekidüzen verin, yaz için bahçeyi hazırlayın.”

“Ah, yazı muhtemelen burada olmayacağız,” dedi Nicole.

“Gerçekten mi?” diye sordu Ren.

“Gerçekten mi?” diye tekrar etti Alex.

“Ah, bilemeyiz tabii ki. Dünyanın herhangi bir yerinde olabiliriz. Biraz sınıf atlayabiliriz.” Nicole, Alex’e göz kırptı. “Doğru değil mi, Al?”

“Bilemeyiz,” dedi kız yavaşça.

“İçeride biraz daha bira var mı?” diye sordu Ren. “Yoksa evden getireyim.”

“Dolapta var,” dedi Alex. “Rahatına bak.”

Ren arka kapıyı açınca parlayan ışık çimenlerin üzerindeki böcekleri aydınlattı. Çocuk evin içine girip gözden kayboldu.

“Hafta sonu ne yapıyorsunuz, hanımlar?” diye sordu Matt. “Dünyayı fethetmek dışında yani?”

Nicole esneyerek kollarını ve bacaklarını uzattı. “Biraz ondan, biraz bundan. Ders çalışırız. Ben bebek bakıcılığı yapacağım.”

“Ben de,” dedi Alex. Nefesi havada minik, beyaz halkalar çizdi. “Lanet olsun, hava çok soğuk.”

Tel kapılı bahçe duvarına gürültüyle çarptı. “Bulduğum şu süslü kameraya bakıp ‘cheese’ deyin!” Ren bir elinde kamera, bir elinde bira ile yalpalayarak bahçeye geldi. “Hey, bu nasıl açılıyor?” Kaşlarını çatarak düğmelere bastı. “Ah, buldum.”

Alex ayağa fırladı, sandalyesi neredeyse ters dönecekti. “Ona dokunma, Ren! Ver bana!”

Kızın tepkisi çok hoşuna giden Ren, dans eder gibi yaparak ondan kaçtı. “Neler oluyor? Hey, yoksa çıplak resimlerin mi var?”

Nicole buz gibi bir sesle, “Kamerayı Alex’e ver Ren,” dedi.

Çocuk kamerayı önüne alıp rastgele düğmelere basmaya başladı.

Alex uzanıp makineyi Ren’in elinden kaptı.

“Hey, sadece şaka yapıyordum.”

Kız kamerayı göğsüne sıkı sıkı bastırdı. Teni sinirden kabarıyor, kaşınıyordu. Etrafına baktı. Matt hâlâ ateşin yanındaki

plastik sandalyede oturuyor ve ilgiliyle onları izliyordu. Nicole yumruklarını sıkmış, göğsü heyecandan ine kalka, birkaç metre ötelerinde dikiliyordu. Ren kızın önünde durdu ve birasını açtı. Saçları gözlerinin önüne düşünce kendi sakarlığına küfretti.

Alex öfkeyle eve girerken ağlamamaya çalışarak, “Bir dahaki sefere sormadan alma,” dedi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oli, King Caddesi'ndeki iş adamları geçidinin arasından el sallayıp eğilerek geçti. Abartılı bir havayla bir striptiz kulübüne doğru giden bir adamın kendisini baştan aşağı süzdüğünü fark etti. Cam gözlü, iki iri yarı görevli kapıları açtı.

Lion&Ox'a doğru yaklaşan Oli'nin sinirleri iyice gerildi. Bowman gibi bir adam röportaj vermekten hoşlanmazdı. Yolda gelirken Cooper'ı da davet etse mi diye düşünmüştü bir zeytin dalı uzatmak için, ama Bowman sürprizlerden hoşlanan bir tip değildi. Hem baş başayken adamın Isabelle hakkında bir şeyler söyleme şansı daha fazlaydı ve Oli buna başka birinin tanıklık etmesini istemezdi doğrusu.

Ağır kapıyı iterek açtı. Kapı gürültüyle arkasından kapandı. Göz bebeklerinin nemlendiğini hissetti. Bar, masalar, sandalyeler, duvarlar hepsi ahşaptan yapılmıştı. Müşterilerin neredeyse tamamının yaşı altmışın üzerindeydi. Bira kokusu hem halıya hem ahşap panellere sızmış, ortamı ekşimsi bir kokuyla doldurmuştu. Çerçevesiz araba posterlerinin asılı olmadığı arka duvarda dev bir geyik kafası duruyordu. Ölü yaratık tam karşısındaki uzun aynadan kendi yansımasına bakmaktaydı.

Bowman henüz ortalıkta yoktu. Oli uzak köşedeki küçük bir masayı seçti, kapıya dönük bir şekilde oturup çantasını yere koydu. Isabelle'in defterlerinin görünmemesi için çantayı güzelce kapattı. Kapı açılınca ilgiyle baktı. Ama içeriye iki yaşlı adam girdi,

birinin sol gözünde bant vardı. Kapı tekrar açıldığında tam bira almak için bara gitmek üzereydi.

Bowman etrafına bile bakmadan doğrudan Oli'nin masasına yöneldi. Başını sallayıp elini uzattı. "Bayan Groves."

"Başkomiser."

Tokalaştılar. Oli adamın avucundaki parmaklarının jöle kıvamına geldiğini hissetti. Bowman oturdu ve barmene el salladı. Bir garson elinde tepsiyle gelip bardağına bira servisi yaptı.

"Bir şey içer misin?" dedi Bowman kabanını çıkartırken.

"Bir bira lütfen."

Adam başını salladı. "Henno hemen getirir."

Bowman'ın yüzü engebeli bir haritayı andırıyordu. Çizgileri karmaşık bir ızgara sisteminin üzerinde gibi görünüyor, simetrik olmadığı halde son derece hoş görünen yüzü, her hamlesini düşünerek atan bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi duruyordu. Adamın gür saçları loş ışıktaki peruk gibi bembeyazdı. Ayırt edici ses tonu gürültülü ortamı adeta kesti.

Henno bir birayla geri döndü. Pençeye benzeyen elini bardağın etrafına saran Bowman birasından büyük bir yudum aldı. Oli dudaklarını yalayıp yutkundu. Konuşmaya güçlü başlamak ve otoritesini göstermek istiyordu ama Bowman buna fırsat vermedi. "Herkesin teknolojinin her şeyi değiştirdiğiyle ilgili ne çok laf ettiğini fark ettin mi?" Cevabı beklemeden devam etti. "Bence büyük palavra. Aletler, platformlar değişebilir ama insanlar asla değişmez."

Hazırlıksız yakalan Oli buna nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı.

Adam kadını izleyerek birasını içmeye devam ederken Oli'nin rahatsızlığından keyif alıyor gibiydi. "Sizin sektörde de aynı Bayan Groves. Eminim işe yeni başladığınızdan bu yana mesleğinizin ne çok değiştiğiyle ilgili bir sürü safsata duyuyorsunuzdur, ama özü aynı. İnsanlar hâlâ yalan üstüne yalan uyduruyor." Adamın gri bakışları matkap gibi deliciydi.

“Günümüzde insanlar her şeyi çok hızlı tüketiyor,” dedi rahatsızlığını gizlemeye çalışan Oli. “Ama biz yalan söylemiyoruz, en azından ben söylemiyorum.”

“Dürüstlüğü savunan bir gazeteci,” dedi Bowman dalga geçer gibi. “Ne kadar da dokunaklı.”

“Yıldırma taktikleri uygulayan bir dedektif,” diye lafı soktu Oli. “Ne kadar da sıradan.”

Adam başını arkaya doğru atıp bir kahkaha patlattı ve tombul parmaklarıyla sulanan gözlerini sildi. “Tamam, Bayan Groves,” dedi gülümsemeye devam ederek. “Beni buraya bir teorinizin olduğunu söyleyerek sürüklediniz. Haydi, duyalım o zaman.”

“Sizce Evelyn Stanley’i Alex Riboni mi öldürdü?” dedi Oli. Henno önüne bir bardak bira koyarken kadın irkildi.

“Bu bir soru, teori değil.” Adamın gözleri parladı. “Ama ben-
ce evet. Kanıtlar onun öldürdüğünü gösteriyordu. İtirafından önce bile onun yaptığından emindik.” Öne doğru eğildi. “Size yalan söylemeyeceğim, o dönem büyük baskı altındaydık. Katilin Alex olmasını istedik. Bir yandan da çete cinayeti olabilir diye araştırmaya devam ediyorduk ama elimizde yeterince delil yoktu. Birinin hüküm giymesi lazımdı. Bu bir sır değildi, o yüzden elimizdeki tek şüphelinin Alex olması hakkında yapılan spekülasyonlara hiç şaşırmadım. Ama bir an bile yanlış kişiyi hapse tıktığımıza inanmadım. Asla.”

Oli bu beklenmedik açıklama karşısında afalladı. “Sizce neden şimdi kendi canını aldı?”

“Suçluluk duygusu? Hapisten çıktıktan sonra hayatı çok da eğlenceli değildi. İş arkadaşlarına göre depresyondaymış ve kendi kendini tedavi etmeye çalışıyormuş.”

“Bunu kullanabilir miyim?”

Adam omuz silkti. “Kaynak olarak beni göstermediğin sürece, evet.”

Oli başıyla adamı onayladı.

“İntihar ayırım yapmaz, özellikle de çok fazla belaya bulaşmışsan. Çok yazık aslında, aradan yıllar geçse bile kişiyi yiyip bitirir. Ön sayfalara kadar sıçrayan bir şeyin içinden sıyrılıp düzgün bir hayata başlamak çok zordur. Julie O’Brien’a bak işte.”

İçeriye kalın boyunlarında futbol takımlarının atkıları sarılı olan, kırmızı suratlı, bir grup gürültücü ihtiyar girdi. Oli söylediklerinin duyulması için sesini yükseltti. “Julie O’Brien’in ölümünden medyayı sorumlu tuttuğunuzu düşünmek istemiyorum.”

“Bunu başka zaman tartışırız, benim şu an tek söylemeye çalıştığım şey hiç kimsenin sağlam olmadığı. İstatistiklere bakıldığında vicdan azabı ve zihinsel sağlığıyla boğuşan bir bireyin intihar etmesi çok da şaşırtıcı bir olay değil.”

“Tamam, o halde ya Nicole Horowitz? Onun sağ olduğunu biliyor muydunuz?”

“Sesin çok acayip, değil mi? Çok sıradışı.” Bowman’ın gözleri parladı ama bakışlarında bir fenalık yoktu. İç çekip kendi kendine başını salladı. “Bak, ben o kızların boylarını aşan bir şeye bulaştıklarını düşünüyorum. Hem o zaman, hem de şu an.”

“Ne açıdan?”

İhtiyar bir adam gibi yüksek sesle burnunu çekti. “Uyuşturucu. Ayrıca fahişelik yaptıklarından da neredeyse eminiz.”

“Ama o konudan hiçbir şey çıkmadı. Günlerce Evelyn’in Kalamiti Jane’de çalıştığını ispatlamak için koşuşturduk ama genelevdeki sadece tek bir kadın onu tanıdığını söyledi. Evrak filan, hiçbir şey yoktu.”

Adam omuz silkti. “Bu orada çalışmadığı anlamına gelmez. Hatta ben birçok kez genelevde bulunduğunu biliyorum. Hem unutma ki o dönem seks piyasası çok hareketliydi. Bu olaydan birkaç ay önce asla çözemediğimiz iki cinayet daha işlenmişti. Ayrıca fahişelere pek çok saldırı da oldu. Bence herkes ağzını kapalı tutmak istedi.”

Oli bunu bir düşündü, belki de kızlar Ren’in gördüğü takvime müşterileriyle olan randevularını yazıyorlardı. “Sizce ev arkadaşlarının hepsi fahişelik işine bulaşmış mıydı?”

“Öyle görünüyor. Evden ayrıldıktan sonra epey bir borç yaptılar. Elimizde somut ipuçları var, çok da hoş olmayan tiplerle takılıyorlardı. Genç ve aptallardı ve ne yazık ki büyümek için bir şansları olmadı.”

“Genç ve aptal olmak genelde cinayet işlemeyi gerektirmez ama.”

“Hayır, her zaman değil ama bazen.”

“Ben hâlâ Alex’in Evelyn’i neden öldürdüğünü anlamıyorum.”

Bowman kollarını masaya koyup sandalyesini gıcırdatarak hafifçe geriye doğru itti. Dirseği ıslak bir lekeye değiyordu ama adam bunun farkında bile değildi. “Bence Alex çok fazla uyuşturucu almıştı ve sanırım çok da öfkeliydi. Zaten haftalardır ya para, ya uyuşturucu ya da belki her ikisi için kavga edip duruyorlardı. Ayrıca erkek arkadaşının Evelyn ile yattığını öğrenmiş ve bunu da kafaya takmıştı. Yani o küçük dünyaları zaten yerle bir olmak üzereydi.” Ağırlığını masadan çekip arkasına yaslandı. “Bu tip şeyler her zaman herkesin istediği gibi heyecanlı olmaz.”

“Meşru müdafaa iddiasına inanmadınız mı?”

“Bu, iddianın tanımını ne kadar esnetmek istediğine göre değişir. Bence Evelyn ona karşılık verdi ama benim kitabıma göre o evde olan şey cinayetti.”

“O gece Alex ile Nicole’ü sahile doğru yürürken gören bir tanığım var. Sanırım Alex gecenin o bölümüyle ilgili doğruyu söylüyormuş.” Oli geriye doğru yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Bowman şüpheli görünüyordu. “Gerçekten mi? O dönem bunu doğrulayacak birini bulamamıştık ama zaten bence bir şeyi değiştirmez.”

“Alex’in doğru söylediği anlamına gelir. Bu da Nicole’ün aniden kaçtığını söylerken de doğruyu söylüyormuş demektir. Ama kız neden Evelyn’in cinayetinden önce ortadan kaybolsun ki?”

Bowman bu soruyu biraz düşündü. Oli o an karşısında Isabelle’in oturduğunu, uzun ve ince parmaklarıyla bira bardağını yu-

da bir kadeh şarabı tuttuğunu, dava hakkında tartışırken gün-lüğünün önünde açık şekilde durduğunu hayal etti. Bowman'ın onu eski ortağına kıyasla sıkıcı bulup bulmadığını merak etti.

“Ben cinayet işleme sebebine, cinayet işleyebilme kapasitesine ve cinayet işlemek için oluşan fırsata odaklanırım, Bayan Groves. Alex Riboni de üçü de vardı, ayrıca itiraf da etti.”

“Pek çok sahte itiraf olabiliyor, özellikle de bir cinayetin he-men ardından.”

“Evet.” Adam başını salladı. “Ama dediğim gibi, elimizde başka şeyler de vardı. DNA kanıtları da tabii. Her ne kadar toplum açısından dişi bir katilin göze son derece ilgi çekici geldiğini anlayabilsem de benim için konu kapanmıştır çünkü sonuç apa-çık ortadaydı.”

“Tamam, diyelim ki haklısınız. Nicole'ün kayboluşunun ne denli önemli bir şey olduğunu hiç düşünmediniz mi?”

“Yardley hep Alex'in onu öldürdüğünü düşünürdü. Bence o kız hayatına yeniden başlamak için kaçtı. Tahminime göre saldırı sırasında uyandı, arkadaşının ölümüne tanıklık etti ya da biraz düşündü ve hayatının ne denli büyük bir pisliğe battığını fark edip kaçtı. Ayrıca ailesini hiç de hoş olmayan bir davanın içine sürüklemekten de korkmuş olabilir. Şu âna dek parçaları birleş-tirdiğimizde Nicole'ün eyalet eyalet dolaştığını ve birkaç yıl çok zor şartlar altında yaşadığını anlıyoruz. Adını değiştirmiş. Yanın-daki çocuğun kimliği hakkında kesin bir bilgimiz yok ama birkaç sebepten ötürü kaybolduğu dönemde hamile olmadığına inanı-yoruz. Kız belli ki eski hayatına dönmeyi hiç istememiş.” Adam tüm bu senaryonun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyormuş gibi başını yavaşça sağa sola salladı. “Tüm söylentilerin farkında-yım,” diye yorgun bir sesle devam etti. “Ama maalesef medya için bu bir Joanne Lees durumu değil. O gece orada başka birinin, başka bir katilin olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca Alex'in Nicole'ü öldürdüğünü de hiç düşünmedim, zaten eğer düşün-seydim peşine düşerdik. Bence bu uyuşturucu ile tetiklenmiş bir

aşk cinayetiydi. Alex Riboni'nin hapiste çok daha fazla kalmasını gerektiren bir şey.”

Oli adamın sert konuşma tarzına ayak diredi. Aklına Cooper'ın çektiği fotoğraf geldi. “Bence bedelini fazlasıyla ödedi.”

“Kızını kaybeden Evelyn Stanley'in annesiyle uğraşmak zorunda kalan sen değildin,” diye cevap verdi Bowman. “Alex de değildi.”

Oli konuyu değiştirdi. “Evelyn ölmeden önce babasına birkaç bin dolar borç vermiş. Eğer bu kadar çok parası varsa uyuşturucu satıyor olmalıydı.”

Bowman gözlerini yukarıya doğru çevirdi. “Mitchell Stanley kesin yapıyordu. O adam bizim vaktimizi boşa harcadı, eğer karakola gelmeyi bırakmazsa ona hakkında uzaklaştırma emri çıkartacağımızı bile söylemek zorunda kalmıştım. Adam hikâyesini beş dakikada bir değiştiriyor, bu işten kendince bir kazanç sağlamak istiyordu. O vakit harcayacağım tiplerden biri değil, sana da aynını tavsiye ederim.”

“Peki, ya tavşan?” dedi Oli sinirlenerek.

“Tavşan mı?” Bowman boş gözlerle baktı. “Evcil hayvanı mı diyorsun? Hiçbir fikrim yok. Biri onu salmış. Oraya vardığımızda kafesi boştu. Hayvan çoktan gitmişti.”

“Evelyn'in başına gelenlerle bir bağlantısı olduğunu sanıyoruz.”

“Nasıl bir bağlantı?”

“Hayvan ölmüş.”

“Gerçekten mi?” dedi adam şaşkınlıkla homurdanarak. “Nasıl ölmüş? Çünkü biz ölü ya da diri herhangi bir tavşan bulamadık.”

Oli'nin yanakları yanmaya başladı. “Ya bilgisayarları?”

“Geçen gün seninle konuştuktan sonra dosyaları kontrol ettim. Evden aldığımız ve ortak kullandıkları bir bilgisayar vardı ama hiçbir şey çıkmadı.”

“Peki, Alex bir kameradan hiç bahsetmedi mi?”

“Biliyor musun, insan bir muhabirle bira içtiğinde o biranın tadı tuzu kalmıyor,” dedi Bowman esneyerek. “Bütün sorgularda

bulunmadım ama aklıma da bir şey gelmedi.” Dudaklarını birleştirep öne doğru çıkarttı. “Gerçi itiraf edeyim, Alex Riboni’nin ağzından laf almak taşı sıkıp suyunu çıkartmak gibiydi. Çok konuşkan bir tip sayılmazdı.”

Oli cevap vermedi. Bowman’ın inatçı tezleri, kendi teorilerini çürüttüğü için kendini hem öfkeli hem de bir aptal gibi hissetmeye başladı.

“Dinle.” Adam Henno’ya başıyla işaret edip bir içki daha istedi. “Dediğim gibi, bence bunlar evlerinden ilk kez ayrılmış ve biraz da para kazanmış olmanın etkisiyle kendilerini özgürlüğün havasına kaptıran naif kızlardı. Bunu çok sık görüyoruz. Eline biraz para geçen ve kötü bir geçmişi olan orta sınıf gençler diğerlerini de belaya sürüklüyor. Alex’in hikâyesi de böyleydi. Bu belki de onun suçu değildi, hangi yöne doğru ilerlemesi gerektiğini bilmiyordu ama arkadaşlarını çok pis bir yola sürüklediği kesin. Üstelik bu hafta çıkarttığı o yangın çok çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi.”

“Crystalbrook’taki yangın mı? Sizce o mu çıkarttı?”

“Olay yeri ekibi onun kurduğu bir bomba olduğunu düşünüyor. Nicole’e zarar vermeye mi çalıştı, yoksa polisler bombayı zaten bulur diye mi düşündü bilmiyoruz. Neyse ki evde birileri varken patlamadı.”

Oli, Rusty’i düşündü. Çok şükür ki yaralanmamıştı.

Sohbetin raydan çıkmaya başladığını hisseden kadın, “Onunla geçen hafta konuştuk,” deyiverdi.

Bowman’ın gür kaşları havaya kalktı. “Alex Riboni ile mi?”

“Evet,” dedi kalbi güm güm atan Oli. “İş arkadaşım Cooper konuştu. Bir internet yayını üzerinde çalışıyorduk, o da konuk olacaktı.”

“Yayınızı biliyorum,” dedi hiç etkilenmiş benzemeyen Bowman. “Neyse. Beni merakta bırakma. Kız bir itirafta ya da dramatik bir suçlamada mı bulunacaktı?”

“Pek sayılmaz ama kesinlikle intihar edecek gibi görünmüyordu.”

Adam birasını bitirip ellerini hafif yuvarlak göbeğinin üzerine koydu. “Genelde öyle olur zaten.”

“Bence kızların kendi açık saçık fotoğraflarını internette satıyor olmaları çok muhtemel,” dedi son kartını da oynayan Oli.

Bowman boş bardağını ileri geri oynattı. “Yardley de böyle hissediyordu ama somut bir şey bulamadı. Derin bir tavşan deliğinde kayboldu.”

“Nasıl yani?”

Adamın endişeli ifadesi yerini tekrar o huysuz ifadeye bıraktı. “Yardley bazı kötü polislerle kandı. Kariyerine karşılık kendisine dünyayı vermeyi vaat edenlere. Gerçi sonra hepsi görevden alındı ama ona saçma sapan bilgiler verip kafasını karıştırdılar.” Adam bu bilginin gizli olduğunu ama Oli’ye güvendiğini anlatmaya çalışır gibi doğrudan kadının gözlerine baktı. “Ama o zamanlar Yardley’e de söylediğim gibi kızlar çıplak fotoğraflarını satıyor olsalar bile bence bunun olanlarla pek bir bağlantısı yoktu.”

Oli bunu biraz düşündü. Isabelle belki de o yüzden günlüklerini evde saklıyordu. Belki de işyerinde kime güveneceğini bilmediği için. Oli adama, “Ya fahişelikle bir bağlantısı varsa?” diye sordu.

Adam düşündü, “Eğer bir şey bulursan bana getir,” dedi. “Seninle sohbet etmekten her zaman mutluluk duyarım.” Saatine baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum Bayan Groves ama yatma vaktim yaklaşıyor. Benim gibi ihtiyarların biraz dinlenmesi gerek artık.”

Hesabı ödemek için ısrar edince Oli de bir çocuk gibi kapıda bekledi.

Sokak lambasının halka şeklinde yansıyan ışığının altında birbirlerine baktılar.

“Sen iyi bir gazetecisin,” dedi Bowman. “Zaten öyle olmasaydın seninle buluşmazdım. Zamanımı boşa harcamak gibi bir alışkanlığım yoktur.”

“Benim de.”

Adam ellerini cebine sokup ileri geri hafifçe sallandı. Beyaz saçları bir hâle gibi parlıyordu. “Ayrıca merak da ettim,” diye bir itirafta bulundu.

Oli doğru duyduğundan emin olamamış gibi gözlerini kırptı. “Pardon?”

“Ona hiç benzemiyorsun. Hem de hiç.” Bowman caddeyi süzerken nefesinin beyaz buharı gökyüzüne süzüldü. “Karım Yardley’den on iki ay önce öldü. Hayatımın en kötü yılıydı. Aslında bu çok aptalca çünkü ben ölümlere alışık biriyim, ama işte karımın çok zalim bir hastalığı vardı. Sonra da Yardley ölünce ben, ah!” Bu şekilde konuştuğu için kendinden nefret etmiş gibi elini salladı sonra da öksürdü. “Suçluluk duygusu peşimi hiç bırakmıyor. Eskiden sürekli o sabah nasıl hissettiğini düşünüp dururdum. Onu korumak için daha fazlasını yapabilir miydim diye hep merak etmişimdir.”

Oli adamın mimiklerinden, çenesinin gerilip gözlerinin sulanmasından gerçekten üzüldüğünü anlayabiliyordu. “Eminim ki...”

“Hiç ondan bahsediyor mu?” Bowman’ın gri gözleri mermer gibi parladı. “Dean sana onun kararından hiç söz etti mi?”

“Pardon?” Oli dünyasının sallanmaya başladığını hissetti. Göz kapakları ağırlaştı, caddeden geçen araçların gürültüsü tüylerini diken diken ediyordu.

“Hey!” Yandaki kulübün güvenlik görevlisi yerinden ayrıldı. “Taksi ister misiniz?” Yaklaşmakta olan bir taksiye işaret etti.

Kadın omuzlarından tutan Bowman’a döndü. “İçgüdülerim teorinizin sonuçsuz olduğunu söylüyor Bayan Groves. Ama benim yaşımda biri için belki de tüm teoriler öyledir.” Üzgün görünmesine rağmen güldü. “O küçük kızlara iyi bak.” Oli’nin gözlerinin içine baktı, başını çevirdi ve yoluna gidip geceye karıştı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

12 EYLÜL 2015, CUMARTESİ

Uzun ve derin bir uyku uyuyan Oli sessiz bir eve uyandı. Isabelle'in günlüklerini okurken uyuyakalmıştı ve günlükler şu an Dean'ın yattığı tarafta duruyordu. Neredeyse her sayfanın üzerinden geçmiş olmasına rağmen, hangi detayların önemli olduğunu ya da bu dosyayı araştırırken hangi ipuçlarının Isabelle'i sabahlara kadar uyutmadığını bilmek imkânsızdı. Oli kalktı, günlüklerini çantasına koydu ve banyodaki radyoyu açıp duş alırken arada kafasını suyun altından çekerek dinledi. O'Brien'a karşı açılacak davalardan söz ediliyordu. Onu son suçlayan kişi bir aile bireyine yıllar evvel yaşanan olayı anlatmış ve aile adama dava açmaya karar vermişti. Oli aynadaki buharı silip belirsiz yansımasına baktı. Saçlarını taradı, nemlendirici sürdü. Giyindi. Tam garaja doğru giderken arabasını ofiste bıraktığını hatırladı.

Ön bahçede çağırdığı taksiyi beklerken botunun ucuyla yerdeki taşlara hafif bir tekme attı. Kendisini uçağa binecekmiş gibi heyecanlı hissediyordu.

Takside Dean'e mesaj attı. Adam hemen onu geri aradı. "Ofiste uyumadın değil mi?" diye dalga geçti.

"Ne? Hayır, neden?"

"Ne kadar çok çalıştığını biliyorum da ondan."

“Aslına bakarsan dün gece çok güzel uyudum,” dedi. Dean’in sesi, kadının Bowman’la bardan ayrıldıktan sonra hissettiği o belirsizliği tetikledi. *Sana onun kararından hiç söz etti mi?*

“O zaman evden daha sık uzaklaşısam iyi olur,” diye espri yaptı adam.

Karşılıklı bir sessizlik oldu. Yan arabadaki bir çift tartışıyordu. Oli adama kızları sordu.

“Buraya bayıldılar,” diye cevap verdi Dean. “Herhalde bugün kumsala gideriz. Hava sıcak değil ama yeterince ılık sayılır.”

Oli gri gökyüzüne baktı. “Ne güzel.”

“Bowman nasıldı?”

“Çok da yardımcı olduğu söylenemez,” dedi kadın.

“Hep onun bir sahtekâr olduğunu düşünmüşümdür. Bugün neler yapacaksın? Daha çok mu çalışacaksın?”

“Birazcık çalışacağım. Şu an ofise gidiyorum. Arabayı orada bırakmıştım, birkaç saatliğine sonraki bölümü tamamlamak için stüdyoda olurum sanırım. Benzin de almam lazım. Sonra da alış-veriş yapacağım.”

“Stüdyo kulağa çok hoş geliyor.”

Taksi ofisinin önünde durunca Oli çantasında cüzdanını aradı. “Hoş değil de boğucu diyelim.” Şoföre kredi kartını uzattı.

Garip bir sessizlik oldu.

“Neyse, ben seni rahat bırakayım. Seni seviyorum. Sonra mutlaka ara,” dedi Dean.

“Ben de seni seviyorum.”

Taksi gitti. Isabelle’in defterlerinin ağırlığı yüzünden Oli’nin omzu acıdı. Gözlerini ofisten Breakers’a çevirdi. Önce bir şeyler yemeliydi.

“Bu bir zeytin değil ama içinde bir sürü vitamin var.” Meyve suyunu Cooper’ın önüne koyup çocuğa içinde mis gibi kokan taze kekler olan bir kese kâğıdı uzattı.

Cooper içine baktı. “Benim için mi?”

“Biri senin, biri benim.”

“O halde barıştık?” Çocuk saatiyle oynadı. Tişörtüyle. Ceke-tinin yakasıyla.

“Barıştık,” dedi Oli. “Haydi, ekmek kıralım ya da elmalı kek.” Dişleriyle bir parça kek koparttı.

“Çok yiyorsun,” dedi Cooper çekinerek. “Dün yanımda sen olmayınca hiçbir şey yemek aklıma gelmedi.”

Gözleri buluştu ve Oli bir kahkaha patlattı. Son zamanlarda hiç hissetmediği kadar rahatlamış bir şekilde kahvesini içti.

“İnsanlar sesine bayılmış,” dedi Cooper. “Hatta sesin için bir Facebook grubu bile kurmuşlar. Şu âna kadar on iki hayran e-postası geldi. Bir tane de evlilik teklifi.”

“Bilmek istemiyorum,” dedi kadın başını iki yana sallayarak. Başıyla duvarı işaret etti. “Notlarına baktım ve ikinci bölüm için bir senaryo yazdım.”

Çocuk sevinmişe benziyordu. “Görebilir miyim?”

“Elbette.” Çantasından bilgisayarını çıkarttı ve senaryoyu Cooper’a e-posta olarak gönderdi. “Geldi bile.”

“Aldım,” dedi kara gözleri ekranı tarayan, bir yandan da parmakları klavyenin üzerinde uçar gibi hareket eden Cooper.

Kadına dün Mitchell Stanley ile yaptığı görüşmeden montajladıklarını ve sonra da gururla partiye katılan konuklardan biri olan Amber Halcon’la yaptığı röportajı dinletti. Oli’nin bir türlü bulamadığı kişiyle. Oli kayıtları dinlerken ne kadar iyi bir uyumla aktıklarını gördü. Hem haber montajları hem de yazdığı senaryo çok uyumlu olmuştu. O da hikâyelerini yazmadan önce zihninde aynen böyle birleştirirdi. Gözleri parlayarak, “Çok güzel olacak,” dedi.

“Biliyorum.” Cooper sesindeki heyecanı gizleyemiyordu.

Kadın ona Bowman ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

“Nasıl gitti diye sana mesaj atmamak için kendimi zor tuttum,” diye itiraf etti Cooper. “Hatta atmamak için telefonumu çekmeceye koydum. Peki, sen ne düşünüyorsun?”

Oli parmaklarını çıtlattı. “Alex’in suçlu olduğundan epey emin görünüyordu. Ama kızların pornografik fotoğraflarını satmalarıyla ilgili bir şey bulacak olursak kendisine haber vermemizi istedi.”

Cooper kadına baktı. “Dedektif Yardley’in de kızların porno işine bulaştığını düşünmüş olması ne garip.”

Oli’nin çantasının dibindeki telefonu çalınca ikisi de korkudan yerlerinden fırladı. Arayan Dawn’du. Oli kadının sesini hoparlöre aldı.

“Nicole Horowitz ile çocuğu görülmüş,” diye bağırdı Dawn. “Bendigo’da. Şu an Kanal Dokuz’da veriliyor.”

“Tam olarak ne veriyorlar?” diye sordu Oli.

“Melissa lanet olası Warren dün gece Nicole ile çocuğunu gördüğünü iddia eden bir mağaza işçisinin burnuna mikrofon dayıyor.”

“Gitmemi ister misin? İstersen giderim,” dedi Oli.

“Sorun yok. TJ gidiyor.”

“TJ mi?”

“Bir kaynağından bir şeyler olduğuna dair haber alıp çoktan yola çıktı bile. O’Brien davasında bugün yeni bir şey yok, o da bu konuya seve seve girmek istedi. Ama elimizde patlarsa diye bilmeni istedim.” Dawn nazik bir ses tonuyla ekledi: “İnternet yayını gayet iyi gidiyor. Satış elemanları reklam görüşmeleri yapıyorlar, o yüzden sen ona odaklan, olur mu?”

“Tamamdır.” Oli öfkeyle telefonu kapattı. “Lanet olsun.”

“İşi TJ’e mi vermiş?” dedi Cooper.

“Bence TJ o işi kendi kendine vermiş.”

Çocuk omuz silkti. “İkinci bölümü muhteşem yapmak için bir sebebimiz daha oldu. Hazır mısınız?”

“Şimdi mi?” dedi dudağındaki kahveyi silen Oli.

“Neden olmasın? Madem açlığı biz yarattık, artık canavarı besleme vaktimiz de geldi.”

Oli yaralanmış egosunu bir kenara bıraktı, boğazını temizledi ve kulaklıklarını taktı.

Bu sefer daha uzun sürdü. Oli birkaç kez çuvalayıp, Cooper bazı sorularda kekeleyince kaydı birkaç kere baştan almak zorunda kaldılar.

Kadın üç saat sonra kulaklıklarını çıkarttı. Kulakları nemlenmişti. Gözlerini ovuşturdu. “Bugün yemeği unutmak gibi bir şansın yok. Açlıktan ölüyorum.”

Toplanıp alt kata indiler, oradan da sessizce köşedeki Vietnam lokantasına gittiler. Şehir hafta sonu farklıydı. Oli’nin neredeyse hiç fark etmediği gökdelenleri ve yüksek binaları inceleyen turistler gözlerini gökyüzüne çevirmişlerdi.

Dumanı tüten yemekler önlerine geldikten sonra Oli çubuklarını kaldırdı ve Cooper üçüncü bölüm için fikirlerini sıralarken yemeye başladı. Şu an ne iş ne de Dean için endişelenmediğinden güzelce oturup çocuğu keyifle dinleyebilirdi.

Cooper nefeslenmek ve su içmek için durdu. “Daha fazlasına ihtiyacımız var,” dedi ağzını silerek. “Elimizde çok fazla yeni bir şey yok. Miles, ilginç olacak ama, daha fazlası lazım.”

“Ren de biraz renk katacaktır ama haklısın, bu yetmez. Belki de Bowman’dan gerçekten bunu istemem lazım. Yayınımız hakkında bilgisi var zaten.”

“Açık fikirli olacaksa tamam,” dedi Cooper içtenlikle.

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Oli çocuğun tabağındaki hamur tatlısıyla oynadığını gördü. “Bir şey buldum,” diye ağzındaki baklayı çıkarttı. “Birkaç eski defter.” Isabelle’in kelimelerinin sayfaların arasından kaçıp masanın üzerine yayıldıklarını hayal etti ve hepsini çabucak toplayıp tekrar deftere koymak istedi. “Hikâyede bize faydası dokunabilir.”

“İşyerinde mi buldun?” dedi Cooper burnunu kırıstırarak.

“Hayır. Evde buldum.”

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. “Isabelle Yardley’in defterleri.”

Oli cevap vermedi, çocuğu gözleriyle doğrulamakla yetindi.

“Polis günlükleri,” diye fısıldadı  ocuk. Garson tabağını almak için arkadan hafifçe masaya yaklaşınca korkudan yerinden sıçradı.  demelması inip kalkıyordu.

Oli başını salladı. “   tane hem de.”

“Lanet olsun, dalga mı geçiyorsun? Oli, bu  ılgınlık!” Sesini alçalttı. “Yasal mı peki?”

“Onları evimde buldum.”

“Okudun mu?”

“Birazını.” Kadın çantayı açtı ve çocuğa 2006 günlüğünü gösterdi. “Henüz buna bakamadım. Zaten hepsine bakmak gibi bir şansım da olmadı.”

Cooper boynunu uzatıp bütün lokantayı şöyle bir inceledi. “Bunu burada mı yapmak istiyorsun? Sen delirdin mi?”

“Chilli Town’nun polis gözetiminde olduğunu sanmıyorum,” dedi Oli. “Yeşil  ay sipariş eder, günlüklerin birazını okuruz. Çok da mühim bir şey değil. Bowman haklı olabilir, bu dosya boş bir tantanadan ibaret olabilir ama ya yanılıyorsa?” Kadının zihninde Isabelle’in yüzü belirdi. “Zira ben Alex’in arkadaşını uyulurucu yüzünden öldürdüğünü sanmıyorum ve Isabelle Yardley de öyle sanmıyordu.”

“Bu *inanılmaz*.” Cooper günlüğü Kutsal K seyi tutar gibi tutuyordu.

“Ben biraz daha çay söyleyeceğim.”

Onlar günlükleri okurken güneş aralık panjurlardan içeriye sı zıp masalarına kılıç gibi ışınlar gönderdi. Notlar aldılar, yorumlar yaptılar ama Isabelle’in geçmişle ilgili yazdıklarını yan yana ve genelde sessizce takip ettiler.

“şuna bak,” dedi Oli. “Isabelle, Kalemiti Jane’deki Melanie’nin tamamen salladığını düşünüyormuş.” Isabelle’in yazdığı notları gösterdi. *Melanie iddialarını doğrulamıyor. Orijinal kaynak kimdi? E’nin burada olduğuna dair hiçbir kanıt yok.*

“ yi ama neden?” diye sordu Cooper.

“Kızları belalı tipler gibi göstermek için,” diye cevap verdi Oli. “Belki de Evelyn’in ölümünün bir yıl önceki fahişe cinayetleriyle bir bağlantısı olduğunu ima etmek için.”

“Eğer bu doğruysa, o zaman bu işin içinde daha büyük bir iş var. Bu tarz bir örtbas bana çok sofistike geldi.”

“Ben de aynını düşünmeye başlıyorum. Gerçi Bowman, Evelyn’in kulüple bağlantısı olduğundan çok emindi.” Notlara baktı. “Isabelle konudan tamamen sapmış da olabilir. Bence bunu aklımızın bir köşesinde turalım. Bunlar sadece onun teorileri.”

Cooper başıyla onayladı. “Gerçi bunun bir ipucunu işaret eden parlak bir ok olduğunu görmek de o kadar zor sayılmaz, ha?”

Oli gülümsedi. “Evet.” Ama Bowman’ın söylediklerini hatırlayınca gülümsemesi yerini asıl bir surata bıraktı. “Ama Isabelle’in yanlış kişilerle ilişkisi olabileceğini de göz önünde bulundurmalıyız.”

Cooper şok oldu. “Sence o kirli bir polis miydi yani?”

“Tam olarak öyle denemez ama yanlış kişilerden etkilenmiş veya baskı görmüş olabilir. Neler olduğunu bilmiyoruz demek istiyorum sadece.”

Sessizliğe gömüldüler. Oli çocuğun yüzündeki endişeden kirli bir polisin palavralarını okuyor olabileceğini düşündüğü anladı.

Defterde bazı banka hesapları ve telefon numaraları vardı. Isabelle çocuk bakıcılığı ile ilgili bir internet sitesinin adresini not almıştı. Oli adresi hemen telefonuna yazdı: Stkildasitters.com.au ama karşısına hata mesajı çıktı. Sonra arşivi denedi ama şansı orada da yaver gitmedi.

“Eski sitelerin izini sürebilecek kişiler tanıyorum,” diye mınıldandı Cooper.

İki sayfa sonra Isabelle şöyle yazmıştı: *Bebek bakıcılığı işleri. Diğer işlerinden ayrılmalarıyla kazançlarının artması arasında bir bağ var. Yeni bir yatak (Y) ve yeni bir bilgisayar (B) almışlar. Banka hesaplarında hiçbir şey yok + hâlâ işsizlik parası alıyorlar. McCrae?*

Oli doğruldu, beynindeki nöronlar alev almış gibiydi. Bu karama notlar hikâyenin sadece yarısıydı, Isabelle'in ne düşündüğünü öğrenmek için her şeyini verirdi.

"Bu onun ölümünden ne kadar süre önceydi?" dedi Cooper.

"Altı yıl."

"Tanrım, diğer dosyalardan bazılarını hatırlıyorum. Bazılarının sonunu biz gördük ama o göremedi. Ne garip."

Oli kadının bu özel notlarını Cooper ile paylaştığı için kendisini suçlu hissetti. *Beni anlardı, tanısa o da Cooper'a güvenirdi. Gerçeğin açığa çıkmasını isterdi.* Oli bu düşüncelerin aklına nereden geldiğini bilmiyor ama doğru olduklarını biliyordu.

Yeniden odaklanıp bir internet platformu ve dosya transferleriyle ilgili notları okudu. Sonra da St. Albans'ta şüpheli şekilde öldürülen bir adamın vakasıyla bağlantılı olan tanımadığı isimlerin listesini gördü.

Göz kapakları düşmeye başladı. Kahveye ihtiyacı vardı. Pozisyon değiştirdi ve biraz daha çay içti. 2011 günlüğünü çıkartıp açtı.

Cooper birkaç dakika sonra, "Lanet olsun!" diye haykırdı. Sayfayı göstererek kadının kolunu tuttu. "Burada bir not var. *ES Malvern bölgesinde çocuk bakıcılığı yaptı. LC?* Lanet olsun, sence bu Louise Carter mı demek?"

Oli'nin kalbi çocuğun gösterdiği yere bakarken hızla atsa da aklı az evvel okuduklarına odaklanmıştı. Dün gece bu sayfayı okurken kaçırdığı bir şeydi bu. Gözleri yarı açık vaziyette Isabelle'in koyu mavi mürekkeple cuma öğleden sonra yazdığı kelimeler, *13.00-Noel&Young Hukuk Bürosu* idi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

13 EYLÜL 2015, PAZAR

Oli yirmi dakika boyunca özenli ve bakımlı Brighton Mezarlığı'nın bulvarlarında, sokak tabelalarını okumak için boynunu büke büke araba kullandı. Breeze Lane, Ocean Road vardı ama Saltwater Drive tabelası yoktu. Pes edip duvarında “Bilgi” yazan binanın önüne park etti. Aslında gitmesi gerekirdi ama dün Cooper'la Chill Town'da oturduğundan beri içini kemiren bu hisse bir türlü karşı koyamamıştı.

Noel&Young Hukuk Bürosu boşanma konusunda uzmanlaşmış bir yerdi. Oli bunu Lily'nin kocasının eski karısı Rebecca ile anlaşmak için bu büroya çok fazla para ödediğini söylemesinden biliyordu. Erkenden uyanan Oli, Isabelle'in buradan niçin randevu aldığıyla ilgili bazı sebepler tahmin etmişti ama bu sebeplerin hiçbirisi kadının evliliğini bitirmek istemesiyle ilgili değildi. Üzerinde çalıştığı bir dosya için mi? Veya bir arkadaşına destek vermek için mi? Ama bu olasılıkların hiçbirisi doğru gelmiyordu. Aslında Oli o notu gördüğü an gerçeği anlamıştı. Isabelle ölmeden çok kısa bir süre önce Dean'den boşanmayı planlıyordu ya da tam tersi.

Binanın içi sıcaktı, tavandaki vantilatör gürültüyle dönüyordu. Oli bilgi masasına yaklaştı ve çenesinde kanayan bir sivilce

olan, takım elbiseli çocuğa Isabelle'in adını verdi. Çocuk turuncu bir fosforlu kalemle, A4 boyutundaki bir haritaya bazı çizgiler çizip tek kelime etmeden Oli'ye uzattı.

Biraz ileride içi insanla dolu bir kafe vardı. Oli birçoğunun siyah giymemiş olduğunu fark etti. Dışarıda çiseleyen yağmura baktı ve bir kahve almaya karar verdi. *Biraz daha kafeine ihtiyacım var*, diye düşündü ve kendi başına oturmuş pembe kremalı, büyük bir dilim kek yiyen yaşlı kadına gülümsedi.

Arabaya geri döndükten sonra haritayı tek eliyle tutup arabayı sürmeye başladı. Sol, sağ, sağ, sol derken üzerinde mezarlıkların olduğu yeşil bir tepeye ulaştı. Haritayı bir daha kontrol etti. Burasıydı. Mükemmel çimenler ve durmadan öten kuşların olduğu yer, haritada gösterilen yerdı. Bir elinde yulaflı çöreği ve kahvesiyle tepeyi tırmanırken bir hata olması gerektiğini, Isabelle'in asla burada olamayacağını düşündü. Fakat sonra Oli dev bir söğüt ağacının altında duran tabelayı gördü.

ISABELLE ANNE YARDLEY

1970-2011

Sevgili eş, anne ve evlat.

Dedektif olduğundan bahsedilmemişti. Mezarın üzerinde mavi çiçekler ve ölmekte olan koca bir lale buketi vardı. Bunlar Dean'in kendisine sık sık aldığı çiçeklerin aynısıydı.

Etrafına baktı. Kızlar Mary'nin her pazar öğle yemeği vaktinde buraya geldiğini söylemişlerdi. Şu an da öğlendi.

Oli mezarın yanındaki bir banka oturup elindekileri yemeye ve beklemeye başladı. Isabelle'in mezarına bakarken Dean'in eşinin öldüğü güne ait anılar gözünde canlandı. Hiç beklemediği şekilde ağlamaklı oldu ve boğazına takılan yumruyu yutmaya çalıştı.

“Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum.”

Oli hızla arkasını döndü.

Mary Masterson dudaklarını büzmüş, kızının mezarına bakıyordu. Kadın başka bir çağa aitmiş ya da belki başka bir olaya hazırlanmış gibi giyinmişti. Hâki renkli ceketinin üzerine fildişi

gömleğinin yakalarını çıkartmış, pantolonu ince bacaklarını sarmıştı. Deri botlarının her iki tarafında minik, altın sarısı metaller vardı. Keskin elmacık kemikleri dikkat çekecek kadar belirgindi. Gür ve koyu renk parlak saçları lüleler halinde boynuna düşüyordu.

Oli koluna ve bileğine dökülen kahveyi silerken çok heyecanlandı.

“Çok mantıklı da olabilir aslında.” Mary bankın yanına gitti ve öyle bir oturdu ki bank titredi.

“Üzgünüm.” Oli başka ne diyeceğini bilemedi. Onu buraya getiren hissi nasıl açıklayabilirdi? “İkizler pazar günleri buraya geldiğini söylediler.”

Çenesini sıkın Mary cevap vermedi.

Oli kekeleydi. “Gideyim mi?”

“Kal.” Kadın emreder gibiydi.

“Neden burada olduğumu bile bilmiyorum,” diye itiraf etti Oli.

“En azından bu belli.” Mary’nin ses tonu düzdü. “Hayatındaki ruhlarla yüzleşiyor olmalısın.”

Oli kendisini bir rüyadan uyanmak üzereymiş gibi hissediyordu.

“Sigara içiyor musun?” Mary ceketinin cebinden bir paket çıkartıp bir tane yaktı ve kaşını kaldırdı.

“Çok uzun zaman önce içerdim,” dedi Oli kekeleyerek.

“Bisiklete binmek gibidir. Hatırlarsın.” Oli’ye sigara tuttu.

Kabul eden Oli, kadının sigarasını rahatça yakabilsin diye başını öne doğru uzattı. Gözleri birleşti. Kadının gözleri de tıpkı kızının ve torunlarının gibi soluk maviydi. Sigara sertti, Oli dumanı ciğerlerine çekerken biraz irkildi. Sigara içmeyen biri olduğu rolüne devam etmek için, “Tanrım bu beni eskilere götürdü,” dedi.

“Mutlu günlere mi?”

Oli omuz silkti.

“On beş yaşındayken okul çantasında esrar bulmuştum,” dedi Mary gözlerini kısıp Isabelle’in mezarına bakarken. “O kadar

kızdım ki ona bir ay ceza verdim.” Mary sigarasını somururken özenle ruj sürdüğü dudağı bir balığın ağzı gibi şekil aldı. “Ama şimdi yanımda olsaydı ne içtiğini hiç önemsemezdim bile.”

Gözünde çok mükemmel bir kadın olan Isabelle’in on beşindeki bu halini pek de hayal edemeyen Oli, “Tahmin ederim,” demekle yetindi.

Mary kibarca surat asıp izmaritini yere attı ve topuğuyla ezdi. “Onun polis olmasını da istemiyordum. Ama artık cezalandırılmayacak kadar büyümüştü.”

Bir yağmur damlası Oli’nin sigarasının üzerine düştü ve hafifçe cız etti.

“Lanet olsun,” diye tısladı Mary gökyüzüne bakarak.

“Bekleyin.” Oli arabaya koşup torpidodan şemsiye aldı ve ikisinin üzerine açtı. Sigarasını bitirdi, izmariti Mary’ninkinin yanına attı. Ayakkabısıyla üzerine basıp söndürdü.

“Sence torunlarım nasıl?” diye sordu Mary.

Oli son dumanı da üfleyip şemsiyeyi düzeltti. “İyi görünüyorlar.”

“Tuhaf kızlar.”

Oli bakışlarını yana kaydırды. Mary transa geçmiş gibi görünüyordu. Yakındaki bir ağaçtan atlayan bir serçe çimenlerin üzerinde deli gibi hoplayarak Isabelle’in mezarına gitti ve minik daireler çizerek dans etmeye başladı.

“Onu özlüyorlar,” dedi gözleri sulanan Oli. “Annelerini gerçekten özlüyorlar.”

Mary dönüp Oli’ye baktı.

Oli utanarak gözlerini sildi. “Özür dilerim, neden böyle oldum bilmiyorum.”

Bakışlarını yeniden mezarlığa çeviren Mary, “Eğer ağlayacaksan burası tam yeri Olivia,” dedi.

Oli kadını düzeltmedi. “Sanırım öyle.”

“Senin için kolay olmamıştır. Isabelle’m çok sağlam bir kadındı.”

Oli dilinin şiştiğini hissetti. “Mutlu muydu?” diye yavaşça sordu. “Dean’le?”

Mary garipçe homurdanarak geriye doğru yaslandı. “Mutlu muydu? Hayır, hayır bence değildi. Ama özelini saklardı, benimle bile paylaşmazdı.”

“Size hiç onu terk edeceğini söyledi mi?”

“Hayır.” Mary başını iki yana salladı. “Direkt olarak söylemese de bunu düşündüğüne eminim. Zira aslında onlar oldukça farklı kişiliklerdi. Araları tüp bebek olayından beri oldukça gergindi.”

Oli gözlerini kırptırdı.

“Hatta belki ondan bile önce. Dean onun mesleği konusunda endişeliydi. Zaten onunla hemfikir olduğum tek konu buydu.”

“Bana Isabelle’in istifayı düşündüğünü söyledi,” dedi Oli zar zor.

“Bundan şüpheliyim,” diye cevap verdi kadın. Bacak bacak üstüne attı. “Her neyse, herhalde sen de kendi çocuğun olsun istersin. Sen kaç yaşındasın ki? Otuz beş mi?”

“Otuz dokuz,” diye mırıldandı Oli.

“Tüp bebek mi deneyeceksin?”

Başlarını eğmiş, üzgün suratlı bir kadın, bir adam ve genç bir kız birkaç metre ötedeki çimenlerin üzerinde yürüyordu. Adamın elinde bir buket nergis vardı.

“Hayır, ben...” Bu sohbetin çok garip bir yere doğru gittiğini düşünen Oli aniden durdu.

Adam elindeki çiçekleri bir mezara bıraktı. Genç kız adama sıkıca sarıldı.

“İtiraf etmeliyim ki suni döllenme çok hâkim olduğum bir konu sayılmaz. Ben William’a sadece bakarak hamile kalmış biriyim.” Isabelle’in mezarının biraz ilerisini işaret etti. “Orada yatıyor. Yirmi yıl önce vefat etti. Diğer iki kızım da aynı şekilde çat diye hamile kalmıştı. Bence Isabelle de öyle olurdu.”

Nergislerin önüne diz çöken adam şu an ağlıyor, omuzları titriyordu.

“Ama olamadı.” Oli’nin kanı dondu.

“Hayır ve bu çok gücüne gitti. Şikâyet etmezdi ama ben anlıyordum. Sonunda kızları doğurdu ve buna kesinlikle değdi ama tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Dean’in tutarsızlıklarıyla uğraşmak zorunda kaldı.” Bacaklarını yan yana koyan kadın pantolonunu düzeltti. “Bence sen de buna hazırlıklı olmalısın.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Oli kadının ağzındaki baklayı çıkartmasını istiyordu.

Kadın çok mükemmel görüldüğü halde saçlarını düzeltti. “Eğer çocuk olmuyorsa sorun hep kadındaymış sanılır ama eğer sorun erkekteyse adamın egosu zarar görmeye başlar.”

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Louise Carter tek bir iz bile bırakmadan yok olmuştu. Michael Carter'ın erkek kardeşi aklanınca polislerin elinde ne bir şüpheli ne de ipucu kalmıştı. Küçük kız, odasının penceresinden alınarak kaçırılmış ve camın ardına kadar açık olduğu raporlara geçmişti. Kızın kaybolmasıyla birlikte Michael ve April Carter'ın hayatı mercek altına yatırıldı. İlk olarak neden Güney Afrika'dan Avustralya'ya taşınmışlardı? Neden o zamandan beri geri dönmemişlerdi? Michael Carter neden çocuklara yardım eden bir vakfın yönetim kurulunda görev almıştı? April o gece gerçekten uyku hapi içmiş miydi? Ama bunların hiçbirisi bir şey ifade etmedi. İnsanların zalim yargıları sonunda silinip gitti ve küçük kızlarının kaybıyla mahvolan zavallı aile bir başlarına kaldı.

Oli şu âna kadar o dosyanın, “Ev Arkadaşı Cinayeti” ile bir bağlantısı olduğunu fark etmemişti.

“Onunla konuştum!” diye bağırdı Cooper, mezarlıktan eve dönen Oli arabada telefonuna cevap verince. “April Carter’la. Onunla dün gece “Kayıp Kişiler” Facebook grubu üzerinden bağlantıya geçtim. Beni bir saat evvel aradı.”

Midesi delinir gibi olan Oli çocuğun söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Mary'nin sözleri hâlâ aklındaydı.

“April, Evelyn’i hatırlıyor mu?” diye sordu.

“Hayır ama Louise kaybolmadan hemen önce yeni bir bakıcı bulduklarını hatırlıyor. Dadıları gidince yakındaki evlerin posta kutularına bir bakıcı aradıklarını belirten broşürler bırakmışlar.

Her şey bir hotmail adresi üzerinden e-posta ile gerçekleşmiş. Sen sormadan söyleyeyim, evet kontrol ettim. Evelyn'e ait bir şey bulamadım ama kadın bundan oldukça emin."

"Ama e-postaların hiçbiri Evelyn değil mi?"

"April kendilerine gelen sadece tek bir bakıcıyı hatırlıyor, o da Japonmuş. Fakat diğer bakıcıyla görüşen April'in *annesiymiş*. O hafta sonu April ile kocası şehir dışındalarmış, annesi de çocuklarla kalıyormuş. Ama kadının pazar günü bazı planları olduğundan April o gün için bir bakıcı ayarlamış."

"Annesi hâlâ sağ mı? Belki Evelyn'i teşhis edebilir?"

"Çoktan sordum bile," dedi Cooper heyecanla. "O gün gördüğü kızın Evelyn'e çok benzediğini ve o olabileceğini söyledi ama çok kısa görüşmüşler. Gerçi kız Evelyn ismini kullanmıyormuş."

"April'in annesi kızın verdiği ismi hatırlıyor mu?"

"Jacqui olabileceğini söyledi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Oli şerit değiştirmek için sağ kolunu camdan çıkartıp işaret ederken yanından geçen beyaz arabanın içindeki sarışın ona pis pis baktı.

"Ben mi?"

"Evet. Sonraki adımların nedir?"

"Kızların bebek bakıcılığı işleriyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışacağım. Bir yerlerde bir şeyler bilen kişiler olmalı. Pia da bana yardım edecek." Çocuk durdu. "Tabii eğer sen başka bir şey yapmamı istemiyorsan?"

"Hayır, böyle devam et," dedi aklı başka yerde olan Oli. Dean'le yüzleşmeli miydi? Belki de Mary ne dediğini bilmiyor ve ikisinin arasını açmaya çalışıyordu. Ama Oli, Dean ile lokantada yaptığı konuşmayı hatırladı ve midesi buruldu. Mary'nin yalan söylemediğinden emindi.

"İkinci bölüm harika olmuşa benziyor," diye ekledi Cooper. "Toparlamak biraz zor oldu ama neredeyse bitti sayılır. Ayrıca bir sürü de e-posta geldi. Çoğu bir işe yaramaz gerçi ama bir-iki tanesinin peşine düşmeye değer. Sana iletirim, okursun."

“Olur, tamam.”

“Ayrıca seni yemeğe çıkartmak isteyen biri daha oldu. Keşke nişanlın olmasaydı, o zaman yayın sayesinde yeni bir flört stratejisi geliştirmiş olurdun.”

Oli’nin yüzü asıldı. Aslında Dean ile olan geleceğinden emin değildi ve bunu şu âna hiç itiraf etmek istememişti.

“Oli? Orada mısın?”

“Buradayım,” dedi titreyen bir sesle.

“İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Sadece biraz yorgunum.”

“Ah, Tanrım, aynen ben de. Sanırım düşünmekten oluyor.”

Oli çocuğun sesindeki garipliği örtbas etmek için hızlı konuştuğunu hissetti. “Harika iş, Cooper,” dedi ciddi bir sesle. “Belli ki bir şey Isabelle’in Evelyn ve Louise ile arasında bir bağlantı kurmasına yol açmış, umarım ne olduğunu buluruz.”

“Planımız bu yönde,” dedi çocuk neşeyle. “Sen o işi bana bırak, bu ipucunun peşini bırakmam, Oli. Daha sonra stüdyoda görüşürüz. Saat 18.00 kulağa nasıl geliyor? O saate kadar montajı bitirmeyi hedefliyorum.”

“Güzel,” dedi kadın yenilmiş gibi. Çocuğun ona haber vermesinin kendisini mutlu ettiğini fark etti. Hem gayet de iyi bir iş çıkartıyordu.

“Kendine iyi bak, tamam mı?” Cooper telefonu kapattı ve Oli’nin önünde uzanan yol bulanıklaştı.

Oli eve gelince yeniden duş alarak Mary’nin üzerine sinen sigara kokusundan kurtuldu. Dean aradı ama henüz onunla konuşmaya hazır hissetmediği için telesekreteri devreye soktu. Adamın Noel hediyesi olarak aldığı bornozu giydi ve evde dolaşmaya başladı. Salondaki kitap rafında bir fotoğraf albümü buldu. Tam bir saat boyunca Isabelle, Dean ve ikizlerin fotoğraflarına baktı.

Mükemmel aile. Albümü kapattı ve hiç kıpırdamadan öylece oturdu. Sert bornozun ucu bacağına batıyordu.

Belki de avukatı görmeye birlikte gideceklerdi, belki ikisi de boşanmak istiyordu. Küçükken ikizleri idare etmek zor olmalıydı ve hem Dean'ın hem de Isabelle'in işleri stresli ve yoğundu. Bu sıradışı bir şey değildi. Zaten Dean de mükemmel bir koca sayılmazdı. Oli bunu gayet iyi biliyordu. Fakat bu doğru bile olsa Dean ona yalan söylüyor, bir şeyleri saklıyordu.

Üst kata tekrar çıktı, saçlarını yapıp giyindi. Haberleri kontrol etti. Polis, Melissa Warrens'ın haberini doğrulamamış ve Alex Riboni cinayetiyle ilgili herhangi bir gelişme olmadığını bildirmişti. ABC kadının cenaze töreninin çarşamba günü yapılacağını söylüyordu.

Oli'ye seksen yeni e-posta ve TJ'den bir mesaj gelmişti. *Bugün ofiste misin? Konuşmamız lazım.* Gözlerini devirdi, adam hâlâ internet yayınından söz etmemişti ve bu Oli'yi rahatsız ediyordu.

Gardırobundan bir ceket aldı. Ceket, Dean'ın ceketlerinin yanında asılıydı ve Oli'nin burnuna adamın parfüm kokusu doldu. Baş döndü, sanki saat öğleden sonra üç değildi de gün daha yeni başlamıştı. Yumuşak ışıktaki nişan yüzüğü pırıldadı. Dean'i geri aramalıydı ama henüz değil, bunu hemen yapamazdı. Isabelle'in mezarındaki laleler gözünün önüne geldi. Onları oraya Dean mi koymuştu? Ya o koymuşsa? Tabii ki öldürülen karısının yasını tutmaya hakkı vardı ama adamı gizli gizli Isabelle'in mezarını ziyaret ederken düşününce içi yandı. Oraya kendini suçlu hissettiği için mi gidiyordu? Yoksa üzüldüğü için mi?

Dean ile Isabelle'in sorunları varsa bile adam Isabelle'in ölmesini istememişti. Neler olacağından haberi yoktu.

Ama Mary'nin sözleri Oli'nin aklından bir türlü çıkmıyordu. Sonunda öfkeyle ağlamaya başladı. Paniklediğini hissetti ve bileğini tutup nabzını saydı.

Hafif bir serinlik hissedince irkildi. Etrafa baktı. Cereyan mı vardı? Dışarıya göz attı ama ağaçlar kıpırdamıyordu. Ayakkabılarını giyip aşağıya indi.

B Ö L Ü M O T U Z

Pamuk şekeri gibi beyaz ve şişman bulutlar öğleden sonra güneşinden kalanları da silip süpürdü. Otobüs durakları ve alışveriş mekânlarını dolduran gençler yırtık kotları, şişme montlarıyla etrafta basın mensuplarının o sert özgüvenlerine sahip bir edayla dolanıyordu. Oli, Flinders ve Elizabeth caddelerinin kesişme noktasına konan yeni bir reklam panosunun önündeki trafik ışıklarında durdu. Yeni bir televizyon dizisinin reklamı yapılmıştı: Hemşire kıyafetli üç kız, boynunda steteskop asılı orta yaşlı bir adamın etrafında toplanmıştı. *Gündüz hayat kurtarıyor, gece bin türlü iş çeviriyorlar.*

Oli aniden durdu ve boynuna hafifçe masaj yaptı. Ya McCrae o gece oraya öğrencilerinden birine duyduğu hastalıklı bir aşk yüzünden gittiyse? Ya oraya kızları sattığı veya çıplak fotoğraflarını internette pazarladığı için gittiyse? Pia, Diana McCare'nin fotoğrafçı olduğunu söylemişti. Belki de Alex'in saklamaya çalıştığı o kamera Diana'ya aitti. O yıl Julian bir ara kamerayı belki de Alex'e vermiş, sonra da o gece eve dönerken geri götürmüştü. Bu teori karşısında heyecanlanan Oli otoparktan yangın merdivenlerini kullanarak beşinci kata çıktı.

Stüdyo boştu, kenara atılmış bir meyve suyu şişesi Cooper'ın az evvel burada olduğunu gösteriyordu. Ayrıca masasının kenarına bir not yapıştırılmıştı. *Sana yeni bölümü attım. Harikayız! Altına gülen bir yüz çizilmişti.*

Oli nefes nefese bir halde kendini koltuklardan birine attı. Kopyalarına göz atıp e-postalarına cevap verirken ikinci bölümü açıp dinledi. Cooper haklıydı, yayın gerçekten harikaydı. Montaj çok zekice yapılmış; Alex'in telefon konuşması, eski basın toplantıları ve bu hafta başında yapılan toplantıdan alıntılar harika bir şekilde montajlanmıştı.

Oli gülümsedi. Cooper Alex'in sesini yayınlamak için gazetesinin hukuk bölümünden onay almış olmalıydı. Aferin ona.

Birkaç saat daha çalışan Oli kendini çok huzursuz hissetti. Saat altıydı. Cooper nerede kalmıştı?

Tekrar Isabelle'in 2005 günlüğünü açtı ve yazılardan bazıları-nı bir daha okudu. Dedektif son sayfalardan birine, *onları görmeye gittim, memnun olmadılar. Biraz daha araştırma yapıp internet sitesiyle bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmeye değer*, diye yazmıştı.

Oli defteri kapattı, ayağa kalktı ve vücudunu esnetti. Duvarda asılı ikinci el ucuz saat yamuk duruyordu. Cooper'ı aradı. Çocuğun telesekretere kaydettiği karşılama mesajını dinledi: "Selam. CNN santraline, diğer adıyla Cooper Ng'ye ulaştınız. Bana iyi bir ipucu yoksa da dostça bir mesaj bırakın. İyi günler!" Oli çocuğa mesaj bırakmakla uğraşmadı. Eşyalarını toplayıp çıktı.

Asansöre bindi ve yumruğuyla zemin katın düğmesine bastı. Ofiste kendisini bir sürü telefon ve insan sesi karşıladı. TV'de başına sert bir şapka giymiş olan başbakan aptal gibi sırtıyordu.

Oli yanından geçtiği bir spor spikerine başıyla selam verdi. Adam ona parlak yeşil bir torba uzattı. "Cips?"

"Hayır, sağ ol." Elini sallayıp gözlerini devirerek kendisini bekleyen dağ gibi işi olduğunu söyledi.

Ağzından kırıntılar püsküren adam, "İnternet yayını çok iyiydi," diye cevap verdi. "Kendimi olay yerinde gibi hissettim."

"Teşekkürler."

Sandalyesine oturup dizleri masanın altına değmesin diye yüksekliğini ayarladı. Hafta başı bıraktığı kahve fincanı hâlâ masadaydı. İçindeki süt katılaşmıştı.

Melbourne Üniversitesi'nin sitesini yüklerken berbat bağlantıya küfretti. Birkaç denemenin ardından sonunda McCare'nin pazartesi ve salı sabahları ders verdiğini öğrendi.

Cooper'dan hâlâ ses yoktu. Oli çocuk yine küstü mü diye merak etti. Yoksa Isabelle'in günlüklerinde okuduğu bir şeyi gidip Dawn'a mı yetiştirmişti? Bunu asla yapmazdı.

Oli dişlerini sıkarak Dean'e boğazının ağrıdığını ve gün içinde iyileşmeyi umduğunu yazdı. Kendisini yarın arayacağını söyledi.

The Daily'den Richard Mann'ın gönderdiği bir e-posta gelen kutusuna düştü. Kaşlarını çatıp postaya tıkladı ve yazan kısa mesajı okudu.

Sevgili Olive. Değişiklik yapmak istediğini duydum ve seninle konuşmayı çok isterim. Buradaki haber bölümümüzde pek çok heyecan verici fırsat var, bazı büyük yatırımlar yapıyoruz. E-posta üzerinden fazla detaya girmek istemiyorum ama daha serbest çalışmak isteyebileceğini düşünüyorum. Beni ara. R.

Oli telefonunu masaya gürültüyle fırlattı. TJ artık gerçekten sinirlerini bozuyordu. Belli ki Richard'ın kulağına bir şeyler üflemişti. Oli ikisinin kanka olduklarını biliyordu.

Çantasını aldı, ceketini giydi ama Dawn'un ofisine girmeye karar verip ceketini tekrar çıkarttı. "TJ nerede?"

"Sana da iyi akşamlar, Oli." Dawn kaşını kaldırdı. Gün içinde akan makyajı yüzünden yanakları kızarmış, kadın bir palyaçoya benzemişti.

"Nerede o?"

"Çalışıyor sanırım. O'Brien davasıyla ilgili saatlerdir bir şeyler yapıyor, artık başka işleri de var. Kendisiyle bağlantıya geçen bir kaynakla görüşeceğini söylemişti. Bir şey çıkar mı bilmem ama..."

"Burada neler oluyor, Dawn?" diye kadının sözünü kesti Oli.

"Pardon?"

"TJ dedi ki..." Oli durdu. Zihni hâlâ bulanıktı.

“TJ ne dedi?” Dawn sürdüğü kalın fondötenle bütün çillerini kapatmayı başarmıştı. “Oli, sen neden söz ediyorsun?”

“Cooper’ı gördün mü?”

“Cooper mı?” Kadın başını iki yana salladı. “TJ’i istediğini sa-
nıyordum?”

Oli haber odasına baktı. Bomboştı. “Bugün onu gördün mü?”

“Hayır.” Endişeli görünen Dawn kadına başıyla oturmasını işaret etti. “Son zamanlarda neyin var senin? Evde her şey yolun-
da mı?”

Oli kadının sesindeki sıradışı şefkati fark edince şaşırdı. Kol-
ları ve bacakları ağırlaşmaya başladı, dizleri çözülür gibi oldu.

“Sakın beni yanlış anlama,” diye devam etti Dawn. “Yayın ga-
yet iyi şekillenmeye başladı ama sen iyi değilsin. Acaba izin mi
alsan?”

Oli’nin kulakları uğuldadı, deprem öncesi duyulan uğultu gibi
bir sestir bu. Mary’nin acıyan bakışları aklına geldi.

“Eğer izin almak istersen sorun yok, gerekirse senin yerine biz
bakanız.”

Oli gözlerini kırptırdı. Gözleri yanıyordu, başını iki yana
salladı.

“TJ de senin için endişeleniyor, Oli.”

“Bahse girerim öyledir. Lanet herif.”

Yalpalayarak kadının ofisinden çıktı ve Cooper’ı tekrar aradı.
Araması yine telesekretere düştü.

Masasına gidip Kylie’yi aradı. “Kylie, selam. Cooper’ın nerede
olduğunu biliyor musun?”

“Kiminle görüşüyorum?” Kylie gürültülü bir yerdeydi. “Bir
dakika bekleyin.” Telefon ahşap bir kutuya atılmış gibi bir ses
geldi.

“Ben Oli.”

“Ah! Selam, Oli. Cooper’ı mı aradın? Üzgünüm, bugün erken
çıktım. Kayınvalidemi doğum günü için dışarıya çıkartıyorum da.
İnan bana bütün madalyaları hak ediyorum.”

“Nerede olduğunu bilmiyor musun?” Sıcaklamaya başlayan Oli kollarını sıvadı. Karnını serinletmek için kazağının ucunu kaldırdı.

“Hayır, son birkaç gündür onu pek görmedim. Seninle çalışmaya bayılıyor. Ofise casus gibi bir gelip bir gidiyor. Neden? Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet yolundadır eminim ama buluşmamız gerekiyordu ve hâlâ gelmedi.”

“Dikkati çok kolay dağılıyor, bilirsin! Yarın görüşürüz.”

Oli kabanını giyip dışarıya çıktı. Aklında belirli bir yer yoktu ama yemek yemesi gerekiyordu. Buz gibi esen rüzgâr dişlerini ve çenesini sızlattı. Mazgalları tıkayan yapraklar ve çöpler yağmur suyunun akmasını engelliyordu. Takım elbiseli çalışanların arasına karıştı, ayak sesleri başının daha da ağrımasına yol açıyordu. Aniden çıkan gök gürültüsü ile insanlar başlarını havaya kaldırıp gergin bir şekilde güldüler. Oli ise pek aldırmadı. Lonsdale Caddesi’nde yürümeye devam ederken yanından ve çevresinden farklı bir sürü yüz geçiyordu. Eşiklerde birikmiş içiciler, çakmaklarını rüzgârdan koruyarak sigaralarını yakmaya çalışıyorlardı. Commonwealth Bankası’nın hemen dışındaki minik bir çıkıntının altına girdi ve sokağı taradı. Caddenin hemen karşısında bir şarap barı olduğunu gördü. Karşıya geçerken üzerinde likralı kıyafet olan bir bisikletçi yanından hızla geçti.

“Ciao.” İçeriye girdiğinde kendisini yapay şekilde bronzlaşmış bir barmen karşıladı. Oli sıcak çikolata ve elmalı turta sipariş ettikten sonra adam ona, “Tuvalette saç kurutma makinelerimiz var,” dedi.

Tuvaletten döndüğünde içeceği masadaydı. Çikolatasını yavaş yavaş içerken gül renkli lokantanın ortamını inceledi. Aklına daha evvelki teorileri geldi, hemen telefonunu kapıp Miles Wu’yu aradı. “Miles? Ben *Melbourne Today*’den Oli Groves.”

“Ah, selam,” diye gergin bir sesle kekeledi adam.

“Hâlâ hikâyemizin parçalarını birleştirmeye çalışıyoruz, ben de sana kızların açık fotoğraflar çektilerini sattıklarıyla ilgili herhangi bir şeyden haberin olup olmadığını sormak istedim.” Çok hızlı konuşuyor ve kendini yavaşlatmaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi Miles kekeleyerek. “Hiç böyle bir şey görmedim. Hem zaten Alex’in böyle bir şey yapabileceğini de sanmıyorum. O özeline çok düşkün bir kızdı.”

“Peki McCrae’in onlara böyle bir şey yaptırabileceğine dair herhangi bir şey duydun ya da gördün mü?”

“Porno gibi bir şey mi?”

“Evet, porno, ya da o tip bir şey.”

“Hiç sanmıyorum. Ona en yakın olan kişi Nicole’dü ama aralarında cinsel bir ilişki var gibi görünmüyordu. Sadece tuhaf bir bağları vardı.”

“Evdeki interneti iptal ettirmelerinin sebebinin de bu olduğunu düşünüyorum. Sattıkları fotoğraf ya da benzeri şeylerin izi sürülürse evlerinin adresi bulunamasın diye.”

“Bence bu biraz abartı olur,” dedi Miles şüpheyle. “Alex’in benim bilgim olmadan böyle bir şey yapabileceğini gerçekten düşünmüyorum. Ama Evelyn fazla dışa dönük bir kızdı, hem bir filmde rol de kapmak istiyordu. O yüzden belki o böyle bir işe bulaşmış olabilir.”

“Ama ev internetini Nicole ve Alex’in iptal ettirdiklerini söylemiştin,” diye bastırdı Oli. “Evelyn’in değil.”

Miles birkaç saniye boyunca cevap vermedi. “Evet, sanırım öyleydi ama inanın hatırlamak çok zor. Ben evde internet olmasını istememelerini tuhaf bulmuştum sadece, hepsi bu. İnsan evine internet alınca iptal ettirmez, öyle değil mi? Ama dediğim gibi, üniversitede bilgisayarlar vardı ve kızlar da telefonlarıyla internete girebiliyorlardı. Yani dünya ile bağlarını kesmiş falan değillerdi.” Durdu. “Bu iş arkadaşının bugün bana bahsettiği makale ile ilgili, değil mi?”

“Cooper bugün seni mi aradı?”

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Sanırım üç civarı.”

“Neden?”

“Evelyn’in öldüğü zaman kaybolan şu küçük çocukla ilgili sorular sordu. Kızların bu konuda bir şey söyleyip söylemediklerini öğrenmek istedi.”

“Tabii ya,” dedi Oli. “Bugün Cooper’la bir türlü bir araya gelemedik de.”

“Peki.” Miles çok rahatsız olmuşa benziyordu.

Başka bir şey söylemeyince sessizliği Oli bozdu. “Peki kızlar Carter’ların kayıp kızıyla ilgili herhangi bir şey söylemiş miydi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Miles yavaşça. “Gerçi Evelyn bu konuda oldukça öfkeliydi. Olaydan sonra haberleri izliyordu. Nicole çok gereksiz olduğunu söyleyip TV’yi kapatmak isteyince Evelyn ba-
yağı kızdı. Bunu zaten Cooper’a anlattım.”

Oli aramayı bitirdi ve garson tabakları toplamaya geldi.

Telefonunda bir mesaj belirdi. Cooper diye düşündü ama mesaj Dean’dan geliyordu.

Bana neden yalan söylüyorsun?

BÖLÜM OTUZ BİR

Oli'nin kalbi deli gibi atıyordu. Garsona hızla hesabı ödeyip ofise doğru koştu. Dean'ın mesajını bir kez daha okudu, kendisini berbat hissediyordu. Bu hiç Dean'ın tarzı değildi, çok düz ve sert bir mesajdı. Adam öfkesini genelde hiç göstermezdi. İşyerindeki düsturu her zaman “duygularını karıştırmadan bakmak” olmuştu ve bu felsefeyi özel hayatında da uygulardı. Midesindeki sıcak çikolata altüst oldu. *Uyuyormuşsun gibi yapabilirsin*, diye düşündü, *mesajı sabah görmüşsün gibi. Şu an herhangi bir şey yapmana gerek yok.*

Şehrin üzerinde asılı duran ay bembeyaz parlıyordu. Kendisini korkunç derecede yalnız hisseden Oli, Spencer Caddesi'nde karşıya geçmeye çalışan bir grup kadının arasına karıştı. Dean artık onun güvenlik ağı değildi. İkizleri düşündü ve buz gibi bir el kalbini sıkıştırdı. Elbette iyilerdi. Dean onların babasıydı, kızlarına tapardı.

Oli bodrum kattaki otoparktan çıkarken uzaktan kumandayla arabasını kilitledi. Aracın ışıkları *bam, bam, bam* diye yandı. Geçiş kartını bulmak için çantasını karıştırdı ve asansöre binip beşinci kata çıktı. Koridor sessiz ve zifiri karanlıktı. Nefes nefese bir halde stüdyoya ulaşip ışıkları yaktı. Gözlerini kırıştırdı. Etrafa baktı. O kâğıtlar daha önce de orada mıydı? Emin değildi ama herhalde oradalardı.

Cooper stüdyoya hiç gelmemişti. Neyin peşindeydi bu çocuk?

Sessizliği kırmak için radyoyu açtı ve nefesini düzeltmeye çalıştı. Sakinleşip Dean'i aramalıydı. Bu konuyu çözmeliydi. Dean

yakında onun kocası olacaktı. Eğer onu ikna edebilirse ne yapacağıyla ilgili biraz zaman kazanabilirdi. Hislerini çözmekle içinde bir umut belirdi, belki de tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılmaydı. Radyonun sesini kısıtı ve sinirleri daha da bozulmadan adamı aradı.

“Alo.” Dean’ın sesi dümdüzdü.

“Selam. Bil bakalım ne oldu? İşyerine sürüklenmek zorunda kaldım. Aradıklarında yatıyordum ama az da olsa uyumayı başardım. Doğruca buraya geldim. Berbat haldeyim.” Saçmaladığının farkındaydı ama kendisini durduramıyordu. “Grip ilacı aldım, biraz iyi geldi.”

“Şu an işte misin?” dedi Dean her kelimeyi düşünerek söylüyormuş gibi yavaşça.

“Evet, evet. Ofisteyim.”

“Bu saatte?” Ses tonundan kadına inanmadığı anlaşılıyordu.

“Hikâyeyle ilgili bazı gelişmeler var.” Oli birkaç kez öksürdü.

“Bu gece bir şeyler yazmam lazım. Dawn bu konuda ısrarcı.”

“Gerçekten mi?”

Oli güldü. “Evet, elbette.”

Adam hafifçe homurdandı.

“Her neyse, sen nasılsın? Mesajını görünce endişelendim. Kızlar nasıl?”

“Hepimiz iyiyiz. İşyerinde birkaç sorun çıktı ama buradan idare ediyorum.”

“İkimiz de aynı teknedeyiz, desene.”

“Ben sana güvenebilmek istiyorum,” dedi sonunda adam. “Geçmişimize bakılınca bu pek de kolay olmuyor.”

Oli gözlerini sımsıkı kapattı. Bir anda kızdı, çok kızdı. Ona kendisini suçlu hissettirmeye çalışarak durumu saptırıyor muydu? Ne cüretle geçmişlerini ona karşı kullanırdı, üstelik tek suçlu Oli’ymiş gibi? Karısı olan oydu. Onca yıllık ayrılıktan sonra hiçbir şey kaybetmeyen oydu. “Elbette bana güvenebilirsin.”

Adam iç çekti. “Ben seni rahat bırakayım en iyisi, ama fazla çalışma, olur mu?”

“Çalışmam. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Oli başını iki yana sallayarak telefonu kapattı. Masadaki kâğıtlara baktı. Cooper’ın duvardaki notlarına baktı. Derken bir anda telefonu çaldı. Arayan Rusty’ydi. Sessiz ortamda gürültüyle çalan telefon sinirlerini bozdu. Etrafına bakındı. Bu sanki bir sınavdı. Telefonu açtı.

“Oli!” Hattaki cızırtı adamın sesini net duymasını engelliyordu.

“Rusty?”

Cızırtı yerini uğultuya bıraktı. “Oli, neredesin?”

Öne doğru eğildi. Ayakları halıya gömüldü. “İşyerindeyim.”

“Şu birlikte çalıştığın çocuk.”

Oli öfkeyle başını iki yana salladı. “Ne?”

“Seninle birlikte Crystalbrook’ta olan çocuk. Yaralanmış, Oli. Hem de çok kötü. Ailesini aradık ama sana da haber vereyim dedim.”

Kadın sandalyeden fırladı. “Cooper.”

“Evet,” Rusty’nin sesi boğazına takılmış gibi kısık çıkıyordu. “Saldırıya uğramış. Alfred’e gidiyormuş. Durumu iyi değil.”

“Şuraya çek, şuraya.” Şoför kendisine sinirli bir şekilde bakarken Oli adama acil girişini gösterdi.

Kadının aklına Cooper’ın mimikleri, alet edevatı geldi. O sısska boynuna taktığı mor kulaklıkları, saçma ayakkabıları. O iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı.

Rusty’nin söylediklerini hatırlamaya çalıştı ama beyninin depolama kısmı sanki o sohbeti hiç kaydetmemişti. Cooper kaza mı geçirmişti? Rusty çocuğun ağır yaralandığını söylemişti. Yüzü acıyla buruşan Oli gözyaşlarını sildi.

Taksi araç yoluna doğru girip kenarda durdu. Oli'nin parmakları bileğine gömülmüştü. Girişin yanına iki ambulans park etmişti, birinin arka kapısı açıktı ve iki sağlık görevlisi bir sedye çıkartıyordu. Orta yaşlı bir kadının yüzünde bir oksijen maskesi takılıydı, endişeli görünen pijamalı genç bir kadın hızla hastaneye giren üçlünün peşinden koştu.

Oli şoföre yirmi dolar atıp kapıyı açtı. Koşarken neredeyse düşecekti.

Yıllar önce buraya annesiyle gelmişti. Sally Groves'un peşinden hastaneye koşan pijamalı genç kız o zamanlar kendisiydi.

“Ne içti?”

“Ne?” Oli dudaklarında annesinin kusmuğunu hissediyordu.

“Ne içtiğini biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

Yeni yüzler belirdi ve Sally parlak ışıkların arasında kayboldu.

“Onu bu hale getiren şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu bir doktor.

Başı dönen Oli günlüğüne yazdığı o korkunç şeyleri düşündü. Sally'nin okuduğu şeyleri. Aslında zaten bildiği ama hep görmezden gelmeye çalıştığı şeyleri.

Sağlık görevlisi Oli'nin kolunu sıktı. “Hey, bu gece iyi iş çıkarttın. Onun hayatını kurtardın.”

Oli en kötüsünü düşünmemeye çalışarak Lily'yi aramaya gitti. Yani Sally'nin uyanmayacağını, Oli'nin babasının ona yaptığı şeyi tekrar hatırlamak zorunda kalmayacağını ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacaklarını düşünmemeye.

Hastane şu an farklıydı, tadilat yapılmış, krem rengi loş ışıklar ve kocaman bitkilerle donatılmıştı. Ağlayan bir kadın Oli'nin yanından geçerken dirseğine çarptı. Oli bir anda panikleyip yana kaydı. Ama Sally başarmıştı, Cooper da kesinlikle başaracaktı.

Tabelaları takip eden Oli kalabalık odaya dua ederek girdi. Birkaç çocuk ağlıyordu. Küçük bir kız, ahşap bir demiryolunun üzerindeki oyuncak treni ile daireler çiziyor, odadaki yetişkinlere

sakin bir ifadeyle bakıyordu. Ellerinde mendil olan ve şok geçir-miş görünen bir çift gözyaşları içinde haliya bakıyordu.

Telefonlar çalıyordu.

Oli kendini havada duruyormuş gibi hissetti.

Mavi bir şey gördü. Polisler.

Yanlarına gidip durdu. Yanında iki polis daha olan Rusty doktorla konuşuyordu. Ellerini beline koyup nefes nefese bir hal-de, “Rusty,” dedi.

Polisler ve doktor birbirlerine baktılar. Rusty kollarını açtı ve gruptan bir adım ayrıldı. Oli kendisini adamın kucağına atarken dünya bulanıklaştı. Yüzünü adamın göğsüne bastırdı.

“Gerçekten çok üzgünüm, Oli,” Rusty’nin kalbi güçlü ve tutarlı bir şekilde atıyordu. Sıcak nefesi kadının başına vurdu. “Co-oper başaramadı.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Cooper beyaz çarşafların üzerinde inanılmaz derecede solgun görünüyordu. Hastane yatağının ucunda duran Oli hıçkırarak ağlıyordu. “Tanrım!” diye haykırdı. Elleriyle yüzünü kapattı. Yüzüne düşen gözyaşlarını sildi. İçini yakan öfke dayanılmazdı. Bir şeyleri yıkmak istiyordu. Bir pencereyi kırmak, Cooper’ı uyanana kadar sarsmak. Çocuğun yanına, yüzüne yaklaştı. Saçları hâlâ jöleli ve dimdikti. Çarşaf boynuna kadar çekilmişti. Altındaki hasan hayal etti.

Ona kim zarar verebilirdi?

“Çok üzgünüm, çok üzgünüm,” diye defalarca fısıldadı. “Çok ama çok üzgünüm.”

Çocuk hareket etmese de cevap verdiğini duyar gibi oldu.

Her ne kadar bedenindeki her bir hücre Cooper’ı o odada tek başına bırakmaktan nefret etse de sonunda kapıyı kapatıp koridora çıktı. Boğazı kurumuştu, bakır tadı alıyordu. Acısına ortak olmak ister gibi çocuğun annesinin ellerini tuttu. Annesi de tıpkı ona benziyordu. Babası kısa boylu ve şişmandı, ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Başparmağında çizgi film karakteri desenleri olan bir bant sarılıydı. Onların hüznü Oli’ninkinden çok daha kötüydü. Oli onların acısını hissedince bayılacak gibi oldu.

“Sizinle çalıştığı için çok heyecanlıydı,” diye fısıldadı annesi. “Çok mutluydu.”

Oli kadının gözlerine bakmak için kendini zorladı. “Çok çok üzgünüm,” dedi boğulacak gibi olarak. “O çok özel biriydi, onu tanıdığım için çok şanslıyım.”

Oli midesinde kalan son sıcak çikolatayı da çıkartırken lavaboya sıkıca tutundu. Hastanenin seslerini duymaya başladı. Yanından geçen metal arabadaki tepside duran aletler birbirine çarpıp şıngırdadı. Fizik randevusu ile ilgili bir şeyler söyleyen kadın sesleri işitti. Yaklaşan sirenlerin boğucu sesi kulaklarında yankılandı. Oli yana doğru sendeledi, başını yıpranmış seramiklere dayadı. Cooper nasıl ölürdü? Bu düşünce tepesinde uçuyor, yere konmayı reddediyordu. Şok, bedenini dilimlemeye başladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar tuvalete kustu. Zihninde Cooper’ın yüzü belirdi, ağlaması hıçkırığa dönüştü. Alnı boncuk boncuk terliyordu.

Sonunda sifonu çekip klozetin kapağını kapattı. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Her şeyin düzelmesini diledi.

Ama biri ona sesleniyordu. “Oli? Oli, içeride misin?”

Büyük bir eforla başını kaldırıp etrafa baktı. Çantasını lavabonun altında duruyordu, telefonu da birkaç santim uzaktaydı.

“Oli?”

Yavaşça ayağa kalkmaya çalışırken etrafındaki her şey dalgalı denizdeki bir teknedeymiş gibi dönüyordu.

Kapının önünde duran Rusty’nin yüzünde son derece endişeli bir ifade vardı. Oli’nin gözyaşları yine akmaya başladı. Adam bir şey söylemedi, sadece onu kendine doğru çekip omzuyla kapıyı açık tuttu. Adam Dean’dan daha uzundu. Oli başını adamın çenesinin altına soktu. Elleriyle kadının sırtında rahat bir yer ararken Oli gömleğinin sıırıslıklam olduğunu hissetti. “Haydi, seni buradan çıkartalım.”

Rusty kadının eşyalarını toplarken Oli de koridorda bekledi. Çantasını kendi omzuna attı. Bu haliyle çok komik görünüyordu.

Oli gülmeye çalıştı ama bu mümkün değildi. “Ne oldu, Rusty?” diye fısıldadı. “Ona ne oldu?”

“Burada olmaz.” Rusty onu parlak koridordan ve kalabalık bekleme salonundan geçirip dışarıya çıkarttı.

Oli’nin yaşla dolu yanakları soğuk havada yandı. Yaklaşmakta olan bir ambulansın kırmızı-mavi ışıkları gözünü kr etti. Dar bir yolu geçip çiçeklerin arasından hastanenin otoparkına giderlerken Rusty’ye ayak uydurmak için adımlarını genişletti.

“Bin.” Adam başıyla siyah bir aracı işaret etti, kadın da kendine söyleneni yaptı. “Su ister misin?” Kadına bir şişe su uzattı. Oli birkaç yudum içti.

“Buna inanamıyorum,” dedi. Cooper’ın ölümü ona gerçekmiş gibi gelmiyordu.

“Oli,” dedi adam kadının elini tutarak. Yüzüğü sokak lambalarının sarı ışıkları altında görkemle parladı.

Oli kendine gelmeye çalıştı, Cooper’ın şu an ona her zamankinden daha çok ihtiyaı vardı. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Henüz tam olarak emin değiliz. Tam mesai bitiyordu ki aradılar, ben de destek birimi olarak çağrıya cevap verdim. Bir sokak kavgası mı yoksa bir saldırı mı olduğunu bilmiyorduk ama oraya gidince Cooper’ı gördük. Biri onu bıaklayıp kaçmış, Ol. Çok iyi durumda değildi ama başaracağını düşündüm. Gerçekten zgnm.”

Oli, Cooper’ın sıska bedenini kesen bıçağın görüntüsünü zihninden silmeye çalıştı. Çocuğun hiç şansı yoktu. Diğer eliyle koltuğun kenarına yapıştı. Gözlerini sıkıca kapattı. “Anlamıyorum. Soyulmuş mu?”

“Olabilir. Cep telefonuyla cüzdanı alınmıştı.”

“O olduğunu nereden anladın?”

“Ceketinin cebinde kartvizitler vardı. Onları görünce Crystalbrook’ta senin yanında gördüğümü hatırladım.”

“Ah,” Oli o gün çocuğun kartvizitini çıkartıp heyecanla Rusty’ye uzattığı nı hatırladı.

“Bisikleti ile gidiyormuş. Biri onu durdurdu mu yoksa giderken mi saldırdı, henüz bilmiyoruz.”

Oli’nin boğazı tıkanır gibi oldu. “Tanrım, Rusty, o daha bir çocuktu.”

Rusty kadına döndü. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Dün birlikte şehirde yemek yedik.” Kadının sesi uğultu gibi çıkıyordu. “Bu sabah da konuştuk. Öğleden sonra onu aradım ama bana dönmedi. Ofiste buluşmamız gerekiyordu.” Kadın yüzünü avuçlarına gömdü. “Buna inanamıyorum.”

“Bu senin hatan değil, Oli, biliyorsun.”

Kadın başını iki yana salladı. Gerçek kaçınılmaz bir hal alınca insanın içinde koca bir boşluk oluşur, ümitsizlik tüm ruhunu sarardı.

“Yayınınızı dinledim,” dedi Rusty hızla yanlarından geçen ambulansa bakarak.

Oli yüzünü sildi ama gözyaşları hâlâ akmaya devam ediyordu. “Öyle mi?”

“Evet.” Adam gözlerini ovuşturdu. “Oli, dikkatli olmanı istiyorum. Bu tip şeyler delileri ortaya döker. Yayıncılık, yazıdan daha özeldir, insanlar bir gazetecinin sesini duyar ve sağlıksız bir takıntı geliştirebilirler. Özellikle de seninki gibi bir sesle.”

“Aptallaşma,” diyerek burnunu çekti Oli.

“Ciddiyim. İnsanlara Google’a girip seni kolayca bulur ve neye benzediğini görür görmez de...” Kendine kızmış gibiydi. “Bilirsin, senin için hep endişelenirim. Benim de yaptığım iş tehlikeli ama sen hiçbir yetkin ya da koruman olmadan ortalıkta dolaşıp insanlara sorular soruyor, onların peşlerine düşüyorsun. Bu çok tehlikeli.”

“Sence Cooper’ın başına gelen şeyin yayınla bir ilgisi var mı?”

“Bilmiyorum ama yine de çok dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Belki de birini kızdırmıştır. Belki de soru sormasından hoşlanmayan birine denk gelmiştir ya da belki tamamen tesadüftür.”

Oli'nin aklına çocuğun Evelyn ve Louise Carter arasındaki bağ ile ilgili heyecanı geldi. Miles'ı arayışı. Cooper bu işi kovalamak ve kendini kanıtlamak istiyordu. Buna kararlıydı. Yoksa birisi gerçeklere fazla yaklaştığı için rahatsız mı olmuştu?

“Oli? Ol?” Rusty kadının dikkatini çekmeye çalışıyordu. “Cooper'ın bugün ne yaptığını biliyor musun?”

“Onunla daha geçen hafta tanıştım.” O an çok daha uzun süre önce tanışmışlar gibi geldi. “Ama ‘Ev Arkadaşı Cinayeti’nde birlikte çalışıyorduk.”

Rusty başını salladı. “Sıradan bir saldırı da olabilir, ya da ırkçı. Daha önce de benzer bir şey yaşanmış mı ya da çocuk herhangi bir tehdit almış mı diye bakmamız lazım. İnsanlar artık böyle yapıyor.”

“Nerede saldırılmış?”

“Kuzey Melbourne. Telefon kayıtlarına bakıp biriyle mi buluşmuş, göreceğiz. Ya da buluşacak mıymış?”

Hastaneye giriş yapan bir ambulans her yeri kırmızı-maviye boyadı. Daha önce yaşanan sahnenin aynısı tekrarlanıyordu. Yüzlerinde taş gibi ifadeyle büyük bir hızla çalışan sağlık görevlileri sedye ile hastayı çıkartıyor, malzemeleriyle birlikte hastane kapısından içeriye girip gözden kayboluyorlardı. Oli annesinin sedyesinin yanında koşarken bacaklarına laktik asit pompalandığını anımsadı. Sally'nin beyaz çarşafların arasındaki solgun yüzüne, saçlarına ve boynuna sürülen salya lekesine bakarken hissettiği duygu karmaşası aklına geldi.

Rusty gözlerini yeniden ovuşturdu. Esnedi. Uzun bacaklarını gaz ve fren pedallarının olduğu yere uzatıp esnetti. “Toparlanacak mısın, Ol?”

Oli adamın ay ışığında parlayan profiline baktı. “İyi ki yanımdasın, Rusty.”

“Şey, evet.” Rusty camdan dışarıyı izledi. Kadına bakmadı. “Buraya nasıl geldin?”

“Taksiyle.”

Başını salladı. “Seni eve bırakayım.” Anahtarı takıp marşa bastı, sesi motor gürültüsünde kayboldu. “Dean endişelenecek.”

B Ö L Ü M O T U Z Ü Ç

14 EYLÜL 2015, PAZARTESİ

Cooper'ın ölümünün dehşeti, uyanır uyanmaz Oli'nin bedenini sardı. Büyük boy yatağın ortasında hava almak için çırpınmaya başlayan kadın fetüs pozisyonu alıp dizlerini alnına kadar çekerken tüyleri diken diken oldu. Bu yeni hafta Cooper ölmüşken nasıl başlayabilirdi? Çocuk daha dün yaşıyordu ama şimdi ölmüştü. Bu akılalmaz bir şeydi.

Tüm bunları hissederken bir yandan da Dean ile yaşadıkları beynini kemiriyordu. Son on sekiz ayı düşündü. Yeniden bir araya geldiklerinde Oli ilişkilerine hassas bir balon gibi sahip çıkmıştı. Onun için tüm işlerini ertelemiş, sırf Dean ile birlikte olabilmek adına işyerinden izin bile almıştı. İlişkileri onda bağımlılık yapmıştı ama bu defa tutkusu çabuk kayboldu. Kendisini yeniden işine verdi ve adamı kendi dünyasına uydurmaya çalıştı. Adam da buna karşılık yanına taşınması için ona baskı yaptı. Birlikte daha çok vakit geçirmek istiyordu. Kızlar konusunda Oli'nin kendini suçlu hissetmesine neden oldu.

Dean'in kendisini sürekli aşağıya çekmesini, işinin tehlikeli olduğu bahanesine sığınarak onun üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmasını düşündü. Onun nerede olduğunu ısrarla bilmek istiyordu. Son yaptıkları rahatsız edici sohbeti tekrar düşündü.

İçinde tutmadı. Adamın mükemmelliyetçi tavrına hayrandı ama iç sesi bunun biraz aşırıya kaçtığını söylüyordu. Adamın kontrol etme ihtiyacı hep aralarına giriyor, kadının onu hayal kırıklığına uğratacakmış düşüncesi hiç bitmiyordu. Ama ona karşı en ufak bir kaba ya da öfkeli davranışı olmadığını da itiraf etmeliydi. Sahiplenen bir tipti, evet, ama bu bir suç değildi. Yüksek beklentileri olabilir, her şeyin bu doğrultuda ilerlemesini isteyebilirdi ama Dean şiddete başvuran bir adam değildi. Öyle biri değildi. Oli bunu ispat etmek istercesine bir dizi anıyı gözünde canlandırdı: Adamın kızlarla nasıl gurur duyduğunu, onlara nasıl da nazikçe destek verdiğini düşündü. Dean'ın sakın ama alaycı tavrını, Oli'yi koruyup kollamak isteğini, cömertliğini, bedeninin adama her daim tereddütsüz nasıl yanıt verdiğini.

Oli ağlamakla, olduğu yere yığılıp kalmak arasında gidip geliyordu. Gözlerini kapatarak hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Bir saat kadar sonra çok sıkıldığını hissetti. Sırtüstü dönüp odaya şöyle bir baktı. Dean'ın bütün eşyaları ortadan kalkmıştı. Askılığı bile fark edilmiyordu, genelde odada duran su şişesi gitmiş, geriye sadece ikizlerin fotoğrafı kalmıştı. Oli saatin kaç olduğunu bilmiyordu, göz bandı çok işe yaramıştı. Telefonu kapalıydı, ulaşamıyor olması çok hoşuna gitti.

Bir anda sıcaklamaya başladı, alnından ve dizlerinin arasından ter damlıyordu. Yumuşak yastıklar ve saten çarşaflar tenini rahat-sız edince hepsini itip yataktan kalktı. Sinirleri gergin bir halde ve sadece iç çamaşırlarıyla halının üzerinde nefes nefese öylece dikildi.

Dün gece Rusty'ye Dean ve kızların evde olmadığını söylediğinde adam kapıya kadar ona eşlik etmek için ısrar etmişti. Gözleri evi şaşkınlıkla taradı. Ön bahçedeki tertemiz biçilmiş çimenlere ve araç yolunu çevreleyen standart gül çalılarına dikkatle baktı. Oli bir an adamın gece yanında kalmayı teklif edeceğini düşündü ama Rusty güne erken başlayacağı için bir an evvel uyuması gerektiğini mırıldandı. Oli onun biriyle görüşüp görüşmediğini merak

etti. Belki de o kadın polisle. Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve çantasını bulmaya çalıştı. Merdivenlerin başında asılı duruyordu. Bilgisayarıyla telefonunu çıkartıp şarja taktı. Saate baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu.

Duşa girdi. Şampuanını bembeyaz köpükler çıkana dek adeta düşüncelerine masaj yapıyormuş gibi kafasına iyice sürdü. Cooper dün saldırıya uğramadan önce ne yapıyordu?

Duştan pelte gibi çıktı. Kurulanıp ıslak saçlarını dağınık topuz yaptı. Çabucak giyindi. Bilgisayarını çantasına tıkıp telefonunu aldı. Ekrana mesajlar yağınca içgüdüsel olarak Cooper'ı aramaya kalktı. Sonra durdu. Yas acısının kendisini yine felç etmesini istemiyordu.

Garaja inerken mutfaktaki telefon çaldı. Durdu. Bu Dean'di. O olmalıydı. Cebini aramış, ulaşamayınca da ev hattını denemiş olmalıydı. Elektronik ses, bir yılan gibi merdivenlerden aşağıya inip, gölgeli garajda yankılandı. Loş ışıktaki belirginleşen toz zerrecikleri, böcekler misali arabanın üzerinde dönüyordu. En alt basamakta dururken Dean'in aletlerinin kendisini izlediğini hissetti. Audi'ye baktı.

Dean ona yeni bir araba almak için ısrar etmişti.

Her zaman nerede olduğundan haberi vardı. Ya da nereye gittiğinden.

Isabelle'in avukatlarla randevusu vardı. Adam kadının o sabah spor salonunda olduğunu biliyordu.

Dean aracı takip ediyordu, bundan emindi.

Kalbi hızla atmaya başladı. Merdivenlerden geri çıkıp evden yürüyerek ayrıldı. Yakınlardaki bir dükkâna girdi ve Pia'yı aradı.

"Oli? Ah, Tanrım. Cooper'a olanlara inanamıyorum. Sen iyi misin?"

Oli dağılmaya başladığını hissetti. "Evet, ben iyiyim. Sen dün onunla konuşmuştun, değil mi?"

"Şey, evet. Ev arkadaşlarının bebek bakıcılığı işi ile ilgili bilgi toplamasına yardım ediyordum. Silinen internet sitelerine girip

eski cep telefonlarıyla bir bağlantısı var mı diye bakacaktık. Teknik ekiple konuştum ama şansımız yaver gitmedi.”

“Cooper ofisten çıkarken sana ne yaptığını söyledi mi?”

“Üniversiteye gideceğinden söz etti. Bir ipucu aldığını söyledi.”

Oli durdu. “Üniversiteye mi?”

“Evet.”

“Tamam. Sağ ol, Pia.”

“Ofise geliyor musun, Oli? Polisler geldi. Dawn seni arıyor. TJ de.”

“Hayır, hastayım. Dinle Pia, sana yayının ikinci bölümünü gönderiyorum. Onaylatabilir misin? Bir an evvel yayınlanmasını istiyorum.”

“Şeye rağmen mi?”

“Evet,” diye çıktı Oli. “Bugün yayınlayalım.” Telefonu kapattı. Etrafına bakındı. Süpermarketin dışında bir taksi olduğunu görüp koştu. “Melbourne Üniversitesi, Parkville Kampüsü’ne lütfen.”

Sabah trafiğine karışırken Oli de olasılıkları düşünüyordu. Cooper, pazar günü McCrae ile üniversitede bir görüşme mi ayarlamıştı? Yüz yüze mi görüşeceklerdi? Belki de McCrae onu takip etmişti. Tıkalı şehirde ilerlemeye çalışırken Oli’nin parmakları bembeyaz kesildi. Taksiden indiği gibi kampüse koştu ama profesörü nerede bulacağını bilmiyordu. Güneş gözlüklü, kulaklıklılı bir sürü öğrenci yanından geçti. Oli telaşla bir harita bulup açtı ve çantasından defterini çıkarttı. Adamın dersi yirmi beş dakika içinde başlayacaktı. Gözlerini sabah güneşine karşı eliyle koruyarak başını kaldırıp binaları taradı.

Biri sıkıca omzuna yapıştı. Oli telaşla arkasını döndü.

“Oli, burada ne yapıyorsun?”

Bu Dean’di.

Bir basketbol topu zıplayarak geçti. Çevrelerindeki öğrenciler konuşuyor, gülüyor, kahve içiyorlardı.

“Ben mi burada ne yapıyorum? Asıl *sen* ne yapıyorsun?” Oli’nin göğsü koşmuş gibi hızla inip kalkıyordu. “Neden kızlarla birlikte Lakes Entrance’ta değilsin?”

Dean etrafına baktı. “Burada olmamam gerekiyor. Bir sorun çıktı. Şu an konuşamam ama başımıza bela açacak gibi görünüyor. Henüz kamuya açıklanmadığı için gizli tutmaya çalışıyoruz.” Kadına imalı bir bakış attı. “Bu sabah geldim ve seni aramaya çalıştım,” dedi elini uzatarak. “İki kez.”

“Hayır,” dedi Oli ve elini geri çekti.

“Ne demek hayır?” Gergin bir kahkaha attı. “Oli, sen iyi misin?”

“Hayır, değilim.”

Adam elini indirdi, yakışıklı suratında tereddütlü bir ifade belirdi. “Neden, yoksa burada olduğum için mi? Haydi ama, Oli. Telefonunu kontrol et. Sana olanları anlatan bir mesaj bıraktım. Hasta olduğunu söylediğin için de uyuyor olabileceğini düşündüm, zaten geç saatlere kadar çalışmıştın. Senin için endişelendim.”

Oli, içinde oluşan paniği bastırmaya çalışsa da, olmadı. “Dün gece neredeydin? Burada, yani Melbourne’de miydin?”

Adam kadına bir adım yaklaştı. “Hayır, dedim ya... Bu sabah geldim.” Kafeteryayı gösterdi. “Kahve alalım mı? Nath ile tekrar görüşmeden önce birkaç dakika daha vaktim var.”

Oli’nin tüyleri diken diken oldu. Yalan mı söylüyordu? Belki de dün Melbourne’deydi. Dün gece. “Kahve falan istemiyorum. Ben neler döndüğünü bilmek istiyorum.”

Dean gözlerini kıstı, elini dudaklarına götürdü. “Ben de öyle. Sana neden burada olduğumu söyledim ama sen bana söylemedin. Dün gece hakikaten hasta mıydın? Bana söylemek istediğin bir şey olmadığından emin misin?”

Oli’nin içinde bir şey kabardı. “Bunu şu an yapamam. Gitmem lazım.”

İnsanlar dönüp onlara bakıyor, Oli nasıl göründüklerini tahmin edebiliyordu. Şık giyimli bir çift ergen gibi kavga ediyordu.

Muhtemelen karısının kocasını bir öğrenciden kıskandığını sanıyorlar ve o yüzden kavga ettiklerini düşünüyorlardı. Kafasının içindeki o korkunç düşünceleri bir bilselerdi.

Dean kolunu tutup kadını bir kapı eşiğine doğru çekti.

Oli geri çekilerek kolunu kurtardı. "Dokunma bana!"

"Oli, kes şunu, kes!" Dean dişlerini sıktı, sesini daha da yükseltti. "Kes artık."

"Hayır, gitmem gerek. Şu an seninle konuşmak istemiyorum."

Adam geri adım attı. "Gün boyunca bu pisliği temizlemekle uğraşacağım. Bu gece sakinleştiğinde konuşmak ister misin? Geri dönmeyi planlıyordum ama kalabilirim."

"Hayır," dedi çocuk gibi surat asarak. "İkizlerin yanına dön."

"Oli, lütfen." Adam gözlerini kocaman açtı. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Dean, yeter. Beni biraz rahat bırak."

Adamın orada tek başına bırakıp gitti. Dean yumruklarını sıkmış bir halde kadının arkasından bakakaldı.

McCrae bugün yoktu. Uzun boylu, mavi saçlı bir kız, masanın arkasında durmuş, Oli'ye adamın bugün hasta olduğu için gelmemiş olabileceğini söylüyordu.

"Ya da yaptığı pek çok farklı araştırma konusu olduğundan ofisinde onlara vakit ayırmak istemiş olabilir."

"Ofisi nerede?" diye sordu Oli.

Kızın tarifini aklında tutmak için içinden tekrar ederek psikoloji binasına gitti. McCrae ofisinde de yoktu. Geldiği yoldan geri dönüp bilgi almak için görevlinin yanına gitti.

"Buralarda bir yerlerde olabilir ama emin değilim." Masanın arkasındaki kadının sol kulak memesinde bir dizi halka küpe vardı, sağ tarafındaysa tek bir küpe parlıyordu. "İsterseniz mesaj bırakın ya da dönmesini bekleyin... Şey..." Karmaşık bir program tablosuna baktı. "Yarın."

Oli binadan çıkıp patika yoldan geri dönerken içinden tekrar Dean ile karşılaşmamak için dua etti. Smokinli bir adam açık alanda duran bir piyanoyu çalıyor, beton koltuklara oturmuş birkaç öğrenci de onu dinliyordu. Kafenin dışında sıra olmuş öğrencileri gören Oli öğle yemeği vaktinin geldiğini fark etti. Köşeyi döndüğü an Nathan Farrow ile burun buruna geldi.

“Oli?”

“Nathan, selam.”

Adamın dikkati dağınık gibiydi ama kibarca kadına gülümsedi. Oli adamın sakallarını kesmiş olduğunu görüp sevindi. “Dean’i görmeye mi geldin? Ben de şimdi onunla buluşacaktım.”

“Hımm, sayılır.”

“İstersen benimle gel.”

“Yo, böyle iyi.”

“Tamam o zaman, sonra görüşürüz.” Yürümeye başladı.

Oli arkasından seslendi. “Nathan, Dean’den buraya gelmesini sen mi istedin? Lakes Entrance’tan dönmesini yani?”

Nathan durdu, kadına döndü ve tuhaf bir şekilde baktı. “Hayır ama olan biteni duyunca sanırım durumu bizzat kendisi ele almak istedi, ama bence iyi ki de geldi. Ken de fena sayılmaz ama Dean gibi değil.” Nathan gülümsedi. “Neden, her şey yolunda mı?”

“Ne zaman döndü?”

Nathan yutkundu. “Emin değilim. Onunla dün konuştuk. Ya gece veya bu sabah olmalı.” Başını geriye attı, gözlerini önce sola sonra sağa çevirdi. “Ah, neden yanlış bir şey söylüyormuşum gibi hissediyorum?”

Oli dudağını ısırды, gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Dean dün gece telefonda döneceğine dair tek kelime etmemişti.

Nathan ellerini havaya kaldırdı. “Neler oluyor bilmiyorum ama Dean’e güvenebileceğini biliyorum. O şimdiye dek tanıdığım en güvenilir insanlardan biri.”

Oli keskin bir nefes aldı. Neler düşündüğü Nathan'a anlatacak değildi.

“Benim gitmem lazım. Sen iyi misin?” dedi adam.

“Evet, elbette.” Yavaşça gülümsedi. “Hoşça kal, Nathan.”

Kampüste ilerlemeye devam ederken Dean ile ilgili düşüncelerini bir kenara koyup defterini çıkarttı. Pia'nın kendisine verdiği McCrae'nin telefonunu buldu.

Telefonu bir kadın açtı. Diana.

“Alo, Profesör McCrae'ye bir paket var.” Oli sesini kısı ve sıkılmış gibi konuştu. “Üniversiteden gelen bir kargo. Posta koduna göre Doğu Melbourne ama Google'da bina numarası ile sokak yazmıyor. 45 Orchid Yolu muydu?”

“Hayır, yanlış. 68 George Caddesi,” dedi kadın.

“Anladım. Tamam, sağ olun, kurye birazdan gelir.”

“Bir şey değil.”

Oli telefonunu cebine attı, caddeye doğru yürüdü ve bir taksi çevirdi.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Diana ve Julian McCrae Melbourne Kriket Sahası'na birkaç sokak uzaklıktaki nefes kesen, iki katlı bir teras katında yaşıyordu. Her iki balkonun demir parmaklıklarında koyu yeşil sarmaşıklar vardı ve ön bahçe dizi dizi iris çiçekleriyle kaplıydı. Tuğla patikanın solundaki küçük yapay gölün üzerinde leylak yaprakları süzülüyordu. Oli suda turuncu pullar olduğunu fark etti. Ön verandaya yaklaştı ve pencereden içeriye baktı. İçeride kocaman bir palmiye ağacı vardı. Bir çift deri bot da.

Zile basınca içeriden hafif bir ses geldi.

“Geliyorum!” dedi bir erkek sesi. Kapıyı Julian McCrae açtı. “Merhaba.” Adam kel sayılırdı, başında sadece birkaç tel gri saç kalmıştı. Üzerinde bir Reebok kazak, ayağında kot pantolon ve çorap vardı. Elinde bir gazete ile bir kalem tutuyordu. Bulmacanın yarısında kalmıştı. “Kapıyı bu şekilde açtığım için kusura bakmayın.”

Oli adamın iyi olmadığını fark etti. Burnunu sürekli sümkürüyormuş gibi burun delikleri kızarmıştı.

Hemen arkasında bir kadın belirdi. İnci grisi saçları olan kadının ince belinde bir önlük asılıydı.

“Profesör McCrae. Sizinle konuşmak istiyorum. Ben gazeteciyim. İsmim Oli Groves.”

Oli ile göz göze gelen Diana neler döndüğünü hemen anladı. Ağzını büzdü ve gergin bir ifadeyle kocasına baktı.

“Özür dilerim, gazeteci misiniz?” Adam Oli’yi baştan aşağı süzdü.

“Evet. *Melbourne Today*’den geliyorum. Sizinle Evelyn Stanley’in öldürüldüğü gece hakkında konuşmak istiyorum.”

Adamın yüzü düştü. İfadesi sertleşti. “Olmaz, üzgünüm. O konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok. Hepsi geçmişte kaldı. Ayrıca evime gelmeniz de hiç hoşuma gitmedi.” Başını iki yana salladı. “Olmaz.”

“Lütfen!” Oli eşiğe ayağını koydu. “Dün gece iş arkadaşım öldürüldü ve bence geçmişte olanlarla bir ilgisi var. Birinin bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını düşünüyorum.” Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Cüzdanını çıkartıp kartvizitlerini karıştırdı ve adama bir avuç kart uzattı. Hatta birkaçı yere düştü. “Yardıma mı ihtiyacım var. Belki bunu biraz düşünmek istersiniz ama lütfen benimle konuşun. Lütfen.”

“Üzgünüm, size yardımcı olamam.” Adam alçak sesle ama büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. Elini kapıya yerleştirip kapatmaya çalıştı. Kapı Oli’nin ayağına çarpınca daha sert bastırdı.

“Lütfen!” Acıyan ayağını eşikten çeken Oli’nin boğazı yandı.

“Gitmezseniz polisi arayacağım,” diye tısladı çatışmalara alışkın olmadığı belli olan Julian. Çok sinirlenmiş ve telaşlanmıştı.

Kapı kapandı. Oli gözyaşları içinde verandada kalakaldı. Yayıp havuza bakıyordu. Julian ve Diana ise tartışmaya başlamışlardı, evin içine ilerlerlerken, kibar ama öfkeli sesleri de yok oldu.

Oli birkaç dakika sonra ağır ağır araç girişine doğru yürüdü. Bir sonraki adımının ne olacağından emin değildi. Cooper’la konuşabilmeyi çok isterdi ama çocuk morgda ölü vaziyette yatıyordu ve sıksa bedeninin inceleneceğini düşünmek bile dayanılmazdı.

George Caddesi’nde gözlerinde yaşlarla dolandı. Etrafı ilkbaharın habercileriyle doluydu. Dallarda tomurcuklanan çiçekler, yerden fışkıran çimenler, yosun ve dal toplayan kuşlar. Ama Oli için her şey yerle bir oluyordu. Cooper ölmüştü, TJ gazetede kalan son adam olmak için garip bir savaşa girmişti.

Ve Dean... Dean konusunda ne yapacaktı? Korkunç şüphesi onu asla rahat bırakmayacaktı. Acaba Theo Bouris'e Isabelle'in o sabah nerede olacağını Dean söylemiş olabilir miydi? Oli dudaklarını ısırıldı. Tabii ki olamazdı. Hayır. Aklını yitiriyordu. Cooper'a yapılan saldırı yüzünden paranoyaklaşmış ve bildiği her şeyi sorgulamaya başlamıştı. Dean doğurganlığı konusunda ve Isabelle'in planları hakkında ona yalan söylemiş olabilirdi ama bu onu katil yapmazdı. *Isabelle'e de yalan söyledi*, diye hatırlattı kendine. *İki yıl boyunca seninle gizli gizli buluştu*.

Clarendon Caddesi ile Wellington Geçidi'nin köşesine geldi. Tramvaylar hızla geçiyor, önünde uzanan Fitzroy Bahçeleri gün ışığının altında çok güzel görünüyordu. Etrafına baktı ve ürperdi. Yanından geçen her araba sinirlerini geriyordu. Telefonu çalınca sıçradı. Tanımadığı bir numara arıyordu.

Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Alo," dedi.

"Ben Diana. Diana McCrae."

Oli'nin kaşları havaya kalktı. "Diana, selam."

"Evet. Daha önce yaşananlar için üzgünüm. Julian olanlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Anlıyorum."

"Şey, evet. Of Tanrım, seninle konuşmam doğru mu bilmiyorum ama bence çok yanlış bir şey var. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Diana, eve geri gelmemi ister misin? Hemen gelebilirim."

"Hayır, hayır. Köpeği gezdiriyorum. Eğer istersen..."

"Neredesin?"

"Yarra Park'ta buluşalım." Diana rahatlamış gibiydi. "Oyun parkının yanında."

Oli çoktan yürümeye başlamıştı bile. "Beş dakikaya oradayım."

İri bir Alman köpeğinin yanındaki banka oturmuş olan Diana kaydırakta oynayan iki küçük çocuğu izliyordu. Oli kadının

yanına oturunca köpek yutkundu ve kendini sevdirmek için boynunu uzattı. Daha sonra tekrar eski pozisyonuna döndü. Kocaman dili hafif rüzgârda dalgalandı. Arkalarında bir kale gibi uzanan MCG kuleleri gri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Patikaların kenarlarında büyük ağaçlar sıralanmıştı, taze yaprakları rüzgârda yavaşça dans ediyordu. Halı gibi uzanan çimenler zümrüt yeşiliydi. Orta yaşlı bir adam scooter ile yanlarından geçerken kaydırağa çıkmak için birbirleriyle yarışan çocuklar kıkırdadı. Oli annelerinin hemen yan tarafta yere bir piknik örtüsü serdiğini fark etti. Kadın bir yandan telefonla konuşuyor, bir yandan da minik yiyecekleri örtünün üzerine koyuyordu.

Diana kederle gülümseyerek köpeğinin kalın boynuna sarıldı ve hayvanı okşadı. “Bu Hugo. Kendisi hem yaşlı hem de kör ve bu aralar çok da iyi değil.”

Diana kocasından daha genç, muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Kemik yapısı çok hoştu, uzun kabanını altındaki ufak tefek bedeni gayet iyi görünüyordu. Parlak cildi pahalı bakımlar görmüş gibiydi. Her iki bileğinden sarkan ince, altın zincirler çok zarifti. Kulaklarında minik inciler vardı. Kadın üzgün ama kararlı görünüyordu. Oli’ye konuşmaya hazır bir taciz kurbanını anımsattı.

“Selam, Hugo.” Oli parmaklarını köpeğin tüylerine daldırdı. “Kocan burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır, bilmiyor.” Oyun alanına tekrar bakan Diana saçındaki tokayı çıkarttı. Saçları hafifçe dalgalandı. Oli kadının parfüm kokusunu hissetti.

“Tehlikede misin?” diye yavaşça sordu.

“Ha!” dedi kadın acı acı. “Tehlike mi? Hayır, tehlikede filan değilim. Sadece bu zamana dek ne kadar aptalmışım onu fark ettim.” Çekinerek Oli’ye baktı. “Ama galiba hepimiz yaptığımız seçimlerin sonuçları kadarız.”

“Bu konuştuklarımızın hiçbirini kayıt altına almayacağım, Diana. Şu an tek anlamak istediğim şey, o gece Paradise Sokağı’nda

neler olduğu. Çünkü ben hâlâ olmaya devam ettiğini düşünüyorum.” Oli deli gibi konuşmuyor olmayı ümit etti, zira istediği son şey Diana’yı korkutup kaçırmaktı.

Gözleri cam gibi olan kadın, başını öne doğru salladı. “Bence haklısın.”

“Julian orada ne yapıyordu?”

“Ona ödeme yapacaktık, bilirsin. O kadar çaresizdik işte.”

Oli anlamadı. “Kime ödeme yapacaktınız?”

“Çocuğumuz olmuyordu. Yani benim olmuyordu. Her şeyi denedik; tüp bebek, doğal ilaçlar. Hatta evlat edinmeyi bile. Ama aşmamız gereken çok fazla engel vardı ve en sonunda çocukla aramızda biyolojik bir bağ olması gerektiğine karar verdik. Bu durum bizi ayırmaya başlamıştı. Ben berbat haldeydim, Julian da benden iyi değildi. Benim kocam tamirci gibidir ama bu durumu tamir edemedi. İnsanın sahip olmadığı bir şeyin yasını tutması çok garip ama benim yaptığım şey buydu. Yastaydım.”

“Anlıyorum.”

Diana kadına baktı. “Belki anlıyorsundur ama bir yandan bu durum Julian için daha da kötüydü belki. Sorun bendeydi fakat kendisini çaresiz hisseden oydu.” Alyansını düzeltti. “Kocaman bir saatin tik taklarını duyabiliyordum resmen. Her an beynimdeydi.” Kadın gülererek ekledi: “Sanırım aklımı kaçırdığımı düşünüyorsunuzdur.”

“Hayır, düşünmüyorum. Hem de hiç.”

“Her neyse. Nicole ile Evelyn o yıl Julian’ın sınıfındaydı. Julian onları severdi ve sanırım onlar da Julian’ı. Onlarla ders dışındada buluşurdu. Hepsi de yirminci yüzyıl başlarındaki sinema dünyası ile çok ilgiliydi. Yani uygunsuz bir şey yoktu. Sonra bizim durumumuz ortaya çıktı.” Diana, Oli itiraz edecekmiş gibi elini salladı. “Onunla konuşmaktan mutluydum, zira kocasından büyük sırlar saklayan biri olmak istemezdim. Fakat yaklaşık bir hafta sonra Nicole ona bir teklifle geldi. Bize yumurtalarını bağışlamak istediğini söyledi. Biraz araştırma yapmıştı, on beş

bin dolar ve tüm masraflarının ödenmesini istiyordu.” Diana te-
reddüt ederek durdu. “Bunun üzerine ben de onunla tanıştım ve
ondan hoşlandım. Bu olay gerçek olamayacak kadar iyiydi. Oysa
şimdi geriye baktığımda ne kadar problemlı bir şey olduğunu gö-
rebiliyorum ama Nicole çok kolay olacakmış gibi konuşuyordu.
Kendinden çok emindi. Bu pozitif tutumu bana da bulaştı, zaten
çok da çaresizdim.”

Oli, Cara’nın söylediklerini düşündü. Kardeşinin insanları
herhangi bir şey yapmaya kolayca ikna edebildiğini söylemişti.
Sonra aklına Nicole’ün, Billy’yi çitlere fırlattığı geldi. Oli onu ta-
nıdıkça kız gözüne daha da gizemli görünüyordu. “O bir nevi
sizin gümüş kurşununuzdu.”

Diana minnettar gözükiyordu. “Öyleydi. Umut etmeye baş-
lamıştım. Çok genç ve sağlıklıydı.” Çenesi titredi. “Çocuğumuzu
gözümde canlandırabiliyordum.”

“Ama sonra?”

“Bir hafta sonra Nicole kayboldu.”

“Tamam,” dedi Oli tüm parçaları birleştirmeye çalışarak. “Bu
olay siz işlemlere başlamadan önce oldu yani?”

“Evet. Henüz ameliyat aşamasına geçmemiştik. Prensipte
anlaşmıştık, ama hepsi o kadar. Sınavlarının bitmesini bekleme-
mizin en iyisi olacağını düşünmüştük.” Diana nazıkçe boğazını
temizledi. “Böylece artık Julian’ın öğrencisi olmayacaktı.”

Oli’nin kalbi göğsünü delemek gibi atıyordu. “Doğru, böyle-
ce...”

Diana köpeğinin tasmaını diğer eline aldı ve iç çekip saçlarını
sivri kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Böylece Nicole aniden gitti
ve bütün hayallerim yeniden suya düştü. Korkunç bir dönemdi.
Dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünün farkındaydık. Julian
o gece bir avuç genç öğrenciyle aynı evdeydi ama ben gerçeği
biliyordum. Onlar bizim arkadaşlarımızdı. Hatta Nicole bir ba-
kıma artık ailemizin bir parçası olacaktı. Ama bu konudan hiç
kimseye bahsetmemeye karar verdik.” Diana acı çekiyor gibiydi.

“Hayatımızla ilgili detayların gazetelere yayılmasını istemedik çünkü gerçeklerin kolayca çarpıtılacağına bilincindeydik. Tüm bu yaşananlardan sonra Julian içine kapandı. Benimle bile konuşmaz oldu. Kendisini suçlu hissettiğinin farkındaydım ve bunu da anlıyordum, ama bilmiyorum. Belki de burnumun ucunda duran ve benim için doğru olanın ne olduğunu görememiştim.”

“Neydi o?”

Diana ellerini yine Hugo’nun üzerinde gezdirdi. “Julian o gecedan iki hafta sonra birtakım hisselerini sattı. Ondan bir hafta sonra da hesabından on bin dolar çekti. Fark etmediğimi sandı ama ben fark etmiştim. Başından beri biliyordum zaten.”

“Neden?”

Kadın ağzını büzdü. “Bilmiyorum.”

“Sence Nicole’e ödeme mi yaptı? Hâlâ görüşüyorlar mıydı?”

“Öyle tahmin ediyorum.”

Oli banka yaslandı. Küçük kız Evie on yaşlarındaydı. “Ne diyorsun sen?”

“Emin değilim!” diye bağırdı Diana. “Galiba inanmak istemedim. Hatta uzun bir süre bilmek de istemedim. Şu anda da inanmak istemiyorum ama gerçekler burnumun ucunda duruyor işte, öyle değil mi? Julian’ın ihanetine uğramışım. Nicole’ün boyunda, damarlarında bu ihanet dolaşmış hep.”

“Yattıklarını mı düşünüyorsun?”

“Evet.” Diana ayak ayak üstüne attı. “Biz tıbbi bir prosedürden söz etmiştik ama sanırım benim haberim olmadan planlar değişmiş. Ya da belki bir anda oldu. Ben bile Nicole’e azıcık âşık olmuştum, belki Julian da olmuştur.”

“Sence o yüzden mi kayboldu?”

“Ben de bunu merak ediyorum. Belki de olanlar yüzünden kendini suçlu hissedip kaçmıştır.”

Olabilir miydi? Nicole’ün kaybolması ile Evelyn’in cinayeti arasında hiçbir bağ yok muydu?

“Ne oldu da bütün hayatını geride bırakıp gitti, emin değilim ama Evelyn’in başına gelenlerle bir ilgisi olmalı,” dedi Oli.

Omuz silken Diana parmaklarını Hugo’nun tüylerine daldırdı.

“Nicole’ü bulmalıyız,” dedi Oli. “O gece gerçekten neler olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Ama ben diğer olayları bir türlü anlayamıyorum. Evelyn’in saldırıya uğraması korkunç bir şeydi. Julian çok üzüldü, o mükemmel biri olmayabilir ama bu cinayetle hiçbir ilgisi yok. O gece eve erken geldi.” Diana iç çekti. “On bin dolardan sonra da para çekmeye devam etti.”

“Ne kadar?”

“Sanırım yetmiş bin dolar civarı. Annesi birkaç yıl önce öldü, o yüzden tüm hesaplara ulaşamıyorum. Belki de daha çoktur.”

Oli para miktarını duyunca gözleri yuvalarından fırladı. “Anlamıyorum. Bunu neden sana söylemedi?”

“Bilmiyorum,” dedi kadın. Çenesi titriyordu. “Suçlu hissettiği için sanırım. Belki de onu terk etmemden korkmuştur?” Kadın önce Oli’ye, sonra da anneleriyle birlikte piknik yapan çocuklara baktı. “Dahası var. Perşembe günü bir telefon geldi. Telefonu cevapladıktan sonra çalışma odasına gitti ve kapıyı kapatıp konuşmaya orada devam etti. Bu onun hiç yapmayacağı bir şeydir.”

“Kimin aradığını söyledi mi?”

Diana dudaklarını büzdü. “Üniversiteden biri dedi ama cuma günü bu defa kendi birikim hesabından on iki bin dolar çekti. Limiti bu kadardı. Şifresinin bende olduğundan haberi yok.” Diana başını kaldırdı. Mavi gözleri öfke ve bir şeyle daha parlıyordu: Kararlılıkla. “O gün onu takip ettim. Bana işe gideceğini söylemişti ama yalan söylediğini biliyordum. Carlton’da bir eve gitti. Tam göremedim ama sanırım kapıyı bir kadın açtı.” Diana gerildi. “Bence o orada. Nicole benim bebeğimle birlikte o evde.”

AĞUSTOS 2004

Lanet olsun, diye düşündü Alex. *Lanet olsun.* Bu çok kötüydü, gerçekten kötü. Ahşap panellere bakarak odaklandı.

Nicole ağladığında çoğu insan gibi yüzü gözü şişip kızarmıyor, aksine çok tatlı görünüyordu. “Sadece bir defa oldu,” dedi gözyaşlarını silerken. “Bebek bakıcılığı yapmak zorundaydım çünkü kiramızı böyle ödüyoruz, hepimiz aynı işi yapıyoruz. Ama geçen hafta hastalandığım için vaktim kalmadı.” Alex’e baktı. “Geçinmek için çok uğraşıyoruz. Ailelerimiz varlıklı değil, hem babamın da pahalı tıbbi tedaviler için ödeme yapması gerekiyor. O yüzden ders kitaplarımı alacak parayı gönderemiyorlar.” Nicole hıçkırarak ağlıyordu. “Tüm bu olanlar benim suçum, bu benim fikrimdi ve kimseye zarar vereceğini düşünmedim. Biz ev arkadaşız, sürekli birlikte çalışıyoruz. Kötü öğrenciler değiliz. Alex sadece bana bir iyilik yapıyordu.”

Alex arkadaşına bakıp bunların tek kelimesinin bile doğru olup olmadığını merak etti. Nicole babasının hasta olduğundan hiç söz etmemişti ama ona güven olmazdı. Zira bu kız tıpkı bir soğan gibiydi, her bir katmanının altında başka bir kabuk olurdu.

Profesör kollarını göğsünde birleştirip koltuğunda geriye doğru yaslandı. Eşit derecede yanmış bronz bir teni, güzel dişleri vardı ama saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Temiz giysilerine rağmen, genelde etrafa telaşlı bir hava saçar, olması gerektiğinden biraz daha hızlı yürürdü. Alex’in koruyucu annelerinden biri ona toplum içinde asla telaşlı yürünmez, yoksa aptal gibi görünürsün demişti. Alex o koruyucu annenin adını bile hatırlamıyordu. Birkaç isim

düşündü ama hiçbir kulağına doğruymuş gibi gelmedi. Danielle? Emily?

Maalesef profesör şu an hiç telaşlı görünmüyordu. Tamamen kontrollü bir hali vardı.

Yakalanırlarsa ne olacağını üçü de aralarında hiç konuşmamıştı. Evelyn şüphelerini dile getirdiğinde Nicole'ün ona *şom ağzını açma*, dediğini anımsadı. *Basitçe halledersek bir şey olmaz.*

Nicole insanları sakinleştirme konusunda iyiydi. Kız genelde hiçbir şeyden korkmazdı ve ikna kabiliyeti müthişti. Ama şu an o bile sarsılmış görünüyordu.

Bu mantıklı bir şeydi, üçü de bu konuda hemfikir. Her şeyi bir anda yapmanın sırası değildi. Zira Evelyn'in seçmeleri bir anda ortaya çıkıvermiş ve dersleriyle çakışmıştı. Öte yandan bebek bakıcılığı ve garsonluk da yapmak zorundaydılar yoksa parasız kalırlardı. Bu durumda dersler her zaman listenin en altına itiliyordu. Alex bir önceki yıl Nicole'ün birkaç dersini almış, Evelyn diğerlerinininkine girmiş ve dönüşümlü olarak idare etmişlerdi. Eski ödevleri yapıp makaleler yazmak kolaydı.

Konu ilk açıldığında *bu çok akıllıca* diye ısrar etmişti Nicole. *Kendi inisiyatifimizi kullanıyoruz. Böylece hepimiz güçlü yanlarımızı ortaya koyarız. Hem hepimizin birbirimize bu denli benziyor olmamızın da faydası var, kardeş gibiyiz.* Elini kaldırarak Alex'e sıırıttı. *Üstelik konu makale yazma olunca Evelyn'in elinde güçlü bir silah var. Yani bu şekilde hepimiz kazanırız.*

Alex kıza bir beşlik çaksa da midesi bulanmıştı. Sınava girerken hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak Nicole'ün kimliğini gösterdiğinde bayılacağını sandı.

Ama bunu sürekli yapmayacaklardı. Hâlâ derslere giriyor, öğretmenleriyle görüşüyorlardı. Ama bu şekilde üzerlerinde baskı kalkmış oluyordu, hem Nicole haklıydı. Bu gerçekten zekice bir plandı. Son on iki ay içinde işleri yolunda gitti. Daha çok çalışabildikleri için daha çok kazanmaya da başladılar. Üstelik okuldaki bu plana iyice alışmışlar, artık onlara daha kolay gelmeye başlamıştı.

Gerçi bir gerginlik de yok değildi. Hep birlikte kararlaştırdıkları kuralları biraz gevşetmişlerdi. Evelyn kendi payına düşenden daha fazlasını yaptığını söyleyerek şikâyet etmeye başlamış, hepsi biraz gevşemişti. Alex ile Nicole'ün edebiyat dersi için yazdıkları makale çok benzerdi, hatta kısa bazı bölümleri kopyalayıp yapıştırmışlardı. Bu konuda tartıştılar ama değiştirmeye vakitleri yoktu.

Alex burnunu buruşturdu. Profesörün odası ter, ıslak bot ve bayat kahve kokuyordu. Birinin pencereyi açması lazımdı.

Birkaç hafta önce Alex odasındaiken Nicole arka bahçede sigara içip telefonla konuşuyordu. Konuşmaya kulak misafiri olan Alex kızın telefonda bir süreden bahsettiğini ve iki yüz dolar ödeyebileceğini söylediğini duydu. Kız gruptan çıkmıştı ve işte burada muhtemelen ifşa olmak üzerelerdi. Artık ülkedeki her üniversitenin kara listesine alınacaklardı. Alex'in uğruna çalıştığı her şey duman olup uçmak üzereydi.

"İyi deneme," dedi profesör sonunda. "Ama bunun ilk kez olmadığının farkındayım, Bayan Horowitz. Kanıtım var."

Nicole önce gözlerini kıstı sonra da itiraz ederek kocaman açtı. Bir şeyler söylemek için ağzını da açtı ama adam eliyle onu susturdu.

"İnsan finansal zorluklar yaşarken ne kadar zorlanır bilirim." Gözlüklerini çıkartıp gözlerini ovuşturdu. "Çok yanlış kararlar verir." Gözlüklerini tekrar takıp burun kemerine indirdi. "Uzun dönemde sorunlar yaratacak kararlar."

Nicole başıyla hafifçe onayladı. Sıkışık odadaki enerji iyice gerginleşmişti. Alex nefesini tuttu.

"Ama belki de tüm bunları silmek istersiniz. Ve hayalini kurduğunuz muhteşem geleceği inşa edecek kadar para kazanmayı da." Adam ellerini üçgen şeklinde birleştirdi. Tırnakları tertemizdi. Önce Alex'e sonra Evelyn'e baktı. "Ama alternatifinizin hiç de güzel olmadığını söylemek zorundayım. Hem de hiç güzel değil."

Yüreğini korku saran Alex gözlerini kapattı. O adama dokunmayı, o adamın kendisine dokunmasını istemiyordu. Aklına eski

koruyucu ailelerindeki ağabeyleri ve kendisine zorla yaptırdıkları şeyler geldi.

“Evet, tabii ki.” Nicole gözyaşlarını sildi. “Tabii ki isteriz.”

Adam dirseklerini masaya yasladı ve “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. “Gerçekten çok basit bir şey. Ayrıca hiç kimsenin zarar görmeyeceğini de unutmayın, zaten işin güzelliği de burada.”

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Oli, Diana'yı parktaki bankta ufak tefek bedeni kamburlaşmış, elleri Hugo'nun tüylerinin içine girmiş vaziyette bıraktı. Kadın sonunda yıllardır sakladığı sırdan kurtulmuştu ama Oli bu sırrın kendisine huzur getirip getirmeyeceğinden emin değildi. Kadının anlattıklarını bir kez daha düşünerek tekrar Nicholson Caddesi'ne doğru yürüdü. Julian'ın Nicole ile yatma şansı olduğunu düşünerek o gece o eve gitmesi mantıklıydı ama neden Diana'yı da davet etmişti? Kadının hastalanacağını tahmin edemezdi ki. Bu planlanmış bir şey olmamalıydı ya da belki Diana yanlış anlamıştı. Belki Julian, Nicole'e başka bir sebeple para veriyordu ya da belki parayı başka birine veriyordu.

Yürürken sıcaklayan Oli kabanını çıkarttı. Işıklardan karşıya geçip Hoddle Caddesi'ne doğru yürüdü. Elinde alet çantası taşıyan bir adam yanından geçerken ona ıslık çalıp, "Hey, sarışın," diye seslendi.

Oli adamı duymazdan geldi ve yürümeye devam etti. Diana kocası hakkında haklı olsa bile bunların hiçbirisi Evelyn'in niçin öldürüldüğünü açıklamıyordu. McCrae döllenme konusunda suçlu olabilirdi ama herkes adamın evden saat onda ayrıldığını söylüyordu. Katil o değildi ama belki de ölümle sonuçlanan olaylar zincirini o tetiklemişti. Belki Evelyn, Julian ile Nicole'ü öğrenmiş ve Diana'ya anlatacağını söyleyip kızı tehdit etmişti. Ya da belki Alex öğrenmiş ve ikisinin arasındaki kavgayı ayırmaya çalışırken

Evelyn arada kaynamıştı. Ama bu da pek mümkün görünmüyordu. Alex herhalde Nicole'ün profesörlerinde biriyle yatmasına bu denli sinirlenmiş olamazdı, en azından mutfığa gidip bir bıçak alacak ve Evelyn'i dört kez bıçaklayacak kadar? Tabii eğer Julian'a âşık değilse? Oli'nin zihninde ev arkadaşlarının yüzleri belirdi. Şu an Cooper'la, hatta TJ'le bile konuşmayı çok istiyordu ama böyle bir seçeneği yoktu. Botunun içindeki ayakları terledi.

Diana'nın dün kocasını takip ettiği Carlton'daki eve gitmeliydi. Ama ondan önce hapishaneye gidecekti. Theo Bouris ile konuşma vakti gelmişti.

Oli bir suç muhabiri olarak çalışırken suçlularla oldukça yakındı, genelde mahkeme salonunda ya da salonun hemen dışında, hatta bir keresinde olay yerinde ve iki kez de hapishanedeki röportajlarında. İçlerinden sadece bir tanesi -Jackson Roy- onun sinirlerini çok bozmuştu. Adam korkunç cinayetlerini hevesle anlatırken her detayı tarif etmiş ve Oli'ye sürekli kendisine üçüncü kurbanını hatırlattığını söylemişti. Kadın, Sienna Forrest isimindeki bir şairdi ve Oli ona hakikaten de çok benzediğini fark etmişti. Roy resmen Oli'nin içine işlemiş ve günlerce aklından çıkmamıştı ama Oli kötülüğün de, diğer her şey gibi, bir terazide yer aldığını bilen biriydi. Neyse ki Roy nadir rastlanan bir insan tohumuydu. Çoğu katil ya büyük bir hata yapar ya da yanlış kararlar verirdi. Çok fazla içmek, çok hızlı araba kullanmak gibi. Hayattaki pek çok şey gibi cinayet insanların görmek istedikleri şekilde siyah-beyaz değildi.

Oli, Theo Bouris'in ne tip bir katil olduğunu bilmiyordu. Adam benzer suçlulardan oluşan bir hanedanlıktan geliyordu. Ailesindeki insanlar nesiller boyunca işlerini suç üzerine kurmuşlardı. Bouris gibi adamlar kendilerini pek yansıtmak istemezlerdi ama belki artık kırklı yaşlarına geldiği ve hapishanede geçirecek

yirmi yılı daha olduğu için adamın kibri biraz yontulmuş olabilir-
di. Sonuçta Isabelle’i öldüren kişi oydu. Kadının hayatını kısaltar-
ak Oli’nin hayatına da yeni bir yön vermişti. Adamın karşısında
olacağını düşünmek bile Oli’ye hem korkunç hem de çekici ge-
liyordu.

Yeni kiraladığı Toyota’sını ziyaretçi otoparkına çekti ve ha-
pishane binasına girdi. Kimliğini gösterip güvenlikten geçti.
Beklerken biraz serinlemek için bluzunun uçlarını kıvırdı. Geç-
mek bilmeyen otuz boğucu dakikanın ardından emeklilik yaşını
çoktan geçmiş gibi görünen bir gardiyan onu kısa bir koridorun
sonundaki kapalı bir kapıdan geçirdi. Parmaklarını kapının kolu-
na koyan adam durdu ve Oli’ye döndü. “Bir sorun çıkarsa seslen
ama bir şey olmayacaktır. Zaten zincirli, hem genelde öfkeli biri
de değildir. Aslına bakarsan komik piçin tekidir. Her neyse, ben
kapının önündeyim.”

Oli başını salladı. Yutkundu, avuçlarını kotuna sildi. Pence-
resiz odaya girdi. Odada üç masa vardı. Theo Bouris kapıdan en
uzaktaki masada oturuyordu. Adamın solundaki beş sandalye, az
evvel oturanlar öfkeyle çıkmışlar gibi, dağınık bir daire şeklinde
duruyordu. Sandalyelerin ayağındaki çizik izleri gri muşambayla
kapatılmıştı.

Kapı arkasından kapandı. Bouris beklenti dolu gözlerle ona
bakıyor, gülümsüyordu. Gamzeleri vardı. Oli bir adım geriledi.
Burada ne işi vardı?

“Merhaba,” dedi adam. “Bugün kesinlikle şanslı günüm olma-
lı. Lütfen otur.” Elini uzattığında bileğini saran zincirler şingır-
dadı. “Beni görmeye geldiğine hemen pişman mı oldun?” Omuz
silkti. “Haklı olabilirsin.”

“Özür dilerim.” Özür dilediği için içinden kendine küfreden
Oli, Isabelle’in katilinin tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Ada-
mın kamera görüntülerini ve fotoğraflarını daha önce görmüştü;
işin aslı adam tutuklandığı zaman Oli, onunla ilgili bulabildiği
ne varsa incelemişti ama yüz yüze, beklediğinden daha genç

göründüğünü fark etti. Çekici biriydi, sola doğru sertçe kıvrılan burnu hariç bütün yüz hatları simetrikti. Şakaklarında küçük bir şişkinlik vardı ama bunun dışında sarı-kahve cildi pürüzsüzdü.

Oli adama nasıl olduğunu sormak için garip bir şekilde heveslendi ama adam ondan önce davrandı. “Nasılsın Bayan Gazeteci?” Eğleniyor gibiydi. “Hayır, söyleme. Bir katilin zihnine girmeye çalışıyorsun? İyi huylu ve şefkatli tarafını ortaya çıkartmaya çalışıyorsun?” Bej rengi, düz dişlerini göstererek güldü. “Doğru yolda mıyım?”

“Hayır.” Oli saçlarını savurup dirseklerini masaya koydu. “Isabelle Yardley’i öldürdüğün sabah onun yerini nereden öğrendiğini bilmek istiyorum.”

Bouris başını havaya kaldırdı. “Tamam, anladım. Şu bildik oyunu oynuyoruz yani? Tamam, tamam.” Gözlerini Oli’den ayırmadan sakalını sıvazladı. “Yardley ile aramızda özel bir bağ vardı. Orada olacağını hissettim.”

Oli’nin içindeki lanet öfke bir anda patladı. “Palavra.”

“Peki, tamam.” Adam parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. “Onu takip ettim. Ödevini yapmamışsın, yaramaz kız.”

“Mahkemede ne söylediğini biliyorum ama sana inanmıyorum. Bence senin gibi bir amatör onu takip etse Isabelle bunu hemen anlardı. Özellikle de sabahın o erken saatinde.”

Adam yüzünde sakın bir ifadeyle ağırlığını sandalyesine vererek geriye doğru yaslandı.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Oli’nin bacakları karıncalandı. “Bence Isabelle’in orada olacağını sana birisi söyledi.” Neredeyse boğulacaktı. “Ve ben de onun kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Adamın gözlerinde meraklı bir ifade belirdi. “Isabelle arkadaşın mıydı?”

“Söyle,” dedi Oli dişlerini sıkarak. “Artık kaybedecek neyin var ki?”

“Ben sözümün eri bir adamımdır.” Kollarını göğsünde birleştirdi.

Oli sandalyesini itip ayağa kalktı.

“Senin o mükemmel dedektif arkadaşın o kadar da mükemmel değildi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Adam omuz silkti. “Bu kadar söylüyorum. Belki de onu sandığın kadar iyi tanımamışsındır.”

Oli gülmemek için kendini zor tuttu ama elleri kontrolsüzce titremeye başladı. “Eğer bana anlatmayacaksan burada olmamın bir anlamı yok.” Gözlerini adamdan ayırmamaya çalışarak birkaç adım geriledi.

“Bir telefon almış olabilirim.” Sesi havada bir yılan gibi tısladı.

Oli durdu. “Telefon mu?”

“Evet.” Eliyle telefonla konuşuyormuş gibi yaparak sırtıttı. “Bilirsin, telefon.”

“Kimden?” Oli’nin çenesi yerinden çıkacakmış gibi acıdı. Söylemesine katlanamazdı ama yüreği paramparça olsa bile duymak zorundaydı.

Bouris dilini şapırdattı. “Söyleyemem. Bu hiç profesyonelce olmaz.”

Oli dehşet içinde yanağından süzülen gözyaşını fark etti. Zihninde bir şimşek çaktı. Şu an kendisi Isabelle’di ve hayatını alan adamın önünde duruyordu. Güzel bir kemik yapısı, uzun siyah saçları olan kadın, açık mavi gözlerinde yalvaran bir ifadeyle, ölmesini isteyen kişinin kim olduğunu öğrenmeyi bekliyordu.

Oli boğulur gibi oldu, dudaklarının arası salya ile doldu. “Lütfen.”

Bouris yüzünü üzölmüş gibi buruşturdu. “Ah, canım. İsterdim ama söyleyemem. Şeytanın kendisiyle bizzat anlaşma yaptım. Tek söyleyebileceğim birinin o kiltaktan benden çok daha fazla nefret ettiğı.”

BÖLÜM OTUZ ALTI

Gardiyan kapının sürgüsünü açtı. Sürgüyü açmak için iterken korkunç bir sürtünme sesi çıktı. Oli diğer gardiyanlarla göz göze gelmemeye çalışarak telaşla koridordan geçti ve çift kapıyı itip kendini öğleden sonra güneşinin altına attı. Bir korna sesiyle geriye doğru yalpaladı, yanından hızla geçen Mitsubishi neredeyse ona çarpacaktı. Aracın egzozundan siyah bir duman çıktı. Oli donmuş bir vaziyette yolda dikilirken midesinin yandığını hissetti.

Dean'ın büyük, boş evini düşündü. Lily'yi arayıp, onlar da mı kalsam, diye düşündü. Ama bu gözüne çok dramatik geldi. Evin-den kaçıp annesine sığınan bir çocuk gibi davranmış olurdu.

Sistemindeki son adrenalin de iyice kaybolunca dişleri birbirine vurmaya başladı. Kollarını ovuşturup kiralık arabasına geri döndü. Isıtıcıyı çalıştırdı. Beyni uyuşmuş bir vaziyette direkt karşıya baktı. Parlak sarı kazak giymiş, uzun saçını arkasından tek örgü şeklinde toplamış olan bir kadın hapishane binasının girişinden dışarıya fırladı. Yüzü yaşlarla dolmuştu. Caddeden aşağıya doğru koşarken çantasını bacağına çarpıyordu.

Derin bir nefes alan Oli, Rusty'i aradı.

"Oli?" Adamın sesi kadını paramparça etti.

"Rusty."

"Ol. Sen iyi misin?"

"Cooper'la ilgili bir haber var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Henüz elimizde bir şey yok."

"Peki." Büyük bir çaresizlik hissetti.

“Gerçi hâlâ her şeyin üzerinden geçmekle meşgulüz, güvenlik kameraları ve telefon kayıtları falan. Bu sabah ofisine gidip çocuğun bilgisayarıyla diğer bazı aletlerini aldık. Eğer bulunacak bir şey varsa buluruz.”

“Cooper ayrıca...” Oli durdu. Polislerin stüdyodan haberi yoktu ve bir anda öyle kalmasını istediğini fark etti.

Adam kadının duraksamasını yanlış anlayıp duygulandığını sandı. “Ol, bir şey bulur bulmaz sana haber vereceğiz. Söz, tamam mı?”

Kadın burnunu çekti.

“İyi olduğundan emin misin?”

“Rusty, sanırım bir şeyler dönüyor.”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum.” Ağlamaya başladı. “Az evvel Theo Bouris’in yanındaydım.”

Küçük bir sessizlik oldu. Rusty’in nefes sesi yoğunlaştı. “Ne? Neden böyle bir şey yaptın?”

Oli telaşla cevap verdi. “Sanırım biri Bouris’e o sabah Isabelle’in yerini söylemiş. Yani adam yalnız hareket etmiyormuş.”

“Oli,” dedi Rusty ihtiyatlı bir ses tonuyla.

“Ciddiyim!”

“Şu an neredesin?”

“Hapishanede.”

“Araba mı kullanıyorsun?”

“Evet.”

“Tamam, ben evdeyim. Geçerken beni de al da gidip bir şeyler yiyelim. Konuşuruz. Şu an yalnız kalmaman gerek bence.”

Kadın karar vermeye çalışırken dudağını ısırды. “Tamam, birazdan oradayım.”

Oli şehre geri dönerken hava kararmaya başladı. Trafik lambalarında duran kadın, gözlerini yoldan ayırmamaya çalıştı. Yan

arabadaki kişinin kendisine baktığını hissetti. Biraz eğildi. Trafik yeniden akmaya başlayınca rahat bir nefes alıp ilerledi.

Yirmi dakika sonra Rusty'nin Kensington'daki evine geldi. Ön pencereye doğru farlarını yakıp söndürdü. Ön kapı açıldı ve Rusty dışarıya çıkıp arabaya doğru yürüdü. Toyota'ya bindi ve Oli'ye şüpheyle baktı. "Oli," dedi sadece.

Kadının az evvel yaşadığı şok şu an yerini büyük bir kararlılığa bırakmıştı. Hemen arabayı çalıştırdı. "Tüm bunlar sana delice gelse de umurumda değil. Bence Isabelle cinayetinin altında daha büyük bir şey yatıyor."

Adam yan aynadan sarkan plastik işareti görünce, "Bu araba senin değil mi?" diye sordu.

"Kiralık."

"Peki." Camdan dışarıya baktı sonra gözlerini tekrar Oli'ye çevirdi. "Neden bir kiralık araç kullandığını anlatmak ister misin?"

Oli gözlerini yoldan ayırmadan, "İstemem," diye cevap verdi.

Adam çenesini öne doğru çıkarttı ve koltuğunda hafifçe döndü. Yorgun olduğu belliydi. Başına bir beyzbol şapkası takmıştı. Soluk tenindeki çilleri parlıyordu. "Bouris'le ilgili bu teorinin nereden çıktığını anlatmak ister misin peki?"

"İstemem."

Adam burun deliklerini açarak derin bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla Isabelle'in ölümü seni garip bir şekilde etkilemiş." Oli sanki buna itiraz etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı ve devam etti: "Ama bu olayı deşip Bouris gibi bir pislikle buluşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Gaza basan Oli steysin tipi bir aracı geçti. "Fakat kadının ölümünden biri daha sorumluyorsa ve o biri Bouris ile birlikte çalışmışsa o zaman polis bunu kesinlikle öğrenmek isterdi. Öyle değil mi?"

"Elbette! Ama senin bu işe karışman gerekmez."

"Gerçekten mi? Zira siz polisler ilk seferinde pek de iyi bir iş çıkartmışa benzemiyorsunuz."

"Oli."

Kadın çaresizce gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Kadın koşuya çıkmıştı ve biri ona tuzak hazırladı, o canavarı üzerine saldı.” Yüzü buruştu. “Lanet olsun, Rusty, çocukları evde onu bekliyordu.”

Adam elini yavaşça kadının elinin üzerine koydu. “Senin üvey kızların.”

“Önemli olmasının sebebi bu değil!”

Rusty elini çekti. Camdan dışarıya baktı. “Ben Bouris’i araştırırım. Eşeleyip bir şey var mı diye bakarım. Eğer bir şey çıkarsa soruşturmayı yeniden açmak için dilekçe veririm.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Oli.

Sokak lambalarının altından geçerlerken yüzlerine gölgeler vurdu.

Rusty yüzünü kadına döndü. “Oli, yanında olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama senin etrafında olmak benim için çok zor. Herhalde bunu sen de biliyorsundur?”

Oli’nin midesi bulandı. Bir pizzacının yanına çekip arabayı durdurdu. Pencereden bir çiftin yemek yediğini gördüler, kadın gözlerini devirip gülmeye başladı. Oli başını direksiyonun üzerine koydu. “Rusty.”

“Sorun değil. Hem arkadaşın için hem de Bouris’in söyledikleri yüzünden üzgün olduğunu biliyorum. Tabii ki hâlâ benim arkadaşımsın ama bu kolay olduğu anlamına gelmez.”

“Siglo’ya gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Çatı katına?”

“Evet,” dedi şaşırان adam. “Ev içi şiddet hakkındaki yazı dizini kutluyorduk. Neden?”

“Bütün bara bağırarak benim ne kadar müthiş biri olduğumu ve benimle nasıl gurur duyduğunu söylediğini hatırlıyor musun?”

Rusty gülümsedi. “Biraz çakırkeyiftim. Ama seninle gurur duyuyordum. O hikâye için çok çalışmıştın ve gerçekten çok önemliydi.”

“Bunları söylemen çok tatlıydı. Seninleyken kendimi hep her şeyi yapabilecekmiş gibi hissederdim.”

“Hah.” Adam geriye doğru yaslandı. “Haydi ama, Ol, bu doğru değil.”

“Doğru! Ama işler çok karıştı ve ben de korktum. Hepsi bu.”

Adam suratını astı. “Neden korktun? Bağlanmaktan mı? Özür dilerim Oli ama beni altı ay sonra iki çocuklu bir dul için terk ettin. O yüzden, eğer karışıklıktan söz ediyorsan sen kazandın.” Rusty yumruğuyla hafifçe cama vurdu.

“Ben daha önce de Dean’le birlikteydim.” Sesi çok boş çıkıyordu.

“Neyden önce?”

“Seninle olmadan önce. Çok uzun zaman önce.” Yıllardır sakladığı şeyi böyle yüksek sesle söylemek Oli’ye tuhaf geldi.

Kadını anlamaya çalışan Rusty başını iki yana salladı. “Bir dakika, ama Dean o zamanlar...”

“O Isabelle’leyken ben de onunlaydım.”

“Ne zaman?”

“On yıl önce.”

“Tanrım, Oli. Ne kadar sürdü?”

“Yeterince uzundu.” Adama baktı. “Neredeyse hayatımı mahvedecekti.”

“Bana anlatmalıydın.”

Kadın gülmeye çalıştı. “Gözündeki değerimi artıracığını düşünmedim.”

“Haklı olabilirsin.” Adamın yüzündeki rahatlamadan Oli onun bir şeyler düşündüğünü anladı. “Benimleyken de onunla birlikte miydin?”

“Hayır, asla. Umarım bana inanırsın. Biz ayrıldıktan birkaç hafta sonrasına dek Dean’i ne gördüm ne de onunla konuştum.”

Adam rahat bir nefes aldı. Oli’nin ellerini avuçlarının içine aldı. “Buna çok sevindim. Neden bu kadar önemsedim bilmiyorum ama önemsedim işte.”

Oli de adamın eline sarıldı. Birkaç dakika boyunca lokantadaki çifti izlediler.

“Isabelle öldükten sonra sen değiştin.”

“Evet,” dedi Oli. “Değiştim.”

Adam başını sallayıp gürültüyle yutkundu. “Bir şeyler alalım mı?”

Elini geri çeken Oli arabayı çalıştırdı. “Belki daha sonra önce yapmamız gereken başka bir şey var.”

Oli’nin tahminleri bir sis bulutu gibi arabanın içinde dönüyordu ama Rusty başka soru sormadı ve bu Oli’yi çok memnun etti. Hızla müzenin önünden geçtiler. Soğuk havaya rağmen, lokantalar masalarını Faraday Sokağı’na çıkartmıştı. Neşeli gruplar gülererek sohbet ediyor, garsonlar telaşla mutfağa girip çıkıyorlardı. Kaldırımlarda eşofmanlı insanlar yürüyüş yapıyor, birbirlerine çarpmamak için sağa sola kayıyorlardı. Bir bisikletli neredeyse aynalarına çarpacak kadar yakın mesafeden, yanlarından geçip gitti.

Oli sessizliğini bozdu. “Telefonumu alır mısınız? Adres notlar bölümünde yazıyor.”

Adam çantadan telefonu çıkartıp ekrana baktı. “Dean üç kez aramış.”

“Tamam.” Adama şifresini söyledi ve Rusty adresi GPS’e girdi.

Johnson Sokağı’nın kesiştiği noktaya çok az kala Oli arabayı sola çevirdi sonra bir daha sola, ardından sağa dönüp 19 Numara, Flockheart Lane’e ulaşana kadar birkaç sokak daha ilerledi. GPS’i kapatıp telefonunu kontrol etti. Dean mesaj atmıştı. *Lakes Entrance’a geri döndüm. Seni biraz rahat bırakacağım ama bu hafta bu konuyu konuşmalıyız. Seni seviyorum.*

Rusty eve baktı. “Bana burada kimin yaşadığını söyleyecek misin?”

Dean’i aklından çıkartmaya çalışan Oli sertçe frene bastı. “Burada kimin yaşadığını bilmiyorum.”

“Oli.”

“Julian McCrae birkaç gün önce buraya geldi ve Nicole Horowitz ile kızının bu evde olma ihtimali var.”

“Sen ciddi misin?”

Oli arabadan indi. “Haydi.”

“Oli, eğer düşündüğün buysa benim destek çağırmam lazım.”

“Ben de öyle yapacağını düşündüm,” dedi. Çoktan yarı yola gelmişti. Bahçeden geçip zili çaldı.

Birkaç adım sağında duran Rusty gerekirse polis pozisyonuna geçmek için hazır bekliyordu.

Kapının arkasında bir hareketlenme oldu. Bir anahtar çevrildi. Dar boşlukta bir yüz belirdi. Evden bir bebek sesi geliyordu. Oli gözlerini kırptırdı. “Cara?”

Oli kafede buluştuklarında Cara’nın kız kardeşiyle ilgili söylediklerini hatırladı. *Ben de ondan etkileniyordum. Hem o benim kardeşimdi. Sadece ikimiz vardık.*

“Sen burada ne arıyorsun?” Cara’nın bakışları Rusty’e kaydı. “Bu da kim?”

“Önemli değil.” Oli’nin beyninde bir sürü şey dönmekteydi.

“Benim için önemli.” Cara’nın parlak pembe ojeli tırnakları kapının kenarını kavradı. “Sen ne cüretle gecenin bir yarısı, yanında bir adamla bana haber vermeden kapımda belirirsin?” Kadın tekrar kendisine bakınca Oli, Nicole’ün içeride olup olmadığını merak etti. “Seni *tanımıyorum* bile.”

“Sorun yok, ben polisim,” diye cevap verdi Rusty.

“Bu kendimi daha iyi hissettirmedi. Gidin. Sana zaten bildiğim her şeyi anlattım ben.”

“Bence bu doğru değil,” dedi Oli. “Lütfen bizi içeri al, Cara. Doğru olanı yapmak istediğini biliyorum.”

“Hayır, gitmenizi istiyorum.” Kapıyı kapatmaya çalıştı ve Oli o gün ikinci kez ayağını eşiğe sıkıştırdı. Ama bu defa da omzuyla kapıya bastırdı.

Rusty bir adım öne yaklaştı. Cara kapıyı itmeye çalıştı ama yeterince hızlı davranamadı ve kapı ardına kadar açıldı. Oli hole düştü. Hemen ayağa kalkıp ileriye koştu. Bebek hâlâ ağlıyor ama Oli sesin hangi yönden geldiğini anlayamıyordu. Rusty bağırdı. “Dur!” Cara onu arkadan yakalayıp kabanını çekti ama Oli holün sonuna kadar gitmeyi başardı. Cara arkasından dolanıp önüne geçti. Siyah gözleri alev alevdi. Rusty hemen arkasında soluk soluğa bir vaziyette durdu.

“Hemen defol.” Cara’nın göğüs kafesi inip kalkıyor, boynundaki kemikler bir bıçak gibi sivri görünüyordu.

“Cara, sana yardım etmemize izin ver.”

Bebek susmuştu, dairede soluk alıp verişleri dışında çıt çıkmıyordu.

“Ne yardımı?” dedi Cara öfkeyle.

Oli’nin gözleri hemen odayı taradı. Dağınık bir kitaplık, renkli bir halı ve Cara’nın bebekle çekilmiş fotoğrafları vardı.

“Burada kiminle yaşıyorsun, Cara?”

“Tek başıma yaşıyorum. Sadece ben ve çocuğum. Ve sizin de hemen gitmenizi istiyorum.”

“Sana inanmıyorum. Bence o burada. Bence Nicole burada.”

Öfkeyle yanan iki kadın birbirlerinin gözlerine baktılar.

“Belki oturabiliriz,” diye bir öneride bulundu Rusty.

Oli arkalarındaki holde bir hareketlilik hissetti. Gözlerini Cara’dan ayırmadan hafifçe döndü. Yandan birinin geçtiğini fark etti.

Rusty bir şeyler mırıldanıyordu.

“Hayır.” Cara itiraz eder gibi kollarını kaldırdı.

Holün ağzında küçük bir kız duruyordu. Daha yeni uyanmıştı, dağınık sarı saçları yüzüne düşüyordu.

Önünde AC/DC logosu olan giydiği uzun tişört dizlerine kadar iniyordu.

“Yatağına dön,” dedi Cara.

“Hayır!” dedi Oli. “Seninle konuşmak istiyoruz. İsmi Evie mi?”

Küçük kız başıyla onayladı.

“Neler oluyor Oli?” Rusty telefonunu tutuyordu.

Oli ellerini dizlerinin üzerine koyup kızın göz hizasına kadar eğildi. “Annen nerede Evie?”

Evie önce Cara’ya sonra tekrar Oli’ye baktı. Bir adım geriledi.

“Lütfen bizi rahat bırakın,” dedi Cara çaresizce.

Sakinliğini korumaya çalışan Oli kadını duymazdan geldi.

“Bana annenin nerede olduğunu söyleyebilir misin, Evie?”

“Oli?” dedi Rusty.

Bebek uzun çığlıklar atarak yeniden ağlamaya başlayınca Oli’nin tüyleri diken diken oldu. Evie’ye yaklaştı ve diz üstü yere çöktü. Dizleri çıtırdadı. “Evie, ben anneni arıyorum. Kendisi burada mı?”

Evie başını iki yana salladı.

Oli’nin midesi, gerçekleri fark edince buruldu ve son birkaç günde yaşanan tüm olaylar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Evie’nin yüzüne baktı. Kocaman açılmış gözlerine, dik burnuna ve fildişi tenine. Dalgalı sarı saçlarına.

Oli ayağa kalkarken küçük kız, “Annem gitti,” dedi.

Bu doğru olamazdı ama Oli doğru olduğunu biliyordu. Evie’nin yanından uzaklaşıp Rusty’nin yanına gitti. Adam kadının omuzlarından tuttu. “Rusty,” dedi Oli nefes nefese.

“Ben Bowman’ı arıyorum,” dedi adam.

Cara ağlıyordu. Kadının hıçkırıkları bebeğin sesiyle karıştı. “Lütfen açıklamama izin verin.”

“Rusty,” dedi Oli. “Ah, Tanrım.”

Fakat adam çoktan telefonda birine adresi veriyordu. Telefonu kapattıktan sonra Oli onu bir köşeye çekti. Gözleri hâlâ Cara ile Evie’nin üzerindeydi.

“Ne var, Oli?” dedi adam kadının gözlerinin içine bakarak. “Ne var?”

“Bu o,” diye fısıldadı Oli. “Sanırım Louise Carter’ı bulduk.”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Cara, Oli'ye Nicole'ün gittiğini anlatırken Rusty de mutfakta Evie ile konuşuyordu. Nicole salı sabahı bir anda Cara'yı aramış ve Warrantdyte'e gelip kızıyla kendisini alması için yalvarmıştı. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Yıllardır mahkûm gibi yaşadığı taciz dolu ilişkisini nihayet bitirmiş, Cara'dan af dilemiş ve yanında kalmalarına izin vermesini istemişti. Hayatındaki tek iyi şey olan kızını korumak istiyordu. Cara onun geçmiş hakkında konuşmak istemediğini ısrarla söyledi ama o gece Paradise Sokağı'nda Alex'in kendisini tehdit ettiğini, haftalardır tuhaf davrandığını ve o gece ona bağırıp çağırdığını anlatmıştı. Nicole kızın neden böyle davrandığını bilmiyordu. "Nicole, Alex'e, eğer sakinleşmezse polis çağıracağını söylediğinde Alex onu bıçakla tehdit etmiş," dedi Cara. "Sürekli bazı kötü insanlara bulaştığını ve o insanların şimdi de onu öldürmek istediklerini söylemiş. Nicole'ü muhbirlikle suçlamış ve üçünün de büyük bir tehlikede olduklarını söylemiş. Nicole de o yüzden kaçmış. Çok korkmuş."

"Bunlar olurken Evelyn neredeymiş?"

"Uyuyormuş sanırım. Alex onu Nicole gittikten hemen sonra öldürmüş olmalı. Kız galiba paranoya krizi geçiriyormuş."

"Ama geçmişinde böyle bir sağlık sorunu yok," dedi Oli.

"Belki de aldığı uyuşturucular onu bu hale getirmiştir."

"Nicole'e inandın mı?" dedi Oli. Kadının anlattıklarına inanıp inanmama konusunda bir karar vermeye çalışıyordu. Bu Alex'in

duruşmada Evelyn hakkında herkese anlattığı şeyin aynısıydı. Kızlardan biri kesinlikle yalan söylüyordu ama Alex de, Evelyn de öldükleri için hangi senaryonun doğru olduğunu bilmek imkânsızdı.

“Çok üzgün görünüyordu. Alex’in intiharı hakkında söylediği tek şey, Evelyn için duyduğu suçluluk duygusunun onu buna sürüklediği oldu. Ona Alex’i Crystalbrook’a geldiğinde görüp görmediğini sordum ama Nicole içine kapandı ve bunun hakkında konuşmak istemediğini söyledi.”

Oli bir yandan da mutfakta nazikçe Evie ile konuşan Rusty’nin sesini duyuyordu.

“Nicole buradan ne zaman ayrıldı?” diye sordu yavaşça.

“Cuma günü. Bana bir not bırakıp o tüm bu işleri çözene dek birkaç gün Evie’ye göz kulak olmamı istemiş.” Cara’nın gözleri yaşlarla doluydu. “Ne yapacağımı bilemedim ve çok da öfkeliydim. Durmadan kendime geri döneceğini, Evie için geleceğini söyledim, ama gelmeyecek, değil mi?”

Oli kadının başta Nicole onu aradığı için sevindiğini ama şimdi ihanete uğradığını ve Nicole’ün aslında ondan faydalandığını anladığını hissetti. Oysa bunu ta en başında bilmeliydi.

“Eski sevgilisi ile ilgili bir şey söyledi mi?” diye sordu Oli. O sırada iki polis eve geldi.

Oli ile Cara salonda karşılıklı oturuyorlardı. Bebek Cara’nın memesini gürültüyle emiyor, minik elleri annesinin omzunu ya da tişörtünü tutmak için uzanıyordu. Cara sanki bir yanı bunun olmasını zaten bekliyormuş gibi bir ifadeyle direkt karşıya baktı.

“Cuma günü buraya bir adam geldi,” dedi Oli. Bu sırada Cara da toparlanıyor ve omzuna aldığı bebeğin gazını çıkartıyordu. “Kim olduğunu biliyor musun?”

Cara başını iki yana salladı. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, ama öğleden sonra alışverişe çıkmıştım. Acaba ben yokken mi geldi? Çünkü eve döndüğümüzde Nicole gitmişti.” Cara şu an tamamen teslim olmuş haldeydi, mücadele hırsı sıfırdı.

“Geçen hafta benimle neden buluştun?”

“Nicole istedi. Senin neler bildiğini öğrenmek istedi.”

Oli odanın diğer tarafındaki Rusty’nin memurlara bilgi verdiğini duydu. Oli ile olan ilişkisini açıklarken arada “gazeteci” ve “eski kız arkadaş” kelimelerinin çıktığını işitti. Adamın ses tonunda bir tuhaflık vardı. Oli ona Evie’nin Lousie Carter olduğunu düşündüğünü söylediğinden bu yana Rusty kendisine mesafeli davranmaya başlamıştı.

Başka bir dedektif gelip Evie’nin önünde diz çöktü. Kız kendisine anlatılanları sessizce dinledi. Cooper sağ olup da bunları görebilse herhalde aklını yitirirdi. Oli onu düşünmemeye çalıştı. Çocuğun yüzü zihninde belirince çenesi titremeye başladı. Sonra bakışları Evie’ye kaydı ve hüznü öfkeye dönüştü. Yumruklarını sıktı, gözyaşlarını sildi.

Ayağa kalkıp arka kapıya gitti. Sürgülü kapıyı çekti ve dışarıya çıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Camın diğer yanındaki Rusty ona seslendi. Oli onu görmezden geldi. Kafasının içinde dönüp duran duygularını netleştirmeye çalışıyordu.

Dışarısı serindi. Bir uçak beyaz ışığını saçarak gökyüzünü yardı. Birkaç dakika sonra kapı yana doğru açıldı. Gerilen Oli gözlerini uçaktan ayırmadan kibarca içeriye girmesini söyleyen Rusty’yi görmemiş gibi yaptı.

“Bayan Groves. Galiba artık haber yazan kişi olma görevinizden, *haberin kendisi haline gelen* kişi olmaya terfi ettiniz.”

Hızla arkasını döndü. Gelen Rusty değil Bowman’dı. Üzerinde yine o ten rengi trençkot vardı ama bu defa kadife bir pantolon ve takım elbise yerine de siyah bir kazak giymişti. Yataktan fırlayıp geldiği çok belliydi, zira kırmızı yanaklarından gri sakal kökleri fırlamıştı.

“İçerideki Louise Carter olabilir,” diye bağırdı parmağıyla evi gösteren Oli. “Bence Nicole Horowitz onu on yıldır saklıyormuş!”

“Bunu göreceğiz.” Adamın bariton sesi her zamanki gibi otoriterdi ama Oli adamın da bu konuda tereddütlü olduğunu

hissetti. Normaldeki o taş gibi suratı yumuşamış ve bakışları Oli'den eve kaymıştı.

“Nicole'ü bulmalısınız.” Oli'nin göğsü hızla inip kalkıyor, yanakları yanıyordu. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Bowman yavaşça başını salladı. Ellerini cebine sokup gökyüzündeki yıldızlara baktı. “Telaşını anlıyorum Bayan Groves ama bu resmî bir araştırma ve işleri ağırdan almamız gerekiyor.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Oli.

Adam cevap vermedi, sadece kadına baktı.

Oli bir anda patladı. “Haydi ama! Daha neyi bekliyorsunuz? Cevapları bilmemek sizi hiç mi rahatsız etmiyor? Bu *dayanılmaz* bir şey.” Öfkeden dengesini kaybeden kadın neredeyse düşecekti. Hüznü o kadar ağırdı ki bir yükselip bir alçalıyordu.

“İş arkadaşınız için çok üzgünüm. Nasıl olduğunu bilirim.”

Oli yine elinde olmadan yüzünü buruşturdu.

“Dün gece ailenizle birlikte evde miydiniz?”

Kadın başını iki yana salladı. “Hayır,” diye mırıldandı. “Onlar evde değiller, Rusty Cooper'ı haber vermek için beni aradığında işyerindeydim.”

Bowman boğazını temizledi.

“Ne var?” diye sordu kadın.

“Bu sandığınızdan daha büyük bir şey.”

Oli yavaşça adama doğru dönüp yüzüne baktı. “Ne demek oluyor bu?”

Adam iç çekti. “Bence eve gidin.”

“Cooper ev arkadaşlarıyla Louise Carter arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyordu, biliyorsunuz.”

Bowman'ın yüz ifadesi değişmedi. “Neden böyle düşündüğünü biliyor musunuz?”

Oli'nin aklına Isabelle'in günlüklerdeki el yazısı geldi. “Bilmiyorum.”

Bowman başını kaldırıp tekrar gökyüzüne baktı. “İyi niyetli olmayı bir kenara koyuyorum ama insanların bilgi sahibi olmadıkları

bir konuda noktaları birleştirmeye çalışmaları pek de işe yaramıyor. Sahip olmadığınız pek çok bilgi var.”

“Nicole’ün kardeşine ne anlattığı umurumda bile değil. O kızların hepsi kötü bir işe bulaşmıştı. Sadece Alex değil yani.” Durup nefesini dengeledi. “Siz ev arkadaşlarıyla Louise Carter arasında bir bağ olduğunu düşünüyor muydunuz?”

Adam içeriye baktı. Başını kaşıdı. “Size çok özel bir şey söyleyeyim ama birkaç saat boyunca haber yapmayın. Bırakın da önce şu pislği çözelim.”

“Ne zamana kadar?” diye bastırdı Oli. Zaten yarın hiçbir şey yazamazdı bu yüzden birkaç saat sonra özel bir haberi bastırarak olmak onun için büyük bir fırsat olabilirdi.

“Öğlene kadar desem?” Adam öksürdü.

Yandaki ağacın yapraklarının arasından bir sıçan geçti. İkisi de başlarını o yöne çevirdiler.

“Hayır, daha erken olsun. Sabah 9 nasıl?”

“Çok yoğun bir gün geçirdiniz, Bayan Groves. Çok zor da bir hafta.” Bowman tereddüt etti. “Memur Frost bana büyük bir baskı altında olduğunuzu söyledi, üzerine bir de iş arkadaşınızın başına gelenler eklenince...” Ellerini havaya kaldırdı. “Sanırım dinlenmeniz gerekir. Sabah konuşuruz. Eğer gerekirse verdiğiniz vakte uyabilirim sanırım.”

Adamın ses tonu emreder gibiydi ama Oli adamın gözlerine bakınca endişeden başka bir şey göremedi. Rusty ona Bouris’i ziyaret ettiğini anlatmış mıydı? Isınmak için kollarını göğsünde birleştirdi. “Elinizdeki her şeyi istiyorum,” dedi kendini adamın gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. “Her şeyi.” Oli, Rusty’nin mutfak penceresinden kendilerine baktığını gördü. “Şunu da bilin, on yıl evvel bağlantı kuramadığınız iki dosyayla ilgili bir hikâye yazmaktan da hiç çekinmem.”

Bowman’ın nefesi beyaz bir duman gibi gökyüzüne yükseldi. “O halde soğukta daha fazla durmamızın bir anlamı yok. En iyisi ben işe koyulayım.” Adam arkasını döndü ve eve girdi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

15 EYLÜL 2015, SALI

Oli doğruca ofise sürdü. Bir hikâyenin ateşiyle boy ölçüşemeyecek olan açlığı ve bitkinliği yok olmuştu. Sokaklar neredeyse boştu, etrafta kıyamet gününü andıran garip bir his vardı. Radyoda doksanlar çalıyor, DJ gençliğinden kalma şarkıları bir bir sıralıyordu. Oli Green Day, Nirvana ve No Doubt şarkılarına bastı.

Ofise gelince Kay'le konuşmak için durdu. Kızıl saçlı kız neredeyse on yıldır geceleri çalışırdı. Oli kıza saat sekizde editörlerin gözden geçirmeleri için bir dosya göndereceğini söyledi. Hukuk bölümünün hazır olmasını iletmesini istedi. Kay tek kelime etmeden elindeki aşk romanını masasına bırakıp ellerini klavyeye götürdü ve yazmaya başladı.

Oli stüdyoya gitmek için merdivenlere yöneldi ve Cooper'ın kendisine verdiği anahtarları çıkarttı. Işığı yaktı, ortama alışmak için gözlerini kırptırdı. Cooper'ın meyve suyu, kalemleriyle defterinin yanında, hâlâ masasında duruyordu. Onları görmezden gelmeye çalışarak kapıya yüzünü verecek şekilde oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Parmaklarını esnetti.

Oli ateş eder gibi hızlı ve sert yazıyordu. Gözleri yanıyor, sırtı ağrıyordu ama yazmayı bitirene dek durmadı. Yazdıklarını baştan okudu, birkaç kelimeyi değiştirdi ve Kay'e gönderdi. Geriye doru

yaslandı. Kaskatı kesilmişti. Saatlerdir koşuyormuş gibi bütün kan beynine pompalanmış, kolları ve bacakları tutmaz olmuştu.

Rusty'i Cara'nın evinde Bowman ile birlikte bırakmış, adama bir hoşça kal bile diyememişti. Hem adamı bu pisliğin içine sürüklediği için suçluluk hissetti hem de ona bir şey demeden evden ayrıldığı için utandı. Adam ona kendisini güvende hissettirmişti ama kurtarıcısı olamazdı. Oli geçmişle gelecek arasında sıkıştığını hissetti. Dean ile birlikte yelken açtığı o mükemmel hayat şu an ona tamamen ulaşılmaz geliyordu. Belki de hep öyleydi.

Theo Bouris ile yaptığı görüşmeyi düşündü. Biri Isabelle ile ilgili ona bilgi vermişti, kadını indirmesi için onunla anlaşma yapmıştı. Adamın belli ki ikna edilmeye çok da ihtiyacı yoktu, zaten bir çok suçtan şartlı tahliyedeydi ve kendini ateşe atma fikrini de hayır diyecek hali yoktu. Isabelle'i öldürerek büyük finalini yapacak ve eşiyle çocuklarının geleceğini garanti altına almış olacaktı.

Oli'nin aklı tekrar Dean'e gitti. Duyguları tamamen yön değiştirdi. Son birkaç günde ortaya çıkan ve kesinlikle güvenemediği Dean ile birlikte olmak değil, eskiden olduğu gibi kendi baloncuklarının içinde baş başa olmalarını çok isterdi. Ama bu yeni Dean'in çok kötü bir şey yaptığından şüpheleniyordu.

Bir anda ses sistemini açtı ve Cooper'ın koltuğuna geçti. Kulaklıklarını takıp mikrofona konuşmaya başladı, uykusuzluk sesinin daha da derinden çıkmasına yol açıyordu. Önce Isabelle, sonra Bouris ile ilgili bazı bilgiler verdi. İkisinin nasıl tanıştıklarını açıkladı, en sonunda da Isabelle'in son anlarını detaylıca anlattı. Oli âna geri dönmeden evvel biraz durdu. Son birkaç gündür içini kemiren soruyu açıkladı ve hapishaneye gidişini anlattı.

Dur düğmesine basmadan önce bilgisi olanların kendisiyle temas kurmalarını istediğini söyledi. Sonra aletleri bir kenara itti, başını masaya koydu ve uyudu.

Oli irkilerek uyandı. Zaman kavramını yitirmişti. Telefonuna baktı, saat neredeyse altıydı. Kay'den gelen sesli mesajı boş verip çantasında bulduğu sakızı ağzına attı ve saçlarını taradı. Bir düzine kahve içmiş gibi çok enerjik hissediyordu. Kayıt cihazını bilgisayarına taktı, Isabelle'in cinayetiyle ilgili kaydettiği dosyayı indirdi ve Dawn'a e-posta olarak gönderdi. Konu kısmına, *yayının yeni bölümü için bir fikir* diye yazdı. Daha sonra Nicole, Evie, bebek bakıcılığı bağlantısı ve Evie'nin Louise olma ihtimali ile ilgili yazdığı yazıyı gözden geçirdi. Kelimeler bir hayaletin elinden çıkmış gibiydi, hiç tanıdık gelmiyordu. Yazıyı Kay'e gönderip kopyasını da Dawn'a attı. Not olarak da Bowman'ın saat dokuzda ona onay vereceğini yazdı.

Geriye doğru yaslanarak Cooper'ın eciş bücüş yazdığı notlarına baktı. İçini bir şüphe kapladı. Eğer Nicole, Louise'i 2005'te kaçırdıysa kendisi kaybolana dek geçen bir ay boyunca küçük kızı nerede saklamıştı? Paradise Sokağı'ndaki evde olamazdı. Alex ve Evelyn bu işin içinde olsalar bile bir yaşındaki bir çocuğu üç hafta boyunca Miles'tan ve komşulardan saklamaları imkânsızdı. Tabii eğer Louise'e ilaç vermedilerse. İyi ama Nicole onu neden kaçırmıştı?

Oli parmaklarını kaşlarına bastırdı. Geçen cuma Julian McCrae, Cara'nın evine gitmişti. Orası netti.

Oli bilgisayarını kapatmadan önce *Melbourne Today*'in ilk sayfasında "Ev Arkadaşı Cinayeti" yayınının yeni bölümünün reklamını gördü. İkinci bölüm yayındaydı. Cooper ile birlikte çalıştıkları son proje. Gözyaşları onu ele geçirmeden hızla stüdyoyu terk etti.

McCrae'lerin iki katlı teras evi sabahın erken saatlerinde muhteşem görünüyordu. Böcekler kare şeklindeki bahçedeki çimenlerin

üzerinde çılgın gibi hareket ediyor, saçakları saran sarmaşıkların yaprakları rüzgârda ağır ağır sallanıyordu. Oli zile yüklendi ve gergin gözlerle arkasına baktı. Polislerin erkenden gelmeyeceklerini tahmin etmişti. Zira olanlardan sonra Bowman'ın biraz uyumaya ihtiyacı olabilirdi. İçeriden gelen sesler McCrae'leri uyandırdığını gösteriyordu. Oli onlarla yüzleşmek için kendini hazırladı.

Kapıyı Julian açtı, Diana da arkasındaydı. Dünkü sahnenin tekrarı yaşanıyordu. Tanrım, o olay daha dün mü yaşanmıştı? Ama bu defa çiftimizin gözleri kızanık, saçları karmakarışık ve pijamalarının üzerinde sabahlıklarını geçirmişlerdi.

“Oh.” Julian hem şaşırmış hem de bozguna uğramış görünüyordu.

Diana'nın minik yüzü bir anda gerildi.

“Özür dilerim,” dedi Oli. “İçeriye girebilir miyim? Çok önemli.”

Bir sessizlik oldu ama Oli kendisine izin vereceklerini hissetti. Onu geri çevirecek enerjileri yoktu, belki de duyacaklarından kaçamayacaklarını hissetmişlerdi.

Diana, kadını Hugo ile birlikte havadar mutfağa götürdü. “Kahve?”

“Evet, lütfen.”

Parlak dokuların mükemmel karışımından oluşan ev nefes kesiciydi. Zevkli sanat eserleri duvarları süslüyor, mükemmel şekilde yerleştirilmiş vazolardan harika çiçekler fışkırıyordu. Mutfak açık gri bir bahçeye ve sarmaşıkla kaplı minik bir stüdyoya bakıyordu. Pencere pervazına mükemmel şekilde asılmış kuş evinden içeriye bir serçe girip çıkıyordu.

Oli gözaltılarını sıvazladı, kabanını düzeltti. Berbat görünüyor olmalıydı.

Diana mutfakta kahve ile meşgulken Julian da karısını izliyordu. Adamın bakışları daha sonra Oli'ye yöneldi. “Oturun,” dedi resmî bir ses tonuyla.

Karşılıklı oturup Diana'yı beklediler. Kadın Oli'ye dumanı tüten bir fincan, kocasına da bir espresso uzattı. Kahvelerini aynı anda yudumladılar. Diana ve Julian kocaman gözlerle kendi kahvelerini içmeye devam ederken Oli fincanını sehpayaya bıraktı.

"Nicole Horowitz geçtiğimiz hafta Melbourne'deydi," dedi Oli. "Ama sanırım siz bunu zaten biliyorsunuz."

Diana'nın ağzı bir karış açık kaldı. Julian kıpırdamadı bile.

Oli bakışları adama odakladı. "Onunla buluştuğunuzu biliyorum. Ona para verdiniz. Neden?"

Adam fincanını masaya bırakıp karısının elini tuttu. Koyu yeşil terliklerinin içindeki ayaklarına baktı.

"Profesör McCrae?"

"Evet, evet. Tanrım, ne söylememi istiyorsunuz?"

"Gerçeklere ne dersin?" dedi Diana sertçe.

Birbirlerinin gözlerine uzun uzun baktılar.

"Evet, ona para verdim." Başını ellerinin arasına aldı.

"Ona yıllardır para veriyordunuz. Neden?" dedi Oli.

"Doğru olan şeyi yapmaya çalışıyordum da ondan!" Adamın ağzından salyalar sıçradı. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bana olanları anlatın."

Adam sessizce mırıldandı. "O, Nicole... İmkânsız biriydi." Kendisini doğrulamasını ister gibi Diana'ya, sonra tekrar Oli'ye baktı. "Öyleydi. Başta bize yardım edecekti. Onunla yakınlaşmaya başlamıştık ama uygunsuz bir şey yoktu. O benim öğrencimdi ama sanırım ona hayrandım. Cesur bir kızdı. Evelyn de öyleydi ama o daha içe dönüktü. Onların arkadaşlığından keyif alıyordum. Bir gece şehirde öğrencilerin bir oyununa gitmiştik, sonra da bir şeyler içtik. Kızlara Diana ile ikimizin çocuk sorunumuzdan bahsettim, doktorların ona bebek sahibi olamayacağını söylediklerinden."

Yanında oturan Diana bacak bacak üzerine attı.

"Her şey çok hızlı oldu." Julian'ın kafası karışmış gibiydi. "Nicole biraz araştırma yaptı ve bize bir teklifte bulundu. Ona ne

kadar ödememiz gerektiğini ve bu tip şeyleri işte.” Boş gözlerle kafasını sallayan Diana’ya tekrar baktı. “Bize de olabilir gibi geldi. Nicole kendinden çok emindi. Sanki onunla çok doğru bir anda karşılaşmış gibi hissettik.” Adamın alnı kırıştı. “Ama daha sonra her şey çok kötü gitti. Arkadaş olduk. Hepimiz.” Karısının elini tekrar sıktı. “Nicole yaşının çok üzerinde olgunluğa sahip, gerçekten entelektüel bir kızdı. Onunla konuşmaktan hoşlanıyordum. Prosedüre başlamak için sınavlarının bitmesini ve kısıma dek beklemeyi kararlaştırdık. Buraya bir defa yemeğe geldi sonra bizi de yemeğe davet etti.”

“Evine.”

“Evet.”

“Ama siz gitmediniz,” dedi Oli Diana’ya.

“O gece Diana’nın migreni tuttu,” diye karısının yerine cevap verdi Julian. “Ama ben yine de gitmek istedim.” Adam durdu. “Nicole çok sıcakkanlı davrandı ama diğerleri benim orada olmamdan rahatsız olmuştu. Evelyn bile buz gibiydi. Alex’i ikinci defa görüyor olmama rağmen, üçünün arasında garip bir şey döndüğünü anladım. Ama bunun ne olduğunu şu an bile açıklayamıyorum. Bu şimdiye dek yaptığım en düşüncesiz hareketti. Sarhoştum ama bunun bir bahane olmadığının farkındayım.”

“Ne oldu?” diye bastırdı Oli.

“Orada birkaç saat kaldıktan sonra Nicole bana net şekilde benimle yatmak istediğini söyledi.”

Diana irkildi.

“Banyodan çıkarken beni odasına çekti. Çok korkunç birkaç hafta geçirdiğini, işlerin istediği gibi gitmediğini ve benim ona kendisini daha iyi hissettireceğimi söyledi. Aramızda bir bağ olduğunu ve bir çocuğumuz olursa zaten Diana ile istediğimizi elde etmiş olabileceğimizi anlattı. Kasım ayı çok yaklaşmıştı. Evet, tahrik oldum ama kendimi zorlanmış da hissettim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Herhalde düşünemiyordum ve

bebekle ilgili söyledikleri kafamı karıştırmıştı. Çok ısrarcı ve çok kararlıydı. Kapıyı kilitledi ve olanlar oldu.”

Ev sessizliğe gömüldü. McCrae’lerin pahalı mutfak aletleri uğuldamıyordu bile.

“Sonrasında çok utandım ve Nicole ile konuşamadım bile. Diğerlerine hoşça kal deyip evden ayrıldım.” Adam ellerini birleştirdi. “Sanırım günler boyunca büyük bir şok yaşadım. Sadece Evelyn’in başına gelenler için değil, yaptığım şey için de. Nicole’ün kaybolduğunu öğrendiğimiz an bunun benim suçum olduğunu düşündüm. Aramızda geçenler yüzünden gittiğini sandım. Ne yapacağımı bilemedim. Tek istediğim, bu olanların hiç yaşanmamasıydı.”

“Hiç kimseye anlatmadınız mı?”

“Hem de hiç kimseye. Onun kayboluşu Diana’yı çok üzdü. Sadece onun için endişelenmekle kalmıyorduk, o bizim tek umudumuzdu da. Yine de itiraf etmeliyim ki bir yanımda buna sevindi. Olanları unutmak istiyordum ve Nicole’ün kayboluşu işimi kolaylaştırdı.”

“Ama kaybolmadı.”

“Tam olarak değil. Herhalde sekiz hafta sonra filan benimle temasa geçti.”

“Nereden?”

“Bilmiyorum.”

“Ne söyledi?”

“Ona para vermem gerektiğini söyledi. Hamile olduğunu ve ona para vermezsem herkese o gece kendisine tecavüz ettiğimi, o yüzden ortadan kaybolduğunu söyleyeceğini anlattı.”

Diana sarsılmışa benziyordu. “Ah, Julian.”

“Siz de ona parayı gönderdiniz?”

“Evet. Güney New Whales’taki bir posta kutusu adresine.”

“Ve o günden beri de aynı şeyi yapıyorsunuz?”

“Evet.” Adamın sesi duyulmayacak kadar az çıkıyordu. “Eğer yapmazsam çocuğa ona bakmayı reddettiğimi söyleyecekti. En

azından bunu yapabilirim bari diye düşündüm. Yıllar boyunca Nicole nereye isterse oraya para gönderdim.”

Adamın hüznü bulaşıcıydı, Oli aynı hüznü iliklerine kadar hissetti. “Geçen hafta ne oldu?”

“Cep telefonumun şarjı bitmişti, Nicole beni evden aradı. Melbourne’de olduğunu söyledi. Zaten haberleri izlemiştim, o yüzden endişeliydim. Sesi çok çaresiz geliyordu, benden parayı bizzat getirmemi istedi.” Adamın gözleri karısına kaydı. “Çok büyük bir paraydı. Bu şekilde çocuğu da görebileceğimi söyledi.”

Diana bir kez daha irkildi.

“Ben de istedim. Onu görmek istedim. Belki de bu benim tek şansımdı.” Adam acı dolu bir yüzle Diana’ya baktı. “Onunla tanıştım, kızla. Konuştum. Nicole ile neredeyse hiç konuşmadım.”

“Nicole planları hakkında size bir şey söyledi mi?”

“Hayır, tek kelime etmedi. Ben de ona hiç soru sormadım, Alex’in intiharı hakkında bile. Ben sadece kızın iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Sokaktan geçen bir kamyon sesi kısa süreliğine üçünün de dikkatini dağıttı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Diana sessizce.

“Şey...”

Oli’nin telefonu çalmaya başlayınca üçü de yerlerinden sıçradı.

“Günaydın, Bayan Groves. Umarım uyandırmamışımdır.”

Bowman’ın sesi güneşli odada yankılandı.

“Hayır, çoktan kalktım.” Oli bir araba enkazından çıkartılmış gibi görünen McCrae’lere baktı.

“Güzel. Bu aramayı dün geceki konuşmamıza istinaden yapıyorum. Dün gece gördüğün çocuğun Louise Carter olmadığını bilmek istersin diye düşündüm, o yüzden bu teorinle ilgili herhangi bir şey yazmazsan ya da yapmazsan iyi edersin.”

Bowman ekledi: “Daha bitmedi. Kız Nicole Horowitz’in kızı da değilmiş.”

Oli Toyota'ya bindi ve Bowman'ı geri aradı. "Onun çocuğu olmadığından nereden biliyorsun?"

"Nicole çocuk sahibi olamıyormuş. Çok küçükken bir ameliyat geçirmiş. Ergenlik çağında da bu ameliyat onda söz konusu engeli yaratmış."

Oli, McCraelerin evine baktı. Bowman aradıktan sonra telaşla özür dileyip evden ayrılmıştı. Şu an beyni patlayacakmış gibi hissediyordu. "Ama Nicole, McCraelere söz vermişti."

"Ne sözü?" dedi Bowman.

Oli gözlerini kapatıp odaklanmaya çalıştı. "Nicole'ün çocuk sahibi olmadığından emin misin?"

"Bana söylenenlere göre yüzde yüz eminim."

"Çocuğun Louise Carter olmadığından da eminsin?" Oli az kalsın çılgın atacaktı.

"Evet, bulgular tutmuyor. Louis Carter'ın kaybolmasıyla ilgili soruşturma hâlâ açık."

"O zaman o çocuk kim?" dedi Oli çatlak bir sesle.

"Bilmiyoruz. Belki bir arkadaşının ya da eski sevgilisinin. Asla da öğrenemeyebiliriz."

Kadın öfkeyle yere bir tekme savurdu. "Saçmalık bu."

Bowman iç çekti. "Bayan Groves sana hikâyeni yeniden yazmanı ve radyo programını yapıp biraz dinlenmeni tavsiye ederim. Biraz izin al. Sana özel bir haber verdiğim için yine de mutluyum çünkü çocuğun bulunmuş olması önemli bir şey. Kendinle gurur duymalısın."

Oli garip bir enerji, büyük bir çaresizlik hissetti. Sanki her şey avucunun içinden kayıp gidiyordu. "Geçen gece bana Isabelle'i sorarken ne demek istedin? Dean'in bana onun kararından bahsedip bahsetmediğini sorarken? Konu Isabelle'in artık dedektiflik yapmak istememesi miydi?"

Bowman şaşırdı. “Hayır, bildiğim kadarıyla mesleği konusundaki tutkusu hiç sönmedi. Ama hayatının diğer alanlarında zorlandığını biliyorum.”

Oli yutkundu. “Sence Bouris yalnız mı hareket etmişti?”

“O pisliği içeri tıkarak en büyük gururu yaşadım,” dedi Bowman ürkütücü bir heyecanla.

“O sabah kadını evinden itibaren takip mi etmiş?”

“Günlerdir takip etmiş olduğunu düşünüyoruz.”

“Ama...”

“O bir canavar. Tam bir şeytan.”

“Kendisine bilgi verilmiş olması sence mümkün mü? Merak ediyorum da...”

“Biraz uyu Bayan Groves.” Bowman telefonu kapattı.

Oli telefonunu torpidoya atıp arabayı çalıştırdı. Nicole’ün manipülasyonu netleşmeye başlıyordu. Kız herkesi kandırmıştı. *Bluetooth*’a bağlanıp Dawn’u aradı.

“Sana gönderdiğim yazıyı değiştirmem lazım,” dedi Dawn telefonu açar açmaz. “Kız Carter’ların kızı değilmiş. Ama Nicole hakkında araştırmaya değer daha fazla şey öğrendim, galiba kız bir çeşit sahtekârlığa bulaşmış...”

“Haber vermiyoruz Oli,” diye araya girdi Dawn. Ofisteydi, arkada telefonlar çalışıyor ve tanıdık bir ses haberleri okuyordu. “İkisini de vermiyoruz.”

“Ne?” dedi sabah trafiğine karışan Oli.

“Oli çok çalıştığının farkındayım ama bu doğru bir şey değil. Biraz yavaşlamalısın.”

“Yazımın tekrar elden geçmesi gerekiyor, bunu anlıyorum ama yayını neden yapamıyoruz? Özellikle suçlamada bulunmaktan kaçındım ve montaja ihtiyacı olduğunun da farkındayım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.” Sesi çatladı. “Eminim Kylie’nin ekibinden biri yapar.”

“Polislerle sorun yaşama riskini göze alamayız. Hem anladığım kadarıyla bu sadece senin fikrin. Galiba çok da yaklaşmış durumdasın.”

“*Sen de bunu riske atmak istemediğini söylüyorsun.*”

“Oli.”

“Ne var? Ne zaman bu kadar omurgasız olduk biz?” Sesini alçalttı. “Haydi ama, Dawn, bu önemli. Bu şekilde belki birileri bir şeyler anlatmak için cesaretini toplayarak öne çıkabilir. ‘İlk Ev Arkadaşı Cinayeti’ bölümünden sonra insanlar Cooper’a bir e-posta gönderdi.”

Dawn iç çekti. “Oli, Cooper için üzgün olduğunun farkındayım ama bu iyi değil. Mantıksız davranıyorsun. Yapabilirsen yazını güncelle, ben de üzerinden geçerim ama kaydettiğin bölüm yayınlanmayacak. Sırf sen öyle hissediyorsun diye bütün polisleri karşıma alıp onlarla bir savaş başlatamam.”

“Ama ben onların tarafındayım! Isabelle’in ölümüyle ilgili daha derin bir şey varsa, elbette onlar da tekrar araştırılmasını isteyeceklerdir.”

“Sen sadece yazına odaklan.” Dawn emir verir gibi konuşmak için zorlanıyordu. “Zaten yayınla ilgili daha geniş bir konuşma yapmamız lazım, yani nasıl devam ettireceğimizle ilgili. Bence bu iş tek kişiyle yürümez. Haftaya bir toplantı ayarlarım.”

“Bir dakika, bekle. Ne demek istiyorsun?”

“Haftaya konuşuruz,” dedi Dawn sert bir sesle. “Eğer istersen yazını bana gönder, sonra da gidip dinlen. Biraz izin al.”

Kadın telefonu kapattıktan sonra Oli öfkeyle bir çığlık attı. Artık yorgun değildi, öfke ve çaresizlik arasında bir yerlerdeydi.

Breakers’ın önündeki bir saatlik park bölgesine Toyota’sını bıraktı. Col’u fark etmedi ve bir kahve ısmarlayıp camdan dışarıyı izlemeye başladı. Eğer o küçük Louise Carter veya Nicole’ün kızı değilse, kimdi? Nicole kısır olduğunu bile bile neden McCrae’lere böyle bir teklifte bulunmuştu? O gece neden Julian’ı baştan çıkartmıştı? Sırf adama şantaj yapabilmek için mi?

Oli sütü ısıtan Col’a baktı ve görüşü buğulandı. Çocuk adını seslendiğinde yerinden fırladı.

“Belli ki bugün buna ihtiyacın var,” dedi çocuk göz kıparak.

Stüdyoya dönen Oli çantasını masaya fırlatıp Cooper'ın duvardaki zaman çizelgesine baktı. Çocuğun eşyaları masadaydı. "Çok üzgünüm," dedi yüksek sesle.

Oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Yazısını yeniden şekillendirmeye çalıştı ama Lousie Carter ifşası olmadan yazı yapısını tamamen kaybediyordu. Üstelik Nicole de hâlâ kayıptı.

Pes eden Oli, soğumuş kahvesini bitirip çöpe attı. Nicole ile ilgili insanı deli eden teorilerin yanı sıra beynini kemiren bir ses ona Dean ile yapmak zorunda olduğu konuşmayı hatırlattı. Huzursuz bir şekilde e-postalarını kontrol etti ve Cooper'ın pazar sabahı yolladığı e-postaya geldi. Pia çocuğun bir bilgi aldıktan sonra üniversiteye gittiğini söylemişti. Bunu anımsayınca yüreği cız etti.

Bütün e-postalarını internet yayını için oluşturduğu adresten iletmişti. İkisi ev arkadaşları hakkında teoriler uyduran ve kızları tanıdıklarını iddia eden kişilerden geliyordu. Cooper başka bir tanesinin altına bir not ekleyip iletmişti: *Kendisini arayıp meşru olup olmadığını doğrulayacağım.* Oli hızlıca okudu: Kızlarla aynı dönemde Melbourne Üniversitesi'ne gitmiş olan bir kadın onların çocuk pornografisi satıyor olabileceklerinden şüpheleniyordu. Kendisine de aynı iş teklif edilmişti.

Oli telefonunu almaya çalışırken neredeyse koltuktan düşecekti. E-postanın sonunda yazan numarayı aradı.

"Alo?" Bir kadın sesiydi bu.

"Alo..." Oli hızla ismi kontrol etti. "Zoe? Ben *Melbourne Today*'den Oli Groves. E-postanı okudum. Yayından sonra gönderdiğini."

Kadın ciddi bir ses tonuyla, "Cooper'ın başına gelenleri haberlerde gördüm. Sizinle konuşmak istediğimi sanmıyorum," dedi.

Oli yutkundu. "Neden?"

“Bilmiyorum, istemiyorum işte. Zaten o e-postayı yollar yollamaz pişman oldum. Daha geçen gün onunla konuştum ve sonra olanlara bakın.”

Oli kaşlarını çatı. “Bir dakika, sence Cooper’ın başına gelenlerle senin vereceğin bilgi arasında bir bağlantı mı var?”

“Bilmiyorum,” dedi Zoe. “Olabilir. O yüzden bunca zamandır hiçbir şey söylemedim ya zaten.”

“Lütfen benimle konuş. Neler olup bittiğini anlamam gerek.”

“Ben de bunu isterim, zira hiçbir şey söylememekten bıktım artık ama güvenli olduğunu sanmıyorum.”

“Lütfen, Zoe,” dedi Oli. “Bir şey biliyorsan bana anlatman çok önemli. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Tamam ama ben bu olaylarla bir bağlantım olsun istemiyorum. Ciddiyim.”

“Sorun değil, sen yeter ki benimle konuş. Cooper’a ne söylediğini anlat.”

“Ben çok berbat bir çocuktum, tamam mı? Uyuşturucu falan işte. Ama zekiydim ve okulda da fena sayılmazdım. Üniversiteye girdim, elimden geleni yapıyordum ama hâlâ mücadele ediyordum. Param yoktu, ailem beni evden atmıştı. Ben de para kazanmak için ne olursa yapıyordum; ot satmak, striptiz gibi bilinen şeyler işte. Her neyse, uyuşturucu satmaktan başım belaya girdi ve işlerim hiç de yolunda gitmedi. O kızla tanıştım, ona yaşadıklarını anlattım. O da bana kolay para kazanmanın bir yolu olduğunu söyledi. Çok tuhaftı ama çaresizdim, kız bana çocuk fotoğraflarından hoşlanan bir grup insan olduğunu söyledi.”

Odadaki bütün hava çekilmişti sanki. “Pornografiyi kastediyorsun.”

“Evet, öyle. Ama seks yapmak falan gibi şeyler değil. Çocukların giyinirken ya da banyoda çekilmiş fotoğrafları gibi şeyler. Bana tanıdığın ya da bakıcılık yapmaya gittiğin çocukların fotoğrafları olabilir dedi. Çok tuhaf bir konuşmaydı.”

“O kız dediğin kişi ev arkadaşlarından biri miydi?”

“Hayır, değildi. Sarışın bir kızdı. Saçının hemen altında, ensesinde bir dövmesi vardı. Kim olduğunu bilmiyorum.”

“Bu işin nasıl yürüdüğünü anlattı mı?”

“Sadece bir internet adresine fotoğrafları yüklemem gerektiğini söyledi. Galiba izi sürülemeyen bir siteydi.”

“Gizli bir Dropbox gibi.” Oli birkaç sene önce karanlık internetteki dosya ve resimlerle ilgili yaptığı haberi anımsadı.

“Sanırım öyle bir şeydi. Bana üniversite kütüphanesindeki sahte bir hesaptan yükleyebileceğimi söyledi.”

Oli’nin kaşları havaya kalktı. “Kütüphanedeki mi?”

“Evet. Bu olayın ta tepeye kadar uzandığını, zaten o yüzden güvenli olduğunu söyledi. İşin içine giren hiç kimsenin başına bir şey gelmiyormuş.”

“‘En tepe’ ile neyi kastetti?”

“Bilmem, etkili insanları herhalde. Binlerce dolar kazanabilirsin dedi ama eğer işi batırır veya polislere gidersen sana tuzak kurup hapse girmeni sağlarlar dedi. Bu kadar güçlü olduklarını söyledi.”

“Zoe, bu ne zamandı?”

“2004’te.”

Oli’nin aklına korkunç bir şey geldi.

“Bu arada ben işi yapmadım,” dedi Zoe. “Bir şekilde reddedip üniversiteyi bıraktım ve Queensland’e taşındım.”

Oli’nin zihninde düşünceler dans ediyordu. “Ve geçen gün tüm bunları Cooper’a da anlattın?”

“Evet, o da bir sürü soru sordu. Konuştuğum kızın başkandan söz edip etmediğini sordu.”

“John O’Brien’den mi?”

“Evet. Ona etmediğini söyledim ama bu konuda oldukça heyecanlanmış gibiydi.”

Oli odaklanmakta zorlanıyordu. “Teşekkürler, Zoe, benimle konuştuğun için çok sağ ol.”

“Dikkatli olun. O zamanlar bunun büyük bir olay olduğunu anlamıştım ve şimdi de insanlar ölüyor. Bu iş nereye kadar gider hiç bilmiyorum doğrusu.”

Oli bitkin bir halde telefonu kapattı. Isabelle bunu biliyordu, Oli bundan emindi. Cooper’ın defterine baktı. İlk sayfaya Rusty’nin numarasını yazdığını hatırladı. Cooper, Rusty’yi arayıp ona Zoe’nin söylediklerini anlatmış mıydı? Rusty çocuğun o gün nereye gittiğini biliyor muydu?

Midesine bıçak gibi batan acıyı umursamadan stüdyonun içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Cooper belli ki O’Brien’in da bu işin içinde olduğunu öğrenmişti, yoksa Zoe’ye o soruyu sormazdı. Bu şekilde düşündüyse o zaman doğrudan TJ’e gitmiş olmalıydı. Oli adamı aradı.

“Oli! Senin için çok endişelendim, iyi misin?”

“TJ, Cooper seni geçen gün aradı mı?” Bağırarak soruyordu.

“Cooper’ın başına gelenler için çok çok üzgünüm, Ol, bu çok korkunç. Gasp olduğunu söylüyorlar, öyle mi?”

“Seni aradı mı, TJ? O’Brien ile ilgili?”

“Konuştuk.” TJ şaşırmışa benziyordu. “Alt kattaki haber odasında. Bana O’Brien’in ya da yardımcılarından herhangi birinin bir porno zinciriyle bağlantısı olup olmadığını sordu. Birkaç yıl önceki personel isimlerini almamı rica etti. Neden?”

Oli’nin midesi iyice kasıldı. “Aldın mı? Ona listeyi verdin mi?”

“Fırsatım olmadı ama elinde zaten birkaç isim olduğunu söyledi. Ha, bir de sana bundan söz etmememi istedi. Oli neler oluyor? Bu porno olayı doğru mu? Lütfen sana yardım etmeme izin ver, son birkaç haftadır yaşadıklarımız yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Tam bir pislik gibi davrandım.”

Oli’nin adama karşı hissettiği tüm öfke ve şüphe bir anda yok oldu. Onu çok uzun zamandır tanıyordu, adamın egosuna ve ofis politikalarına rağmen, aralarında her zaman içten bir saygı ve sevgi vardı. Nefessiz kalmış gibi hisseden Oli eşyalarını topladı. “Tamam, bak. Kulağa çılgınca geldiğinin farkındayım

ama sanırım ev arkadaşları porno satıyordu. Bakıcılık yaptıkları çocukların fotoğraflarını. Kaynağım işin içinde çok yüksek düzeydeki kişilerin de olduğunu iddia ediyor ama ucu nereye kadar gidiyor bilmiyorum. Bulabildiğin ne varsa bul. Dawn beni engelliyor ama seninle daha sonra buluşabiliriz. Ofisten başka bir yerde.”

“Fakat Oli...”

“Şimdi gitmem lazım.”

AĞUSTOS 2004

İnsanın aniden asla aklına gelmeyecek biri olması ne tuhaf. İyi ya da kötü, asla yapmayacağını sandığın şeyleri yapmak. Alex'in, her-kese mutfaktaki bisküvileri çaldığını söyleyen koruyucu ailesin-deki ablasına tokat attığı o an gibi. Ya da lisedeyken Bay Ayles'in tahtaya yazdığı denklemleri çözebildiğini fark ettiği o an gibi.

Süreç, diye düşündü Alex. Bunların hepsi bir süreç. Yeni şeyler.

Profesör onlara ne yapmalarını istediğini açıkladı. Şartlar net-ti: Reddederlerse üniversitedeki geleceklerine veda edeceklerdi. Adamın onları okuldan attırmaya yetecek kadar kanıtı vardı. Ay-rıca başka bir öğrencinin bir anda uyuşturucu suçlamasıyla karşı karşıya kalıp kendisini polisin elinde bulduğunu da imalı şekilde anlatmıştı. Eğer söylediğini yaparlarsa ciddi miktarda para kaza-nacaklardı. Ofisinde durup, pis havayı içlerine çekerek adamın açıklamalarını dinlediler. Profesör onlara bu işin nasıl kusursuzca yürütüleceğini anlattı.

Üçü de ofisten sessizce çıktılar. Her şey gözlerine başka görü-nüyordu. Hava, ışık.

"Evde görüşürüz. Benim dersim var," dedi Evelyn tuvalete koşarak. Alex kızın öfkeli olduğunu anlayabiliyordu.

Alex ile Nicole kalabalık koridordan yan yana yürüdüler.

"Lanet olsun," dedi Alex.

"Biliyorum," dedi Nicole. "Bu delilik."

"Sence ciddi miydi?"

"Kesinlikle, yapmazsak hapı yutarız. Bizi sadece okuldan at-tırmakla da kalmaz. Onu duydun."

Alex sinirli bir şekilde güldü. Sonra bir daha güldü.

“Sanırım buna mecburuz,” dedi Nicole. “Hem adam haklı. Kimse zarar görmeyecek ki.”

Alex kızın pragmatik yaklaşımını hemen fark etti. Nicole durmadan bazı şeylerin neden mantıklı olduğunu açıklardı.

Kapıları itip dışarıya çıktılar. Her şey aynı görünüyordu. Yabancılar hızla yanlarından geçti. Çimenlerde uzanmış olan bir çift öpüşüyordu.

“Atılmak istemeyiz,” dedi güneş gözlüklerini takan Nicole. “Ya da daha kötüsünü.”

Alex nefes alırken burun deliklerinin yandığını hissetti. Profesörün söylediklerini düşündü.

“Başka seçeneğimiz yok,” diye ekledi Nicole başını öne doğru sallayarak. “Adamın bulaşılacak bir tip olmadığı belli. Ben Evelyn’i hallederim, sen merak etme.” Nicole kafeteryaya yöneldi. “Geliyor musun?”

Alex olduğu yerden kıpırdamadı. Beyninden aynı anda milyonlarca düşünce geçiyordu. Hatta bir an için Alex’ten daha fazlası olduğunu düşündü. Tektonik tabakalar yerin dibine doğru iniyor, lavlar her yeri kaplıyordu. “Evet.” Çantasında profesörün ağır kamerası, kafeteryaya giden arkadaşını takip etti.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

15 EYLÜL 2015, SALI

Oli'nin gitmesi gerekiyordu. Eşyalarını toplayıp gitmeliydi. Bir noktada Dean ile yüzleşmesi gerektiğinin farkındaydı, öylece ortadan yok olamazdı ama bir an evvel o evden gitmek istiyordu. Amy, Kate ve Dean'in zihninde beliren yüzlerini düşünmemeye çalıştı. Acaba kızlar gittiğini umursayacaklar mıydı? Ama bu soru aklına daha önemli bir soruyu getirdi: *Güvende miydiler?*

Swan Caddesi'ndeki bir kargo minibüsünü sollarken Toyota adeta gürledi. Ağzında sigara olan şoför, Oli yanından geçerken ona bağırdı.

Tanrım, biraz sakinleşmeliydi. Bu gerçekten mümkün müydü? Dean bu işin içinde olabilir miydi? Olsa bile Oli bunu nasıl bilmezdi? Amy'nin gece ataklarını düşündü. Acaba taciz yüzünden olabilir miydi? İçini buz gibi bir endişe kapladı. Ya Isabelle Dean'in kızlara zarar verdiğini öğrendiyse? Adam bunu örtbas etmek için her şeyi yapardı.

Tanrım, keşke şu an Cooper'la konuşabilsem diye düşündü. Lily'i aradı.

"Oli, selam. Ne güzel bir sürpriz. Nasılsın?"

Kardeşinin sesi Oli'nin içindeki huzursuzluğu tetikledi. Altındaki yol o an su gibi geldi. "Lily," dedi boğulur gibi bir sesle.

“Ol?” Lily’nin sesindeki alaycılık bir anda kayboldu. “İyi misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Tamam.” Oli kardeşinin başını salladığını anlayabiliyordu. “Neredesin?”

“Araba kullanıyorum.”

“Güvende misin?”

Oli nostalji rüzgârına kapıldı. Bu onların cümlesiydi. *Güvende misin?* Biri eve gelip de dışarıda olan diğerini bulamadığında hep bu mesajı atardı. *Evet, güvendedeyim* diye cevap verirdi diğeri.

Bu olay anneleri hastaneden taburcu olduktan sonra başlamıştı, kadın yıllardır çatısı altında dönenler yüzünden suçlu ve berbat bir halde patladıktan sonra. Ve Oli’ye yapılanlardan sonra.

Aslında bundan daha önce başlamıştı, Oli bir sabah migren ağnsıyla uyanıp okula gitmek istememiş ve Lily de anneleri işe gidene kadar bekleyip ablasının odasına, gözlerinde bu soruyla dalmıştı. Oli güvende olmasa bile ona hep başını öne doğru sallayarak yanıt verirdi.

“Güvendedeyim,” dedi.

“Çalışıyor musun?”

“Hayır, demin çıktım.”

“Gelmek ister misin?”

“Bir süre sende kalabilir miyim, Lily?” Oli akmaya başlayan burnunu sildi. Kendini toplamaya çalıştı ama yapamadı.

“Bizde mi kalmak istiyorsun?” dedi şaşkınlığını gizleyemeyen Lily.

“Evet,” diye fısıldadı Oli.

Lily kelimelerini yutar gibi hızla konuştu. “Elbette, kesinlikle ve kesinlikle sorun değil. Evet, kesinlikle kalabilirsin.” Nefes aldı. Durdu. “Bizde istediğin kadar kalabilirsin.”

“Shaun’un bir şey demeyeceğinden emin misin?”

“Dese de umurumda olmaz.”

Oli gözyaşlarının arasından güldü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Yolun tanıdık kıvrımına ulaştı. Dean’in evine neredeyse gelmişti. Kendi evine. Ağzından hafif bir inilti çıkınca parmağını ısırdı.

“Oli, ne oldu? Lütfen konuş benimle.”

Nefes alıp odaklanmaya çalıştı. “Ben iyiyim. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, bir de yapmam gereken birkaç şey. Sonra sana geleceğim.”

Kız kardeşler telefonu kapattılar. Oli arabayı araç yoluna doğru çekip garaj kapısının düğmesine bastı. “Haydi, haydi” diye fısıldadı. Tanrım, bu kapı çok yavaştı. Kapı açılmaya devam ederken Toyota’yı yavaşça dar girişten içeriye soktu ve garajın ön kısmına park etti. Ev üzerine üzerine geliyor, krem rengi cephesi loş ışıkta çok pis görünüyordu.

Arabadan indiği anda yağmur başladı. Gökyüzünden düşen dev damlalar araç yolunu ıslatıyordu. Yağan yağmuru izleyerek verandada bir sigara içti. Toni’nin evinin üst katındaki ışıklar yanmıyordu. Oli kadının ne yaptığını merak etti. Isabelle öldükten sonra Dean ile Toni’nin arasında bir şeyler geçtiğini düşündü. Sigarasını sert bir şekilde somurdu ve ciğerlerini dumanla doldurdu. Belki Isabelle hayattayken de aralarında bir şey vardı. Tanrım, belki hâlâ devam ediyordu.

Burnunu ve gözlerini silerken, “Kanıt,” diye mırıldandı. “Gerçek bir kanıt yok.” Kendi zihninde bile bir ipucu arıyor, kanıt olmadan körü körüne inanmayı reddediyordu. Dean’in sandığı kişiden çok farklı biri olduğunu söyleyen beynine ayak uydurmak için çaresizce direniyordu. Polis *elbette* Isabelle’in ölümüyle ilgili her detayı araştırmış ve Dean’in bir alakası olmadığını anlamış olmalıydı. Böyle durumlarda genelde şüpheli kişi koca olurdu ama Dean asla bir şüpheli olmamış, Bouris ile arasında hiçbir bağlantı çıkmamıştı. Aklından kadının günlüklerindeki sayfalar geçti. Tüm bunların arkasında John O’Brien mi vardı? Birlikte çalışırken Dean’i de bir şekilde bu işe dahil mi etmişti? Aklına

tekrar Amy ile Kate gelince başını iki yana salladı. *Hayır, hayır.* Bunu hayal bile edemezdi. Dean bu kadar kötü biri değildi. O'Brien bu işin içinde olsa bile Dean'in bulaşmadığından emindi.

Bir anda aklına başka bir şey geldi. İkizler Dean'in biyolojik çocukları olmayabilirdi. Belki de Isabelle bir donör spermi kullanmıştı. Eğer kızlar ondan değilse, bu bir şeyi değiştirir miydi? Muhtemelen hayır. Oli'nin babası için değiştirmemişti mesela.

Gözyaşları daha da arttı. Dean ile karşılaştığı ilk andan beri aralarında karşı konmaz bir çekim oluşmuştu. Her ne kadar zamanla biraz yıpransa da o çekim hâlâ vardı. Peki ama, ya bu bir numaraysa? Ya başına gelenler yüzünden bir çeşit tehlikenin içine çekiliyorsa?

Dizlerinin bağı çözüldü, olduğu yerde sallanmaya başladı. Duman ciğerlerine vurdu. Bir süre hiç kıpırdamadan olduğu yerde durdu. Ön bahçedeki çiçek yatağını saran güller mükemmel görünüyordu. Hepsi de açmak üzereydi, tepelerinde dev tomurcuklar belirmişti. Dean bu güllere bayılırdı. Geçen yıl Oli hâlâ kendi dairesindeyken ona her hafta bir tane gül getirir ve kapıyı açtığında verirdi. Oli'nin aklını başından alan küçük ama çok tatlı bir jestti bu. Bu güller muhtemelen Isabelle'indi.

Tekrar görüşmeye başladıklarında Dean Isabelle'den hiç söz etmemişti. Birkaç hafta sonra Oli nihayet cesaretini toplayıp adama vefat eden eşini sorabilmeyi başardı.

Isabelle'i aşmam lazım. Ben seninle bir gelecek kurmak istiyorum, Oli.

Oli de bu teklife atlamıştı. Daha fazla bastırarak büyüğü bozmak istemiyordu. Ama Dean ona yalan söylemişti, bir kere değil, defalarca. Oli ona inanacak kadar çaresizdi. Ne kadar zavallıydı.

Çaresizce Dean'in yanına taşınmasını istediğinde yaptıkları konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Sahne gözünde canlansa da konuşulanları kelimesi kelimesine anımsamak zordu ama bir cümleyi net şekilde hatırlıyordu: *Eğer bebek yapmak istersen ben varım.*

Bunu senin için yaparım. O an göğsünde tomurcuklanan sevinci hatırlarken son derece rahatsız oldu.

Oli bunun nasıl biteceğini biliyordu. Bu durumda olan, yani aşkından gözü kör olduğu için burnunun ucunda olup bitenleri göremeyen kadınları yargılamıştı. Dahası onlara acımişti. Şu an bile Dean hakkında yanıldığını ispatlayacak bahaneler arıyordu. Adamın yalanlarını mantıklı bir zemine oturtmaya, yaptıklarını doğrulamaya uğraşıyordu. *Kes şunu*, dedi kendi kendine. *Dean için durumu düzeltmeye çalışmaktan vazgeç. Hemen eşyaları topla ve Lily'ye git. Gerisini daha sonra halledersin.*

İzmaritini beton sütunda söndürüp beyaz boyanın üzerinde siyah bir leke bıraktı. Taze yağmur kokusu ile sigara dumanının kokusu birbirine karıştı. Oli birkaç derin nefes aldı. Anahtarlarını çıkarttı.

Rusty aradı ama açmadı. Ona dinlendiğini ve kendisini daha sonra arayacağını söyleyen bir mesaj attı. Şu an Rusty ile konuşma fikri bile klostrofobik hissettiriyordu.

Anahtarı kilide yerleştirdi. Arkasında çakan şimşek karanlık gökyüzünü bir anda aydınlattı. Eli boğazında hızla arkasını döndü. Gökyüzü yarıldı. Kovadan boşanırcasına yağan yağmur ön bahçeyi su içinde bıraktı. Elleri delice atan kalbine indi. *Sadece fırtına*, dedi kendi kendine. *Bütün hafta beklenen bir şeydi.* Ama fırtınalardan hep nefret etmişti. Bir şeyleri gizlemelerinden nefret etmişti.

Eve girip dışarıdaki karmaşayı geride bırakarak ağır kapıyı arkasından kapattı.

Rusty'den bir mesaj geldi: *Konuşabilir misin? Az evvel öğrendiğime göre Bouris'in eşi, adam hapse girdikten birkaç ay sonra yeni bir ev almış. Büyük bir ev. Paranın izini sürmeye çalışıyorum ama teorini doğrular gibi görünüyor.*

Oli'yi başka bir bitkinlik dalgası çarptı. Haklıydı, Isabelle'i indirsin diye Bouris'e para ödenmişti. *Lütfen ne bulabiliyorsan bul*, diye cevap yazdı.

Tıklayan eski saatin sesi sinirlerini bozdu. Duvardaki büyük, yuvarlak aynadaki yansımasını görmezden geldi. Doğruca üst kattaki yatak odasına yöneldi. Bacakları her basamakta delice yanıyordu. Yatak odasının ışığını açtı, birkaç ay evvel yaptıklarının tersini yapmaya başlayarak askılarda duran giysilerini, çekmecerlerdeki iç çamaşırlarını ve dolaptaki ayakkabılarını toplayıp bavuluna yerleştirdi. Banyodaki makyaj çantasını ve kozmetik malzemelerini aldı. Yağmur ve gök gürültüsü devam ediyordu. Banyodan çıkıp tekrar yatak odasına döndü, kucağındaki şeyleri çantasına yerleştirdi, yatağın altındaki atletleri aklına geldi. Onları da alıp bavulun yanlarındaki fermuarlı bölüme sıkıştırdı. Bavulu kaldırdıktan sonra odaya iyice göz attı. Evin geri kalanı gibi burası da süslü ve parlaktı. Lüks dokular modern teknoloji ile uyum içindeydi. Evdeki her şey uyum içindeydi, her oda bir diğerine akar gibi duruyordu. Lily'nin yıkık dökük bungalovu ya da çocukluğunu geçirdiği kendi evleri gibi değildi. Oli'nin yatak odası uzun koridorun en ucunda evden ayrı gibi dururdu.

Ağır bavulu kapıya yaslayıp üzerine oturdu. Rüzgârda sallanan ağaç dallarını izledi. Gözlerini kıstı ve karşısında Isabelle belirdi. Kadın belirgin bir şekilde karanlık yatağın üzerinde yatıyor, alarmını kapatıyor ve yataktan çıkmadan birkaç dakika daha tavana bakıyordu. Ayağa kalktı ve uyuyan kocasının yanında durdu, krem rengi halıya değen ayakları çıplaktı, karanlığa doğru ellerini uzatırken uzun, siyah saçları sırtına indi. Kadın Dean'i ve kızlarını uyandırmamak için bir kedi gibi hareket ediyordu. Banyoda kendisine deodorant sıktı, sonra gelip yatağına kenarına oturdu ve çoraplarını giydi. Hâlâ uyuyor olan Dean'e baktıktan sonra Oli'nin yanından geçip aşağıya indi. İki saatten daha kısa süre içinde ölecekti.

Ne düşünüyordu? Dean'e her şeyin bittiğini söylemiş miydi yoksa hâlâ plan mı yapıyordu? Adamın neler yapabileceği hakkında ne düşünüyordu? Tehlikede olduğunu anlamış mıydı?

Oli bitkin bir halde ayağa kalktı. Bavulunu da alıp Isabelle'in peşinden alt kata indi. Rusty bir mesaj daha gönderdi. *Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yalnız mısın?* Bavulunu en alt basamaktan pürüzsüz giriş zeminine indirdi. Sehpadaki kristal vazonun içinde duran Dean'in verdiği laleler kurumuştı, Oli bavulunu yere indirince çiçekler hafifçe sarsıldı. Oli oflaya puflaya bir cevap yazdı. *Lütfen merak etme. Sadece erken yatmak istedim. Yarın konuşuruz.*

Oli son bir kez etrafa baktı. Bu evde onun olan çok az şey vardı. Isabelle hep sessiz bir ev arkadaşı gibi buradaydı, bu evin gerçek sahibi gibi. Oli kapıdan çıktıktan sonra kendisini buraya hiç gelmemiş gibi hissedecekti. Işığı söndürdü ve kapıyı açtı. Buz gibi hava ile yağmurun uğultusu içeriye doldu. Alarmı kurmayı yine unutmuştu. Büyük saat vurmaya başladı. Boş ver alarmı, diye düşündü ve verandaya çıktı. Buradan bir an evvel gitmek istiyordu. Bu evden hemen uzaklaşmalıydı.

Bir el ağzını kapattı ve başını geriye doğru çekti. Midesini sıkıştıran bir kol onu hızla ters çevirdi. Ol saldırgana karşı koymaya ve bağırmaya çalıştı. Eve geri sürüklenirken gözleri yuvalarından fırlıyordu.

Oli kendine geldi, gözlerini açmaya çalıştı. Her şey kırmızı-siyahtı. Çok içtiğinde olduğu gibi, başı dönüyordu. Bacakları ağırlaşmıştı, kalkmaya çalıştı ama çok yorgundu. Saat vurdu ama ses arkadan geliyordu. Salonda mıydı? Saat kaç kez vurmuştu? Bir? Dört? On iki? Ses zihninde tekrar yankılandı ama saymayı bir türlü beceremedi. Yüz kere vurmuş bile olabilirdi. Neden gözlerini açamıyordu? Ellerinin nesi vardı? İkisinin de bağlandığını fark etti, kendisine ilaç verildiğini de o an anladı. Bilekleri yumuşak kurdeleye değiyordu. Yoksa bu sabahlığının kuşağı mıydı?

Burada biri vardı, ayak seslerini hissedebiliyordu. Kanepenin yanındaki halının üzerinde yatıyor olmalıydı.

Gözleri açılır gibi oldu. Karanlıkta ay ışığıyla aydınlanan girişteki holü ve vazodaki laleleri gördü. Lamba düğmesinin hemen yanındaki panik düğmesi yeşil bir ışık saçıyordu.

Gözünün önüne bir bot geldi. Tekmeler savurup ayağa kalkmaya çalıştı ama çok yorgundu. Her şey tekrar bulanıklaştı.

Oli gözlerini kırptırarak uyandı. Hâlâ yerdeydi ama kendisini o kadar da bitkin hissetmiyordu. Fakat her şey batıyordu. Sırtüstü dönünce kol ve bacaklarına keskin ağrılar girdi. Gözlerini etraf- ta dolaştırdı. Ön kapıya, lalelere ve tavana baktı. Yan pencereye yağmur vuruyordu. Eğer yağmur yağıyorsa çılgınlığını hiç kimse du- yamazdı. Zaten hiç duyan olmamıştı. Çocukken odasında sıkışıp kaldığı onca gecede bile. Adamın gelmediği geceler de geldiği geceler kadar kötüydü. Karanlıkta yatıp beklerken gözleri yanar, Tanrı'yla pazarlık yaparken midesinde yumrular hissederdi. Eğer adam bu gece gelmezse Lily ile bir daha asla kavga etmeyecekti. Eğer bütün hafta boyunca gelmezse kanatana dek yediği tırnakla- rını yemeyi bırakacaktı.

En kötüsü daima kış mevsimiydi. Sıcak yaz gecelerinde ken- dini güvende hissederdi. Özellikle de Lily'ye seslendiği gecedен sonra. Oli hâlâ yanağındaki o acıyı, boynunun aniden yana doğru dönüşünü hissedebiliyordu. Bir daha asla bağırmadı, en azından yüksek sesle.

Pencereye çarpan yağmur, rüzgârla havalanıp sonra kan gibi yeniden cama vuruyordu. Oli inledi. Şakağının kenarında ince bir sızı hissetti. Gözlerini kapattı ama ışığı algılayınca tekrar açtı. Farlar. Araç girişine bir araba mı gelmişti?

Yerden güç alıp başını ve vücudunun üst kısmını yukarıya doğru kaldırdı. Çantasını aradı ama göremedi. Panik düğmesine

ulaşması imkânsızdı, düğme odanın diğer ucundaydı ve Oli ayağa bile kalkamıyordu. O da sürünerek sehpa ile kanepenin arasındaki boşluğa ulaşmaya çalıştı. Bir yanı bunun anlamsız olduğunu biliyordu, zira ışıklar yandığı an görünecekti. Beyaz kabanı ile yerde yatıyor, sarı saçları neon bir tabela gibi parlıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı. Büyük bir çaba ile kendini öne doğru attı. Bedeni ahşap çerçeveye sürtündü. Nefeslenmek için durdu. Yağmur sesinin arasında ayırt edici başka bir ses işitti: Ayak sesleri. Tekrar yere uzandı. Gözyaşları gözlerine batıyordu. Tanrım, Lily keşke yanında olsaydı. Eski battaniyelerinin ve eski odasının kokusunu anımsadı. Ayak sesleri holden geliyordu. Yüreği ağzına geldi. Kapı kolu çevrildi ve kapı açıldı. Ay ışığı ve yağmur içeriye doldu. Gölgele bir şekil eve adım attı.

Zaman dondu. Bedeninde bir yılan gibi hareket eden tek şey korkuydu. Sevdiği birinin bir yabancı gibi davrandığı o korkunç ve tanıdık hissi yeniden yaşadı.

Dean kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Adam üzerine eşofman, büyük beden kapüşonlu bir eşofman üstü ve ayağına spor pabuç giymişti. Oli'nin düşünceleri rotasız bir şekilde uçuşuyordu. Dean nereye gitmişti? Ona saldırıp sonra üzerini değiştirip kanıtlardan kurtulmak için bir yere gitmiş, sonra da... Sonra da ne?

Adam merdivene yöneldi. Başını kaldırıp yukarıya baktı. Oli'nin ismini fısıldadı. "Oli?" Yemek odasına doğru döndü. Oli şu an daha da telaşlı bir şekilde koltuğa doğru sürünüyordu. Kenardan bakınca Dean'in mutfağın ışığını yaktığını gördü. "Oli?"

Kadının bütün sinirleri panik halindeydi. Evrenle çaresizce pazarlık etmeye, ona yalvarmaya başladı.

Salona dönen Dean ışığı yaktı. Oli inledi, başı zonkluyordu.

"Oli!" Dean telaşla kadının yanına koştu. Yüzünü ellerine alıp kadının gözlerine baktı. "Sen iyi misin? Ne oldu?" Kadının ellerini çözdü. "Oli, neler oluyor böyle?"

Kadın çok üşüyor, boğazı acıyordu. Dean'in elinden kurtulmaya çalıştı.

“Yaralı mısın?”

Adamın gözlerine baktı. “Biri bana saldırdı.”

“Ne?” Adam gergin gözlerle etrafa bakındı. “Emin misin?”

“Evet,” dedi kadın derin sesiyle dümdüz bir şekilde.

“Nerede?”

“Burada. Kapı eşiğinde.”

Adamın kafası karışmıştı. Başını yana eğdi. “Anlamıyorum.”

Oli garip bir şekilde rahatladığını hissetti. Dean her zaman yaptığı gibi yine yalan söylüyordu.

“Oli, hey, bana ne olduğunu anlat.” Adamın bronz alnında yumuşak çizgiler belirdi. “Bunu kim yaptı?”

“Önemli değil,” diye mırıldandı kadın. Dean’dan bir an evvel uzaklaşması gerekiyordu. Telefonu neredeydi?

Adam ayağa kalktı, kadının tepesinde dikildi. “Tanrım, Oli, bırak da sana yardım edeyim. Çuvalladığının farkındayım, tamam mı? Çok üzgünüm ama senin için de çok endişeleniyorum. Kendinde değilsin.”

“Tüp bebek olayını biliyorum.”

“Ne?”

“İkizlerin doğal yollarla dünyaya gelmediklerinden haberim var.”

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu, kollarını göğsünde birleştirdi. “Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun.”

“Bence gitsen iyi olur.”

“Ne?” Adam duyduklarına inanamıyordu. “Eğer biri sana saldırdıysa seni asla burada bırakıp gitmem.”

Oli ona dik dik baktı. Belki de adam ne yaptığının farkında değildi. Kriz geçiriyor olabilir miydi? Unutkanlık mı yaşıyordu?

“Sen neden buradasın ki?” diye bağırdı kadın. “Neden kızların yanında değilsin?”

Adam iyice şaşırılmıştı. “Mesajın yüzünden.”

“Ne mesajı?”

“Gönderdiğin mesaj.”

Kadın ayağa kalkmaya çalıştı. “Ben dünden beri seninle hiç temas kurmadım.”

“Oli, haydi ama, bu delilik.” Elini uzattı.

Kadın kendini geri çekti. “Sakın bana deli deme!”

“Tamam.” Cebinden telefonunu çıkartıp kadına gösterdi. “Bak.”

Başı hâlâ dönen kadın saat 4.17’de kendi telefonundan gönderilen mesaja baktı: *Konuşmalıyız, lütfen hemen eve gel.*

Ağrıyan başının acısını umursamadan öfkeyle iki yana salladı. “Bunu ben göndermedim.”

Adamın burun deliklerinden alevler çıkıyordu. “Oli, yapma ama.”

“Göndermedim!” Adamdan uzaklaşmaya çalışırken sesi çatladı. “Bunu kendine sen göndermişsin.”

“Sen ne diyorsun yahu? Ben buraya daha yeni geldim. Şunu yapmayı kes artık.” Adam kendisine doğru hamle yapınca Oli çılgılık attı. Dean kadının kolunu yakaladı, dirseğini yerinden çıkarakmış gibi sertçe çekti.

“Canımı yakıyorsun!”

Adam kadını bıraktı. Oli yere düştü. Dean de peşinden yere yuvarlandı. Oli adamın suratına bir tekme attı. Adam kadının topuğundan kaçmak için başını yana eğdi. “Oli, kes şunu.”

“Hayır!” Oli tekmelemeye devam ederek süpürgeliğe doğru süründü, sırtını duvara yaslayıp ellerini kaldırdı. “Hayır. Hayır. Yerde kal. Ya hemen çık git ya da polisi ararım.”

“Oli, bu delilik.”

Kadın gözlerini kocaman açarak dişlerini sıktı. “Hemen git buradan.”

“Oli.”

“Tanrım, sen ne yaptın?”

“Neden söz ediyorsun?”

“Isabelle. Onun seni terk edeceğini biliyordun, değil mi?”

“Ne?” Adamın ağzı çirkin bir şekilde yamuldu.

“Biliyordun. Başka şeyler de vardı... Onun senden şüphelendiği şeyler. Biliyorum Dean, O'Brien'dan haberim var.”

“Ne?”

Oli panik düğmesine baktı. Dean acaba onu etkisiz hale getirmiş olabilir miydi? Ama ışıklar yanıyorsa düğme hâlâ çalışıyor demekti. “Git. Lütfen.”

Dean ellerini saçlarında gezdirdi. “Olamaz Oli, olamaz. Böyle şeyler söyleyemezsin. Hiçbir şey bilmiyorsun.” Adamın bütün vücudu titriyordu, kadına bir adım yaklaştı. “Sorunlarımız vardı ama o benim *karımdı*. *Çocuklarımdın* annesiydi.”

Oli'nin tüyleri diken diken oldu. Dean'in gözleri parlıyordu. Hemen arkasındaki ön kapının camına yağmur vurmaktaydı.

“Evet ama belki de artık karın olmak istemediğini gördün ve sen... Sen...”

“Söyle şunu lanet olası!” diye gürledi adam. “Haydi, söyle!”

Oli hıçkırıklara boğuldu. Nefes alamıyordu.

“Söyle!”

Adam üzerine doğru gelirken Oli dengesini kaybedip yandaki sehpanın üzerine yığıldı. Sehpa yerde bir metre kadar kayınca üzerindeki vazo sarsılıp yere düştü. Her yere mavi-beyaz cam parçaları sıçradı. Oli yüzükoyun yere kapaklandı, gürültü kulaklarında çınlıyordu.

“Onu öldürmek istediğimi sanıyorsun. Söyle! *Tanrı aşkına*, Oli!” Dean ulur gibi bağırdı. İki eliyle ensesini tuttu, damarları gergin birer ip gibiydi. Başını öne attı. Bu bir yenilgi hareketi miydi? Suçluluk mu? Yoksa birazdan Oli'ye yapacaklarını düşünüp acı mı çekiyordu? Kendisini korumak için ne gerekiyorsa yapardı o.

Havada bembeyaz bir ışık yanıp söndü, sonra her yer yine karanlığa gömüldü.

Garajın yanındaki merdivenlerin başında biri duruyordu.

Gökyüzünü yaran bir şimşek çaktı. Oli gözlerini kırptırdı. Tekrar baktı. Orada hiç kimse yoktu.

Loş ışıkta Dean'in yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Adam kadına doğru yaklaşırken, ayağının altında ezilen cam parçalarının sesi duyuldu. "Oli." Adamın yüzü heykel gibiydi. Yalvarıyor veya özür diliyor olabilirdi.

"Sana güvenmiştim," dedi kadın ağlayarak. "Ama sen..."

Hissetmeden önce sesini duydu. Boğuk bir silah sesi.

Oli kıpırdamadı. Gidecek bir yer yoktu. Acıyı hissetmeyi bekledi.

Ev sessizliğe büründü. Kulakları sağır eden tiz bir sessizliğe. Olanları anlamaya çalışarak Dean'in gözlerine baktı. Adamın ağzı açıktı. Tavandan görünmez bir ip kendisini çekiyormuş gibi geriledi, sonra öne doğru düştü.

Yağmur daha da hızlanmıştı.

Oli'nin tek görebildiğı şey kandı.

EYLÜL 2005

Alex ev arkadaşlarına baktı. “Sanırım hepimiz sakın olmalıyız.”

Evelyn hâlâ ağlıyordu. Mutfak masasında oturan Nicole’ün sol el parmakları ahşabın üzerine yayılmıştı. “Alex haklı.” Nicole eline baktı. “Sakin olmamız gerek. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok.”

Evelyn çaresizce bir ona, bir Alex’e baktı. “Bunu nasıl söyler-siniz? Bu tamamen bizim suçumuz. *Benim* suçum.” Tekrar TV’ye baktı. Aynı fotoğraflar tekrar tekrar gösteriliyordu. “Öyle olmalı.”

“Evelyn, kes şunu.” Nicole kıza yaklaşıp ona sarıldı. “Bu senin suçun değil.”

Evelyn geri çekildi. Saçları kızın ellerine takıldı. Gözlerini sil-di. “Bence polise gidelim.”

Alex kendisini bir anda bedeninden yükselmiş, arkadaşlarına yukarıdan bakar gibi hissetti. “Olmaz,” diye fısıldadı. “Bunu ya-pamayız.”

“Alex, lütfen.” Evelyn şu an ağlıyordu. O güzel yüzü hüznle doluydu, saçları bile gerilmişti. “Bu doğru değil. Hiçbir şeyi doğ-ru değil. Bunu siz de biliyorsunuz.”

Alex’in içinden kulaklarını tıkamak geldi. Bir çocuk gibi ba-ğırarak. “Nicole haklı.” TV’ye baktı. “Bunun çok korkunç oldu-ğunun farkındayım ama bizimle bir ilgisi yok.”

“İkiniz de delirmişsiniz,” diye fısıldadı Evelyn. Lavaboya git-ti. Bir bardak su doldurup içti. Suyu yutarken ağlamaya başladı, çenesinden sular damlıyordu.

“Hey, hey.” Nicole kızın yanına gitti. Bardağı elinden alıp ona sarıldı.

Alex arkadaşlarını izliyordu. İki de birer yabancı gibiydi.

Evelyn geri çekildi. “Durmadan bunu düşünüyorum, bilirsiniz? Çektiğim fotoğrafları. Eminim içlerinden birinde evin numarası görünüyordu. Hava buz gibi olmasına rağmen, ön bahçede, fiskiyenin altındaydık.” Kızın göz bebekleri o kadar büyü müştü ki gözlerin tamamı simsiyah görünüyordu. “Sanırım biri evi tanıdı. Onu orada bulacaklarını bu şekilde anladılar.”

“Bunu bilemezsin,” diye arkadaşını sakinleştirdi Nicole. “Sadece korkunç bir tesadüf bence.”

“Olamaz.”

Nicole arkadaşının saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Korkunç şeyler hep olur.”

“Artık bunu yapamam,” diye fısıldadı Evelyn. “Eskiden bana zararsız geliyordu ama artık gelmiyor. Ben yokum.”

Nicole arkadaşını kendisine doğru çekip yeniden sarıldı. Sırtını sıvazlarken bir yandan da Alex’e baktı. “Sabah nasıl hissedeceğiz bir bakalım, ona göre karar veririz.”

B Ö L Ü M K I R K

15 EYLÜL 2015, SALI

Şakağının kenarında ani ve soğuk bir baskı hissetti.

Yüzü acı içinde olan Dean ters dönmüş sehpanın yanında yerde yatıyordu. Bacağını tuttu. Oli'nin nefesi kesilir gibi oldu.

“Kıpırdama.” Tren gürültüsü gibi kısık bir sestti bu.

Kıpırdamadı. Nefes bile almadı.

Baskı yavaş yavaş azaldı. Gözlerini yana kaydırđı.

Bir silah. Kafasına doğrultulmuştu.

Bedeni vites attı ve nefesi aşırı hızlandı. Dean gerçekten de bu kötölük ağına bulaşmıştı. Biri buraya gelip onu vurmuştu.

Her şeyi kavramaya başladı. Biri Dean'i vurmuştu. Onu da vuracaktı. Çığlık attı ama sesi fırtınanın içinde kayboldu.

“İyi bir fikir değil.” Ses sakindi. Tanıdıktı.

Dean inleyince Oli ona baktı. Etrafındaki beyaz süpürgeliklere kan doluyordu. Çoraplarından birini çıkartıp bacağına sarmış, dişlerinin arasından nefes alarak sıkıyordu.

Silahlı adam tabancasını Oli'nin başından çekmeden ama bakışlarını Dean'e yönelterek bir adım geriledi.

“Ne oluyor, ahbap?” diye inledi Dean.

Oli gözlerini kaldırdı. Bu Nathan'dı. Kafasındaki bere ile çok tuhaf görünüyordu. Elindeki silahla çok tuhaf görünüyordu. “Merhaba, Oli,” dedi.

Dean'in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. İnledi ve başı yere düştü.

"O zamanlar sen de derslere giriyordun," diye fısıldadı Oli. "Üniversitede profesördün."

"Evet," dedi Nathan.

"Küçük çocukların fotoğraflarını satıyorlardı," dedi Oli. "Ev arkadaşları. Sen de bunu biliyordun."

Dean'in gözleri kocaman oldu. Oli'nin bunları bildiğini bilmiyordu. Bunların hiçbirinden haberi yoktu.

Nathan kızdı. "Bu basit bir işlemdi sadece. Kimse zarar görmedi. Çoğu insan bunu anlamıyor. Bu işin bir dengesi vardır ve birçok birey bu dengeyi tutturamaz. Tamamen doğaldır, hiçbir zararı yoktur. Eminim bireylerin duyguları doğrultusunda hareket etmelerinden çok daha iyi bir şey olduğuna siz de katılırsınız."

Oli panik düğmesine hafifçe yaklaştı. Artık sehpa yerde ters dönmüş vaziyette yattığı için beyaz duvarın üzerinde parlayan minik, yeşil ışık daha da belirginleşmişti.

Kadının kıpırdandığını fark eden Nathan silahı tekrar başına dayadı.

"Ya Louise Carter? Ona da hiç zarar gelmedi mi?" dedi Oli.

"O farklıydı," diye itiraf etti Nathan. "Grubumuzun bir üyesi sınırı aştı."

Oli hâlâ parçaları tam olarak birleştiremiyordu. "Kızlar da bunu öğrendi?"

Adam iç çekti. "Sorun Evelyn'di. Nicole kırmızı bayrağı çekti. Evelyn'in risk taşıdığını biliyordu."

Oli anlamaya çalıştı. "Sen de onu öldürdün?"

Nathan gözlerini kırıştırdı. "Bu kadar yeter."

"O gece Nicole sana yardım etti, birlikte Alex'e tuzak kurdunuz."

Nathan boynunu esnetti. Silahın namlusu Oli ile Dean'in arasında gelip gitti. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

“Evelyn’i sen öldürdün ve Alex’e tuzak kurdun. Sonra da Nicole’ün kaçmasına yardım ettin.”

“Ben hiç kimseyi öldürmedim.”

Oli’nin beyni püre gibi olmuştu. “O zaman neden...”

“Fark etmez artık,” dedi adam sesini yükselterek. “O işi hallettik şimdi de bu işi halledeceğiz.”

Ön kapı ardına dek açıldı. İçeriye bir adam girdi.

Bowman. Üzerinde trençkotu ve siyah eldivenleri vardı. Çenesi gergindi, elinde bir silah tutuyordu.

Oli çok rahatladı. Kasları gevşedi.

Dean acı içinde bağırdı. Oli’nin gözünün önüne Mary ile birlikte iki mezara da çiçek koyan ikizler geldi. *Dayan Dean*, diye yalvardı. *Dayan*.

Ön kapı gürültüyle kapandı. Nathan gülümsedi.

Bowman başını salladı. “Fazla vaktimiz yok.”

BÖLÜM KIRK BİR

Bowman silahı Oli'ye doğrulttu. Adam yorgun ve bitik görünüyordu ama sert bakışları endişeliydi. Oli'nin gözünün önünde adamın Paradise Sokağı'na gelişi belirdi. Crystalbrook'taki yangından sonra ambulansın arkasında oturuşu. Barda buluştuktan sonra yanından uzaklaşarak gidişi. Isabelle'in cenazesinde ağlayışı.

Göz göze geldiler. "Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim," dedi adam. "Sen ve arkadaşın. Burunlarının ucunda sürdü-rülen pornografi halkası hakkında üniversiteyi ayağa kaldırmaya niyetliydi. O çocuğun çok canlı bir hayal gücü vardı. Galiba yeni iş arkadaşına kendini ispatlamak da istiyordu."

"Cooper," diye mırıldandı Oli.

"Patronuna o çocuğu bu işe bulaştırmasının doğru olmadığını haftalar önce söyledim. Keşin birinin sırf ceketini beğendiği için ona saldırması ne acı."

Patron mu? Bowman'ın söz ettiği kişi Dawn, Joosten ya da başka biri miydi? Oli'nin algıları çılgınca çalışıyordu. Vazodaki çürük çiçek kokusunu alabiliyor, süpürgeliklerin beyazı gözlerini yakıyor, kalp atışları göğüs kafesini titretiyordu. Fırtına durağan ve huzursuz bir yağmura dönüşmüştü. Gerçekleri beyninde oyun kartları gibi karıştırdı. Bowman, Evelyn'i öldürüp bunu Alex yapmış gibi göstermeyi bilirdi. Birini aniden yok etmeyi. Oli ve Dean'i öldürüp bu işten paçayı sıyırmayı da.

"Isabelle," dedi Oli yavaşça. "O sana ev arkadaşlarının pornografi sattıkları hakkındaki teorisinden söz etmişti. Bu işin

üniversiteyle olan bağlantısını anladı. Tüm olayı ortaya çıkartana kadar durmayacağını biliyordun.”

Dean irkildi ama başını kaldırmadı. Yüzü rahatsız edici, gri bir renk almıştı.

Oli yavaşça duvara daha da yaklaştı ama Bowman silahını düzeltince olduğu yerde kaldı. *Lily*, diye düşündü aniden. *Lily beni bekliyor. Ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştır. Arar mı? Gelir mi?* Yavaş yavaş olayları anlamaya başladı. Lily, Oli ile Dean’in sorunlarını çözdüğünü sanıp evi terk edeceğine inanmayacaktı. Oli tıpkı eskiden yaptığı gibi sessizce yalvardı. *Lütfen Lily, lütfen bana yardım et.*

“Isabelle’e saygım sonsuzdu,” dedi Bowman. “O zeki ve daha iyisini hak eden biriydi.” Acı ve öfkeyle kendisine bakan Dean’e döndü. “Evliliğindeki sorunlardan kaçmak için kendini işe verdiği çok belliydi.”

“Bu işin ucu nereye kadar uzanıyor?” diye sordu Oli.

“Epeyce tepeye,” dedi Nathan.

“Mesajı yolla, Nathan,” dedi Bowman. “Benim güya buraya varma süreme kadar otuz dakikamız kaldı.”

Nathan kadının kanepede duran cep telefonunu alıp eldivenli eliyle bir şeyler yazdı. Sonra telefonu Bowman’a fırlatıp, “Başka neye ihtiyacın var?” diye sordu.

“Onu buraya getir,” dedi Bowman Oli’yi kastederek ve tam önünü işaret etti.

Nathan kadının kabanını tutup duvara yakın olan noktaya kadar yerde sürükledi. Kırık vazonun camları Oli’nin ellerine battı. “Buraya mı?” diye sordu Bowman’a.

“Evet.”

“Benim özellikle durmam gereken bir yer var mı?”

“Buraya hafta başında gelmiştin, değil mi?” diye sordu Bowman.

Nathan başıyla onayladı. “İki defa.”

“O zaman kandan uzak dur. Bütün mesajları yolladın mı?”

“Evet. Hepsi tamam.”

“Sen git, bu işi ben hallederim. Silahını bırak, evine git ve bir duş al. Film falan izle.”

“Tamam.” Nathan önce Dean’e, sonra Oli’ye baktı. “Tamam o zaman.”

Oli dizlerinin üzerine kalktı. Dean de başını kaldırmaya çalıştı ama küt diye duvara çarptı.

Nathan ona baktı.

“Git,” dedi Bowman başıyla kapıyı göstererek. “Çık buradan.”

Eldivenli eliyle silahı yere bırakan Nathan, Oli’ye kibarca başını sallayıp gitti.

“Sen pisliğin tekisin,” dedi Dean bitkin halde.

“Kapa çeneni,” diye kükredi Bowman. “Şimdi dinleyin. Siz ikinizin berbat bir ilişkiniz var.” Oli’ye döndü. “Dean’in Isabelle’in ölümünde parmağı olduğunu düşündüğünü biliyorum, adamım Bouris de bunu doğrulayacaktır zaten. O çok itaatkâr biridir. Özellikle de dünkü küçük hatırlatma notumdan sonra.”

Acı içindeki Dean nefretle Bowman’ın yüzüne baktı.

“Ayrıca bu sabah patronunla da güzel bir sohbet ettim. Ona senin zihinsel durumunun hassasiyetinden ve nişanlıyla ilgili teorilerinden söz ettim. İkimiz de senin için çok endişeliyiz.”

“Dawn’la mı konuştun?” diye fısıldadı kendisini hafifçe geriye doğru atan Oli. Düğme şu an başından sadece birkaç santim ötede idi. Bowman’ın düğmeyi görmesini engellediğini umut etti.

Adam onu duymazdan geldi ama, “O da zaten senin manik krizine giderek daha da yaklaştığının farkında,” dedi. “Küçük kızı kayıp bebek sanmandan da belliymiş. Tabii öldürülen iş arkadaşın için hâlâ üzülyormuşsun. Hatta nişanlını seni takip etmesinden o kadar korkuyormuşsun ki kendine yeni bir araç bile kiralamışsın. Klasik paranoya.”

“Evie aslında Louise Carter, öyle değil mi? Değil mi?!” Oli başını duvara vurarak bağırdı. Düğme kafatasına battı. Biraz daha bastırdı. Yumuşak bir klik sesi geldi. *Lütfen, lütfen.*

“Louise Carter öldü,” dedi adam. “Sen hariç herkes öyle düşünüyor ve sen de delisin.”

“Peki, gerçeği ailesinden nasıl saklayacaksın?”

Adam omuz silkti, silahını Dean’e doğrulttu ve aralarındaki mesafeyi inceledi. “Test sonuçlarını değiştirmek çok kolay. DNA bulguları çıktı çıkalı herkes tembelleşti zaten.”

Oli, Dean’in gözlerinin kendi üzerinde olduğunu hissetti. Çenesini Bowman’a doğru kaldırdı. Yardım gelse bile muhtemelen çok geç olacaktı. Bowman’a baktı, tüm vücudunu büyük bir öfke, cesaret ve umutsuzluk kapladı. “Isabelle sana güvendi ama sen onu öldürdün. Sen lanet bir pedofilsin.”

Adam Oli’nin yanına gelip başına silahın kabzasıyla vurdu. Oli yıldızları gördüğünü sandı. Kafatasına buz gibi bir ağrı saplandı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Ağlamayacak kadar şoktaydı.

“Onu uyarmıştım. Onu uyarmıştım!” Bowman yere tükürdü. “Ne kadar battığının o da farkındaydı.”

Oli gözleri kapanmakta olan Dean’e baktı. “Dean!” diye fısıldadı.

“Kapa çeneni yoksa bir tane daha yersin.” Bowman mutfağa gitti.

Hıçkırıklara boğulan Oli burnuyla panik düğmesine birkaç kez daha bastı. Göğsü hızla inip kalkarken Dean’i uyandırmak için yününü tekrar adama döndü. Onun sağ kalması için.

Bowman elinde bir bıçakla geri döndü. Oli’nin kalbi sıkıştı. Bu bıçak kendisi için olmalıydı.

Bowman kadının telefonunu yere, ayağının dibine yerleştirdi. “Bu tersinden bulmaca yapmak gibi, sanat gibi bir iştir. Neredeyse acil yardımı arayacakmışsın.” Kadının ekranına yazdığı numarayı gösterdi. “Maalesef aramayı tamamlayamamışsın.”

Dean kötü bir rüya görüyormuş gibi irkildi.

Oli bir enerji hissetti, patlamadan önceki gerilim gibi bir şeydi bu. Nefesini tuttu ve ciğerlerinde sakladı.

Her şey bir anda oldu. Bütün kapılar biri onları ele geçirmiş gibi aynı anda açıldı. Eve buz gibi hava doldu. Silahlı polisler nehir gibi içeriye aktı.

Oli kendini yere bıraktı. Dean’in ayak bileklerine bakıyordu. Adamın nefes alıp almadığını anlayamadı.

BÖLÜM KIRK İKİ

Bowman doğruldu, hiçbir şey yokmuş gibi burnunu çekti ve başıyla Oli'yi gösterdi. "Ah, çok şükür. Ben de tam buna basmak üzereydim. Korkarım iğrenç bir aile içi şiddet vakası. Bu kadının akli çok karışmış ama ben silahını aldım."

Polisler Oli'ye bakmadılar bile.

"Adam yaşar mı bilmem ama bence meşru müdafaa." Bowman parmağıyla bu kez de Dean'i gösterdi.

Polislerden biri bir adım öne çıktı. "Sanırım bizimle karakola gelsen iyi olur Şef." Adam silahını Bowman'ın göğsüne doğrultmuştu.

Bowman kaşlarını çattı. "Beni daha evvel arayıp tuhaf iddialarda bulunduğunu göreceksiniz," dedi Oli'yi kastederek.

Eve iki sağlık görevlisi girdi. Başları önde Dean'in üzerine eğildiler.

Bowman'ın bileklerine kelepçe takıldı. "Bu saçmalık!" diye bağırdı adam. "Adamı o kadın vurdu ve o adam da eski eşi Dedektif Isabelle Yardley'in ölümünden sorumlu. İçimizden birinin."

Biri Oli'nin bileğini tutup nabzını kontrol etti. *Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört.*

Bowman götürülürken itirazları gecenin karanlığında kendisiyle birlikte uzaklaşıp gitti.

Yağmur dinmişti.

"Nerede ağrı hissediyorsun?" Sağlık görevlisi kadını inceledi, gözlerini iyice açıp elindeki ışığı tuttu.

Oli'nin zihninde bir sürü soru vardı. "Lütfen nişanlıma yardım edin, yaralandı."

"Bakılıyor, merak etmeyin."

"İyileşecek mi? Vuruldu."

"Şimdilik sizinle ilgilenelim," dedi sağlık görevlisi kibarca ve kadının şakaklarını kontrol etti.

Rusty belirdi. "Oli." Gözlerinde korkuyla kadına gülümsedi. "İyi misin?"

Oli düşünmeye çalıştı. "Sen neden buradasın?"

"TJ beni aradı."

"TJ? Anlamıyorum."

"Bugün konuştuğunuzu söyledi. Ona bir sürü şey söyleyip telefonu kapatmışsın. Sonra sen aramalarına dönmeyince TJ de endişelenmiş. İnsan Kaynakları'ndan Dean'in adresini alıp, tam Bowman geldiğinde buraya varmış ve adamın içeriye girdiğini görmüş. Bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüş. Zaten Dawn'a verdiği bilgiler yüzünden de adamdan şüpheleniyormuş ama seninle Cooper'la ilgili konuşmaya geldiğini sanıp eve girmek istememiş. Arabasına dönüp beklemiş. Beni aradı, bir şey biliyor muyum diye sordu. Ama zaten o âna kadar yan komşunuz polisleri aramış bile."

"Toni mi?"

"Evet. Araç yolundaki Toyota'yı tanımadığı ve Dean'in şehir dışında olduğunu bildiği için arabasının neden evin önünde olduğunu çözememiş. Dean'e de ulaşamamış. TJ'in evin önünde arabasında beklediğini görünce birinin evi soymayı planladığını düşünüp korkmuş. Belli ki son zamanlarda buralarda birkaç hırsızlık olayı yaşanmış?"

Oli başını salladı. "Evet."

"Her neyse, Nathan çıkarken polisler gelmiş. O da yardım bulmaya gitmek için çıktığını söylemiş. Dean'le ilgili bir şeyler gevelemiş. Kafayı yediğini ve ilk karısını öldürdüğü gibi seni de öldürmek istediğini söylemiş. Polisler adamın saçmaladığını

düşününce de Bowman'ın da evde olduğunu söylemiş.” Rusty durdu. “Sonra da hepimize evdeki panik düğmesine basıldığına dair çağrı geldi.”

“Tanrım.”

Rusty başını salladı. “Bowman ile ilgili bazı şeylerden şüphelenmiştim. Bu sabah onunla konuştuğumuzda bana senin...”

“Benim için ne dedi?”

“Kafayı yediğini söyledi. Eski dosyalarla ilgili onu gece gündüz arıyormuşsun. Ona küçük kızı sorduğum zamansa beni geçiştirip kanıtların Louise Carter olmadığını gösterdiğini anlattı. Seninle bir süre konuşmamamı önerdi.” Rusty yumruklarını sıktı. “Cooper’a olanlardan sonra bu bana çok tuhaf geldi. Ben de destek istedim.” Etrafına bakındı. “Çok şükür.”

“Bunu yıllardır yapıyormuş, Rusty. Onlarca yıldır. Nathan ile ikisi. Kim bilir başka kimler var.”

Rusty cevap vermedi, kadının elini tuttu.

Sağlık görevlisi Oli'nin başının altına bir yastık yerleştirdi. “Hastaneye gitmeniz gerekecek. Fena darbe almışsınız.”

Oli görevliyi duymazdan geldi. “Rusty, o kız Louise Carter. O olduğunu biliyorum. Ailesine söylemelisin, onları ara. İkizleri de bulmamız gerek. Dean annesinin yanında olduklarını söyledi. Onu da aramalıyız.” Doğru dürüst konuşamadığının farkındaydı ama düşünceleri susmuyordu. Başı patlamak üzereydi.

“Oli, merak etme, her şey kontrol altında. Sen sadece dinlen, tamam mı?”

“Dean nerede? Durumu nasıl?”

Rusty omzunun üzerinden geriye baktı. Âdemelması inip kalktı. “İyileşecek, Oli.”

Oli başını salladı ama Rusty'nin yalan söyleyip söylemediğini de merak ediyordu. Dean ölürse... Cooper'ın hastane yatağındaki halini düşündü ve gözlerini kapattı. “TJ hâlâ burada mı?”

“Evet, ön bahçede. Komşun onu pek sevdi.”

Oli tüm yaşadıklarına rağmen, tasarımcı elinden çıkmış pahalı kabanının içindeki Toni'nin TJ ile flört ettiğini hayal edebildi.

İstemsizce titremeye başladı. "Tanrım," dedi.

"Bowman'a inanamıyorum," dedi Rusty yavaşça. "Onu severdim, Ol. Gerçekten severdim. Bunu nasıl yaptı? Nasıl böyle bariz şekilde saklandı ve hiç kimse fark etmedi?"

"Bilmiyorum," dedi dişleri birbirine vuran Oli.

"Oli!" Saçlarından sular damlayan, gözleri kan çanağına dönmüş Lily kapıdaydı.

"Onu ben aradım, umarım sorun olmaz." Rusty çekinerek Oli'ye gülümsedi.

Oli kardeşini görünce ağlayacak gibi oldu. Lily odaya girdi, polislerin yanından geçip ablasına doğru yürüdü. Sağlık görevlisiyle bakıştı, kadın kendisine her şey yolunda der gibi başını salladı.

Lily dizlerinin üzerine çöktü. "Ah, Oli."

Oli kardeşinin kendisine sarılmasına izin verdi. Bu sırada bacağına saplanan cam parçaları canını yaktı. Lily'nin omzunun üzerinden Dean'in sedyeye konulduğunu gördü. Giysileri yırtılmıştı ve bedeninden kumaş parçaları sarkıyordu.

"Her şey yolunda, Ol." Lily ablasının saçlarını okşadı, alnından öptü. "Her şey düzelecek."

Oli yüzünü Lily'nin göğsüne gömdü. Kardeşinin tanıdık kokusunu içine çekti.

Oli'yi rahatsız eden şey sonunda aklına geldi. *Onunla tanıştım, o kızla.*

Şömine rafının üzerindeki resimden Isabelle onları izliyor, kana ve kırık cam parçalarına bakıyordu.

Bariz şekilde saklandı.

Oli başını kaldırdı. "Nicole Horowitz'in yerini biliyorum."

EV ARKADAŞI CİNAYETİNDE TUTUKLAMA

16 Eylül 2015, Çarşamba

Yazan: Cooper Ng ve Oli Groves

Melbourne Üniversitesi öğrencisi Evelyn Stanley'in ölümünden on yıl sonra dedektifler Profesör Julian McCrae ve karısı Diana'nın Doğu Melbourne'deki evlerine baskın yapıp evin içindeki stüdyoda gizlenen 31 yaşındaki Nicole Horowitz'i tutukladılar. Bayan Horowitz çocuk kaçırma, çocuk tacizi, çocuk pornografisi üretme, satma ve yayma suçlarıyla bugün mahkemeye çıkacak. *Melbourne Today*, McCrae'lerin de aynı suçlardan kısa süre içinde yargılanacaklarını ortaya çıkartmıştır.

Bayan Horowitz'in tutuklanması ile birlikte aralarında polis memurları, eğitim alanındaki yüksek düzeyli kişilerin de bulunduğu korkunç bir şebekeyi ortaya çıkartmıştır. Melbourne Üniversitesi Dekanı Nathan Farrow de dahil olmak üzere, söz konusu şebekenin 2005 yılında St. Kilda'daki evinde öldürülen Evelyn Stanley ve o dönemki ev arkadaşı Bayan Horowitz'in ortadan kaybolması ile ilgili bağlantısı olduğuna inanılmaktadır. 2006 yılında üçüncü ev arkadaşı Alexandra Riboni Bayan Stanley'i öldürmekten hüküm giymiş ve üç yıllık hapis cezasının ardından meşru müdafaa savunması ile şartlı tahliye edilmişti. Bayan Riboni'nin casedi geçen hafta şüpheli bir intihar sonucu Crystalbrook'ta bulundu.

Melbourne Today Nicole Horowitz ve McCrae'lerin çocuk pornografisi üretip yasadışı internet siteleri aracılığıyla satma ve yayma suçlarını ortak şekilde işlediklerini ve bu tip platformların çocuk kaçırma ve çocuk satışı trafiği amacıyla belirli kurbanları hedef aldığını düşünmektedir.

Tutuklama gerçekleştiğinde evde olmayan Bayan Horowitz'in himayesi altındaki ocuk zarar gormemiştir. Kimliğinin tespiti ve uzun suredir taciz gorp gormediği şüphesi ile ilgili gerekli inceleme ve soruşturma başlatılmıştır. Çocuğun kayıp Louise Carter olabileceği yönündeki syilentilere karşı dedektifler herhangi bir yorumda bulunmamaktadırlar.

Kanun glerine mensup kişilerin de bulaştığı bu soruşturma dahilinde sistematik yozlaşma ve dışarıya bilgi sızdıran kişilerin korunması ile ilgili tartışmalar yeniden gündeme gelmiştir. Çeşitli şikyetlerde bulunan polis memurlarının hedef alındığı ve kendilerini susturmak için çeşitli taktikler uygulandığı anlaşılmaktadır.

Melbourne Today ayrıca birkaç sene evvel öldürülen bir cinayet dedektifinin ölümünün de bu yozlaşmış polislerle bağlantısı olduğuna inanmaktadır. Güvenlik güçlerinin büyük bir kısmı soruşturmaya tabi tutulacaktır. Başkomiserin bugün yapacağı basın toplantısında daha fazla bilgi vermesi beklenmektedir.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

17 EYLÜL 2015, PERŞEMBE

Koridordan Oli'nin odasının önünden tekerlekli yemek arabası geçti. Minik yaylara benzeyen kıvrıcık saçlarıyla hemşire kapıdan burnunu uzattı. "Portakal mı, yoksa elma suyu mu tatlım?"

"Portakal, lütfen."

Oli'nin başı hâlâ zonkluyordu ama dünkünden daha iyiydi. Yatağın üst kısmını kaldıran düğmeye bastı. Meyve suyunu içeren arabayı koğuştta gezdiren hemşireyi dinledi.

Dün sabah TJ, McCrae'lerin evinden çıkıp doğruca hastaneye gelmiş ve ziyaret saati olmamasına rağmen, hemşireyi ikna edip Oli ile konuşmuştu. Aynı hemşireyi kendisine sütlü kahve getirmesi için de cazibesıyla ikna etmişti. Oli'nin şimdiye dek hiç görmediği kadar bitkin olan TJ kahvesini içip Oli'ye Nicole'ün tutuklanmasıyla ilgili her şeyi anlattı. Sonra sehpayı dizüstü bilgisayarını yerleştirdi ve Oli'nin söylediklerini bir bir yazdı. Bazı yerleri düzeltip, detaylarda kadına yardım ettikten sonra Oli gözlerini kapatıp adamın yazdıklarını kendisine bir kez daha okumasını dinledi.

Adam hikâyeyi göndermeden de uykuya daldı. Dawn görev başında olmadığından TJ dosyayı Joosten'a yolladı. Oli birkaç saat sonra uyandığında TJ hastane koltuğuna kıvrılmış, bacaklarını uzatıp boynunu bükmüş horluyordu.

Öğleden sonra Lily ile Shaun onu ziyarete geldi ve hep birlikte haberleri izlediler.

Diana McCrae, Oli'ye bir hikâye uydurarak kendilerini Nicole ve ortaya çıkabilecek diğer kanıtlardan uzak tutmak istemişti.

Bowman götürüldükten sonra Oli kız kardeşinin kollarındayken Julian'ın söylediklerini hatırlamıştı. Adam Carlton'daki eve gittiğinde tanıştığı kızın kendi kızı olduğunu düşündüğünü söylemişti. Ama o akşam Cara Oli'ye alışverişe giderken Evie'yi de yanında götürdüğünden söz etmişti. Diana'nın sakladığı korkunç sırrı bir anda anlatmak istemesi Oli'ye garip gelmişti. Isabelle'in defterindeki notlar anlam kazanmaya başlamıştı. Louise'in o evde olduğunu düşünen kadın McCrae'lerin evinin aranmasını istemiş, ama talebi reddedilmişti. Oli, Evelyn öldükten sonra Nicole'ün o eve gittiğinden emindi. Aslında kendi ağları içinde olan birine satmayı planlayarak kaçırdıkları Louise'i de yanında götürmüştü. Bu plandan vazgeçmişlerdi çünkü Evelyn ölmeden önce Louise ile ilgili çevresine bir şeyler söylemiş olabilirdi. Bu belirsizlik McCrae ve Bowman'ı ürküttü. Başları belaya girebilirdi. Muhtemelen Bowman da yardım etmişti. Belli ki hepsi birlikte çalışıyorlardı. Hem o zaman hem de şimdi. Oli, planlar değişmeseydi Louise'in başına neler gelebilirdi diye düşünmek istemedi. Nicole'ün bunca zamandır kıza neler yaptığını da.

Oli meyve suyunu içti ve Lily'nin bıraktığı keklerden birini yedi. Yavaş yavaş çiğnerken bir yandan da TV'deki haberleri izliyor ve telefonundan Twitter'a bakıyordu. Manny Cho'nun dazlak kafasının üzerinde bir grafik belirdi: McCrae'lerin tatilde çekilmiş fotoğraflarıydı bunlar. Birbirlerine sarılmış gülümsüyorlardı. Sonra ekrana Nathan'ın fotoğrafı geldi. *Saygın çift ve üniversite yöneticisinin çocuk pornografisi halkasının merkezinde oldukları ortaya çıktı* yazıyordu ekranın en altında.

Manny bir sonraki haberi okurken yüzü daha da ciddi bir hal aldı. *Ödüllü cinayet dedektifinin Ev Arkadaşı Cinayeti ile bağlantısı olduğu ortaya çıktı*. Bir önceki başkanla tokalaşan üniformalı

Bowman'ın fotoğrafı ekranda belirdi, ardından taş gibi donuk, ama öfkeden parlayan bir yüzle polis başkomiserinin yaptığı açıklama yayınlandı. Kadın Bowman'ın iddia edilen davranışlarını öğrenerek kınıyor ve polis kuvvetlerindeki her tür yozlaşmayı açığa çıkaracağına yemin ediyordu.

Oli bir süre uyudu. Uyandığında TJ'i aradı. Adam ona henüz haberlere çıkmayan yeni bazı bilgiler verdi. Pedofili halkası daha da ileriye gidiyordu. Şu âna dek işin içinde iki rahip, bir lise öğretmen, yıldız bir sporcu ve iki önemli iş adamının daha olduğu ortaya çıkmıştı ama çok daha fazlasının olduğundan şüpheleniliyordu. Bowman ve McCrae'ler de dahil olmak üzere birkaç üniversitede tanışmışlardı. Üç kadın öne çıkıp operasyondaki rollerini itiraf etmişti. Üçü de sorunlu ailelerden gelen kadınların paraya ihtiyaçları vardı ve hafif bir cezayla kurtulmak için itirafçı olmuşlardı. Kardeşlerinin ve kuzenlerinin fotoğraflarını satan kadınların içlerini bir tümör gibi kemiren suçluluk duygusu da itiraflarına sebep olmuştu.

İnternette, Louise'inkiler de dahil olmak üzere, çok sayıda pornografik fotoğraf bulunmuştu. Kızın bebekliğinden şu anki haline kadar pek çok fotoğrafı vardı. Nicole tarafından para karşılığında çekilmişlerdi.

Oli önündeki yiyecekleri kenara itip gözlerini kapattı ve yaşanacakları düşündü. Bir sürü savunma, delil ve avukatı gözünde canlandırdı. Önümüzdeki birkaç gün içinde basında hiç kimse uyuyamayacakmış gibi görünüyordu.

Huzursuz bir uykuya daldı. Rüyaları ve anıları güncel olaylarla karışmış, garip bir kurgu ve gerçek örgüsüne dönüşmüştü.

Öğleden sonraki haberlerde spiker Isabelle'in adını anons ederken uyandı. Kadının dosyası resmî olarak yeniden açılmıştı. Organize suç ve polis yolsuzluğu ile ilgili bağlantılar ortaya çıkmıştı. Oli'nin yanaklarından yaşlar süzüldü.

Akşam olduğunda haber siteleri kalın harflerle ev arkadaşlarının nihai ihaneti nasıl işlemiş olduklarına dair başlıklar attı. *The*

Sun gazetesi *Şeytan Kadınlar: Bunu Neden Yaptılar?* başlıklı bir internet yayını yapacağını duyurdu.

Genel olarak insanlar, bu işe dahil olan erkeklerden ziyade kadınlara daha çok öfkeliydi.

Kendini biraz daha iyi hissedeni Oli yemeğini yedi. Daha sonra pencereden şehri izledi. Zaman herhangi bir sıra olmadan akıp geçiyordu sanki. Bowman ve Nathan ile birlikte evde oldukları sahne sanki haftalar önce yaşanmıştı. Dün gece uyumadan evvel hemşirelerden biri ona Dean'ın ameliyatının iyi geçtiğini ve adamın kendisini sorduğunu söyledi. Oli'nin içinde bir endişe tohumu oluşmaya başladı. Dean'ın annesi yarın torunlarıyla beraber hastaneye gelecekti ve Oli'yi de görmek istiyorlardı.

Kanalı değiştiren Oli bir yemek programına odaklanmaya çalıştı ama düşünebildiği tek şey Dean'di.

BÖLÜM KIRK DÖRT

18 EYLÜL 2015, CUMA

Oli, Lily'nin getirdiği çantanın fermuarını kapatıp omuzlarını dikleştirdi. Doktor çıkabileceğini söylemiş olsa da kendini hâlâ biraz bitkin hissediyordu. Reflekslerine güvenemiyor gibiydi.

“Bence hemen eve gidelim,” dedi ellerini tutan Lily.

“Hayır, onu görmek istiyorum. Beni bekler misin?”

“Elbette.” Lily başını birkaç kez salladı. “Ben de bu sırada aşağıdaki berbat kahveden biraz daha içerim. Buradaki günlük park ücreti ne kadar biliyor musun? İnan ki bu tam bir skandal. Sanki insanlar buraya kumar oynamaya geliyor da.” Lily asansöre kadar mızızlandı. “Facebook’ta Nicole için bir sürü hayran sayfası açıldığını gördüm. Onun masum olduğuna inan kişiler açmış.”

“İnsanlar çok garip,” diye cevap verdi Oli. Eğer Cooper burada olsa farklı bakış açılarını da duymak ister ve yayının bir sonraki bölümü için onunla birlikte hazırlık yapardı. Çocuğun katili hakkında hâlâ bir bilgi yoktu. Bowman’ın şeytan ağından biri olduğu şüphesizdi. Oli katili asla bulamayabilecekleri fikrinden nefret ediyordu, çocuğun ailesi bunu hak etmiyordu. Bir isim ortaya çıkmalı ve içleri rahat etmeliydi.

Lily alt kata inerken Oli de üçüncü kata çıkıp on yedi numaralı odayı sordu.

Doktor bu sabah Dean'ın yaraları hakkındaki son durumu ona açıklamıştı. Kurşun adamın ana damarını ıskalamış ama bacağına derin bir şekilde saplanmıştı. Dean her ne kadar bacağına sıkıp hayat kurtaran bir hamle de bulunmuş olsa da çok kan kaybetmişti. Ayrıca kafatasının arka kısmını da çarpmış ve on yedi dikiş atılmak zorunda kalmıştı. Hâlâ enfeksiyon riski vardı fakat yakında tamamen iyileşecekti.

Oli odaya girdi. Dean uyanıktı ve yatağında dik bir şekilde oturuyordu. Oli hafif bir çığlık attı çünkü adamın kafası tıraşlıydı ve bembeyaz başı ile bir uzaylı gibi görünüyordu. Yüzünün sol tarafı, şakağından elmacık kemiğine kadar morarmıştı.

Oli yatağın yanındaki koltuğa oturdu. Adamın elini tuttu.

“Tanrı aşkına, sana yaptıkları şeyi düşündükçe onlardan nefret ediyorum, Oli.” Adam yüzünde öfkeli bir ifade ile irkildi. Kibarca kadının ellerini sıktı.

Oli mor gözü ve dikişlerini kapatan bol elbisesiyle çok korkunç görüldüğünün farkındaydı. “Ben iyiyim,” dedi. “Sen nasılsın?”

“Berbatım.”

“Sence kızlar ne durumdadır?” diye sordu Oli. Sabahki tuhaf ziyaretlerine dayanmayı başarmış, kapı eşiğinde dolanan Mary’yi de görmüştü.

Adam tavana doğru baktı. “Bilmiyorum. İyi görünüyorlar ama bu olay bazı kötü anıları canlandırmış olabilir.” Gözleri yaşlarla dolan Dean kadının eline sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, Oli.”

Oli’nin göğsüne tanıdık bir his doldu. Arzu ve isteniyor olmanın şevki. Buna karşı koymak, daha sonra olacakların sorumluluğunu ele almasına izin vermemek kolay değildi. “Sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı.

“Bir an önce buradan çıkıp her şeyin normale dönmesini istiyorum.”

Kendini zorlayarak adamın yüzüne baktı. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Adam gözlerini kırptırdı. “Nath hakkında hiçbir fikrim yoktu, Oli, hem de hiç. Bu olanların hiçbirinden haberim yoktu. Hâlâ da inanamıyorum.”

“Biliyorum.”

“Birkaç güne eve çıkmış olurum. Tabii hemen ayağa kalkmam belki ama çabuk iyileşeceğimden eminim.” Sehpa da duran bilgisayar ı işaret etti. “Silah yarası hakkında bir şeyler okudum. Umarım tatile kadar tüm gücü toparlamış olurum.”

“Dean sus.” Oli elini çekmedi ama bakışlarını başka yöne çevirdi; pencereye, kapıya. Adamın güzel gözleri hariç her yere.

“Oli,” diyerek yalvarır gibi konuşmaya başladı: “Bana yardımcı ol. Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendimi kaybolmuş ve her şeyden bıkmış gibi hissediyorum.”

“Yaralandığın için çok üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Ama bana yalan söyledin. Bana çocuk sahibi olamayacağından hiç söz etmedin.”

Adam kıpırdanmayı bıraktı ve gözlerini kapattı. “Biliyorum ama benimle olmaktan vazgeçersin sandım. Her şeyin mükemmel olmasını istedim. Hem sen de bana bebek sahibi olmak isteyip istemediğinden emin olmadığını söyledin.”

“Emin olmamakla sahip olamamak aynı şey değil ama.”

“Gerçekten çok üzgünüm.”

Oli boğazına takılan koca yumruyu yuttu. “Sadece o kadar da değil.”

Adamın kolları bile gerildi, ellerini geri çekti. “Benimle ilgili şüpheleri olan tek kişi sendin Oli.”

İkisi de öfkelen di ve derin derin nefes alıp verdiler.

“Yanılmışım,” dedi Oli sonunda. “Ama ilişkimiz yüzünden başka türlü düşünemedim. Birbirimize güvenmiyoruz işte.”

Adam dudağını ısır dı. “Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Her şeyi.”

Dean yeteri kadar para ve çabayla her şeyin düzeltilebileceğini sanan, yetişkin bir erkek bedeni içindeki küçük bir çocukt u. Oli

on yıldan fazladır ona bağımlıydı, onunla sonsuza dek birlikte olma ihtimalinden asla vazgeçmemiştir. Yıllar sonra hayalini kurduğu mükemmel hayata kavuşunca da adam onu içine alıp adeta yutmuştu. Oli geçmişinden sıyrılamamış, adama karşı hissettiği tüm o güçlü duyguları bir kenara atamamıştı. Başladığı yere geri dönmüştü: Dean'e... Kendinden emin, özgüvenli Dean'e. Adam önlerindeki tek engelin de sorun oluşturmalarına izin vermeyecekti. Dean'in dünyasında sorunlar yeteri kadar para atılınca ortadan kalkan şeylerdi.

Isabelle'in ölümü şüphesiz ki adamı sarsmıştı ama bu olay bile aslında ona kaderin sunduğu çarpık, fakat güzel bir fırsattı. Bu şekilde kötü ve izlenimini yıpratıcı bir boşanma sürecinden kurtulmuş, onun yerine kahraman baba rolünü oynamıştı. En sonunda da sorunlu karısının yerine çok daha itaatkâr olacağını düşündüğü Oli'yi yerleştirmişti.

“Üzgünüm Dean ama bu düzletilecek bir şey değil.”

“Çünkü bebek sahibi olmak istiyorsun.”

Kadın iyice öfkelenmişti. “Hayır, sebebi bu değil.” Konuyu düzgünce açıklamak istiyordu, parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. “Ben *senin* olmak istemiyorum.” Adam kaşlarını çatmıştı. “*Senin şeyin* olmak istemiyorum. Her hareketimi takip etmeni, bana ne yapmam gerektiğini söylemeni istemiyorum.”

“Bunu ben de istemiyorum.”

“Arabayı takip ettiğinden haberim var, Dean.”

Adam savunmaya geçip çenesini hafifçe kaldırdı. “Bunu yapmamalıydım ama nerede olduğunu bilmek bana daha güvenli geldi. Özellikle de Isabelle'in başına gelenlerden sonra. Herhalde bunu anlarsın.”

Adamın yüzündeki samimi ifadeye rağmen, Oli adamın onun her hareketini bilmek istemesinin asıl sebebinin güvenliği olmadığından emindi.

“Sen kendisine söylenen her şeyi yapan ve *senin* istemediğin her şeye gözlerini kapatan bir kadın istiyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu kadın Isabelle de değildi, ben de değilim.”

“Oli, o kadın daima sendin. Haydi ama, artık bunu biliyor olmalısın.”

“Bu uzun zaman önceydi. Hayır, Dean, üzgünüm. Benim istediğim şey bu değil.”

Adam öylece kalakaldı. “Şu an düzgün düşünebildiğinden emin misin? Bu konuyu ben eve geçince konuşsak daha iyi olur gibi geliyor.”

“Eminim,” dedi Oli bakışlarını kaçırmadan.

Adam yutkundu, burnunu çekti. “Kızlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Oli saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Onlara gerçeği söyle.” Soru dilinin ucuna geldi. Fakat orada kalması gerekiyordu. Kızların Dean’in biyolojik çocukları olup olmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Oli’nin de bunu bilmesine gerek yoktu.

“Sana istediğin her şeyi verebilirim, Oli.” Adamın derin sesi ciddi ve netti. Telefon aramaları yaparken ya da lokantada şarap sipariş ederken kullandığı ses tonuydu bu. Oli’nin son derece çekici bulduğu bu ses tonunda adamın markası haline gelmiş bir ikna gücü vardı. “Her şeyi,” diye ekledi.

“Kızlara iyi bak,” dedi Oli “ve kendine de.”

Adamın gözleri kızardı. “Buna inanamıyorum.”

“Keşke her şey farklı olsaydı. Bu şu an olduğu için çok üzgünüm ama öyle olmak zorunda.”

“Oli, lütfen.”

“Gitmem gerek.”

“Eve mi?”

Kadın başını iki yana salladı. “Lily’ye. Zaten bu olaylardan önce evi terk edecektim.”

“Peki ya eşyaların?”

“Onları sonra hallederiz.” Bavulun içindeki mendile sarılı yüzük aklına geldi. Şu an bavul hâlâ Dean’in evindeydi. Ya da belki polisler alıp götürmüştü.

Dean çılgına döndü. Oli adamın elini öpüp yatağa bıraktı. Giderken arkasına dönüp ona son bir kez baktı. Adam kocaman gözlerle ve ağzı bir karış açık vaziyette direkt karşıya bakıyordu.

Oli asansöre doğru yürürken üzgün değil uyuşmuş hissediyordu. Bütün iç organları dışarıya çıkartılmış gibi.

Lily onu görür görmez üzerine atladı. “Nasıl gitti? Çabuk, bir saat daha atmadan şu otoparktan çıkalım. Zaten şimdiden on altı dolar oldu bile.”

Yan yana yürüdüler.

Lily otoparka inen düğmeye bastı. Ablasına yan yan bakıp, “Az evvel haberleri izledim. O küçük kız Louise Carter’mış. Test yapmışlar,” dedi.

Oli başını sallamakla yetindi çünkü konuşabileceğinden emin değildi.

Cooper’ın cenazesi yarındı. Önce onu atlatmalı, daha sonra ne yapacağına karar vermeliydi.

BÖLÜM KIRK BEŞ

BEŞ HAFTA SONRA

Oli kahvesini bitirdi, iç çekti ve az evvel yazdığı paragrafı okudu. Yıllardır yazmak onu bu kadar endişelendirmemişti. Bir açıdan bu denli önemsiyor olması iyi bir şeydi, zira riskler çok yüksekti. Öte yandan kendisini bir uçaktan paraşütsüz atlamış gibi de hissediyordu.

TJ ile birlikte yeni işlerinin adından tutun da bir telefon numarası alıp almamaya kadar her şeyi inceleyip ayarlamışlardı ve şimdi de yeni işlerini duyurmalarına yirmi dört saatten daha az bir zaman kalmıştı.

“Biz modern bir haber odasıyız ve şimdilik üç kişiyiz,” demişti TJ geçen hafta yaptıkları bir diğer planlama toplantısının ardından. “Bence hepimiz cep telefonlarımızı yazalım gitsin.”

TJ’in evindeki kanepede oturan ve internet sitelerinin şifrelemesini yapan Chelsea, “Katılıyorum,” diye mırıldandı.

“Ama büyüyeceğiz,” dedi Oli.

“O zaman başka bir telefon hattı alırız,” diyerek esnedi TJ.

“Bazı hedef sayıları belirlememiz lazım,” diye hatırlattı Oli. “İlk iki haftada iki bin izleyiciye ne dersiniz? Zaten şimdiden üç yüzü geçtik.”

“Asla olmaz... Daha ilk günde iki bine ulaşırız,” diye sınıtarak cevap verdi adam.

“Seri daha ilk haftasında bir milyondan fazla indirilmişti,” dedi Chelsea. Dövmeli omuzlarını silkti. “Bilin diye söylüyorum.”

Dawn, Bowman’ın tutuklanmasından bir hafta sonra *Melbourne Today*’deki görevinden alınmıştı. Adamın ona birtakım ipuçları verdiği ve bazı hikâyeleri yayınlamaması için şantaj yaptığı ortaya çıktı. Zira Bowman birkaç yıl önce kadının Katolik Kilisesi’ndeki bir orta düzey yöneticiden bir banliyö kilisesindeki yasadışı olayla ilgili haberi geri çekmesi için rüşvet aldığını öğrenmiş ve eğer ara sıra kendisine iyilik yaparsa, sessiz kalacağını söylemişti.

Ne TJ ne de Oli Dawn’un görevine talip oldu. İstifalarını Joosten’a birlikte götürdüler. Adam onlara şans dileyip gazetenin birkaç ay içinde satılacağını ve geleceklerinin belirsiz olduğunu doğruladı. Zavallı adam neredeyse ağlayacaktı.

Bir hafta sonra otuz kişi gazeteden ayrıldı. Cooper’ın hem iş arkadaşı hem de film kulübünün üyesi olan Chelsea Waters da onlardan biriydi. Kız kırk sekiz saat geçmeden Oli ve TJ’e yirmi parçalık bir PowerPoint sunumu yapmış ve yeni işleri için bir sosyal medya stratejisi anlatmıştı. Kızın bulaşıcı enerjisi, ikisinin de tam ihtiyacı olan şeydi.

Şimdi de üçü yeni kurdukları medya şirketinin ortağı olmuşlardı. Kendilerine üye olanlardan haftada birkaç dolar alıyor, karşılığında onlara çok özel soruşturmalar, derinlemesine yapılmış araştırmalar ve röportajlar ve her öğlen yayınlanacak günlük haber yayını imkânı sunuyorlardı. İşe yarayıp yaramayacağını henüz bilmiyorlardı ama serbest çalışan üç kişilik küçük bir ekip olarak bir yıllık bir anlaşma yaptılar. On iki ay dua edip çalışırlarsa para kazanmaya ve yaşamlarını bu şekilde sürdürmeye devam edebilirlerdi.

Kapıda takılı duran çan çınladı, içeriye yeni müşteriler girmişti. Oli tezgâhın üzerinde duran saate baktı. Ayarladığı toplantıda bir an evvel düğmeye basmak için çocuksu bir arzu duyuyordu ama ilk canlı yayından önce bu işi bitirmeliydi. Sandalyesini geriye itti.

Cilalı zeminden yükselen gürültülü bir sürtünme sesi, tezgâhın üzerindeki ses sisteminden hafifçe yükselen pop şarkısının melodisine karıştı. Özür diler gibi etrafına baktı ama kafe sahipleri kadına gülümseyip dostane bir şekilde el salladılar. “Görüşürüz!”

Oli de gülümseyip onlara el salladı. Atkısını boynuna sardı ve Fitzroy Bahçeleri’ne girmek için caddeyi geçti.

Bir hafta kadar önce Lily’nin yanından hemen köşedeki yeni evine taşınmıştı. Burası kendine ait bir balkon ve ortak bahçesi olan küçük bir evdi. Yerel havuzda tekrar yüzmeye başlamıştı. Eskisi kadar hızlı yüzemiyordu ama bu aktivite onu çok rahatlatıyordu. Eski halinin yeniden canlanmaya başladığını hissediyor ve beyninin gevşeyip uyuşması hoşuna gidiyordu. Annesi ile Max yarın gece ona yemeğe geleceklerdi. Lily ve Shaun da davetliydi. Hep birlikte Oli’nin yeni işini kutlayacaklardı. Oli, Sally ile arasını düzeltmeye çalışacak, en azından bunun için çabalayacaktı.

“Tek yapabileceğin çaba göstermek,” demişti Shaun yattıktan sonra, bir gece geç saatte Oli ile konuşan Lily gözyaşlarını silerek. “Başına gelenler affedilemeyecek kadar korkunçtu Oli ama o da bir kurbandı. Hepimiz öyleydik.”

Oli kardeşinin iyi niyetli sözlerine tepki vermedi. Lily onun yaşadıklarını asla anlayamayacaktı ama bu onun suçu değildi, kardeşi sadece ona yardım etmeye çalışıyordu.

Üç genç kız telefona bakıp kıkırdayarak yanından geçti. Bir tanesi, “Bunu yazdığına inanamıyorum! *Çok kötüsün*,” dedi. En uzun boyluları arkadaşının koluna şakacıktan vurup ona sarıldı. Elektronik bir biplemin ardından kızlar bir çığlık attılar ve abartılı bir şaşkınlıkla elleriyle ağızlarını kapattılar.

Saatine bakan Oli kabanındaki görünmeyen iplikleri temizledi. Parmağını yalayıp eğildi ve botundaki çamuru sildi. Dışarıdan çok mükemmel görüldüğünü biliyordu ama içi darmadağındı. Dean’i beklediği yılları düşündü, yüzünü adamın beğeneceği şekilde bir oyuncak bebek gibi boyayıp nasıl da beklerdi. Adını bile duymadığı küçük şarap barlarında buluşurlar, pahalı lokantaların

karanlık köşelerinde gizlenirlerdi. Otel barlarında bekler, asla gelmeyecek olan ana yemeğin menüdeki adını okumaya çalışırdı. En azından uzun süre gelmeyecek olan.

Yapay süs havuzunun kenarına oturdu. Yüzeyi kaplayan yosunlar havuza mermerle kaplıymış havası veriyordu. Elini buz gibi suya batırdı ve içindeki yaprakları tek tek çıkartıp dizdi.

“Hey.” Rusty yanına oturdu.

“Selam.”

Adam gözlerini kısarak güneşe baktı. “Hava hâlâ biraz soğuk, öyle değil mi?”

“Rusty.”

“Sorun değil, anlıyorum.”

Dönüp adama baktı.

Rusty gülümsedi. “Yanlış bir izlenime kapılmayayım diye benimle gün ortasında buluşmandan anlamıştım.”

“Galiba şu an biraz kafam karışık.”

“Bu anlaşılabilir bir durum.”

Yumruğuyla adama hafifçe vurdu. “Bu kadar kibar olmayı kes.”

“İyi, tamam. Bence kafan karışık filan değil.”

“Pardon?”

“Sadece bana âşık değilsin.”

“Rusty, ben...”

Adam ellerini havaya kaldırdı. “Sorun değil, beni önemseydiğini biliyorum. Ben de seni önemsiyorum ama bir daha aynı şeyleri yaşamak istediğimden emin değilim. İkimiz de emin olana dek bunu yapamam ve ikimiz de emin değiliz.”

Birkaç saniye sessizce oturdular.

“Yarın için heyecanlı mısınız?”

“Gerçekten heyecanlıyım,” dedi kadın.

“Harika olacak.” Rusty durdu, bir şey düşünüyor gibiydi.

“Ne oldu?”

“Az evvel hapishanedeydim.”

Kadın doğruldu. “Anlat.”

“Artık Louise’i kaçırap McCrae’lerin evine götüren kişinin Nicole olduğundan eminiz. O grup içindeki biri Nicole’e kız için yüz bin dolar teklif etmiş ve Nicole ile McCrae’ler anlaşmayı birlikte yapmış. Nicole kızı kaçırmış, McCrae’ler birkaç ay kızı kendi evlerinde saklayıp alıcıya teslim etmeyi planlıyormuş. Evelyn’in durumu öğrendiğini ya da bir şekilde Nicole’den şüphelendiğini düşünüyoruz. Onu polise gitmekle tehdit edince planı değiştirmişler. McCrae’nin o gece Paradise Sokağı’ndaki eve de bu yüzden gittiğini düşünüyoruz. Adam Evelyn’e gözdağı verip, eğer konuşacak olursa peşine düşeceklerini söylemiş.”

“Tanrım.”

“Evet, üstelik dahası da var. İki mahkûm Bowman’ın yönettiği cinayetler hakkında ifade vermiş. 2001 yılında bu pedofili halkasına giren ve iş arkadaşına olan biteni anlatan bir rahiple Bowman’ı tehdit eden bir çete üyesi.”

“Yani adam o zamandan beri insanları ortadan mı kaldırıyor-muş?”

“Oli, görünüşe bakılırsa bu iş seksenli yıllara kadar uzanıyor. Dün bir emekli polis geldi. Bowman’ın sorun yaşadığı bir polis memurunun evine uyuşturucu yerleştirdiğini anlattı. Bu olay 1989’da olmuş.”

“Bowman hâlâ konuşmayı red mi ediyor?”

“Tek kelime etmedi. Ama Yardley’in ölümü ile ilgili Bouris’in ifadesini aldık ve Nathan da konuşuyor, yani elimizde Bowman’ın hapiste ölmesine yetecek kadar kanıt var. Ama bugüne kadar yaptıklarının tamamını öğrenemeyebiliriz.”

“Bana test sonuçlarıyla oynayıp Louise’in kimliğini gizleyeceğini söylemişti.”

Rusty tiksinierek başını iki yana salladı. Oli adamın polis güçlerinin bu şekilde lekelenmesinden hiç hoşlanmadığını bilirdi.

“Ya Crystalbrook’taki yangın?”

“Bowman’ın çıkarttığından eminiz ama nedenini bilmiyoruz. Evie, yani Louise ile bağlantısı olan bir şey olduğunu fark etti diye tahmin ediyoruz. Ya da kendisini riske atacak bir şey. Ya da belki Nicole’ü tehlikeli ve dengesiz göstermek için de yapmış olabilir.”

“Çok şükür ki sana bir şey olmadı,” dedi Oli ürpererek. “Bouris o gün neden benimle konuştu hâlâ anlamıyorum.”

“Eşi birkaç ay önce bir polisle tartışmış. Sanırım ailesini korumak için Bowman ile yaptığı anlaşmayı sonlandırmak istedi. Zaten son dönemde diğer mahkûmlara da bir şeyler fısıldamış. Bence eğer tüm bunlar yaşanmasaydı Bouris bir kazaya kurban gidecekti.”

“Çok tehlikeli işler,” diye mırıldandı Oli. “Sonsuza dek yakalanmayacaklarını düşünmelerine hâlâ inanamıyorum.”

“Biliyorum.” Rusty boğazını temizledi. “Bir dedektif Isabelle’in Bowman’dan şüphelendiğini doğruladı, hatta iç işlerine şikâyetle bile bulunmuş. Biz de noktaları birleştirmeye çalışıyoruz.”

“Lanet olsun. Bu iş Bowman’ı da aşıyor demek? Çok daha yükseğe çıkıyor?”

Rusty irkildi. “Bunları benden duymadın.”

“Elbette hayır.”

Adam öksürdü. “Her neyse, yarın öğleden sonraya kadar herhangi bir açıklama yapmayacağız zaten.”

“Sağ ol, Rusty. Bunun benim için önemi çok büyük.” Kuşlar havalandı ve Oli gözden kaybolana dek onları izledi. “Tüm bunların O’Brien ile bağlantısını gösteren bir şey hâlâ yok mu?”

“Henüz yok. Bir bağlantısı olduğundan da emin değiliz aslında. Cooper’ın saldırısıyla ilgili de somut bir şey yok ama araştırmaya devam ediyoruz. İşin arkasında Bowman olduğunu biliyoruz ama bu işi kime yaptırdığını henüz öğrenemedik.” Rusty başını ellerinin arasına aldı. Saçları güneşte parlıyordu, Oli uzanıp adamın başını okşamamak için kendini zor tuttu. Onun yerine sırtını sıvazladı.

“Alex Riboni kendini öldürmedi, öyle değil mi?” diye sordu yavaşça.

“Bundan şüpheliyim.” Rusty boğazını temizledi. “Kadının cesedi bulunmadan bir gün önce Bowman’ın Crystalbrook’a gittiğini düşünüyoruz. Alex’i takip edip Nicole’ü uyardığını zannediyoruz.”

Oli başını iki yana salladı. “Tanrım.”

“Nicole bu konuda bir şey söylemeyi reddediyor. Sadece Paradise Sokağı’ndaki gece ile ilgili konuşacak ve Alex kendisini de tehdit ettiği için kaçtığı konusunda ısrar ediyor. İki ev arkadaşının da ciddi uyuşturucu sorunları olduğunu söyleyip duruyor. Kızların ikisi de aşırı derecede saldırgan ve asabi olmuşlar. Çok korktuğunu söylüyor.”

“Bence Nicole Horowitz hiçbir şeyden korkmaz.”

“Biliyorum.”

“Belki küçük kız bir şey biliyordur.” Oli hâlâ onun Louise olduğunu düşünmekte zorlanıyordu.

“Bildiğine eminim ama onu sorgularken çok dikkatli olmamız gerekiyor. Zavallı kız çok şey yaşadı.” Rusty derin bir nefes alıp başını kaldırdı. “Benim gitmem lazım. Yarın için iyi şanslar, Oli.”

Sarıldılar. Oli eğer bu adamdan biraz daha hoşlansaydı hayatının ne kadar kolay olacağını düşündü.

Rusty ona bakıp gülümsedi. “Seni ararım.”

Oli birkaç dakika boyunca geçen insanları izledi. Hikâyeyi zihninde toparlarken başındaki yara izine dokundu.

Yanına iki küçük oğlan çocuğu ile anneleri oturdu. Babaları fotoğraflarını çekecekti.

“Hepinizi benim çekmemi ister misiniz?” diye sordu Oli.

Adam kamerayı Oli’ye verip eşinin yanına geçti. Çocuklardan birini kucağına aldı. Oli birkaç poz çekti.

Fotoğraflara bakan adam, “Teşekkürler!” dedi sevinçle. “Bunlar harika.”

“Bir şey değil,” dedi Oli ve dairesine gitmek üzere oradan ayrıldı. Telefonuna kulaklıklarını takıp TJ ve Chelsea ile görüntülü konuştu. “Umarım ikiniz de uzun bir geceye hazırsınızdır. Yeni bir hikâye yayınlayacağız.”

7 EYLÜL 2015, PAZARTESİ

Nicole bir saatten daha kısa bir mesafede yaşıyordu. Bir çocukla birlikte. Bunu düşünmek Alex'in midesini bulandırdı. Oysa sık sık düşündüğü ve artık kendisinden çok uzakta olan yetişkin hayatında hep çocuk sahibi olacağını tahmin ederdi. Hatta Miles ile bunu birkaç kez konuşmuşlar ama Evelyn öldükten sonra Alex artık bunu hayal bile edemez olmuştu. Canavarların çocukları olmazdı.

İşyerinde ismi Allie'ydi. Birkaç ay önce pazarlama bölümünden bir adam ona bir şeyler içmeyi teklif etmiş, ama Alex bir bahane uydurup telefonuna cevap verir gibi yapmıştı. O günden beri o adamdan uzak duruyor, dolaptan yemeğini almak için adamın mutfaktaki işini bitirmesini bekliyordu. Yaklaşık iki hafta sonra adam tekrar onunla konuşmaya çalıştı ama o gün iş arkadaşı Laney'in ona Nicole'ün fotoğrafını e-posta ile gönderdiği gündü. Alex neredeyse klavyenin üzerine kusacaktı. Bu Nicole'dü ama Natalie ismini kullanıyordu. Bir başka resimde de aynı, yani Maslan soyadlı, Evie isminde küçük bir kız vardı. Alex, Nicole'ün eskiden aynı isimdeki bir yazardan hoşlandığını söylediğini anımsadı.

Birkaç saat sonra ofisin tuvaletinde Alex gerçekten kustu. Islak mendille ağzını sildikten sonra masasına geri döndü. Başı geçmiş gibi düşünerek patlamak üzereydi. E-postaya tutturulan dosyayı tekrar açıp Crystalbrook'taki çevre programı hakkında yazılan makaleyi okudu. Alex'in işyeri Crystalbrook sakinleriyle işbirliği yapmıştı. Bir grup çalışan sürdürülebilir tarım için Dandenongs'a gidecekti. Proje lideri Alex olacaktı.

Nicole fotoğrafta farklı görünüyordu ama Alex o olduğundan emindi. Gözleri kızı ele veriyordu.

Alex fotoğrafları masaüstüne kopyaladı, saatler sonra hepsini basıp küçük dairelerine götürdü. Onları yatak odasının duvarına, Paradise Sokağı'ndaki evde Nicole ve Evelyn ile birlikte çekilmiş olan fotoğrafının yanına astı. O günden beri saatlerce uzanıp bu fotoğrafa bakardı.

Nicole'ün yerini öğrenmek aklına bir şeyler yaptı. Zihninin en karanlık köşesinde bir çatlak oluştu ve yavaş yavaş açılmaya başladı. Hatıralar yarasarlar gibi çatlaktan dışarıya uçuyordu. Önce rüyalarını işgal ettiler, sonra her yerde karşısına çıkmaya başladılar; otobüste, işyerinde. Hatırlıyordu. Sonunda o kara delik renkle dolmuştu. Biri onu yatağından sürükleyerek çıkartmış, bıçağı eline bastırmıştı. Zeminde ağır ayak sesleri duyuluyordu. Bir erkeğin fısıltıları. Tehditleri.

Bunları hatırlamaya başladığında evrendeki bir kilit açıldı. Geçen hafta Miles şehirde tam önünden karşıya geçti ve yanından telefonla konuşarak yürüyüp gitti. Sesi hiç değişmemişti. Miles'ı işyerine kadar takip etti. Onu arayıp artık konuşacağını söyledi. Ama önce onunla konuşmak istediğini anlattı.

Ertesi gün bir muhabir onu Twitter'da bulup, bir gazetenin radyo programı için röportaj vermesini istedi. Alex ilk kez konuşmayı susmaktan daha çok istediğini fark etti.

Sonra ölüm tehditleri geldi. Biri işyerine, diğer ikisi Twitter hesabına. Alex nefret edilmeye alışkındı ama bu öyle bir şey değildi. Vaaz verir ya da suçlar gibi bir tehdit değildi bu. Biri onun sessiz kalmasını istiyordu, biri onun konuşmayı planladığını öğrenmişti.

Peşindeydiler. Fazla zamanı yoktu. Ama bu defa korkmuyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Nicole'ün izini bulması zor olmadı. Birkaç telefon açıp birkaç kez Natalie Maslan gibi davrandıktan sonra Nicole'ün adresine ulaştı. Lake Drive, Crystalbrook'taki köy evi.

Alex şehirden otobüse bindi, şoförün yanına oturdu ve çantasını sıkı sıkı tuttu. Ağzı kuruydu ama koltuk altları terliyordu. Nicole'ün kimliği çantasındaydı. Cinayet gecesi Alex'in cüzdanında olan kimlik hapishaneden çıkarken eşyalarıyla birlikte kendisine geri verilmişti. Alex kimliği hâlâ yanında taşıyordu. Ayrıca ölüm tehditlerini de yanına almış, çantasına tıktırmıştı.

Otobüsteki diğer yolculara baktı. Gençlere, yaşlılara. İki küçük çocuğu olan genç bir anneye. Muhtemelen arkadaşlarının evlerine ya da bir randevuya gidiyorlardı. Birlikte maceralara atılıyorlardı. Otobüs ağır ağır dağı tırmanırken Alex camdan dışarıya baktı. Burası şehrin gri gölgelerinin aksine çok güzel bir yerdi. Belki bir gün o da böyle bir yere taşınırdı. Ağaçların arasında yaşırdı.

Alex tereddüt etti. Belki de Nicole buralarda huzuru bulmuştu. Belki Alex'in istediğini o istemiyordu. Geçmişini bırakmıştı belki, adaletin yerini bulmasını istemiyor olabilirdi. Belki de böyle mutluydu.

Alex yıllardır ilk defa tüm bu olanları şaşkınlık içinde düşündü. İşlerin ne denli hızlı bir şekilde kontrolden çıktığını. Çocukları banyoya sokup, iç çamaşırlarına kadar soyarak el ele fotoğraflarını çektiğini. Kütüphaneye gidip, gözlerini yerden kaldırmadan sahte hesabıyla internet ağına girdiğini. Dosyalar yüklenirken kapıya baktığını. Fotoğrafları sildiğini. Sonra her şeyi yeni baştan tekrar yaptığını. Para... Gerçi para geliyordu ve bu ona kendisini iyi hissettiriyordu.

Bazı kuralları vardı. Aynı eve asla iki kez gitmezlerdi. Bu konudan asla söz etmezlerdi. Okul biter bitmez bu işi bırakacaklardı.

Ama Louise Carter kaybolunca her şey paramparça oldu. Evelyn çektiği fotoğraflar yüzünden çocuğun kaçırıldığına inanıyordu. Çıkmak istedi ama sessizce çıkıp gitmeyecekti. Çatılara çıkıp bağırarak, bunu herkese duyurmak istiyordu. Ama yerin dibini boyladı.

Alex otobüsten indi. Ucuz güneş gözlüklerini takıp caddenin iki yönünü de kontrol etti. Her iki tarafta da herhangi bir kasabadaki gibi sıra sıra dükkânlar vardı. Telefonunu çıkarttı. Laker Drive'a doğru yürümeye başladı. Birkaç metre ötesindeki orta yaşlı adamı hiç fark etmedi. Adam beyaz saçlarını bir beyzbol şapkasının altına gizlemişti.

Şu an eski arkadaşına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. İkisi de masum değildi ama yine de kurbandılar. Tehdit edilip susturulmuşlardı. Ama Alex sonunda arkadaşını bulmuştu. Artık yaptıkları şeyi itiraf etmelerinin vakti gelmişti. O karanlık ve çarpık pisliğin içindeki her şeyi ifşa etmelerinin vakti gelmişti. Nicole'ün de yardımıyla Alex bombayı patlatacaktı.

Toprak yolun sonuna ulaştı. Ağaçlar fısıldıyordu.

Alex arkadaşının cesur olmaya hazır olmasını ümit etti.

TEŞEKKÜR

Bir kez daha menajerim Lyn Tranter, yayıncım Jane Palfreyman ve editörüm Kate Goldsworthy'e en büyük teşekkürlerimi gönderiyorum. Böylesi yetenekli üç kadınla ortak çalıştığım için ne denli şanslı biri olduğumun farkındayım.

Taslak aşamasındaki yararlı tavsiyeleri için Deanne Sheldon-Collins'e ve Allen&Unwin'deki bütün editör, ön okur ve kitap doğum uzmanı ekiplerine teşekkür ederim. Bu kadar yetenekli insan kitaplarıma emek verdiği için gerçekten minnettarım.

Kendisiyle birlikte duruşmalara katılmama izin verdiği ve gazetecilikle ilgili sorduğum soruları sabırla yanıtladığı için David Hurley'e bağıra bağıra teşekkür etmek isterim. Ayrıca profesyonel dünyalarına bakmama izin veren diğer birkaç uzmana daha. İnsanı deli eden gerçeklikten sapmamak konusundaki destekleri ve detaylara gösterdikleri dikkat için hepsine çok çok teşekkürler.

"Profesyonel olmayan" ekibim de yazım sürecimde bana dikkatimin dağılmaması için sonsuz destek vermeye devam ediyor. Öncelikle muhteşem çocuklarım Oxford ve Lunis'e çok teşekkür ederim. İkisinin de yeni fikirlere ve hikâyelere duydukları ilgi beni gerçekten çok mutlu ediyor. Şimdiye kadar kaç kelime yazdığımı sormalarına bayılıyorum. Bu, iki küçük özel eğitimle birlikte yaşamak gibi bir şey. Bir kez daha taslağımı erken okuyan ve bana pozitif ve işe yarar geri bildirimler veren annemle babama, kız kardeşime ve muhteşem arkadaş grubuma çok teşekkür ederim. Hepinizden çok şey alıyorum.

Bu kitabın büyük bir kısmı covid yüzünden girdiğimiz karantina esnasında yazıldı. Bu durum kitabı bitirme tarihine yetiştirmem açısından fazlasıyla işime yaradı. Aynı zamanda hayatımdaki tüm muhteşem insanlar ve onlardan aldığım oksijen için şükretmemi sağladı. Birbirimizi hep ayağa kaldıralım ve hayatı beraber yapalım.

Ev Arkadaşı fikri aklıma birkaç yıl evvel girdi. Biraz dolanıp çeşitli şekillere büründükten sonra fikir zihnimde daha da netleşti. Önce Oli ortaya çıktı, sonra Dean, Cooper, ev arkadaşları ve elbette Isabelle geldi. Oli'nin bir yandan Dean ile bir hayat kurmaya çalışırken bir yandan da Isabelle'in ruhu tarafından yönlendirilmesi fikri hoşuma gitti. Tabii bir yandan da kariyerinin en büyük haberini yapmak için canını dişine takıyor olması da. Bu kitabı yazmak beni heyecanlandırdı ama uzun süre başka bir başrol kadın kahramana odaklandıktan sonra yeni bir kahraman yaratmak da cazip geldi. Ama Oli de en az Gemma kadar kararlı bir kadın olduğunu kanıtladı. Birkaç ay ve birkaç yanlış başlangıçtan sonra Oli'nin o derin ve çekici sesini bulup dünyasını canlandırmayı başardım. Özellikle Cooper'ı yazmak çok eğlenceliydi.

Tabii ki hâlâ tüm bunların bir kitaba dönüştüğüne inanamıyorum. Umarım keyif le okumuşsunuzdur.